

Informazioni su questo libro

Si tratta della copia digitale di un libro che per generazioni è stato conservata negli scaffali di una biblioteca prima di essere digitalizzato da Google nell'ambito del progetto volto a rendere disponibili online i libri di tutto il mondo.

Ha sopravvissuto abbastanza per non essere più protetto dai diritti di copyright e diventare di pubblico dominio. Un libro di pubblico dominio è un libro che non è mai stato protetto dal copyright o i cui termini legali di copyright sono scaduti. La classificazione di un libro come di pubblico dominio può variare da paese a paese. I libri di pubblico dominio sono l'anello di congiunzione con il passato, rappresentano un patrimonio storico, culturale e di conoscenza spesso difficile da scoprire.

Commenti, note e altre annotazioni a margine presenti nel volume originale compariranno in questo file, come testimonianza del lungo viaggio percorso dal libro, dall'editore originale alla biblioteca, per giungere fino a te.

Linee guide per l'utilizzo

Google è orgoglioso di essere il partner delle biblioteche per digitalizzare i materiali di pubblico dominio e renderli universalmente disponibili. I libri di pubblico dominio appartengono al pubblico e noi ne siamo solamente i custodi. Tuttavia questo lavoro è oneroso, pertanto, per poter continuare ad offrire questo servizio abbiamo preso alcune iniziative per impedire l'utilizzo illecito da parte di soggetti commerciali, compresa l'imposizione di restrizioni sull'invio di query automatizzate.

Inoltre ti chiediamo di:

- + *Non fare un uso commerciale di questi file* Abbiamo concepito Google Ricerca Libri per l'uso da parte dei singoli utenti privati e ti chiediamo di utilizzare questi file per uso personale e non a fini commerciali.
- + *Non inviare query automatizzate* Non inviare a Google query automatizzate di alcun tipo. Se stai effettuando delle ricerche nel campo della traduzione automatica, del riconoscimento ottico dei caratteri (OCR) o in altri campi dove necessiti di utilizzare grandi quantità di testo, ti invitiamo a contattarci. Incoraggiamo l'uso dei materiali di pubblico dominio per questi scopi e potremmo esserti di aiuto.
- + *Conserva la filigrana* La "filigrana" (watermark) di Google che compare in ciascun file è essenziale per informare gli utenti su questo progetto e aiutarli a trovare materiali aggiuntivi tramite Google Ricerca Libri. Non rimuoverla.
- + *Fanne un uso legale* Indipendentemente dall'utilizzo che ne farai, ricordati che è tua responsabilità accertarti di farne un uso legale. Non dare per scontato che, poiché un libro è di pubblico dominio per gli utenti degli Stati Uniti, sia di pubblico dominio anche per gli utenti di altri paesi. I criteri che stabiliscono se un libro è protetto da copyright variano da Paese a Paese e non possiamo offrire indicazioni se un determinato uso del libro è consentito. Non dare per scontato che poiché un libro compare in Google Ricerca Libri ciò significhi che può essere utilizzato in qualsiasi modo e in qualsiasi Paese del mondo. Le sanzioni per le violazioni del copyright possono essere molto severe.

Informazioni su Google Ricerca Libri

La missione di Google è organizzare le informazioni a livello mondiale e renderle universalmente accessibili e fruibili. Google Ricerca Libri aiuta i lettori a scoprire i libri di tutto il mondo e consente ad autori ed editori di raggiungere un pubblico più ampio. Puoi effettuare una ricerca sul Web nell'intero testo di questo libro da <http://books.google.com>

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK GENT

(cont.)

SICILIAE
BIBLIOTHECA
VETUS.

S I C I L I A E
BIBLIOTHECA
V E T U S,
C O N T I N E N S
ELOGIA VETERUM
S I C U L O R U M,

Qui Literarum fama claruerunt.

A U C T O R E
HIERONYMO RENDA-RAGUSA,
SICULO MOTYCENSI.

*Quamvis non paucos protulerit Insula celebres viros;
samen plerique ob temporis injuriam, atque Gra-
corum calamitates, ignorantur. Constan-
tinus Lascaris in epistolâ dedicatoriâ
de Antiquis Philosophis Siculis
ad Ferdinandum Acunam,
Siciliæ Proregem.*

Romæ, Typis Bernabò Anno Seculari M DCC.
S U P E R I O R U M T E R M I S S U.

EXCELLENTISSIMO D. D. D.
JOANNI THOMÆ
HENRIQUEZ.
ET CAPRERA,
Magno Castellæ Thalassiarcho,
M A G N O C O M I T I
*Amplissimi, ac vetustissimi Comitatus
Urbis Motyca in Regno Sicilia,
aliarum Urbium, ac plurium
Oppidorum Domino &c.*
HISPA NIARUM MAGNATI, &c.

ET US desiderium, novo exemplo
incalescens, urget nos ad quæren-
dam umbram nominis Tui, Excel-
lentissime Domine. Paucis hinc an-
nis Bibliothecam legalem, ab Au-
gustino Fontana conscriptam, qua-
tuor ejus liberi, post conclamatam parentis valetudi-
nem collatis pecuniis ediderunt, ac sociis obsequiis Se-
renissimo Principi suo, Francisco Mariæ Farnesio, Par-
mæ, ac Placentiæ Duci, consecrарunt, magna dome-
sticæ

sticæ gloriæ incremento , non modicâ rei familiaris accessione . Recens hoc insignis piætatis , & prudentis consilii documentum studia nostra excitavit , ut Veterem Siciliæ Bibliothecam è domesticis latebris in publicam lucem sub auspiciis Tuis tandem educeremus . Digesta hanc Bibliothecam avunculus noster , loco parentis habitus , de quo plura subdere non absterret , quod Plinius scribit Pompejo Saturnino , mittens eidem orationem , quam habuerat apud municipes suos , dedicaturus ibidem Bibliothecam : nimirum , molestam videri orationem , de se , aut de suis differentem . Id occasio vetat , vix patiens longiusculam digressionem . Deinde nobis erudiendis donavit , ut fructus lucubrationum suarum priùs propinquos , quam externos , pertingeret . Nos quidem plurimūm ingenium nostrum excultum sentimus cognitione rerum gestarum nostratum antiquorum Sapientum , nec minùs eretum animum experimur ad comparandam possessionem omnium bonarum artium , quibus illi claruerunt : quantum non invidemus Tarasio , patritio Constantiopolitano , post acceptam à Photio , germano suo , Græcorum Scriptorum Bibliothecam . Hinc gemino titulo quodammodo Siculam hanc Bibliothecam effecimus nostram , altero donationis , altero lectionis : ut autem redderemus Tuam multiplex ratio induxit .

Etenim Auctor operi designaverat patronum , non ignoramus , non peregrinum , sed ipsum Patriæ Domum , ipsum Domus Tutelarem , quem quisquis probè intelligit Te esse , Magoꝝ Motycæ Comes . Ad excundum

quendum Auctoris mandatum, calcare addiderunt Fontanæ fratres, sed auctoritas Tua persuasit. Una enim auctoritas Tua videbatur, unde ingens patrocinium colligeremus, cuiquè munuscum aliquod offerendum censeremus. Ponunt quidam in ædium areâ proceras arbores, ut luxuriantibus ramis illas exornent, arceantque malignum æstum, trophæis aliquando appensis. Nos in fronte hujus Bibliothecæ stipitem Henriquæ gentis figendum existimavimus, ad ejusdem ornatum, & tutelam, ad nostram gratitudinem contestandam. Tu enim es Henriquæ gentis stipes, propagæ Regum Castellanorum, quo in novem ramos quaquaversum porrecto gaudet Iberum solum. Vix ullum est Regnum Hispaniarum, quod avitæ ditionis Tuæ portio aliqua non locupletet, hereditariæ dignitatis Tuæ radius aliquis non illustret. Post insertam huic trunko nobilissimam stirpem Caprararum Aragonensem, Domus Tua, inde coalescens ex Henriquis, & Capraris, in quam magnitudinem excœvit? Non parva Siciliæ pars evasit Tua: non enim parva Siciliæ pars est opulentissima Toparchia Alcami, Caecami, & Calatafimi, Amplissimus, ac vetustissimus Comitatus Motycensis, qui tres florentissimas Urbes, totidem oppida comprehendit: quæ omnia Tua sunt: imo universa Siciliæ jura Tua sunt, si celeberrima ejus regio, Comitatus Motycensis, Tua est. Nam Comitatus Motycensis dignitas tanta est, ut penè Regiam Aulam, penè Regiam Curiam repræsentet.

Hactenus fortunas Tuas libavimus: fortunam
Tuam,

Tuam , virtutem Tuam , suprà fortunas , ac fortunam
vondum attigimus . Utraque propè suprà mortalium
conditionem sese ostendit , cùm ageres Caroli II. Re-
gis Oratorem apud Romanum Pontificem , supremum
Equitum Præfectum , deinde Gubernatorem apud Me-
diolanenses , intimum Consiliarium , in sanctiori Sena-
tu Mantuæ Carpetanorum apud Regem : ut omittam
inferiora munia , quæ pari fortitudine , ac prudentiâ
obivisti : ut domi , militiæque perfectus heros in ty-
rocinio videreris . Decora hæc Tua , monumenta hæc
Tua , satis esse ad nostrum decus , & munimentum
declarant obtrectatores ipsi ; dum audaciam damnant ,
quòd ad tantam umbram pro tantulo corpore tegendo
confugeremus . Sanè nos audaciam non diffitemur :
maluimus tamen audaces videri , quàm esse ingrati . Et
quidem ingrati essemus , si nullum munusculum Tibi
offerremus , post tot , tantaque beneficia in Patriam
nostram collata , nupero terræ motu eversam , ut alter
Hercules dici potes , Motycæ , Metropolis Comitatus ,
conditor , aut instaurator .

Ergo Tua est hæc Bibliotheca : eam habeas ut
Tuam : fac , habeant ut Tuam & alii , quibus nostra
parùm arrident . Nobis utere ut Tuis , nec unquam
sinas nostram otiali servitutem . Quatuor germani fra-
tres sumus , Joannes Antonius , Joannes Baptista , Joan-
nes Philippus , & Hieronymus , singuli diversorum
Doctoratum insignia gestantes , non armis fulgentes ,
qui Tibi fœderatis officiis sistimus : ut quatuor oratio
plus valeat , quàm trium Horatiorum manus . Accedi-
mus

mus enim ; non ad expugnandum Republicæ hostem ,
sed ad Patriæ Patrem , ad Te ipsum vinciendum nobis ,
ac demerendum venerabundi . Quantum autem indu-
striæ , quantum laboris in sublevendâ Patriâ post illa-
tam terræ motus cladem tres priores germani fratres ;
majores natu , contulerint ; testem locupletem , Joa-
nnem Antonium Romæum , habes apud Te , quem mi-
sisti publicæ calamitatis non inspectorem modò , sed
reparatorem , misisti paterni amoris Tui , Regiæ libe-
ralitatis Tuæ administrum . Ego verò singulorum no-
miae loquor : quia unus ego avunculi nostri nomen re-
fero , & ob id in uno nomine duos repræsento , Au-
torum , qui scripsit Bibliothecam , & me , qui præ cæte-
ris Bibliothecam edendam typis Romanis curavi : co-
gnomentum geminatum meum est , posterior ejus pars
Auctoris : ut ita videar æmulatus consilium Auberti
Vanden Eede Miræi , qui Auberti Miræi , avunculi sui ,
Bibliothecam Ecclesiasticam edidit typis Antuerpianis .
Morycæ Kalendis Novembbris anno sœculari M DCC .

E V.

*Obsequentissimus Cliens , & Subditus
Hieronymus Renda-Ragusa .*

Impri-

Imprimatur

**Si videbitur Reverendiss. Patri Magi-
stro Sac. Palatii Apostolici.**

*Dominicus B. de Bellis Episcopus
Melpicet. Vicegerens.*

Imprimatur

**Fr. Paulinus Bernardinius Ordinis Pre-
dicatorum Sac. Apostol. Palatii Ma-
gister.**

APPROBATIO OPERIS.

PRodiere decem iam ab hinc annis Typis Lugdunensibus Elogia Siculorum, qui veteri memoria literis floruerūt, Auctore Hieronymo Ragusa Seculo Moryensi Inclyte Societatis Jesu Doctore. Ut de nuò nunc imprimantur Romanis Typis curat Authoris Nepos Hieronymus Renda-Ragusa, proprio, ex Avunculi permissione, inscripto N omine in Operis fronte, non ut eidē quid piam laudis debitæ immiuatur, quam ingenuè sibi nullatenus adscribendam, Excellentissimo eiusdem Operis Patrono non semel testatur; sed ut Auctor doctissimus multipli ci eniteat præconii titulo, dam Opus, indefesso, me iudice, studio concinnatum, commune dignatur reddere Nepoti, cum quo commune habet, ego Nomen, sicque in uno, duo perspiciendi Hieronymi, Alter in Altero delineatus. Longè autem auctior Lugdunensi est Romana hæc editio, dignaque properea, quæ ampliori donata sit titulo: Siciliæ Biblio-

theca

the ca Vetus : Ipsam ego iussibus Reverendissimi P.
Paulini Bernardinii S.P. A. Magistri ob temperans non
semel lustravi, præsumque Bibliothecæ titulum iure
applicatum deprehendi, ob copiosam, ac non vulgarem
eruditionem, qua undique observavi refertam. Nihilque
cum in ea sit, quod aut Orthodoxæ Fidei, aut bonis mori-
bus adveretur, publicæ luci poterit consignari ad Eru-
ditorum profectum, Auctorisque glorie incrementum,
ac incitamentum simul, ut Bibliothecæ Recenti,
quam pollicetur, quantociùs edenda allaboret.
Dat. Roma ex Collegio Siculo S. Pauli ad Arenulam.
Kal. Decemb. Anno Jubilei Magni 1700.

Fr. Bonaventura Sant' Elia à Panormo S.T.M. Ter-
tii Ord. S. Francisci Procurator Generalis, Sacra-
que Congreg. Indicis Consultor.

SICL

SICILIÆ
BIBLIOTHECA
V E T U S
CONTINENS
ELOGIA VETERUM
SICULORUM
Qui Literarum fama claruerunt.

CONSTANTINUS Lascaris, Patritius Byzantinus, cùm in Turcarum potestatem post foedi, ac diuturni belli incommoda Byzantium cessisset, anno reparatæ salutis M CCCC LIV. vilem illam servitutem, atque indignam Barbarorum tyrannidem altissimo animo aspernatus, alio aliis nobilibus pari fortitudine commigrantibus; in Italiam, velut in commune summorum virorum domicilium, profugus venit: secundumque, ut Aeneas Trojanæ Penates, Gracias literas illic importavit. Primum Mediolani à Francisco Sforzia, Mediolanensi Regulo, liberaliter exceptus, Insubricæ juventutis emolumento sanè maximo eas literas publicè docuit. Deinde Romam profectus, Cardinalem Bessarionem, cùm generis, tūm morum affinitate, arctissima amicitia vinculo tibi

A

astrin-

Siciliæ , Vetus

astrinxit . Magnis inde præmiis à Ferdinando I. invitatus , Neapoli eloquentiam , & patriam linguam omni laude professus est . Postremò in Siciliam navigans , Messanæ perpetuum sedem fixit , celi salubri temperie , soli amoenitatc humanissimis Civium moribus alleculis quodam frequenter esset pavium appulsus Messanam ex Orienti unde torum linea ultra , citroque perferriatur factius , accessum ex illic casum honesti ipsius causa , & hoc quoque blandimento mitigaturus , Joanne Aragonio Rego MCCCCXV . Donatus Civitate à Senatu , donis à Civibus , utrisque gratosissimus , tantâ nominis celebritate mitiores ibi tradidit facultates ; ut ex Italâ in Siciliam præpotentes viri filios suos ad erudientiam alegarent . Petrus Bembys Venetus , adolescentis adhuc , post inter Purpuratos Patres à Clemente VII. cooptatus , auctori exultit Constantini , quemque loco parentis coluit . Senatu Messanensis Bibliothecam testamento legavit , quam selectissimorum librorum copiâ instructissimam à Græciâ alportaverat , Civibus exempla suarum virtutum reliquit . Ab eodem Senatu publico ære , à Civibus mæstissimis lacrymis mortuo parentatum , Peractâ justorum funebrium pompa conditur in marmoreo sarcophago , quem patruus ante annis dirijam in Templo Carmelitanorum Paulus Bellius Societatis Jesu queritur : cum ea sit temporis voracitas , ut neque insanis molibus parcat , laboreisque multarum gentium , ac plurimum seculorum conatus , sape uno die dissolvat . Viget tamen Constantini memoria ad hanc ætatem , neque unquam cognoscetur , majoris hominis pretio ex annorum longinquitate derivato . Ab innumeris ferè Scriptoribus commendatur , quos ab instituti mei Senatu deflecterem , si velim percensere . Inter cetera præclarissimi ingenii monumenta , quibus immortalem sibi gloriam comparavit , Catalogum Veterum Siculorum , literarum famâ illustrium , jussu Ferdinandi Acuia , Siciliæ Proregis , scripsit , eidem inscriptis . Vindicavit è tenebris Siculos nostros , edidit in lucem singulorum nomina , ut ipsis laudi , posteris essent iacitamento ad scientias amplectendas , excolendasque . Attamen paucos admodum Siculos invenit , nondum trito ad antiquorum Auctorum sius perscrutantis aditu , & ea , qæ de ipsis profert , non multa sunt , nudis tantum vocabulis quorundam detectis , que Junio-

Bibliotheca

3

Juniorum industriam acuerent, ut calcarum iter ingredientes in vetustatis recessus pervaderent, & quæ delitescerent, in conspectum extraherentur.

Post longam ætatis intercapedinem Hubertus Goltzius Heribolita Venonianus Veteris Siciliae Numismata excusit, Veterem etiæ Hystoriam, Recente[m]que compendio exaravit, adjecto in calce, velut appendicinâ, Elencho Siculorum, qui doctrinâ floruerunt. Illos in classes scientiarum digessit eleganteri sanè stylo: sed vix unum, aut alterum, vix unam, aut alteram rem novo studio addidit, aut quæsivit.

Tanta externorum horum in Siciliam literatam promerita dissimulanda hoc in loco non sunt, verum ad amoliendum, ingratitudinis vitium libenter recensenda. Et, ut debira reverentia magnis quidem viris exhibeat, integros eorum textus in hanc Bibliothecam transferre statui, additamentis, ubi res postulat, intertextis.

Cæterum, cùm adhuc Lascareorum cinerum urna intepesceret, erumpentibus exinde igniculis, atque ingenitæ gloriæ stimulis perurgentibus, ingens cupidio Nostrates incessit Sicularum Rerum Historiam illustrandi. Præ reliquis Thomas Fazelius Saccensis Spartam hanc adornavit, confecto justo volumine de Rebus Siculis, in duas Decades disperito, quarum prima continet locorum, tūm veterum, tūm recentiorum, descriptionem, altera profanam Historiam, iam inde à priscis seculis usque ad nostra continuatam. Dignum sanè opus, viginti annorum spatio elaboratum.

Sub idem tempus Franciscus Maurolycus Messanensis Sicularum Rerum Breviarium absolvit, Scriptoris auctoritate non parum probatum.

Uterque Siculorum eruditorum mentionem facit, seu res, seu locus occasionem pariat: sed ille effusâ, & floridâ oratione, hic comprehensâ, & minus comptâ, proprio quisquis scribendi genere.

Post hos eadem ætas duos præclarissimos viros tulit, Rochum Pyrrhum Netinum, & Octavium Cajetanum Syracusanum Societatis Jesu, Sacrae Siciliensis Hystoriz parentes. Alter Siciliensem Episcopatum Annales, alter Siculorum Sanctorum

Vitas summâ contentionc molitus: alter verò quibusdami infensus affectu potius, quām consilio dirigente calamum, effudisse quādam; alter nullarum partium studiosus, incorruptæ fideli testis existimatur. Ille, dum Episcoporum, hic, dum Sanctorum gesta describit, nonnullos Sapientes Siculos recenset, plures ille sub exitum narrationis cujuslibet Civitatis, intra certæ Dioecesis fines contentæ, hic in Annotationibus ad Siculorum Sanctorum Vitas.

Non desunt alii minores, qui Siculam Historiam, profanam, ac sacram condiderunt, ē Nostratibus, de Siculis Sapientibus opportunè tractantes. Quod idem effecerunt Patriarum Urbium Scriptores: Vincentius Mirabella, & Jacobus Bonan-nus, viri patritii, de Syracusanis suis; Josephus Bonfilius, & Placidus Reina de Messanensibus suis, Petrus Carrera, & Joannes Baptista Grossus de Catanensibus suis, Franciscus Baronius de Panormitanis, Vincentius Littara de Netinis, Vincentius Solitus de Thermitani, Leonardius Orlatidinus de Drepanensisbus, Petrus Paulus Morretta de Calatajeronensibus, Joannes Pau-lus Clarandaus Societatis Jesu de Platiensibus suis, & plurima turba, inelegans magis, quām inerudita, que Urbium suarum monumenta collegit, & quoquo modo exornavit. Nemo tamen abundè satisfecit: cūm aliam fementem serere, ac metere decrevisset.

Qui autem peculiari arguento Veterum Siculorum, literatiis titulis insignium, res gestas prosecuti sunt, extiterunt duo, Philadelphus Mugnos Leontinus, & Joannes Vingintimillius Messanensis. At prior quidem multa comminisci videtur, & aliena à vero profiteri, & nonnisi antiquiores Philosophos Siculos videndos exposuit. Ex quo Diogenem Laërtium imitatus, Novum Laërtium librum suum appellavit. Posterior verò Poëtarum Siculorum Historiam aggressus, solum de Poetis Siculis Bucolicis Græcis, & de Tito Calphurnio Latino multiplici eruditione differuit. Fortassis si minus exaggeratè opus suum inchoasset, Ueterum omnium Sicutorū Poëtarum notitiam ad nos misisset, quanta par fuisset levando desiderio, quod, Index Siculorum Poëtarum, in operis vestibulo appensus, excitaverat.

Ergo universæ Sicilæ rei Literariæ summam meditari o-
cœpi

Bibliotheca.

5

cepi , cùm adhuc adolescentia Phœbo incalescens Literariis exercitamentis assuerceret , fructu minime parvo , nec mediocri voluptate identidem instauratus . Jam inde Siculos omnes Sapientes in Veteres , ac Recentes distributos , illos ab ultimâ mortaliū recordatione usque ad Austriacum Imperium , hos ab Austriacis Regibus usque ad hanc diem comprehendere statui . Quare meus hic totus qualiscumque Labor *Siciliae Bibliotheca Vetus, & Recens* , nuncupatur . Nec quicquam aut studii , aut impensæ desiderabitur , certè quidem nulli horum pepercí , ad absolutam cunctorum notitiam assequendam . Sicula Historia , quæ hac parte imperfecta non sine dedecore Sapientum jactabatur , quorum laus præ reliquis quærenda erat , cùm ab ipsis reliqua innotescerent , atque prædicarentur ; ad perfectionem , splendoremque perducta videbitur , quantum argumento difficultimo amoris , ac diligentie conferre ualuerim . Recentiores in Centurias , Centurias ordine alphabeticō digessi : eorum stylus venustus , ac luculentior , is , quem res recentes sibi asciscunt .

Super Veterum Siculorum Elogiis præfari ulterius oportet . Evidem per iuvenilem defatigationem ea collegeram fermè iisdem uerbis , quibus Auctores conceperant , quibusdam meā Minervā compositis ad augendum numerum , uel ad inducendam integratatem . Sub eo charactere typis Lugdunensibus apud Anissonios Elogia Siculorum , qui Veteri memoriā literis floruerunt , edidi , potius , ut aliis morem gererem , quam mihi obtemperarem . Collectorem me , non Scriptorem ejusmodi Elogiorum dixi . Facturum autem operæ pretium existimavi referre alienas lucubrations sparsas , ac dissolutas in unam veluti mollem coalitas : cùm & quadrare lapides , & quadratos collocare in ædium substructionē mercede dignandum .

Retractanda secundis vigiliis arbitratus sum , & , ut meo nomini consulerem , & ut Siculorum dignitati non officerem . Præconcepta de meis studiis opinio vilescere vis̄a est , imminuta Siculorum magnitudo , forturā tām impolitā , tām gracilentā . Revocavi ad incudem non tenui curā . Præter Lascareos , & Goltzianos , aliosque textus per paucos intactos , symbolā tamen adventitiā locupletatos , Auctores , ex quibus silvam cæderem ,

sem., nostrates externosque adivi quamplurimos: & jam
propè tercentum, & quinquaginta refero: nec dubitandum,
quin plures allegare potuisse: si nimir lectionis famam
aucupari, quām necessitati satisfacere, maluissem. Eundem
aut parūm varium, aptavi omnibus characterem, cundem
locutionis tenorem, nec affectu in, nec neglectum, rebus an-
tiquis consentancum, servavi. Quapropter Scriptorem me,
non Collectorem, comprato per adiunctionem dominio, qui-
dam pronunciarunt. Ajebant enim lege Cæsareâ tatum, ut si
quis alienæ purpuræ textum vestimento assueret, in alienâ tabulâ
colores penicillo induceret, aut, quicquam aliud bonis suis ad-
misceret; purpuram suam, tabulam suam, aut quicquam aliud
redderet suum.

Sed hæc nomenclationis ambitio parūm negotii facessit: ut
se se res habeat, præcesserunt exemplo, præsertim ex recentiori-
bus, qui Urbium suarum, aut Regnorum doctos viros encomiis
afficiant, quamplures, quorum maiorem partem evoluti, quos-
que Philippus Labbè Societatis Jesu in suâ Bibliothecâ Bibliot-
carum recenset, aut alii memorant. Sequor horum exempla,
quæ si non assequar puritate sermonis, elegantiâ, nobilitate ar-
gutiarum; judicent, qui nostra legerint. Evidem ego ab eo-
rum humanitare præstolor excusationem, non judicium. Dam-
naveram ego antequam publico judicio sisterem: sed amicorum
principes me, quamvis conscientiam propriæ tenuitatis abiice-
re non persuaderent, aliquid utilitatis, & ornamenti Siciliæ al-
laturum, laudem, etsi non ab ingenio, certè à voluntate gra-
tificandi Patriæ litteraræ, consecuturum hisce commentationi-
bus fatebantur. Quâ spe solatus, & cæ, quam benignus ana-
gnostes pollicetur, non veritus sum edere opus, inscriptum:
Siciliæ Bibliotheca Vetus, continens Elogia Veterum Siculorum,
qui literarum fama clauerunt: absolutum anno Dominicæ
Nativitatis M DC VC. die Augusti XV. Assumptæ in Coelum
Virgini sacro, Carolo II. Austriaco Hispaniarum, ac Siciliæ
Rege, Joanne Francisco Paceco, Usedæ Duce, Prorege: cum
Urbs Messana liberum emporium proclamat, universæ ter-
rarium orbe acclamante, post totius Siciliæ vota, post totius Eu-
ropæ, Asiar, atque Africæ præstolationem, post Proregis officia,
qua

Bibliotheca.

7

quæ non obscura sunt , ut ignorentur , nec vulgaria , ut unquam oblitterentur . Et nos , qui Regiam pietatem favoribus tamfēcundam experti sumus , Regi nostro Carolo II. Regiam prolem foederatis precibus exoptamus , ut Austriacum nomen æternū vivat .

Constantinus Lascaris Byzantinus

F E R D I N A N D O A C U N A E,

Siciliæ Proregi , S. P. D.

Si antiqui illi tantoperè laboraverunt , Illustrissime Princeps , ut non solum docti efficerentur , verum etiam , ut apud posteros nomen haberent æternum ; nonne & nos elaborabimus tūm patriæ , tūm Scientiæ amore , ut illorum tam diu oblivioni tradita nomina ob lingua , ut arbitror , nostræ ignorantiam , ac librorum inopiam , instaurare ; & è tenebris in lucem edere , atque in hominum notitiam revocare possimus ; præsertim , ut Siciliæ gloriam , quam de suis viris illustribus consequitur , adaugeamus ? Evidem , quamvis non paucos protulerit Insula celebres viros ; tamen plerique ob temporis injuriam , atque Græcorum calamitates , ignorantur . Itaque nos , quotquot potuimus , ex Laertio , Philostrato , Suida , aliisque veterum monumentis carptim collectos , in hoc notavimus compendio , tibique , Prorex Excellentissime , dicavimus , qui rerum antiquitate , & ingenuis literarum studiis apprimè delectaris : & ob id literatos singulari benevolentia prosequeris . Lege igitur felix , Ferdinand , Siciliæ decus ; meque , ut facis , ama . Vale .

ELO.

ELOGIUM I.

ACHÆUS SYRACUSANUS

Achæus, sive Achivus, Syracusanus, Poëta Comicus, *cœmædias deceps composit*. Ex Constantino Lascare.

Menedemus Eretriensis, Philosophus Platonicus, etiam inter Socraticos omnium gravissimus, amabat Aratum, & Lycophronem Tragicum Poëtam, Antagorique Rhodium, sed maximè studebat Homero, deinde Lyricis, deinde Sophocli, atque Achæo inter Satyros secundas partes, Æschylo autem primas dabant. Ex Diogene Laërtio de Vitis Philosophorum lib. 2: in Menedemo.

Achæus alter, Pythodori, vel Pithodoridis filius, Eretriensis, Syracusano antiquior extitit. Ex Laurentio Crasso de Poëtis Graecis. De utroque Achæo mentionem facit in suâ Bibliothecâ veteri, & novâ Georgius Matthias Königius Auctor damnatus.

I I.

ACRON AGRIGENTINUS.

Acrone Agrigentinus, nobilis Philosophus, ac Medicus, Hippocrate antiquior, Xenonis filius. Hic Athenis publicè legerat unâ cum Empedocle Philosopho, multaque Dorice scripsit de Medicina. Huic tribueret illud epitaphium, quod Laërtius in Vita Empedoclis refert:

Acronem sumnum Medicum, ex Acragante profectum,

Verticis excelsi tecta superba tenent.

Ex Constantino Lascare.

Acronem Zenonis filium vocat, cumque domi nobilem, ex Suidæ testimonio, pleraque in *Philosophia volumina* etiam scripsisse tradit Thomas Fazellus de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 6. pag. 136.

Georgius Matthias Königius in suâ Bibliothecâ scribit Acronem Agrigentinum vixisse tempore Regis Artaxersis, cognomento Longimani, cumque composuisse librum unum de salubri victus ratione.

B

ÆSCHY-

III.

ÆSCHYLUS · G E L O U S .

A Schylus Siculus Poëta, de quo Macrobius meminit. Illum quidam Casinenzum, quidam Camarinzum, quidam alii Leontinum faciunt. At verò Philadelphus Mugnos religioni sibi vertens Leontinum, patriam suam, augere alienis bonis; Æschylum secundùm Theophilum Geloum asserit in Novo Laërtio pag. 144.

Quidquid ornamenti addidit Tragoëdias, vestem nimirum, pulpituim, personas, Heroum nuntios, quibus scena, & prosœnium ornatur, à Gorgia Leontino mutuatus est. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 3. pag. 74.

Æschylus Atheniensis, Euphorionis filius, qui Elegias, & Tragoëdias XC. scripsit, victorias verò XXVIII. ab adversariis reportavit; jam senior victus à Sophocle adolescenti, Athenas reliquit, atque in Siciliam venit. Cùm sensisset certo quodam die se ruinâ moriturum, ex Urbe Siciliæ, in quâ morabatur, egressus, loco aperto consedit: super quem aquila volitans, testudinem, quam pedibus gerebat, super caput ejus, splendore calvarie decepta, tanquam super petram, quo fractæ testudinis carne vesceretur, elisit: quo iictu pereemptus est. Lycurius Atheniensium Orator statuam illi æneam posuit, alteram Jophocli, amborumque Tragoëdias publicè custodiri mandavit. Ex Suidâ.

Gela, Urbs Siciliæ vetustissima, Æschyli Atheniensis sepulcro nobilitata fuit, ut Plutarchus de Exilio, & plures alii scribunt, dc quo extat epigramma:

*Æschylus, Euphorionis, Athenis natus, in arnis
Frugiferis jacet hic post sua fata Gela.*

Cæterum & nominis, & Poëticæ artis similitudo inter Eschylum Siculum, & Atheniensem magnam induxit opinionum diversitatem, adeo ut alterius gesta, scriptraque alteri tribuantur nullius discriminis ratione attentâ. Consule Gerârdum, Joannem Vossium, & Laurentium Crassum de Poëtis Græcis.

A G A -

Bibliotheca.

x i

I V.

A G A T H O A G R I G E N T I N U S.

A Gatho, Cœnobii, cui Triginta nomen erat in Agrigentino, finibus, præfatu, Christianæ Religionis, ac divinarum literarum præstantiâ mirificè commendatus in Vitâ Sanctorum Peregrini, & Libertini, reliquarum virtutum accessione cumulatus, pervagata per omnem Siciliam famâ, decessit. Ex Octavio Cajetano Societatis Jesu toin. 2. Vitar. SS. Siculo-rum in Appendice pag. 270.

V.

A G A T H O L E O N T I N U S.

A Gatho Leontinus, Gorgiæ auditor, clarissimus Poëta, scripsit oratione metro alligata de gestis Leontinorum, & Murgantinorum, deque Kerbium eamdem origine, Versibus jambis Gorgiam exprimit. Hunc unum sapientem, putcreque loquenter, Tragica theatra mirantur. Ex Thoma Basello de Rebus Siculis Decad. 1 lib. 3. pag. 74. Thoma Porcachio in Descriptione Insularum, Philadelpho Mugnos in Nouo Laertio pag. 142.

V I.

S. A G A T H O P A N O R M I T A N U S, P. O. M.

S Agatho Panormitanus ex Monacho Benedictino Presbyter Cardinalis, inde Romanus Pontifex omnium suffragio, salutatus. Ad profligandam Monothelitarum hæresim, Europæ, Asiaque incubantem, in Angliâ, in Galliâ, in Hispaniâ, in Italiâ Concilia coegit. Demum Sextam Synodum Generalem Constantinopolitanam III. celebravit eo successu, quem epigraphæ in Bibliotecâ Vaticanâ inscripta laconicè innuit:

Sancto Agathone Papa, Constantino Pogonato Imp.

Monothelita Heretici, unam tantum in Christo voluntatem docentes, exploduntur.

B 2

M i-

Misit Epistolas duas ad Imperatorem Constantinopolitanum, unam
enī in actis Synodi, quam Romæ convocaverat, ac tertiam ad Archiepiscopum Viennensem. Quibus functus operibus, annis, & meritis
gravis, cùm Ecclesiæ res sanctissimè administrasset annos duos,
& menses sexagenario major, morbo, naturæque cessit anno
DC LXXXII. IV. Idus Januarii. Ad hujus Sepulcrum olim in
Vaticano Epitaphium legebatur:

Pontificalis apex, virtutum pondere fultus,

Ut jubar irradiat, fulgurat ut tonitru.

Qua mox hic peragit doctrinæ fontes, & anchor:

Format enim gestis, quos docet eloquiis,

Dum simul equiparat virtus, & culmen honoris;

Officium decorat moribus, arte gerit.

Praditus bis meritis Antilles sumamus Agatho,

Sedis Apostolicae fædera firma tenet.

En pietas, en præcæsides: insignia Patrum

Intemerata manent nisibus, Alme, tuis.

Quis verò maneat morum documenta tuorum,

Formulari virtutum cāmīud ulta foret.

Ex Augustino Oldoino Socieranis Iohannin Athenæo Romanæ
pag. 39. Gabriele Bucellino in Aquitâ Imperii Benedictinâ
pag. 110.

In Elogiis Juvenilibus Præfulum Siciliensium nos ita lusimus,
de Agathone:

Agathonis Panormitanî

si virtutes singulas excutias,

Singulares coimpries:

Si literaturam; et multiplicant.

Abdicatis fortunis

in patrio Cœnobio Sancti Hermits delituit,

ut jactâ totâ aëre aequaliter fortunam falleret.

At pretiosissimi dotibus extra jocum vicit:

nam Romanus Pontifex creatus,

Supra omnem fortunam evasit.

Grassante per Italiam pestilentia;

utrum omnium egisset patrem, an mediastinum;

jure dubites.

Exhan-

Bibliotheca.

13

Exhaustis frontis sudoribus
in procurandā corporum salute,
interim animorum haud immemor;
ad extinguendam luem

Oculorum lacrymas Ded creditori oppigneravit,
vel in publici criminis pretium exsolvit.

Legitimus Christi Vicarius,
Christum vindicaturus ab hostibus,
ingentem Occidentalium Episcoporum exercitum
coactā Synodo

adversus Monothelitas obiceit
Ecclefia Rōmanæ, Christi spōsa,
quam Imperatoris vētigalib⁹ exemerat;
Constantini Pogonati amicitia pro armis usus,
Ecclesiam Græcorum fecit vētigalem.

Imperatoris Basilii Menologio teste
Thaumaturgus nuncupatur.

Peregrini montes

Agathonis munificiā Rōmam commigrantes,
ad Apostolorum delubrum construendum,
affertores veritatis supersunt.
Sed id gemmeum reddidit Agatho,
cū propè sepulcrum Apostolorum
scipsum condidit.

Vitam S. Agathonis Papæ, Panormi Civis, & Patroni I
Agathoni Porto, Nobili anormitano, dicaram, latinam edi-
dit Franciscus Scorpus Societatis Jesu Panormi apud Antonium
Martarellum 1640. in 4. Ejusdem Sanctissimi Pontificis vitam
ex Anastasio Bibliothecario adducit Octavius Cajetanus Socie-
tatis Jesu tom. 2. Vitar. SS. Sicul. pag. 1. In ejusdem Animadver-
sione pag. 11 hæc inquit: sed hic pugnandum mihi est pro vero
contra duos; alter est Alphonsus Ciacconus; alter Archangelus
Maraphiottus. Alphonsus Ciacconus, vir doctus, æquè ac pius,
scribit Agathoneum, Leонem II. & Stephanum IV. Romanos
Pontifices, quos natione Siculos sive a Scriptoribus antiquis,
recentibusque traditum est, in Samnitum Provinciā natos, Aga-
thonem Aquilani, Leонem in Cedellā, Stephanum Tofsin
castris

castris , & territorio Vallis Siciliana . Miramur hominem sanc
eruditum opinionem novam in vulgus invexisse, nullo veterum
Scriptorum testimonio, nullis vetustis membranis, nullo argu
mento firmatam . Sed multa sunt, quæ Ciacconum convellunt.
Venio nunc ad Archangelum Maraphiottum , qui dum patrio
affectu viros omnes illustres in Calabriam protrahere studet,
Agathonem , Leonem II. Stephanum IV. homines Siculos ,
Rheginos esse contendit : neque proficit hilum . Hæc Cajeta
nus . Profectò non desunt, qui pro tuendis tantorum Pontifi
cum cunis , Siciliâque vindicandâ ab externorum usurpationi
bus præter Cajetanum stylum acuerunt . Non opus est in præ
sentiâ tâm diuturnâ tranquillitate possessa revocare in examen:
sed quam singulorum patriam Nostrates existimant, sine ullâ
furti suspicione ob legentium oculos exponere . Agathonis me
moria colitur Januarii 10.

V I I.

AGATHOCLES SACCENSIS , REX SYRACUSARUM .

A Gathocli , Regi Syracusarum , Carcinus figulus , Rhe
gio Brutiorum ob seditionem pulsus , & Foemina Sicula
ejusdem fortis , parentes fucrunt , natalis tellus Vicus figulo
rum ad Thermas Selinuntinas , qui deductis deinde Coloniis in
Urbem crevit , quam modò Saccam , in Orâ Selinutinâ sitam,
mare Africum spectantem , appellamus . Expositus à patre ,
quod Oraculum ante puerperium consultum prædicterat ipsum
aliquando futurum exitio Pœnis , quibus traçus Selinuntinus
parebat , à matre clam creptus vado , ad Heraclidem fratrem
educandum defertur . Jam quinquennis à Carcino cognitus ,
cùm adhuc Oraculum jactaretur , Syracusas subducitur , ubi
tegulariam eductus , patre brevi orbarur .. Post Carcini mor
tem cùm Agathocles unâ cum matre ad hortos extra Syracu
sas ivisset , dormiretque ; ingens apum examen favum mellis
ad os pueri coavolans formavit .. Quod miraculum cunctis
immani stupore prosequentibus , rogatus aruspex eloquii in eo
suavitatem , & ad Imperii evocationi interpretatus est : ad
quod

quod initis parùm honestis contendit. Nam prostitutâ corporis formâ Demantis, viri primarii, gratiam lucratus, & turpi quæstu auri vim adeptus, primum gregarius miles, inde Centurio, post Tribunus efficitur. Quanquam autem, & manu promptus, & ingenio vafer, & animo fortis esset; multum facundiâ valuit, dicendo firmans, reddensque audentiores, quos milites vel turbatos, vel pavidos conspiceret. Hinc loquacem graculum convitio dictum Timæus referit. Sed partis victoriis in Siciliâ, & in Magnâ Græciâ, jam clarus, ito cum Amilcare fœdere, receptusque à Syracusanis, à quibus descreverat; ab eisdem Prætor, & Dux non multò post instituitur. Itaque accepto Magistratu ad tyrannidem occupandam totus inhiabat, modumque, atque occasionem quærebat. Cùm omnia in promptu essent, conjuratos ad concionem ad gymnasium Timoleontis vocat, disertâ concione contra processus suæ mentis turbatores eos irritans, eisdemque, post disruptam Urbem, post cædes, & flagitia, simulatè ad libertatem capiendam hortatus. Sed fictâ libertatis specie sociorum voluntates sibi magis astringens, demum anno Mundi 4330. Athenis imperante Timogene, Romæ l. Plotio, &c. Manio Fulvio Coss. Agathocles Syracusanorum Rex acclamat. Pœnos in Siciliâ, Siculoisque, qui Poenis faverent, præliis fregit. Sed misso ad ulciscendas injurias à Carthaginensibus Amicalcare altero, Gisconis utpote filio, Syracusas; Agathocles ingenti classe in Africam convolavat, Carthaginem domestico malo perculsam ab inferendo Syracusis. damno revocaturus Igitur Hannone, ac Bomilcare Carthaginensium Ducibus superatis, Amilcar accepit imperata, uti confessim pereunri patriæ succurrat. In Africâ etiam de militibus conjuratis, qui omnium hostium infensissimi sunt, novo eloquentiæ portento triumphavit. Nam projecta purpureâ veste sordidam indutus in medium illorum agmen solus erupit, & fidentior solito è saxeo suggestu impletatâ dicendi copiâ oratione satis artificiosâ rebellium perfidiam expugnavit, compofitis omnium votis, atque ad meliora conversis. Post variabelli discrimina, post reciprocantis fortunæ ludibria, Syracusis propè Insulam domum insignem, quam lectorum Sexaginta cognoscere.

cognomento dixerunt, omnia Siciliæ ædificia, ædes quoque sacras amplitudine, structurâ, & eminentiâ superante, Diodoro in Philippo referente, construxit. Deinde spe ampliandi Regni in Italiam trajecit. Sed cùm à Brutis in Siciliam, ut Trogus scribit, reversus esset, paucis post diebus repente in morbum per omnes nervos, venasque humore tabido græssantem, incidit. Quo ingravesciente Theogeniam Ægyptiam, conjugem, duosque parvulos liberos, ex illâ susceptos, quibus post suum obitum aut carceres, aut servitudinem instare videret; providus cum omni gazzâ, omnique apparatu regio, quo nemo eâ estate fuit splendidior, navi impositos, cum summo, & suo, & conjugis, & filiorum luctu in Ægyptum transmisit. Qibus absentibus ipse miser, orbus, desertus, anxiusque, annos jam quinque & nonaginta egressus, ut Demochares, & Timæus prodiuerunt, fato funditus est: humiliorue vitæ ejus introitus, an exitus fuerit, incertum. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 2. lib. 4. cap. 1. per totum.

Scripsit *Commentaria de Officinis Vulcani*, ex testimonio Scholiaſt. Apollonii in li. 4. Argonaut. Cluverius existimat ejusmodi Commentaria fuisse de Insulis Æolicis, quæ Officinæ Vulcani putabantur propter ignem, quem indeſinenter egerunt, hoc est, Hicra, hodie, Vulcanus, Strongilis, & Lipara. lib. 2. cap. 14. pag. 411.

Fuit & Agathocles Attracius, qui tractavit de púcibus solutâ oratione. Secundus Chius, qui scripsit de re rusticâ. Tertius Babylonius, qui descripsit res Cyzicenorum. Quartus Samius, qui commentatus est de Republicâ Pessivuntiorum. Quintus Medicus, qui de ratione victus composuit. Ex Konigio in Bibliothecâ.

VIII.

A L A N U S.

Alanus Siculus Poëta. Ex Joanne Vigintimillio in Tabulâ Poëtarum Siculorum.

S. Al-

S. ALBERTUS CARMELITANUS.

Aliberti splendorem prævia ab utero marris lux indicavit: & rectius Mariæ, quām hujus filium dixeris: quippe quem sterili cā lege illa dedit, ut bona fide suo servitio hæc olim redderet. Moram ipsas, quibus jungere se Albertus parabat Carmelitis, quos vocant, interponentibus, graviter nihilominus Deipara parentes obiurgauit: nimirum furtum hoc esse, cœlo dicatum terris velle mancipare. Quid simiæ catulum amarent? Patùm interesse veneno, an amplexu partum, enecarent: ut dare prolem, ita auferre, cūm luberet, Superos posse. Audite parentes omnes: his monitis illi manuia Deo, filium omnibus discip'inis excultum, posthabitatis etiam Regias puellæ nuptiis, religioni dederunt: quoque magis jam Virgini sacrificium placeret, suis metu manibus ad ejus aram candidissimam hostiam stiterunt. Hic Albertus oreum rivalem, sponsæ vultum præferentem, res sibi scilicet jussit suas habere. Subinde fatigatis obsidione, & fame Civibus, tres cum coniunctu tristis coelo remige impetravit. Hebræos quamplures aquarum vi abreptos in sicco destituit, sicco ipse pede undas percurrentes. Jam morte, quam cœlesti voce edocitus obiit anno M CCXCII. æs campanum sponte sonans, integritatem corpusculi odor suavissimus, beatitudinem animi duo Angeli prodiderunt, qui dubiis, an ut Cœlitem colerent, an ut mortuum lugerent, hominibus; sub initium rei Divinæ, illa verba, os Justi, præiverunt. Nostras mortes o quām rectè lugemus! Ex Andrea Brunnero Soc. Jesu in Fastis Marianis.

S. Albertus Benedictum Abbatem, & Joannam Palitiam, nobilissimos, opibusque florentes, parentes habuit, inter Carmelitanos Theologus, & Ecclesiastes insignis evasit: proinde Os Domini nuncupatus. Scripsit de piis moribus. *De amore fraternali. De timore Dei. De Patientia. De Mundi contemptu. De fallaciis Diaboli.* Ex Leonardo Orlandino in Descriptione Drepani.

S. Alberti Vita extat apud Laurentium Surium, quam à Joanne Maria Politiano scriptam putat. Eandem prosa Joannes

Paleonydorus, versibus verò Joannes Baptista Mantuanus, uterque latine descripsit. Laurentius Abbas Messanensis, & ipse S. Alberti gentilis, carmine Italico edidit Florentiæ, prosa Italicâ Theodorus Arianus Messanensis edidit Messanæ. Vitam S. Alberti ex Vincentio Barbaro Drepanensi adducit Octavius Cajetanus Soc. Jes. tom. 2. Vitar. SS. Sicul. pag. 219. In ejus Animadversionibus pag. 72. num. 3. subdit: Recens certamen, ac ferimè C. ante annos subortum est Erycinos inter, & Drepanitanos de Divi Alberti solo natali, Erycene, an Drepani Albertus natus sit? Causa certaminis diversa in vulgus fama, Scriptoresque diversi. Me, qui pietatem promovere studio, minimè decet in hac controversiâ proferre judicium, quod sit discordia fomes, & alterutrius Civitatis animos à sacrâ historiæ lectione avertat. Eadem sanè ratio nos à nostrâ sententiâ aperiendâ disuasit. S. Alberti memoria colitur Augusti 7.

X.

A L C A D I N U S.

Alcadinus Siculus Poëta, & Medicus. Scripsit *de Balneis Puteolanis carmen*. Ex Joanne Vigintimillio in Tabulâ Poëtarum Siculorum, Joanne Antonide Vanderlinden de Scriptis Medicis.

X I.

A L C I M E N E S M E G A R E N S I S.

Alcimenes Megarenfis, Poëta Tragicus. Suidas. Ex Carolo Stephano in Diction. Histor. Geograp. Poët. Est, & alijs Alcimenes Atheniensis, Comicus. Suidas. Ex Laurentio Crasso de Poëris Græcis.

Megaris, g. idis - pars Atticæ, in eâ Urbs Megara, g. orum. Item Megari, & Megara Urbs Siciliæ, sive à Megarensibus, qui Atticam regionem, ut Thucydides, sive ab iis, qui Doridem incolebant, ut vult Strabo, condita, Sicularum Urbium vetustissima à Plutarcho in Marcello appellata. Diruta nunc vesti-

vestigia quædam veteris amplitudinis exhumata ostendit propè Augustam . Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 3. pag. 77. Philippo Cluverio de Siciliâ Antiquâ lib. 1. cap. 1.

XII.

A L C I N U S.

Alcinus Siculus Historicus . Ex Octavio Cajetano Societas Jesu in Animad. ad Vitam S. Philareti tom. 2. Vitar. SS. Siculorum pag. 43.

XIII.

A L C M A N M E S S A N E N S I S.

Alcman Poëta Lyricus ex Messanâ fuit , Civitate yetustissimâ , Rhegio vicinâ . Ex Constantino Laſcare.

Alcman Messanensis , Poëta Lyricus , vivebat Olympiade XXXI. juxta Eusebii Chronicon , qui Olympiade XLII. ita de eo loquitur .. Veteres omnes mentionem fecere de Poëta Lyrico hujus nominis , qui morbo pediculari vitâ functus est . Plutarchus in Vita Syllæ , Plinius lib. 1 L. cap. 33. Ex Ludovico Moreo in Magno Diction. Histor. lingua Gallicâ edito .

Primus inter Lyricos Poëtas erat Alcman , quo Pittacus , tempore , ut scribit Eusebius , XXIII. scilicet Olympiade clausit : alii XXVIII. quo tempore Ardius , qui ab aliquibus , Atdis , dictus est , apud Lydos regnabat . Plerique verò Alemania Laconem fecerunt : id , quod & Statius Poëta innuit , cum cecinit :

.Obitus, & tetricis Alcman cantatus Amyclis.

Quod tamen manifestè negat in Historiâ Paternulus . Suidas ex Urbe Messanâ , in eo licet perperam legatur Messia , fuisse ait . Sunt tamen , qui alterum existimant . Crates verò ex Sardis , Lydiae Urbe , quod & Antipater quodam carmine restatum reliquit , & Leonidas in ipsius Alcmanis epitaphio . Legitur & in libello de exilio Plutarchi carmen , quo idem innuitur . Patrem habuit Alcman Damanta , vel , ut alii , Titarum . Ventri , ac gulæ operam dedisse legimus : unde & inter gulones , & voraces

20 Siciliæ, Vetus

connumeratur à Græcis. Idem & Athenæus in X. & Ælianuſ, quo loco Addephagos, hoc eſt, voraces, commemorat, inter quos Pythircam Phrygium, Cleonymum, Pisandrum, Charippum, Mithridatem Regem, Timocreontem Rhodium, Erysichthona Myrmidonem. Atque adeo haud mirum, ſi ſupradictum amatoriis, & rebus venereis vacasle perhibetur. Nam & iplum *Eroticorum carminum* Autorem quidam putavere. Extant apud Athenæuſ ejus carmina, quibus illum facili colligimus impatienter Megalostratain Poëtriam adamasse. *De familiaribus, ac domesticis libros sex* ſcribit, *Melicos versus*, & quos *Colymbosas* ipſe nuncupavit. Primus insuper modulamina induxit, quæ ſine Hexametris versibus concinuntur. Linguâ uſus eſt Doricâ, quâ & Lacedæmonii utebantur. Ælianuſ ſcribit Alcmana ſervum fuifſe Ageſydis, ſed ab eo libertate donatum ob illius virtutes, & ingenii elegantiam: et perinde à Græcis dulcis cognominatur. Periit autem pediculari morbo, hoc eſt, phtiriasi. Ab hoc carmen Alemanicum, quod & Alcmanicon, interdum à noſtriſ perpetuum Alcmanicon appellatum, cuius & Hephaſtion meminit, ut alioſ omittam. Sunt, & qui alterum Alcmana fuifſe afferant ex Urbe Messanâ, & iplum Lyricum. Alcman teſte Plutarcho forunam Providentiaſ filiam, fororemque Eunomiæ, & Pithus, dicre ſolebat. Hæc indigetā quadam farragine Lilius Gregorius Gyraldus de Poët. Histor. Dial. IX.

Cæterum duos fuifſe Alcmanes conſtat, alterum Amyclæum, aut Sardianum, alterum Siculum Messanensem: illum vixiſſe Olympiade XXVII. aut XXVIII: hunc Olympiade XLIII. Utrumque Poëtam Lyricum. Incertum autem, utri tribuen- da ſint ſcripta, factaque ſupra dicta. Ex Placido Reina in Mo- nument. Historic. Messan. tom. I. à pag. 109. ad 114.

XIV.

ALVARUS PATERNIO CATANENSIS.

Alvarus Paternio, Nobilis Catanensis, ſcribit *Chronicon de Rebus Siculis*, quod manu exaratum apud ſe teſtatur extare Vincentius Auria in Historiâ Cephalædi pag. 59.

ANCHI-

Bibliotheca.

z r

XV.

A N C H I T U S.

Anchitus Siculus, Pausanias Geloii, Medici nobilissimi, pater, & ipse sapientissimus Empedoclis Agrigentini testimonio, cuius sunt hæc carmina:

Pausania Anchiti sapientis, percipe, fili

&

Pausaniam Anchiti natum, Phoebique nepotem.

Ex Diogene Laertio in Vitis Philosophor. lib.8. in Empedocle.

XVI.

A N D R E A S P A N O R M I T A N U S.

Andreas Panormitanus, Philosophus insignis, & Historicus, ut lib. 14. Athenæus. Scripsit de iis, quæ falso creduntur, librumque de *Historia civili Siculorum*. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lin. 8. pag. 190. Octavio Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Sicul. in Animadversion. ad Vitam S. Philareti pag. 43.

XVII.

A N D R E A S B A R B A T I U S M E S S A N E N S I S.

Andreas Barbatius, cuius inter celeberrimos Doctores sub nomine Andreæ Siculi depingitur imago, Neti natus est, & ob facultatis politicæ eruditionem à Mamertinis donatus est Civitate. Quod fuit causa, ut Franciscus Pharaonius, Maurolycus, & Bonfilius, inter suos Cives Andream recenserent. Salnè ipse Netinum dicit in suorum operum inscriptionibus, quæ omnia Neti apud Fratres Minores ab Observantia inter primas bibliothecæ classes conservantur. Albertus Leander ait Barbatium Civem fuisse Netinum, quamvis alii Messanensem affirmant. Clarius hoc expressit Auctor illius opusculi, quod Christopher-

Stophori Scanelli nomine circumfertur , asseritque in libris suis Barbatium Netum patriam agnoscere . Idem asserit Magister Josephus Bonasia , magni nominis Theologus , dicens Barbatii ædes propè Cœnobium Divi Francisci apud Netinos fuisse . Consensit Josephus Carnilivarius lib. 2. Hæc stylo suo Rocchus Pyrrhus in Notitiâ Ecclesiæ Syracusanæ de Scriptoribus Netinis pag. 227.

Ex adverso Messanensem alii præter allegatos à Pyrro , Placidus Samperius Societ. Jesu in Iconolog. Virgin. Messan. & Stephanus Maurus in Messan. Siciliæ Protometropol. pag. 122. Andream ipsum obiiciunt , ut Netinos causâ deturbent . Andreas enim satis luculenter pro domo suâ perorare videtur Consil. 58. pag. 167. dum inquit : apud Nobilem Civitatem Messinæ , mihi patriam inclytam . Et de Offic. leg. n. 19. ad laudem patriæ Messanensis Civitatis assumpta est hæc repetitio . Atque , ut omnes primâ fronte Messanam patriam suam internoscerent , in fronte suorum operum , editorum Lugduni , Messanensis dici maluit , quâm Netinus . Hanc ob rem non immerito Messanenses anno 1681. cùm Epistolæ Marianæ memoriam celebrarent eâ pompâ , quâ fortassis Europa universa splendi diorem aspexit nunquam ; in Viâ Maximâ , quæ à Portâ Imperiali per mille , & amplius passus excurrens in Portam Regalem desinit , sericis peristromatis , tabulis , signis , auro , gemmis que coruscante , Cives suos , quâ sanctimoniâ , quâ bello , quâ doctrinâ conspicuos , spectandos exhibuerunt . Hos inter Andreas Barbatius subjectâ epigraphe sese prementem advenarum , ac nostrarum multitudinem salutabat :

*Hic ille inter Jurisconsultos Phœnix , Andreas Barbatius
Messanensis , olim Bononiae publicus Lector , itemque
in Concilio Basileensi Immaculatae Virginis Conceptionis Tutor , ac Defensor .*

Ex Josepho de Ambrosio in Relatione solennitatis pro Epistola Marianâ an. 1681. pag. 126. & 127.

Et Matthæus Silvagius Catanensis , qui Siciliæ Topographiam , & Chronicon superiori seculo edidit , pag. 549. Andream Barbatium Messanensem appellat , subditque : Fuit Andreas Barbatius Jurisperitissimus , qui in Concilio Basileensi de Con-

Conceptione differuit. Quod & Bernardinus de Bustis in Materiali, edito Lugduni 1525. pag. 16. refert: Idem tenuit, & subtiliter probavit Dominus Andreas Siculus, dictus Barbatia, in Proœmio Clementinarum, & in cap. de fériis, ubi allegat Panormitanum dicentem se audivisse, quod Ecclesia approbavit opinionem Minorum, præcipue in Concilio Basileensi. Thomas Fazellus de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 2. in Appendice ad pag. 50. de Messanâ inquit: nostrâ ætate celebris hæc Urbs est reddita ortu Andreæ Barbatii, &c.

Cæterum Andreas claruit anno 1467. scripsit *Consiliorum volumina quatuor*, in quibus Eques Apostolicus, Regis Aragonum, & Siciliæ Consiliarius, utriusque juris Monarcha, & Princeps clarissimus dicitur. Unde mirandum sanè, quod Rodericus Suarez in l. 1. in tit. de las Ganancias num. 44. proferrere non sit veritus: Judices non ante oculos, sed post terga Barbatæ habent opinions: cùm vanæ fuerint hominis cogitationes. Apud Paulum Franciscum Perremutum in 2. parte Conflictus Jure consultorum pag. 206.

Extant omnia edita Lugduni 1559. in fol. apud Thomam Bertellum, & Claudium Servanium.

Comes Augustinus Fontana in Bibliothecâ legali Part. 1. verb. Bartholom. hunc vocat Andream de Bartholomæo Messenensem: ubi vero ejus opera recenset verb. Barbat. vocat Andream Barbatiam Siculum à Terrâ Sancti Georgii Molaria: hoc autem ordine opera recenset.

Repetitio in Rubric. de fide Instrumentorum, habetur in 4. Tomo Repententium in Jus Canonicum.

Consiliorum volumina quatuor. fol. Venet. 1581. Item *Index ad dicta Consilia*. fol. ibidem 1581.

In titul. digestorum de verborum obligationibus.

Repetitio in Rubric. C. qui admitti, habetur in 8, volumine in Jus Civile. Item *Repetitio in l. cum acutissimi C. de fidei C. habetur ibidem*.

Tractatus de Cardinalibus Legatis à latere, habetur in 10. 13. par. 2. fol. 131. & cum additionibus Joannis de Gradibus. Fol. Lugduni 1518.

Item *de praestantia Cardinalium*. Ibid. fol. 63.

Item

Item de *Testibus*, in tom. 4. fol. 130.

Mentionem faciunt de Barbatia Siculo Jacobus Spigelius Auctor damnatus in Lexico Juris Civilis, Joannes Gottfridus Olearius A. d. in Abaco Patrologico, Guido Pancirolus in Juriſconsultis lib. 2. cap. 116. apud Konigium in Bibliothecā.

XVIII.

ANDRONUS CATANENSIS.

Andronus Catanensis Musicus fuit. Is, si Athenæo creditus, morem, & modum saltandi ad tibiam, ad hæc gestulandi, & rythmos canendi, industriam invenit. Ex Huberto Goltzio.

XIX.

BEATUS ANGELUS SENISIUS CATANENSIS.

B▲ Angelus Senisius, quem Senensium Pyrrhus, & Sinicum Cajetanus, appellant, Catanensis, Monachus Benedictinus, Regii Cœnobii S. Nicolai de Arcis alumnus, instaurando Cœnobia S. Martini de Scalibus, à Divo Gregorio condito, partim vetustate collapso, partim incendiis Saracenorum absunto, partim humillimus, incultissimumque habitaculis sordido jam, abjectoque, admotus; illud magnificè reparavit, exornavitque, ad Monachorum disciplinam profitendam confluentibus undique primariis viris, qui & splendidè paternâ hæreditate idem reficerent, & virtutum suarum patrimonio liberalius locupletarent. Primum Prior, inde Abbas creatus, plenus rectè factis mortalitatem depositus. Pauca ex Pyrro addam. Senisius egregius Abbas 39. annos Monasterium hoc rexit, ædificiis, ac possessionibus diravit, amoenissimis viridariis, & aqueductibus exornavit, ornamentis Ecclesiasticis decoravit, 500. sui Ordinis cucullatos induit alumnos. Optimis operibus, & sanctitatis odore fragrans, die 27. Novembris, 10. Indictione anno 1386. migravit ad Dominum. Illius venerandæ exuviae in marmoreâ arcâ sub reliquiarum Sanctorum altari in Sacra-
rio servantur, hac insculptâ tabellâ.

Re-

Reverendissimi viri Angeli Senesi, bujus Sacri Monasterii Abbatis,
hic offa requiescunt.

Summa ejus vitæ capita rudi quidem, sed pio carmine comprehenduntur, ex m.s. pergameno, quod Aloysius Lelius in Historiâ Ecclesiæ Montere galensis pag. 44. refert:

Jam terti lustri præmisserat ultimus annus
 Mille trecentos annos, quadragintaque quinque
 A Gabrielis Ave, vel Partu Virginis Almae,
 Octarus festus stella quando celebratur;
 Istud Cenobium, decoratum nomine; sancte
 O Martine, tuo, suscepimus habitandum:
 Ejectis vaccis, & earum sordibus, inde
 Sex Fratres, quorum caput extitit Angelus Abbas,
 Quos Manuel Praeful Montis Regalis Arenæ
 Cenobio duxit, quod Sancti nomen honorat.
 Qui tres exemit de stupri labe sorores,
 Innumeris & signis quem Christus decoravit.
 Angelus hic Abbas decessit mense Novembri;
 Vnum si quadraginta dabis, tot præfuit annis.
 Veste, cibo, cella, pauper, nocuis sine dannis.
 Sextus & annus erat tunc junctus mille trecentis,
 Et decies octo natalis cuncta regentis.

Ob sanctitatis famam, & ardentissimam in pauperes, peregrinos, suosque alumnos, & Fratres charitatem, communi Beati nomine semper est appellatus. Fuit etiam doctissimus: scripsit Expositiones Psalmorum. Modum meditandi. Expositionem Regulae Benedictinae. Historiam Monasterii Gregoriani S. Martini, de qua solùm aliquot nota leguntur. Catalogum Contractuum, & Bonorum Monasterii. Vocabularium præ grande latinum, &c. quæ adhuc in Bibliothecâ S. Martini asservantur. Ex Roccho Pirrho in Notitiâ Primâ S. Martini pag. 176. 177. Blasio Altimario de familiâ Carafæ tom. 4. pag. 640. famili. Senis.

De predictâ Historiâ Monasterii Gregoriani S. Martini hæc habet Pirrus citatus pag. 167. 168. Ludovicus Torres, tunc utriusque Signaturæ Referendarius, post Archiepiscopum Montere galensis, in epistolâ ad Andream Spinolam, Cameræ Apostolicæ Clericum, in fine Historiæ Môteregalensis Ecclesiæ pag. 14.

de hoc m. s. codice testatur: in eâ curâ dum versor, nimirum evoluendi tabularia Italiz, incidi forte in hunc libellum, ducentos annos à non malo Auctore, pio certe; sed paulò verbosius compositum, & nrutilum, ac mendosè, ut sit, à librario descriptum, quem ab ipsis S. Martini Monachis exscripti, & quantum potui pluribus in locis correxi. Nunc vero casu pervenit in manus meas libri ipsius multò antiquius exemplum, aut fortasse primarius codex, diu à me summo studio conquisitus, ut ejus ope menda à meo exemplari facilius tollerem. Subdit Pyrrhus ex suâ sententiâ: cum vero, quem Romae anno 1587. & deinde annis 1596. imprimendum voluit libellum, in multis, vel auctum, vel diminutum, ad propriæ Ecclesie Montegaleensis firmandam jurisdictionem, suo primario exemplari m.s. non corrispondere facile hodie perspiciet quisquam.

Ejus memoria colitur 27. Novembbris. In Monasterio S. Martini juxta Panormum obitus Angeli Sinicii, Abbatis Ordinis Benedictini. Ex Octavio Cajetano Societatis Jesu in Martyrologio Siculo pag. 142.

XX.

A N O N Y M U S . L

A Nonnus Siculus Monachus scripsit *Vitam S. Cononis Neftani*, quam latitate donavit Franciscus Maurolicus. Ex eâ ceteri hauserent, eandemque auxere, Julianus Montefuscus ex familiâ Minorum Observantium, Josephus de S. Juliano Cappuccinus, Joannes Aragona, & Jacobus Muccionius Societatis Jesu. S. Cononem obiisse traditur quinto Kalendas Aprilis anno Domini 1236. Ex Octavio Cajetano tom. 2. *Vitar. SS. Sicul. in Animadversione ad Vitam S. Cononis* pag. 67.

XXI.

A N O N Y M U S . L

A Nonnus Siculus Monachus scripsit *Vitam S. Marine Græco sermone*. Latinam reddidit Augustinus Floritus Societatis Jesu,

Jesu, eandemque adducit Octavius Cajetanus tom. 2. Vitarum SS. Sicul. pag. 109. Ex codem Cajetano ibidem in Animadversione ad Vitam Sanctæ Marinæ pag. 40.

XXII.

A N O N Y M U S I I I. S Y R A C U S A N U S.

A Nonymus Syracusanus Encomiastes floruit ante Saracenicam dispersionem, quæ accidit nono Christi seculo. Ad conventum Syracusanum habuit Græcè Panegyricum in laudem Sancti Marciani, Episcopi Syracusani. Eum ex m. s. codice Bibliothecæ Vaticanæ latine vertit Jacobus Sigmundus Societatis Jesu. Idem S. Zosimi meminit in encomio: & dam ætate grandiores alloquitur, qui miracula à S. Zosimo edita solùm memoriâ retinerent; aliquo annorum intervallo à S. Zosimo abfuisse docet, ac prolñde Scriptorem Vitæ S. Zosimi esse non posse S. Eliam, Zosimi Archidiaconum, & de mortui loco subrogatum. Ex Octavio Cajetano tom. 1. Vitar. SS. Sicul. in Animadversione ad Vitam S. Marciani pag. 7. & ad Vitam S. Zosimi pag. 180.

In Elogiis Juvenilibus Præsulum Sicilensium, & nos etiam hoc encomium S. Marciano concinnavimus:

Nondum adoraverat Pontificem Roma,
nondum magistra superstitionis
Christianam religionem didicerat:
jam Syracusas Marcianus advenerat insulatus,
jam exciso idolorum cultu
Christo Scrvatori dicaverat
basilikam sumptuosam.
Ne credas Marcianum Antipapam,
aut schismaticum,
quod Romano Pontifici anteverterit,
illum imperantem non audierit:
Ecclesia Syracusanæ privilegium hoc est,
Primum Orbis, & Urbis Episcopum habere.
Marcianus, & Pancratius,

D 2

ab

ab Apostolorum Principe Antistites inaugуrati,
prospera navigatione Antiochiam Siciliam attigerunt.

Ille Syracusis, hic Tauromenii

durissimum sanè bellum

in infernas potestates suscepserunt.

Màrcianus ad Pelopia Latibula castrametatus,

comitus cum hoste pugnaturus,

intra munimenta illa malum genium confodit,

quæque fuerant spelæa dæmoniorum,

in sanctitatis recessus consecravit.

commissâ cum Judæis pugnâ,

eiisque subactis,

per dolum à barbaris occiditur,

qui virtute nescienciam sui victoriæ habuerat.

Sed jactum divini Verbi semen,

quod emoriturum cum Márциано percussores

putaverant,

ad eo farigilne fecundavit suo;

ut Chrestus, Zosimus, Elias, Eutychius, Maximianus,

ceterique sanctissimi successores,

vix messi colligendæ sufficerent:

Syracusarum arca,

quamvis per id temporis protenderetur

ad viginti passuum millia, & amplius,

frumentum electum vix caperet.

Gignit populum sanctum Martyrum sanguis.

XXIII.

A N O N Y M U S I V . C A T A N E N S I S .

Anonymus Catancensis Encomiastes scripsit *Grecè Vitam*, &
gestas Sancti Leonis, Episcopi Catancensis. Vertit latinè Jacobus
Sirmundus ex codice Vaticano, Bibliothecæ Cryptæ Ferratae,
& S. Salvatoris Messanæ. Adducit Octavius Cajetanus tom. 2.
Vitar. SS. Sicul. pag. ex eodem Cajetano in Animadversion. ad
Vitam S. Leonis.

In

Bibliotheca.

2

In Elogiis Juvenilibus Præsulum Siciliensium nos ita de
S. Leone scripsimus :

J.onis ætatem ,
temporum vicissitudinibus haud obnoxiam ,
Annorum mutatione ne distinguis :
prudentiâ senex , innocentia puer ,
semper extitit .

in obscundis Christi causâ negotiis
suprà virum se gessit .

Ortus Ravennæ ,
aliò domicilium quærrens ;
vacuam Catanæ sedem invenit .

Felicitatem , quam discessu suo Sabinus ademerat .
adventu suo illis populis restituens ,
Clarissimâ in Urbe
clarescere magis cœpit .

Besylli , Everii , Jacobi , Sabini , prædecessorum , memor ,
eorum ita sanctimoniam expressit ,
ut eos in Leone revixisse crederetur :
tot miracula perpetravit ,
ut geminatis titulis Thaumaturgus vocaretur .

Sed majus prodigium tunc edidit ,
cùm Heliodori incantamenta derisit .
vel in jocis Thaumaturgus .

Illuserat omnibus emeritus præstigiator :
cùm invisus quæreretur , aderat invisus ,
elabens manibus , cùm teneretur .

Venatus hanc vulpem Leo ,
ad ludibrium iaculît in caveâ .

Deniū Catanensibus valedixit ,
se hominem esse probans ,
ne tantis prodigiis pro numine coleretur .

ANO.

A N O N Y M U S V. C A T A N E N S I S.

Anonymus alter Catanensis Poëta, stylo, & antiquitate probatus scripsit *Carmen Jambicum in laudem S. Leonis*, *Episcopi Catanensis Græcum*. Augustinus Floritus Societatis Jesu latinum fecit. Id Octavius Cajetanus adducit tom. 2. Vitæ. SS. Sicul. pag. 22. ex eodem Cajetano loco citato in Anni ad version. ad Vitam S. Leonis.

XXV.

A N T I O C H U S S Y R A C U S A N U S.

Antiochus Syracusanus Historicus, qui *Romanas* scripsit, & *Siculas Historias*, quem citat Pausanias. Ex Constantino Laſcare.

Herodoto Synchronus Historiam scripsit Olympiade 89. Ex Mariano Valguarnera de origine Panormi pag. 20.

Antiochus Historicus Syracusanus, ut Diodorus, Cicero, Strabo, Dionysius, & cæteri asserunt, Xenophanis filius, lib. X. teste Pausania, *Historiam à Cocalo, Sicaniorum Rege, exorsus, ad obitum usque Xerxis, Persarum Regis*, teste lib. XII. Diodoro, *per septingentos annos novem voluminibus complexus est*. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 4. pag. 102.

Conradus Gesnerus Author damnatus in suâ Bibliothecâ Classicâ ex Hesychio scribit Antiochum Syracusanum compo-
suisse *Historiam Italie*. Diversi sunt Anthiochus Alexandrinus, cuius Athenæus lib. 11. & Antiochus Laodicenus, cuius Laer-
tius in Pyrrhone meminit. Ex Konigio in Bibliothecâ.

XXVI.

ANTONIUS PLATAMONIUS CATANENSIS.

Antonius Platamonius Catanensis, non minùs eruditione, quam genere illustris, *multa in Jus Cæsareum* scripsit, ex quibus

quibus fragmenta quedam in Regni Ritus ad posteros pervenerunt.
Ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Cataniensi Chordâ
9. pag. 146.

XXVII.

ANTONIUS BONONIA PANORMITANUS.

Antonius Equestri familiâ natus, qui à Pontano alumno elegantiarum Pater appellatus, elatè genus suum ab ultimis Britannis, Beccadellâ que familiâ, Bononiae celebri, reperiebat, præclaro genti insignium argumento, quod iisdem militari in scuto depictis alatis viperis uteretur. Sed majorem profectò sibi ex laude optimorum studiorum nobilitatem comparasse videri potest. Moribus enim, ac literis præstantibus ornatus, cum Philippo, Mediolanensium Principi, fertilis ingenii industriam obtulisset; tantâ liberalitate suscepimus est, ut Principem noscentiae historiæ cupidum, familiariter doceret, & publicè octingen-tis annuis aureis elegantiores literas profiteretur. Hic est ille Philippus, qui summum clementiæ fructum, generosis exceptum Regibus, gloriosissime decerpit: quum Alphonsum Regem, navali prælio captum non emisit modò, sed auctum copiis, & opibus in Regnum restituivit. Verum eo gravissimis bellis occupato, Antonius Alfonso adhæsit, secretoris scrinii magister, & studiorum, expediti cumque omnium, terrâ, marique perfectus comes. Scriptis Epistolas candidiore stylo, sed maximè jucundo, Victoriae Regis triumphum, & de factis, dictisque optimi ejus Regis aureum libellum, quem pius Pontifex exemplis paribus intertextis nobiliorem reddidisse videatur. Sed cum Valla demum, ad exercendæ maledicentia dentem naturæ acerbitate paratissimo, simultatem concepit, eo quidem eventu, ut mutuis veluti confixi telis, fœdè admodum inimicis risum excitarunt. Senex uxorem duxit Arcellam, sibi magnoperè dilectam, liberosque suscepit, quorum honesta soboles Neapoli visitur. Postremò æger, vitâque diffidens, in supremo morbo hoc carmen composuit, quod tumulo inscriberetur:

*Querite, Pierides, aliun, qui ploret amorem,
Querite, qui Regum fortia facta canat.*

Me-

*Me pater ille ingens, hominum sator, atque Redemptor,
Evocat, & scdes donat adire pias.*

Pontani.

Siste, hospes, fas est cantus audire Deorum:

Grata mora est: Musæ nam loca sancta tenent.

Antonii monumenta vides: hinc templa frequentant:

Ille fuit sacri maxima cura chori.

Illum sepè suis medium statuere choreis,

Duxit compositos arte decente choros.

Sepè lyram cessit Clio, cessere sorores,

Concinnit teneros voce, manuque sonos.

Extinctum flevitque Aon, flevitque Arganippe,

Sebethus miseris egit in amne modos.

Sirenes quoque de scopulis miserabile carmen,

Ingeminant: planctu littora pulsasonant.

Pierides tristem ad tumulum fudere querelas,

Pierides sparsis post sua terga comis.

Hinc crevit desiderium, nec cura recepsit

Vatis, at extincto Vate remansit amor.

Conveniunt nunc ad tumulum, celebrantque choreas,

Et memorant lusus, magne Poeta, tuos.

En audiis, sonet ut lenis concentibus aura?

Ot sonet appulsi concita terra pedum?

Hæc Vati memores Musæ post fata rependunt:

Carminis hoc meritum est: Num satis? hospes, abi.

Elisii Calentii.

Qui molles Elegos, & Regum gesta canebat,

Sacra Panormite contegit ossa lapis.

Ex Paulo Jovio in Elogiis Virorum illustrium pag. 23.

XXVIII.

ANTONIUS CASSARINUS NETINUS.

Antonius Cassarinus, Gasparinum vocant aliqui, de quo Fazzellus loquitur, claruit literarum fama. Orator egregius Neti natus est, quem Panormitani accitum publico stipendio annos

annos, ut adolescentes institueret, soveruant. Cæterum ad maiores adspicans, Constantiopolim profectus, ibi decem annos in studiis oratorie facultatis, & Græcarum literarum cognitione diligentiam tantam versatus est, ut inter præclarissimos viros, quos Græcia, & Italia suo tempore vidit, unus excellentissimus haberetur. Constantiopoli enim, quæ Christiano tunc imperio suberat, quinque annos Rhetoricam, grecè, & latinè miro cum Civium, tunc Imperatoris applausu in auditorum magnâ frequentia docuit. Venit postea in Italiam, & Papiæ primùm, inde Mediolani, postremò Genuæ publicè legens permultos eruditivit. Sed dum anno salutis 1444. Genuæ ob intestina dissidia stricto ferro excursionem multi per Urbe facerent, ac nonnulli tentarent in domum, ubi Antonius erat, perfractis portis trumpere; dum ipse per fenestrā alterius domus, quæ erat è regione, transilire nñtitur, in terram ingenti lapsu concidit, continuoque expiravit. Veritatis in Romanum sermonem Platonis libros de Republica, quod opus Alphonso Sicilia Regi dicavit, pluraque alia ex Plutarcho, & Plasone, latina fecit. Scripsit Epistolarum libros quatuor, & orationes duas, quarum alteram habuit ad Philippum Mariam, alteram ad Genuensem Senatum. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. I. lib. 4. pag. 109. Meminit Cassarini Leander Albertus, aliique plures. Ex Roccho Pyrro in Notitiâ Ecclesiæ Syracusanæ de Scriptoribus Netinis pag. 226.

XXIX.

ANTONIUS CORSETTUS NETINUS,
EPISCOPUS MELITENSIS.

Antonius Corsettus in Urbe Ingeniosâ Neti litterata plane domo pâtre Joanne ortum duxit; humani divinique Juri consultissimus, nomen Excellentissimi Doctoris adeptus est. Florentiætate supremus Curio, iude Abbas Commendatarius S. Matie de Ascu apud Netinos eligitur. Apostolicae Cameræ Auditor, à Ferdinando Rege Melitenis Episcopus postulatus, ab Alexandro VI. Romæ 13. Kalendas Januarii anno 1502. inauguratur. Eadem Alexandro intimus aulicus, & consiliorum particeps,

riceps, eodem fato unà cum Alexandro mensē Septembri 1503. sublatus est. Extant ejus *Opera* sàpè à Jurisperitis commendata. Ipsum Antonium summis laudibus extollunt Matthæus Silvagius, cùm de Neto scribit, Iucius Marineus lib. 5. epistol. Vincentius Littara de Rebus Netinis pag. 141. ex Roccho Pyrrho in Notitiâ Ecclesiæ Melitensis pag. 602.

Comes Augustinus Fontana in Bibliothecâ Legali part. 1. verb. Corset. hoc ordine recenset opera Corsetti:

Repetitio in Rubric. de Jurejurando, habetur in 4. tomo Repetentium in Jus Canonicum.

Item in Capit. grandi, &c. de supplendis negligentiis Prælat. habetur ibide in tom. 5.

Singularia, edita unà cum singularibus aliorum Doctorum, Lugduni 1560. in fol. à Gabriele Sarayna Veronensi collecta.

Regula Ætatis, editæ unà cum Regulis Juris aliorum Doctorum tom. 2. in fol. Francofurti 1586.

Tractatus de Trebellianica, habetur in libro, cui titulus: *Selecti Tractatus de Succession.* impress. fol. Venetiis 1570. habetur etiam in tom. 8. part. 1. fol. 437.

Consilia. fol. Lugduni 1560.

Tractatus de Autoritate Glossæ, habetur in tom. 18. fol. 186.

Item de Bravio n. 12. fol. 324.

Item de Juramento, & ejus privilegiis. tom. 4. fol. 359.

Item de Minimis. tom. 18. fol. 269.

Item de Potestate Regia. tom. 16. fol. 130.

Item de Privilegiis Pacis. tom. 12. fol. 224.

Item Fallentia Regula Spoliatus ante omnia restituendus. tom. 3. part. 2. fol. 325.

Item de Verbis geminatis. tom. 10. fol. 266.

De Privilegiis Pacis cum Comment. Schleiflii. In 4. Jenæ 1634.

Rota Romana Decisiones habentur in corpore ejusdem Rotæ Romanae Decis. impress. De Antonio Corsetto plura referunt Joannes Baptista Cantalmaius in Synaxi Auditorum Sac. Rotæ Rom. fol. Romæ 1640.

ANTONIUS MANGIAN MESSANENSIS.

Antonius Mangian Messanensis, Senatus, Populique Messanensis Legatus, Generalibus Regni Comitiis, anno 1478. Catanae habitis, Joanne Cardona Prorege, interfuit; cumque inter Regiarum Urbium Oratores ipsi principem in sedendo locum denegarent; paratam, vibrantemque *Orationem* recitavit, ne quid detrimenti Messanensis Republicae dignitas pateretur. Ex Josepho Bonifilio in Historia Siciliae pag. 381. Stephano Mauro in Messan. Siciliae Protometropoli pag. 13.

ANTONIUS PISCIS CATANENSIS.

Antonius Piscis Catanensis, Joannis, & Simeonis germanus frater, secundo loco natus, Ordinis Minorum Conventualium, Sacrae Theologiae Magister, atque universae Provinciae Siculae Minister, Martino V. Pontifici Maximo pretiosus, cumulatos ab eo favores impetravit. Unum cum Joanne fratre suo, Concilio Basilicensi cum eximia doctrina laude interfuit. Ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Catanensi Chordâ 2. pag. 148.

Obiit in Coenobio Panormitano S. Francisci, ubi diu vixerat. Incisa est sepulcro epigraphe:

Reverendus Pater Antonius de Piscibus Catanensis,
Ordinis Minorum in Sicilia Provincialis,
germanus frater tam justissimi Simeonis
Sardinia Proregis, tam eloquentissimi Joannis
Episcopi Catanensis. De Theologorum Senatu
benemerentissimus. Concilio, cui interfuit,
Basilicensi, accepens. Panormi, ubi diu vixit,
mortuus 1421. 8. Kalendas Februarii,
in hoc tumulo sepelitur.

Ex Philippo Cagliola in Explorat. Provin. Sicul. Minor. Convent. Explorat. 3. Manifest. 1. pag. 75.

XXXI.

ANTONIUS SANFILIPPUS PLATIENSIS.

Antonius Sanfilippus Platiensis, S. T. M. Jurium Apostolicæ Sedis in Siciliâ Collector anno 1473. Ex Roccho Pyrro. Doctissimum Jurisconsultum appellat Joannes Paulus Clarandaus in Historiâ Platiensi pag. 261. eumque inter Scriptores Platienses recenset: forte hallucinatus Clarandaus ad Juris nomen, quasi vero Collector Jurium Apostolicæ Sedis in Siciliâ idem sit, atque Romanorum Pontificum Decretorum, quæ ad Siciliam pertinent, Compilator. Sed Prudentia quidem, non Jurisprudentia munus, est, proventus, quos Siciliensis Ecclesia Romanæ pendor, sacrâ quæsturâ colligere, jam inde ab Orthodoxæ Religionis primordiis institutâ. Hinc ejusmodi Collectores in Siciliensis Ecclesiæ monumentis plures offendes.

XXXII.

ANTONIUS VINUTUS NETINUS.

Antonius Vinutus Netinus, anno 1510. scripsit *de Agricultura opus*, dicatum Franciso Patellæ, Cameratæ Comiti, atque *de Vita S. Conradi*. Ex Roccho Pyrro in Notitiâ Ecclesiæ Syracusanæ de Scriptoribus Netinis pag. 227.

Antonium, sive cognomento, sive patriâ, Venetum Cajetanus vocat errore minimè suo, sed typographorū oscitantia. Scipsum Netinum Antonius nuncupat, teste Littara, qui ejus opus mirâ naturalium rerum eruditione elaboratum, iterum in lucem editum calendarum arborum studiosis pergratum fuisse scribit. Ex Octavio Cajetano to. 2. Vitâ SS. Siculor. in Animad. ad Vitam S. Conradi pag. 85. Vincentio Littara de Rebus Netinis pag. 150.

APOL-

XXXIV.

APOLLODORUS GELENSIS.

Apollodorus Gelenus inter Comicos antiquissimos citatur.

Ex Huberto Golizio vixit anno 1300. B. C.

Eodem tempore vixit, quo Menander Comicus. Sunt ejus
Eobulus Lycoarteron, sive Philetelphus, Nicophorus, Mitteria Grammatodipnus, Psudeas, Sisyphus, Ascobion. Athenaeus. Ex Laureatio
Crasso de Poëtis Græcis.

Præter hunc nostrum, quatuor Apollodorus, literis claros,
recenset Carolus Stephanus in Diction. Histor. Geogrop. Poëtic.
Primus omnium Apollodorus Atheniensis Grammaticus fuit,
Asclepiadis filius. Panatii Rhodii Philosophi, & Aristarchi
Grammatici discipulis. Primus genus metri Triambici invenit,
ut constatur Suidas. Scriptus quoque Historiam Athenien-
sium usque ad redditum Heraclidarum, ut auctor est Diodorus
Siculus. Usque adeo Grammatica emicuit, ut ei Amphictiones
Græciæ honorem habuerint. Plin. lib. 7. c. 37. Apollodorus Tarsensis Tragicus, cuius Tragœdias Suidas refert. Apollodorus
Tarsensis Pergamenus Rhetor. Cassidii, alias Collidii, item Ca-
esaris Augusti preceptor, & familiaris. Scriptus de Rheticâ,
ut auctor est Strabo. Apollodotus Philosophus Epicuræus ultra
X. volumina conscripsit. Diogenes Laërtius lib. 10.

XXXV.

APULEJUS CELSUS CENTURIPINUS.

Apulejus Celsus Centuripinus, à Scribonio Largo ut Medici-
na artis peritissimus commendatur. Memorie proditur in
patria eius canes rabies agitari; & mortales mordicus invadere
solitos: cumque, si illi malorum ciborum apponetur, antidotum
quotannis componere contra rabiosos canos; & suis Civibus
mittere consueisse. Ex Huberto Golizio.

Apulejus, & Herines, Platonis discipuli, oculos sibi erui-
sc

se dicitur ne illorum usu à studio virtutis avocarentur. Ex Theatro Vitæ Humanæ O. pag. 442a.

Apulejus Madaurensis nullius disciplinâ usus , tantus , quantum scripta ejus testantur , Asinus factus est , ut auricul cognomen meritò tulerit . Ex Theatro Vitæ Humanæ D. pag. 157. a.

L. Apulejus Grammaticus , ab Euclido Calvino , Equum Romanum prædivite , conductus quadrigentis aureis , multos edidit . Ex Svetonio Tranquillo de Illustrib. Gramm.

Atque hi sunt Apulejii nominae , quos traditione insigilatae sunt .

XXXV I.

ARCHESTRATUS SYRACUSANVS.

Archestratus Syracusanus , sive Gclensis , Terpsionis auditor . Scripsit Opus , cui nomen , Gastrologia , quod argumentum stylo sanè eleganti prosequitur . Athenaeus lib. 13. apud Palemonem refert adeò macilentum fuile Poëtam quendam hujus non minis ; ut , cum in hostium manus venisset , ad lancem appensus , oboli pondus non excederet . Ex Ludovico Morerio in Magno Dictione .

Is præ voluptatis studio universam terram , omnique maria impigrè lustravit , quod diligenter examinare ventris delicias statuisset , ac eorum instar , qui terrarum descriptiones , & circa illas navigationes suas scriptis mandarunt , exactè omnia vellet explicare , ubi præstantissima sint edulia nobis indicans , quod in Præfatione illarum egregiarum præceptionem facturum se pollicetur , quas amicis Cleandro , & Moschò nuncupavit . Vixit tempore Alexandri , ut vult Patritius , ante ipsum , ut vult Jacobus Bonamis in Historiâ Syracusanâ . Ex Laurentio Crasso de Poëris Græcis .

Archestrati Poëta , Sardanapoli lectororis , hoc fuit decratum in convivio , ut convivæ aut tres , aut quatuor , aut non plures quinquo essent , sotus manipulariis ; & ex rapto viventium conventus fuerit . Ex Cælio Rhodig . lib. 28. cap. 8.

ARCHE-

X X X V. I. ARCHYTUS SYRACUSANUS.

Archytus Syracusanus Historicus fuit, & Philosophus, quem sepius sapientiam Cyprio, Corinthiorum tyranno, colloquium descripsisse Laertius tradidit. Ex Huberto, Goltzio.

X X X V. I. ARCHIMEDES SYRACUSANUS.

Archimedes Syracusanus & Philosophus, ac Geometra acutissimus, artisque Mechanicæ Autoris, plerique in Geometria scripsit, & Compendia in Elementa. Huius opera exposuit Eutocius Ascalonita, vitam vero scriptus Proclus Lycius. Ex Constantino Lascare.

Die Archimedem justum volumen excreceret, si vitam, ejusque doctrinam, ingenii humani vires propè excedentem, digno charactere prosequi animo nobis proposuimus: eum autem multa paucis complecti hoc loco statuerimus; subdenda pauca existimavimus, quæ prolixam historiæ cœquarent, præmisâ tamen pleniori narratione, quæ juveni Laseari Elogium compensaret.

Archimedes Syracusanus, acutissimus Geometra, Mechanicæ Autor prestantissimus, &c. siderum speculator clarissimus extitit. Qui, cum M. Marcellus Syracusas ob sideret, machinis ingeniose inventis diu patriam tutatus est. Nam laxorum jactu, ferreâ manu i comprehensis navigiorum hostilium malis, telorum jactatu per murorum tinas, ad id factas, hostem admiratione pariter, ac terrore concusserat, ut Livius ait. Is idem portentosæ magnitudinis navis, ab Hierone Rege constructam, solius machinis suâ manu corruptis, deduxit, ut Melchion multis refert. Sphoeram, in qua motus omnes astrorum representaretur, fabricavit, de quâ exiit Claudiiani epigramma. Coronam auream à dicto Rege Diis dicatam, ab artifici virtutatum, novem, miroque ingenio coarguit, ut Vitruvius referr. Sed non omnia ejus inventa literis mandata sunt, tam scilicet Mechanica, quam

quam Geometrica. Dehinc post Xylophanum captis Syracusis Philosophus illustrissimus ab imprudente milite, Geometricis lineamentis in pudore descriptis intentus, dum interrogatus, quis esset, nomen suum edere differt, illumque, ne lineas disturbaret, oraret; per amplus sanguine proprio deductas formas fecerat. Sic vir præclarus, quem apprime incolorem Romanus Ductor eupiebat, quoniam servari precepérat; ingenio, & arte salutem, & interitum sibi comparavit. Non defuit tamen Doctoris munificentia erga perempti cognatos, quippe quos & honore decoravit, & præsidio juvit, ut Livius, Valerius, aliqui Historici prodidere. Sed intentum mortuum est commemorare, hujus egregii Philosophi monumenta, quibus præcipue nomen suum immortalitatem mandauit, & quorum patens mentio sit in Historiis. Eius itaque operam in ordine plenum est Circulus dimensio: in quo demonstrat circulum esse aequalē Orthogonio; cuius decim, quæcūq; rectum angulum, datum in unum aequalē est circuli semidiámetro, alterum peripheræria. Secundo loco ponendam est de Sphaera & Cylindro ad Dibberum: in qua demonstrat Sphaera superficiam quadruplicem esse sibi in maximo circulo: & Cylindrum exinde crastinatio, & quisque cum Sphaera esse ad eam sesquialterum: & alia circa Sphaerica segmenta. Ex quo tantum gloria sibi comparasse vult est Archimedes, ut qui rem in Geometriā præcipuum primas dinemur demonstraverit, ut ejus Sepulcro Sphaeram, & Cylindram insculpi mandatum sit. Cicero id Sepulcrum, dum Sicillam peragraret, à se interdumeta inventum memorat. Tertium in ordine ponendam est de Quadratura Parabolæ: ubi demonstrat Parabolam esse sesquiteriam ad triangulum rectilineum quidem basis, & celsitudinis, utiturque in demonstratione tum doctrinæ aequipondatæ superstitiæ in Geometria & Logiko. Quem libellum scribit ad Positivam, facilius mentionem de morte Cordonis, ad quem anteas scribere non sivebat: quorum uterque in Geometriā versatus, & Archimedis familiaris extiterat. Quinto his loco succedit opus de Spiralibus lineis: ubi rectas quasdam Spiram

ram tangentēs peripheriis circulābus æquales esse demonstrat. Item primam spiram esse tertiam partem sui circuli: secundam spiram ad suum circulum esse sicut septē ad duodecim, itaque deinceps. Nam, cūm circuli sint in proportione quadratorum numerorum, ipsæ Spiræ consistunt in proportione hexagonalium aquiangulorum. Hunc quoque libellum misit ad Dositheum, faciens item mentionem Cononis, qui morte præventus ea inexplicata recliquerat. Sextum in ordine facio libellum de Conoidibus, & Spæroidibus figuris, quem & ad Dositheum prædictum misit: in quo multa de proportione circulorum, & ellipsium inter se demonstrat. Item solidum parabolicum esse sesquialterum ad suum conum: acutissima quidem, & tanto ingenio digna inventa. Septimum erit opus de numero atenæ: in quo plus admirationis titulus affert, quam liber ipse speculationis: ad Gelonem Regem inscriptus. Multa in eo de magnitudine terræ, ac luminarium: quæ quoniam eâ tempestate non dum satis perspecta fuerant, culpa temporis, non Philosopho imputanda. Addendum postea *opus de figuris æqualis ambitus* quod ab aliquibus Archimedi, ab aliis verò, & verius, Theoni Alexandrinæ attribuiuntur. In quo ostensum est inter planas figuras Isoperimetras, circulum, inter solidas verò Sphœram esse capacissimam. Et tandem nonum, & minimè prætermittendum de *speculis comburentibus*, quod aliqui Archimedi, alii verius Ptolomæo adscribunt. In quo docet, speculo ad comburendum efficaci dandam esse formam concavam à parabolâ descriptam: quippe in quam solares radii ad æquidistantiam incidentes, ad idem puctum reflectuntur, in quo collectus ex plurimâ luce calor potentissimus fit ad comburendum fomitem ibi appositum. Eutotius Ascalonita Commentarios scripsit in opera de Circuli dimensione, de Sphœrâ, & Cylindro, de Æquiponderantibus; ubi multa plus obscuritatis, quam aut jucunditatis, aut utilitatis habentia, & nihil ad Auctoris intelligentiam spectantia, intermixtūt. Hæc ego omnia cūm vidissimi, conatus sum ad facilitorem intellectum multa lemmata adiicere, multa ab Archimedē omissa demonstrare, tūm in æqualium momentorum, negotio contra solidorum tractare rem ab illo prætermissam. In libello de Sphœrâ, & Cylindro usus sum faciliori viâ, in quo

ne quis arbitretur me inconcussibilia principia postulasse, si cuiuslibet superficie aliquam sphoericam, aut conicam, aut sphoericæ portionis superficiem æqualem esse supponam, aut cononicam, sive Cylindricam sub datâ celsitudine; demonstrabimus hic & ipsa principia. Item datis duabus superficiebus superficiem esse unum daturum similem, & alteri æqualem. Ad quam cum necessaria sit duarum mediatarum proportionalium inventio; id ipsum problema ex veterum Philosophorum traditione tractabimus, ut Eutotius in memoratis Commentariis scribit. Ex Francisco Maurolyco, altero Archimedæ in proœmio suorum Commentariorum in opera Archimedis.

Fuit Archimedes Hieronis posterioris Regis affinis, ut in Marcello Plutarchus, & Cononis Samii, præstantissimi Mathematici discipulus, ut Proclus, & plures Scriptores testantur. Quem adeo superavit, ut unicus cœli, ac siderum spectator à Livio, & Deus terrenus, ac divini ingenii homo appelletur à Cicerone. Cum ejus genituram nosceret Julius Firmicus, subdit: hæc genitura divinum facit artis Mechanicæ repertorem. Hic est ille noster, cuius ingenio fabricata Sphœra cœli lapsum, & omnium siderum cursu exemplo divinæ imitationis ostendit. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 4. pag. 103. 105.

Ex Archimedis stirpe ortum duxit Lucia Virgo, & Martyr inclita, ut docet Rivaltus, qui addit natum fuisse anno ante Christum 289. & interfectum anno 214. alii verò 212. Ex Joanne Baptista Ricciolio Soc. Jes. in Almagesto.

Achimedis habemus multa, multa amissimus. Sed Archimedem dum nomino, apicem quendam humanæ subtilitatis, totiusque Mathematicæ disciplinæ absolutionem animo concipio. Ejus inventa admiranda prodidere Polybius, Plutarchus, Tzezes, aliique. Ex Andrea Tacquet Societ. Jesu in Elementis Geometriæ Planæ, & Solidæ de historicâ narratione ortus, & progressus Marhefeos.

Archimedes Mathematicus primus inter duodecim subtilitate præstantissimos viros à Cardano de Subtilit. lib. 16. recensitus, nec tam primus, quam inimitabilis dicitur. Ex Balthasar Bonifacio in Historiâ Ludicrâ lib. 15. cap. 3. pag. 432.

Nec

Nec omittendus in his belli turbis Archimedes, Mathesi nobilis, qui patriam Syracusas contra Marcellum propugnavit. Qui unico fretus ingenio militum impetus, navium rostra, machinarum ictus, Marcelli fortunam discussit, ac fregit. Cujus vel uncum supra Anibalem Romani timebant. Qui naturae conditor novus coeli miracula aere illigarat, qui hosti vel nocendo excitaverat amorem sui. Id, miles, tibi licere non debuit, ut incutum pertinaces. At honestius mori non potuit, quam in acie suâ, hoc est, inter lineas, nec jucundius, quam studendo, morte obitâ, antequam visa. Ex Joanne Bussieres Societatis Jesu in Flosculis Histor. Ad annum mundi 3836.

XXXIX.

ARCHIVUS AGRIGENTINUS.

Archivus Agrigentinus sexaginta tragediis scriptis gratam sui memoriam ad posteritatem transmisit. Ex Huberto Colzio.

XL.

ARISTOCLES MESSANEensis.

Aristocles Messanensis, Philosophus Peripateticus, decem libros de *Philosophia naturali*, & totidem in *Moralibus* addidit: insuper artem dicendi: item Homeri, ac Platonis comparisonem, uter eorum doctior fuerit? Ubi Philosophos innumerous, eorumque opiniones commemorat. Ex Constantino Lascare.

Aristocles alter Lampacenensis, Philosophus Stoicus, scripsit libris quatuor enarrationem eorum, quæ Chrysippus tradidit de ratione dicendorum, & cogitandorum. Suidas.

Tertius Pergamenus Sophista floruit sub Trajano, & Adriano. Scripsit de arte Rhetorica, epistolas, & declamationes. Sedetæ fuit Peripateticæ, horridus aspectu, voluptatibus tamen, & lyra postea indulxit. Ex Carolo Stephano in Dicit. Hist. Geog. Post.

X L I.

ARISTOLOCHUS.

ARISTOLOCHUS SICULUS POËTA, contra Phalaridem, Agrigentino-
rum tyranum, stylum exacuit; amarulentis Tragœdias in-
eum conscriptis: in hoc Stesichori æmalus, cetera inferior.
Epistolam, minatum, & indignationis plenam, ad impuden-
tiæ illam compescendam Phalaris Aristolocho misit.

Phalaris Aristolecho

Si te id, quod Stesichorus olim captus veniæ à nobis digna-
tus est, impellit ad scribendum contra me Tragœdias, quasi
cum omnibus Poëtis placide, & mansuetè acturum, multum à
veritate aberras. Non enim approbo in commune Poëtas, sed
bonos tantum Poëtas: neque, qui inimicitias mecum exercent,
sed generosissimos inimicos. Tu vero malus Poëta cum sis, im-
bellisque inimicus; tam juxta virilem animum, quam Poëti-
cam facultatem Stesichoro temetipsum æquas: cognosces au-
tem celerrimè distinctionem non multò post. Non ob ea, quæ
in me scribis, omnium enim hominum timidissimus essem, si
ime vel converterem propter tuas Fabulas; sed talis inimicus, &
Poëta quæna sis, iisdem temetipsum, & Stesichorum dignum
patet. Vale. Ex Laurentio Crasso de Poëtis Græcis.

X L II.

ARISTOTELES.

ARISTOTELES SICULUS ORATOR plura composuit, & orationem con-
tra Panegyricum Isocratis Oratoris. Ex Constantino Laſcare.
Hunc quidam Panormitanum, quidam Drepanensem, quidam
ali Leontinum faciunt. Philadelphus Mugnos in Novo
Laertio refert pag. 81. Aristoteles Heliodori, Civis Drepanensis,
fuit. Is, ut tradit Theophilus, sub Gorgia Leontini disciplinā
Orator

Orator egregius evasit. Scripsit contra Panegyricum Isocratis ery-ditam Orationem, quinquaginta tres alias Orationes elegantissimas scripsit, quarum duas in Bibliothecâ Vaticana Gulielmus Durans in Compendio virorum illustrium asservari affimat. Scripsit decem libros de Philosophia naturali, novem de Morali: item dissertationem de Serapide Ægyptiorum numine. Mortalitatem reliquit annum agens septuagestimum quintum. Ex Theophilo.

Aristotelis nomen Aristotelis Stagirites, Peripateticorum Philosophorum princeps, supra ceteros mortalium clarum reddidit. Is pater Nicomachus Medico, matre Phastiade, quantvis parvus, gibbosus, & balbutiens, ob summam tamen eruditioinem socius, praeceptor, & secretarius Alexandri Magni factus. Quid Aristotelem? quem dubito scientiam rerum, an scriptorum copiam, an eloquendi suavitatem, an inventionum acuminem, an varietatem operum, clariorem putem? Quintilianus. Primus omnium, quos scimus, libros congregavit, & Ægyptios Reges ordinem Bibliothecæ docuit. Strabo lib. 3.

Fuerunt & alii Aristoteles. Primus, qui Athenis Rempublica, administravit. Secundus, qui Iliadem Homeri descripsit. Tertius Siculus noster. Quartus cognomine Myrthus, Æschinus, Socratis, necessarius. Quintus Cyrenaicus, qui de poëticâ scribit. Sextus Pedotriba, cuius meminit Aristoxenus in Vita Platonis. Septimus Grammaticus ignobilis, qui de pleonasmo arte scripsit, Laertius in Vitis Philosophorum.

X L I I L

ARISTOXENUS SELINUNTINUS.

Aristoxenus Selinuntinus, ut Hephaestion tradit, Epicharmus longè antiquior est: quin ipsius, ut idem asserit, Epicharmus mentionem facit. Hunc ait Censorinus tūm peritiā, tūm elegantiā modulati protinus carminis clarissimum fuisse. Usus est Aristoxenus ante alios omnes, eodem Hephaestione Auctore, primum Anapestico metro. Ex Lilio Gregorio Gyraldo de Poëtis.

Fuerunt & alii duo ejus nominis, alter musicus illustris tempore

pore Tulli Hostiliï III. Romanorum Regis : alter Farentinus, sed Mantineæ agens, Philosophus, & Medicus nobilissimus, qui prius Lamprum, postea Zenophilum, postremò Aristotelēm audivit, cui morienti convitium dixit, quòd ei Theophrastum in scholæ successione præponeret. Scripsit in omni genere doctrinæ; præsertim in Musicâ. Suidas. Animam harmoniam esse affirmabat: Cicero in quæst. Tuscul. Joannes Meursius Batavus edidit Notas in Aristoxenum, Nicomachum, & Alypium musices antiquissimos Auctores, in quibus agit de Aristoxenis, Nicomachis, & Alypiis sigillatim, &c. lugduni Batavorum. 1616. ex Officina Ludovici Elzevirii.

X L I V.

ARRIUS CHLORION CATANENSIS.

Arrius Chlorion Catanensis, Oratione disertissimus fuit. Ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordō Catan. chordā 9. pag. 152.

Arrii nomen quantum Arrius Alexandrinus Philosophus illustravit, tantum Arrius item Alexandrinus Hæsiarcha conspurcavit. Nam ille Augusto venienti Alexandriam post victoriam Actiacam sese offerens, tanto apud eum honore fuit acceptus; ut Augustus ipse palam sit fassus Alexandrinos tribus de causis abs se conservatos: ob Urbis pulchritudinem, postremò propter Arrium Philosophum. Plutarchus in Antonio. Hic verò Arrianae sectæ antesignanus; cum Constantinopoli secessum quereret ventris exonerandi causâ, fluentibus foras intestinis miseram animam evomuit, ejus postea judicium experturus, de quo male senserat. Raphael Volaterranus.

X L V.

A R S E N I U S.

Arserius Siculus, Monachus Cœnobii S. Philippi Fragalatis ex Ordine Basiliano, floruit ante occupatam à Saracenis Sici-

Siciliam. Scriptit *Carmen in laudem S. Viti Martyris*, quod ex Græco codice prædicti Cœnobii Augustinus Floritus Soc. Jesu latine vertit, idemque adducit Octavius Cajetanus tom. i. Vitar. SS. Sicul. pag. 95. Ex eodem Cajetano in *Animadversione ad Vitam S. Viti* pag. 71.

Arsenius, Romanus patritius, quæ moribus, quæ literis Arca-dio, & Honorio instituendis à Theodosio Imperatore magister adhibitus, adhuc in palatio degens de salute sollicitus vocè audi-vit: Arseni, fuge homines, & salvaberis. Cum autem secessisset in solitudinem, & eundem sermonem oraret, nimirum, quam viam ingredetur ad æternam salutem assequendam; rursus audivit: Arseni fuge, tace, & quiesce: hæc sunt principia salutis. Plures annos anachoreticam vitam duxit, rarum Monachorum exemplum. Discant ex eo Monachi doctrinā non inflari, nec eam impotentiū effundere. Nam Arsenius, cùm posset magnificè, si vellet, nunquam de quæstione aliquâ scriptura-rum loqui voluit. Cum idem aliquando quendam Ægyptium senem de cogitationibus suis interrogaret; alias eum videns, dixit: quomodo tu, adeo in latinâ, & Græcâ lingua edocitus, rusticum istum de cogitationibus suis percontaris? & ille res-pondit: latinam quidem, & græcam eruditionem quantum ad seculum apprehendi; sed alphabetum istius rustici nec dum assequi potui. Ex Pelagio, & Ruffino apud Heribertum Rosu-veydum Societatis Jesu in Vitis Patrum.

XLVI.

ARTEMIUS CATANENSIS.

ARTEMIUS Cataniensis inter auditores Timæophontis Leontini numeratur. Ex Philadelpho Mugnos in Novo Laërtio pag. 103.

ARTE.

XLVII.

ARTEMIUS DREPANENSIS.

Artemius Drepanensis, Archilochi, & Nicolidis filius, Philosophus, Timæophontis primùm, deinde Aristodemi discipulus. Scripsit, ut tradit Diodorus lib. 28. *Elegiam de suavitate Aristodemi, & ariditate Athenodori Philosophi.* Item *Anchisa vitam, ejusque transitum.* Obiit Drepani ætatis suæ anno 68. ex Philadelpho Mugnos in Novo Laërtio pag. 121.

XLVIII.

SANCTUS ATHANASIUS CATANENSIS,
EPISCOPUS METHONENSIS.

Sathanasius Catanensis, cùm immanis Saracenorum fūror in Siciliā cuncta misceret, unā cum parentibus Patras in Peloponnesum aufugiens, Coenobium sibi delegit, in quo vitam, & à barbaris, & à curis tutam, traduceret. At verò, inquit ejus vitæ Auctor, cùm minimè fas sit in exiguis anguli latebris magnam occultare facem, quemadmodum nec perenni ingentium fluminum inundatione pomarium, hortulumve exiguum irrigare; foras emicante virtutum splendore Methonensis Episcopus renunciatur. In eo dignitatis fastigio virtutes, quibus veteres Patriarchas, doctrinam, quâ veteres Patres æquarēt, ostendit. Demum tentatus morbo, ad ea verba, in manus tuas, Domine, commendō spiritum meum, valdè hilaris exhalavit. Institutæ deinde longæ peregrinationes ad ejus sepulcrum, quod veluti perennis fons, inquit Auctor vitæ, remediorum, curationumque rivos omnibus cum fide accedentibus ubertim effundit. Scripsit ejus Vitam Petrus Siculus, Argivorum Episcopus, quam Epitaphium inscripsit: eam adducit ad annum Christi 885. Julii 29. Octavius Cajetanus tom. 2. Vitar. SS. Sicularum pag. 52.

BEA

XLIX.

B. ATHANASIUS CLAROMONTIUS PANORMITA-
NUS PATRIARCHA ALEXANDRINUS.

B. Athanasius ex amplissimâ Claromontiorum familiâ, quibus Siciliæ pars non minima parebat, quiue Motycentium Comites extiterunt, Panormitanus, in patrio Cœnobio S. Mariæ Chryptæ Ordinis Basiliani, quod in eo loci statuunt, ubi nunac operosa moles Domus Professorum Patrum Societatis Jesu ad seculorum invidiani aspicitur, sese totum Deo dicavit. Extractus inde ad Alexandrinum Patriarchatum, veluti sol de pulsâ nube fulgere occœpit. Cum Angelus Carmelitanus Hierosolymis in Siciliam traiicere cogitaret, ei plurima Divorum Lipsana tradidit, Friderico, germano fratri suo, tunc Panormi nobilitate, atque opibus florentissimo, aportanda. *Super hac r: literas Friderico scripsit Angeli commendatias, & veritatis indices, Alexандriæ anno Christi 1219. Extat Epistola tom. 2. Vitar. SS. Siculor. apud Octavium Cajetanum pag. 199. cap. ultimo. Vitæ S. Angeli Martyris.*

Joannes Jacobus Adria lib. de Valle Mazariae B. hunc Athanasium Catanensem fuisse memorat, atque ex Panormitano Monasterio S. Salvatoris creatum Patriarcham Alexandrinum. Id enim Monachi Basiliani principio tenuere, deinde Sanctimoniales Virgines. Verum Adria decipitur: nam Acta S. Angeli Martyris ab Enoch, Patriarchâ Hierosolymitano, descripta, B. Athanasii Synchroño, Panormitanum illum fuisse; & Monachum ex Monasterio S. Mariæ de Cryptâ, ex subterraneis ædium cryptis appellato, planè testantur. Duos Athanasios Siculos, Catanensem, & Panormitanum, alterum Episcopum Methonensem, alterum Patriarcham Alexandrinum, aetis non dum perspectis Adria confundit. Ex Octavio Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Siculor. in Animadver. ad Vitam S. Angeli pag. 66.

Profectò hunc dixeris, Athanasii, viri doctissimi, ac sanctissimi, Episcopi Alexandrini, dignum successorem, dignumque posteriorum exemplar.

L.

ATHANÆS.

A Thanes Siculus Historicus. Ex Octavio Cajetano tom. 2. Vi-
tar. SS. Siculor. in Animadversion. ad Vitam S. Philaretii
pag. 43.

Plutarchus in Timoleonte Athanem Historicum citat. Atha-
nes auctor est bello adhuc contra Mamercum, & Hipponeum,
durante, apud Mylas Timoleonti cæcitatem accidisse, cumque
casum nemini obscurum fuisse: neque tamen eum propterea ob-
sitionem solvisse, sed in bello perseverasse, Tyrannosque in suam
redegisse potestatem. Apud Placidum Reina tom. 1. Histor.
Messan. pag. 145.

Is Athanæs scripsit de Timoleonte, Diono, & Dionysio Minori, ut Bonannus tradit in Histor. Syracus. fol. 204: qui eum fuisse
Syracusanum putat. Res à Diane gestas ab anno 3. Olympiade 104.
exorsus, triginta tribus voluminibus conscripsit: annorum tamen septem
Historiam, quam Philiscus intactam reliquit, libro uno comprehendit,
& tres summatim re censens continuam Historiaæ seriem efficit: inquit
Diodorus Siculus lib. 15. Histor.

L I.

ATHENAGORAS SYRACUSANUS.

A Thenagoras Syracusanus, vir politicus, & Orator suavissi-
mus. Ex Constantino Lascare.

Athenagoras Cynicus Athenis virginis vapulavit ob frumen-
tum in fame asportatum. Cicero Pro Flacco.

Fuit & alius Athenagoras, qui scripsit librum de Agricultu-
ra, teste Varrone t. 1. Athenagoras, Philosophus Christianus,
floruit ann. 155. ex Konigio in Bibliothecâ.

BEA

L I I.

B. AUGUSTINUS NOVELLUS THERMITANUS.

Matthæus Thermitanus Bononiæ Cæsarei, ac Pontificii Juris lauream adeptus, summæ integritatis, ac doctrinæ famâ in Manfredi, Siciliæ Regis, aulâ Consiliarium egit. Ceterum Caroli Andegavensis armis Manfredo fuso, cæsoque in Beneventanis campis, Matthæus, Regem ad bellum comitatus, eo prælio inter vivos desisse creditus est. Verum fugâ lapsus, atque è gravi morbo inde contraðo convalescens, Divi Augustini Ordini nomen dedit, mutatoque vetusto nomine, Augustinus dictus est, cui post scientia, atque insignis sanctitas Novelli cognomen peperere. A Nicolao IV. electus Apostolici Sacrarii Præfectus, Poenitentiarii, Confessariique Pontificii titulo insignitus. Verum, quia ex eremo fuerat accessitus, indeque extractus, & quidem invitus; dum Romanâ in Curiâ versaretur, totus erat in suâ eremo. Anno Domini 1298. Prior Generalis in Comitiis Mediolanensisibus absens creaturetur. Præfecturam verò universi Ordinis nonnisi ex Romani Pontificis Bonifacii VIII. jussu suscepit. Augustinianam sodalitatem cum sui despicientiâ, maximâque adversus alios caritate non sine magno justitiae zelo gubernavit. Cum in eremo Rosæ sub modio delitesceret; Jacobus Paliaresius, vir nobilis, litem Monasterio intenderat: Augustinus. ubi Fratrum animos tristitia affectos, simul, & eorum justam meritoris, hereditatisque causam agnovit; clam domesticum Procuratorem convenit, petitque, ut apta ad scribendum daret. Derisit hominem Procurator, ignarum legendi, scribendique ratus. Verum Augustinus in arreptâ schedâ multa paucis notavit, eamque Paliaresio mittit. Is, cum papyrum iustrat, vehementer commotus, in hac verba erupit: aut Dæmonis scriptus, aut Matthæus, quocum Bononiæ fui, unâque literis operam dedimus. Perspecto deinde homine, tantumque animi demissionem admiratus, inter oscula, & amplexus, multa super Augustino depraedicans, litem ultrò Monasterio adjudicavit. Haud plures post dies Clemens Auximatus,

nus, Præpositus Generalis, Senas venit, cognitæque Augustini virtute ex Rosia Latibulis Romam itineris comitem, & curarum socium duxit. Tum hi duo Beati, Clemens, & Augustinus, *Constitutiones Ordinis Eremitarum S. Augustini multo cum studio, diligentiaque recognovere, quibusdam additis, nonnullis vero recisis pro illius familie bono per capita recensuere.* Tandem clarus miraculis obdormivit in Domino in loco S. Leonardi propè Cittatem Senarum, quo se, abdicato magistratu, contulerat, anno Domini 1309. Senarum Episcopus solemini cum pompâ honesto sepulcro in æde S. Leonardi collocari mandavit. Ex Beato Jordano de Saxoniâ in Vitis Fratrum, Philippo Bergomensi in Chronico, Mauritio Tertio in Chronico, Josepho Pamphilo in Chronico, Raphaële Volaterrano in Anthropolog. Angelo Episcopo Tagastensi in Chron. Historiâ Apostolici Sacrarii, Ambrosio de Cora in Catalogo Beatorum Eremitarum S. Augustini, Andrea Gelsomino in Thesauro Devotionis B. M. V. Abrahamo Bzovio ad an. 1308.

Anno 1300. post abdicatum magistratum Ordinem Clericorum instituit, qui Hospitalibus inservirent, sub Regulâ Divi Augustini, approbante Bonifacio VIII. Imperatore Occidentis Alberto, Orientis Andronico I. Durat adhuc hæc Sodalitas Senis, & per Italiam, sed non admodum frequens. Ex Augustino Barbosa in Jure Eccles. tom. I. pag. 551.

Octavius Cajetanus Vitam adducit tom. 2. SS. Sicul. pag. 226. Hortensius Scammacca Societatis Jesu Tragoediam scripsit: Matthæus Thermitanus, quam toim. 9. fuarum Tragediarum à Martino la Farina, Panormitano Abbe, collectarum, edidit Panormi 1639. apud Hieronymum Rosellum. Petro Marino, Vallis longæ Baroni, Gregorio Bruno, Arminusæ Baroni, Paulo Bonafedi, Josepha Solito, Juratis Thermitanis, d. d. d.

Bernardus Riera Drepanensis, magnæ vir literaturæ, Vitam Beati Augustini Novelli scripsit, cumque Panormitanum esse affirmat. ex pervetustâ familiâ de Thermes, ex quo autumat illorum opinionem effluxisse, qui Beatum Augustinum esse testantur. In lucem edidit Vitam illam, notis illustratam, ex m. s. codice Collegii Panormitani fideliter excerptam Vincentius Auri, utriusque Juris Doctor Panormitanus. Utrumque sequitur
Fran-

Bibliotheca.

53

Franciscus Carrera Societatis Jesu in Panteo Siculo. Sed Paulus Aydonius Thcrinitanus, ne veteri jure depelleretur, in Rieram, & Auriam glossatorem excanduit.

Nuper Nicolaus Toppius Jurisconsultus Theatinus in Bibliothecā Neapolitanā B. Augustinum Novellum Interamniae Præcutinorum natum opinatur, nullo testimonio, nullis rationum momentis. Inconsulta tamen pietas condonanda homini de literatis merenti.

Maii 19. Thermis Himerensibus B. Augustini, cognomen-
to Novelli, Ordinis Eremitarum S. Augustini memoria. Ex
Octavio Cajetano in Martyrologio Siculo pag. 118.

L III.

BARTHOLOMÆUS DE NEOCASTRO MESSANENSIS.

Bartholomæus de Neocastro Messanensis, Civilis Juris Professor, ac Regni Siciliæ Fisci Patronus, Poëta laureatus. Scripsit *Opus Poeticum*, cui titulus: *Messana, XV. libris Hexametrarum versibus compositum de Rebus gestis Siculorum post Gallorum cladem*. Id ex ms. codice in membranis Augustini de Morales, Regni Aragonum Fisci Patroni, Antonius Amicus Messanensis, Regius Historiographus, in lucem edere meditabatur, ut ipse testatur in Indiculo alienarum lucubrationum, quas è tenebris in lucem evocare pollicetur. Scripsit præterea Bartholomæus *Historiam sui temporis*: quam ibidem testatur Amicus se in lucem editurum ex ms. codice antiquo in chartâ bombycinâ, qui repertus fuit in arcâ plumbâ sub altari majori veteris Ecclesiæ S. Salvatoris lingua Phari propè Messanam. Meminere hujus passim, Historici Messanenses, Placidus Reina, Stephanus Maurus, aliquique plures.

L IV.

SANCTUS BASSIANUS SYRACUSANUS EPISCOPUS LAUDENSIS.

Constantino Magno Imperatore Syracusis è familiâ nobilissimâ patre Sergio Urbis Praefecto, natus Bassianus, jam anno-

annorum duodecim sedem, ac magistrum eloquentiæ, Romanum, missus est, ut pueritiam honestis artibus excoleret. Romanum adiit sub ea tempora, cùm ibidem doceret nobilissimus ille Orator O. Marius Victorinus, quem Hieronymus de Scriptoribus Ecclesiasticis Rheticam Romæ tradidisse narrat Constantino Principe: Augustinus lib. 8. Confess. cap. 5. scholam, deservisse Juliano Apostata Christianos Doctores proscribente: idemque Augustinus vocat doctissimum senem, omnium liberalium doctrinarum peritissimum, tot Senatorum Doctorem. Fortassis ab eodem Christianæ Religionis mysteria cum liberilibus disciplinis acrius, ultra quām ætati concessum, altè combibit. Quæsusitus, eruditusque fatus à Gordiano Presbytero, qui cœlo monitore arcana pectoris Bassiani perspexerat: Baptismum suscepit, niveâ togâ, tūm ab Angelo donatus. Delatum à famulis apud parentes ipsum esse Christianum, B. Joannes Apostolus in suâ Basilicâ orantem de fugâ Ravennam docet. Tandem in Classem, Ravennæ oppidum, pervenit, atque in S. Apollinaris æde delituit. Sed increbrescente miraculorum, ac virtutum famâ, Sacerdotio inauguratus, Laudensis Episcopus, vel invitus efficitur. In ipso Urbis ingressu hominem nobilem, vocis usu carentem ex paralysi, complexus, exosculatusque, à morbo liberavit. Sed magno virtutum apparatu ad hæreses profligandas strenuus insurrexit, S. Ambrosio, Mediolanensi Episcopo, collegam, & socium sese adiungens. Itaque primo anno, quo sedem iniit, Concilio interfuit, quod Damaso Romano Pontifice, Imperatoribus, Gratiano, Valentiniano, & Theodosio, adversus Palladium, & Secundianum, Arianæ stoliditatis defensores, Aquileæ coactum est: quibus omnium Episcoporum consensione damnatis, Concilio subscripsit. Anno proximo in Urbem accessit Romano Concilio adfuturus, quod Damasi mandato ad Ecclesiam stabiliendam celebratum est. Exinde paucos post annos Siricius Papa damnato Romæ Joviniano impurissimo hæretico, literas ad Mediolanensem Ecclesiam dedit, quibus jubebatur cogi Synodum Episcoporum ad ejusdem Joviniani, novi Epicuri, portenta convellenda: ut eâ in Urbe Dracó pestilens confoderetur, è cuius latibus prodierat. Adfuit in eo conventu Bassianus cum Ambrosio Duce, idem-

idemque Bassianus , & Ambrosius ad Siricium Papam literas scripscrunt , studii eorum in tuendâ Ecclesiae fide indices, & hostium vindices . Extant literæ apud S. Ambrosium lib. i. Epistol. Per eam tempestatem Ambrosius , Mediolanensis Episcopus , gravissimo Italæ vulnere dcessit : ægrotanti adsedit Bassianus amicorum proximus , ut studiorum vitæ ad tuendam Christianam rem particeps , arcanorum in morte conscius . Ipse quoque deinde signis clarus placidè quievit . Ecclesiam Laudensem rexit annos 36. dies 19. Mortem obiit Honorio XII. Theodosio VIII. Coss. 16. Kalendas Februarii anno Christi 418. Sed famâ rerum gestarum æternitati superstes vivit . Ex Octavio Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Sicul. pag. 164. & in Animadversion. ad Vitam S. Bassiani pag. 141.

L V.

BERNARDUS RICIUS MESSANENSIS.

Constantinus Lascaris post captam à Mahumete II. Constantinopolim cùm Græcas literas Messanæ profiteretur ; Athenas Messanam immigrasse dixisse . Testatur id Aldus Manutius in Epistolâ Nuncupatoriâ , quæ Lascaris Grammaticæ præfigitur , Angelo Gabrieli , Patritio Veneto , Lascaris olim auditori , unâ cum Petro Bembo , & Urbano Bolzanio . Erat co tempore Messana studiosis Græcarum literatum Athena altera propter Constantimum . Verùm sub Messanensi cœlo exoticæ plantæ , ac domesticæ Lascare colono adoleverunt . Crevit inter has Bernardus Ricius Messanensis Senatorii Ordinis , qui seu suaque studia in rebus patriis illustrandis devovit . Itaque de vetera origine Urbis Messanæ opus edidit , impressum Messanæ 1526. apud Petrucium Spiram . Extant ejusdem epigramm ita quædam latina . Ex Placido Reina tom. 2. Histor. Messan. pag. 47. 48.

L VI.

BION SYRACUSANUS.

Bion Syracusanus , qui artem Rheticam , & plura composuit . Ex Constantino Lascare .

Bion

Bion Syracusanus Poëta Bucolicus apud omnes Scriptores audit, Musæ Doricæ, Orpheus Doricus, ob Doricum sermonem, quo claruit, dictus. Smyrnæus creditur, fortè Smyrnæ oriundus. Veneno sublatuſ, ut Moschus ejus discipulus cecinit:

Venenum venit, Bion, ad tuum os, venenum sensisti.

Quis tuis labris occurrit, & non delinitus fuit?

Quis homo adeo immitis, qui vel misere tibi ausus,

Vel præbere tibi jubens venenum, effugit tuam cantionem?

Floruit tempore Aristarchi Grammatici, qui Olympiade 156. secundum Eusebium Alexandriæ vixit, & secundum Suidam in Aristarchum. Fragmenta quædam Idylliorum leguntur. In Compendio Bibliothecæ Gesneriana: *Bionis*, & *Moschi Idyllia Greco-latina* hactenus non edita pollicetur index Officinæ Goltzianæ. Et in Moscho: Præterea *Moschi*, & *Bionis poemata* excusa sunt ab Henrico Stephano cum Homero, & reliquis Græcis Poëtis, heroici carminis Principibus. Alibi etiam excusa sunt *Bionis carmina*. *Integrum Epitaphium Adoninis*.

Dccem Biones in Bione Borysthenite Philosopho numerat Laertius.

Joannes Vigintimillius de Poëtis Bucolicis Siculis agit de Bione à pag. 141. ad 415.

L VII.

B L A E S U S.

Blaesus Siculus Comicus in Siciliâ, aut in Magnâ Græciâ vixit, & scripsit Doricè. Ex Isaaco A. D. in Annot. ad Atheneum.

L VIII.

B L A N D I N U S. I.

Blandinus Siculus Poëta. Ex Joanne Vigintimillio in Tabula Poët. Siculorum.

B L A N-

I. I X.

+ BLANDINUS II. CATANENSIS.

B Landinus alter, fortassis Catanensis Historicus, Monachus Benedictinus, *Historiam de translatione S. Agbathæ V. & M. à Mauritio Episcopo descriptam, auctario miraculorum ejusdem S. Agathæ V. & M. illustravit.* Ex Octavio Cajetano tom. i. Vitar. SS. Siculor. in Animadversion. ad Vitam S. Agathæ pag. 49.

L X.

+ B O R N A S I U S.

B Ornatus Siculus Ordinis Prædicatorum, vir ob religionis, & doctrinæ præstantiam venerandus. Confecit *librum unum de Vita Beati Dominici, ex allis omnibus, qui testes adjurati super illius sanctimonia, cùm fuerat Divorum albo adscribendus; de illo testati sunt Multa in eo continentur, eaque notatu digna, quæ in aliis desiderantur.* Ex Antonio Senensi in Bibliothecâ Scriptorum Prædicatorum.

L X I.

+ B O T R I S M E S S A N E N S I S.

In Messanā, Siciliæ Urbe, Botrim quandam extitisse tradit, inuentorem salium, & dipterorum, qualia suar, quæ Salpæ tribuuntur, apud Athenæum lib. 7. pag. 240. Alcimus. Ejusmodi Sales Pægnia Salpæ dicebantur, genus nimirum poëmatis jocosæ, à Mnæsea Colophonio, cognomento Salpa, quod in carmine varius esset; nám. is piscis mire picturatus est, rubentibus lineis, à cervice ad caudam usque per argentea latera certis intervallis deductis, ut Erasmus A. D. in Chiliad. adnotat: qui eorum carminum volumen exaravit. Botris, & Philenidis lascivos versus superasse Democharem Timæus refert. Meminit & hujus Poë-

H

ta pa-

tae parum pudici, ejusque patriæ Henricus Valeſius de Virtutibus, & virtiis, editis Parisiis 1634. Placidus Reina tom. i. Histor. Messan. Joannes Vigintimillius in Tabulâ Poëtarum Siculo-rum, Laurentius Crassus de Poëtis Græcis, Lilius Gregorius Giraldus de Poëtis.

L X I I .

B R A N C A C A T A N E N S I S .

BRANCA Catanensis, Chirurgus, & Physicus eximus, suo ingenio, & arte aures, nasos, & labra, quibus cœla fuerant instaurabat. Hujus discipulus fuit Balthasar Pavonus Siculus. Ex Gilb. Cogn. lib. 3. narrat.

L X I I I .

CÆCILIUS CALACTIANUS.

CÆcilius, qui & Archagatus vocabatur, ex Calactâ Oppido, Græcus natione, & lingua, Judæus tamen lege, Orator præstantissimus. Romæ tempore Augusti Cæsaris legit. Multa composuit contra Phryges. lib. 2. Elegantias Atticas, secundum elementa, quæ adhuc apud Svidam leguntur. De Comparatione Demosthenis, & Aeschini, item Demosthenis, & Ciceronis, item de stylo decem Oratorum Gracia. Ex Constantino Lascare.

Romæ docuit ab Augusto usque ad Adrianum. Scripsit Dictionarium ex ordine literarum. Ex Carolo Stephano in Diction. histor. Geograp. Poëtic. Sed perperam illum Callantianum appellat. Idem meminit ibidem de Cæcilio Epirota Grammatico, de Cæcilio Africano Jurisconsulto, de Cæcilio Argivo Vertificatore, de Cæcilio Statio Poëta Comico, quem Cicero ad Atticum, malum latinitatis Auctorem vocat, Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit.

Antequam ad Calactam Oppidum perveniamus, Petri Pauli Morrettæ de Caltagirono pag. 2. verba sunt paulisper consideranda. Antiquitatis sumus, veluti velum, ut multum veneracionis

tionis conciliat, sic plurimū obscuritatis superinducit. Hinc varia nostrorum studia, & secum pugnantia de Caltagironi non minū nomine, quām antiquitate, judicia.

Quidam ergo Calactam Oppidum Calatagironum esse autu-
mant. Claudius Marius Aretius de situ Siciliæ inquit: opulen-
tissima, satisque prospera est Civitas, Calatagironem hodie vo-
cant, celso in monte posita. Eam ipsam conjecturā utentes Ca-
lactam fuisse, seu Calinactam, à Duccetio conditam, opinamur.
Cicerō Calatinos populos appellat. Duo Cives Calatini memo-
riā dignissimi, Thales Orator, & Demetrius Historicus. Subdit
Franciscus Maurolycus in Compendio Historico Sicania: quæ
nunc ab Instauratore Calacta Hieronis nuncupari creditur. Sed
hanc sententiani: Caltagiroño ceteroqui per honorificam, Mor-
retta citatus, & Marius Pacius Societatis Jesu, qui ante ipsum
primaveram Caltagironi originem scrutatus est, vel inter gigan-
tum sepultra, tanquam panum constantem evertunt.

Thomas Fazellus de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 9. pag. 202.
Calactam Oppidum nunc deletum existimat, supereffle tamen,
ejus nudum nomen, murato primo elemento Galatim indigi-
tare, inter Agathyrsum, & Cephaloedium in Itinerario An-
tonini situm.

Calacte pulcrum littus Græcè sonat. Hinc Cœcilius Rhetor
à Calacta, sive à Pulcro Littore, inquit Cluverius. Ipsum con-
sule de Siciliâ antiquâ lib. 2. cap. 4. num. v.

L X I V.

C A L L I A S S Y R A C U S A N U S.

CAllias Syracusanus Historicus, *Historias plures* scripsit, & in
his *Agathoclis Siculi tyranni gesta*. Ex Constantino Lascare.

Callias Atheniensis Comicus, Lysimachi filius Scœnion co-
gnominatus, quod funes ob paupertatem torqueret. Callias Me-
thymnæus Grammaticus fuit. Ex Carolo Stephano A.D. in Di-
ction. Histor. Geograp. Poëtic.

L X V.

CALLIMACHUS SYRACUSANUS.

Callimachus Syracusanus, Euphratis Syracusani ex filiâ nō pos. *De Insulis Carmine* scripsit, & omnis generis versus composuit. Ejusdem libri plusquam octingenti Ptolomæi Philadelphi extitisse feruntur. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. I. lib. 4. pag. 102.

L X V I.

CALLIMACHUS MONSUIRIDIS MAZARIENSIS.

Callimachus Monfuiridis Mazariensis, socius Dominici Calderini Veronensis. Scripsit *librum de Laudibus Siciliae*. *Commentaria Poetica*. *Epistolas familiares*. Vitam duxit Philosophicam, & coronam lauream sprevit. Ex Roccho Pyrho in Notitiâ Ecclesiæ Mazarien. pag. 543.

Fuerunt alii duo Callimachi nomine Cyrenenses, & ipsi Poëtæ. Callimachus senior Elegiographorum inter Græcos Princeps. Junior, Stafenoris, & Magatimæ, quæ Callimachi senioris soror erat, filius fuit. Sed hujus non ita magnum nomen. Ex Carolo Stephano in Diction. cit.

L X V I I.

T. CALPHURNIUS.

TCalphurnius Siculus inter eos Poëtas refertur, qui Bucolicum carmen scripserunt. In hoc enim, iudicio eruditorum magnopere excelluit, tum gratiâ carminis, tum elegantia, & proprietate. Per eadem tempora floruit, quibus Diocletianus Cæsar, & Constantii Principes Romanum Imperium moderati sunt. Quæ res manifestò indicantur ex Commentariis Flavii Vopisci, qui Olympium Nemesianum celebrat, ad quem Poëta Calphurnius suum opus misit, ut in vetustis exemplaribus

bus legitur. Quo circa in magno errore verfantur, qui existimant eum fuisse etate Augusti Cesaris. Modicis facultatibus vixit: quod ex ipso Auctore satis possumus colligere. Neque desunt, qui putant de Diocletiano Imperatore intelligi oportere, cum scribit sub persona Orniti.

*Aurea secura cum pace renascitur etas,
Et redit ad terras tandem, squallore, situque
Alva Themis posito: juvenemque beata sequuntur
Secula, maternis causam, qui tuisit in ulnis.*

Alii hoc ad Numerianum referunt, qui & scribendis carminibus, & eloquentia praecipue excelluit. Sunt, qui malint scribere, Calpurnium, sublatâ aspiratione, quod à Calpe deducant nomen Calpurnii. Sed hoc, ut frivolum, ita liberum relinquimus nostris Grammaticis. Ex Petro Crinito de Poëtis Latinis lib. 3. pag. 98.

Calphurnius Cassimene, & Auritæ nobilium Drepanensium filius, magni Nomini Philosophus: à puerò mitioribus literis operam navavit, sed in Philosophiâ multum profecit. Scriptis Heroico versu *Vitas Imperatorum Vespasiani, & Titi*. Hinc Domitiano pretiosus, Auritæ Censor Praefectus est, quod munus nonnisi Nobilibus conferri solebat. Scriptis *Elogias pastorales*, vixitque frugalem vitam, & integritate commendabilem. Hæc de Calphurnio Siculo mira fingendi arte commentatus est. Philadelphia Mugnos in *Novo Laertio* pag. 147.

Calphurnium commendant Scriptores bene multi, quos inter duorum testimonia referam. Titius de locis Controvers. lib. 8. cap. 6. inquit. Nunquam eos malos Poëtas existimabo, qui summos, principesque eo artificio viros sibi invitandos proposuerint. Itaque hoc nomine plurimum Calphurnium admiror, eique præter ingenii felicitatem, incredibile studium adfuisse video bonos Poëtas imitandi, quo circa consecutus est, ut inter primi ordinis Scriptores enumerari videatur. Gaspar Bartius lib. 34. cap. 2. Inter Poëtas vulgi auribus illi soli placent, qui tumorem dictionis, & strepitum sententiarum sectantur . . . Bonis verò Censoribus ab omni ævo securus visum est. Suavitas enim naturalis, & quædam simplicitas ingenua expellitur, & corruptitur affectatis illis, tortuosisque sententiarum condensationibus.

bus. In meliori genere censeo Bucolicos duos Poëtas, Nemeanum, & Calphurnium: qui licet ad divinitatem Maronis nihil faciant, simplicitate tamen loquendi non sunt indigni, qui diligentur. Non enim in iis sunt partibus, qui acutarum sententiarum affectatione barbaris ingruentibus exemplo, & occasione fuere omnem eloquentiam corrupti, & veluti precipitio deiiciendi.

Dominicus Honorius Caramella Panormitanus in Museo Poëtarum latinorum hoc disticon Calphurnio inscripsit.

Bucolico prestas proprio carmine; quod te

Non verear latium dicere Theocritum.

Convellit tamen Calphurnium Cæsar Scaliger, cuius dentem nullus evasit. Sed Vigintimillius abstersa calumnia iniquum censem probè mulctavit.

Calphurnii Eclogæ juxta editionem Florentinam Philippi Juncta septem numerantur: *Delos, Crocale, Exoratio, Cæsar, Mycon, Litigium, Templum.* Numerum hunc septenarium non temerè prolapsum censet Mogius, sed cum septeni calamis, pastoriām fistulam componentibus, adaptatum. Novant. lect. Epistol. 171 Calphurnii Bucolicon libello Eclogarum septem, quæna justum hic numerum esse, licet Virgilius, & Theocritus id minimè observasse deprehenduntur, veterum quidam statuerunt; scripta omnia unica in suo genere apud Latinos.

Præter editionem Junctinam prædictam 1504. prodierunt Lugduni apud Sebastianum Gryphium 1537. Conradus Gesnerus A. D. recenset editionem Tigurinam, Basileensem, & Venetam cum Commentario. Robertus Titius, & Ugolius Martellius Commentarium in Eclogas Calphurnii ediderunt Florentiæ 1590. Diomedes Guidalottus Bononiæ 1504. Gaspar Bartius Bremæ 1612. Franciscus Mogius scribens Christophoro Eustettero idem sive facturum pollicetur. Plura de Calphurnio scribit Joannes Vigintimillius de Poëtis Bucolicis Siculis à pag. 427. ad pag. 451.

L X V I I I .

C A P I T O E P I S C O P U S .

C Apico Siculus Episcopus , sanctissimus , æquè ac sapientissimus , fidei zelo cum primis insignis . Hæresis Arrianæflammam latè personantem restinxit . Scripsit enim *contra Arrium* cum egregiæ laudis testimonio , quod Magnus Athanasius exhibet , dum cum annumerat inter eximios Orthodoxæ Religionis propugnatores , & cum Osio , Silvestro , Julio , Liborio , Melctio , Basilio , illius seculi athletis , componit . Ad ejusdem etiam commendationem attrinere arbitror , quod ipsius exemplo Siculi omnes Episcopi duobus Provincialibus Conciliis intra quadraginta sc̄c annos Catholicam fidem adversus Arrianos tartam teatam servarint . Ex Octavio Cejetano tom. 2. Vitar. SS. Sicul. in Appendice pag. 271.

Plura narrat de Capitone ; quem Episcopum Messanensem existimat , eundemque obiisse autumat anno Christi 340. Carolus Morabitus in Annalibus Ecclesiæ Messan. à pag. 280. ad pag. 299.

L X I X .

C A R C I N U S A G R I G E N T I N U S .

C Arcinus Agrigentinus Poëta Tragicus , *Tragædias sexdecim* composuit . Ex Constantino Lascare .

Laërtius in Æschine Comicum appellat . Aristoteles in Ethicâ , ejusdem meminit : dum Eustathius ait Carcinum fabulam , quandam meditantem à viperæ morsu interiisse . Diodorus *fabulam Cereris , quæ Proserpinam queritat , à Carcino factam* refert . Cum enim Syracusas Poëta s̄epius accederet , conspecto incolarum in ejusmodi sacris studio , Proserpinam à Pluto raptam , atque ad inferos deductam , postmodum verò à Cerere sumpto ex Ætnâ Siciliæ igne , planctu , luctuque quæsitam , ab eâque frumentum monstratum , unde & Dea sit habita ; in suo Poëmat affirmat . Ex Laurentio Crasso de Poëtis Græcis .

C A S .

LXX.

C A S S I A N U S.

Cassianus Siculus Historicus. Hunc Cassianum, inquit Pyrrhus, Siculum aliquem Scriptorem de Vita Chresti fuisse crediderim, non autem Cassianum, qui de Incarnatione contra Nestorium, & Sanctorum Patrum Collationes edidit. Consonat Cajetanus. Chresto, Marciani successori, propior est alter Chrestus, qui ejus fuisse frater, ipsique in Syracusano, Episcopatu successisse dicitur à Cassiano, Siculo, ut opinor, Historico. Ex Rocco Pyrro in Notitiâ Ecclesiae Syracusanae pag. 123; Octavio Cajetano tom. 1. Vitar. SS. Siculorum pag. 19. de S. Chresto.

LXXI.

C H A R I N D U S . S O L O E N T I N U S .

Charindus Soloëntinus inter Auditores Timzophontis Philosophi Leontini recensetur à Philadelpho Mugnos in Novo Laërtio pag. 103.

Soloëntum Urbs vetustissima hodie prorsus jacens cernitur ad verticem yhalfani montis, qui p. m. 12. Panormo distat. Ejus moenia quaquaversum jacentia, templorum, etjumque privatarum vestigia, columnæ præterea prostratae, ac cisternæ, quæ hucusque visuntur, præteritam ostendunt claritatem. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis decad. 1. lib. 9. pag. 192.

Solentum, Soluntum, Solus g. unitis, etiam dicitur apud Cluverium de Siciliâ antiquâ lib. 2. cap. 3.

LXXII.

C H A R O N D A S C A T A N E N S I S .

Charondas Catanensis, Pythagoricus Philosophus, legum laitor, Chalcidensibus & Sicilia incolis leges dedit. Ex Constantino Lascare.

Hunc

Hunc Appimandri , & Charidis , nobilium Catanensium , sed qui Leontino è primis Chalcidensibus familiam in Urbem Catanam derivarint , filium fuisse tradit Philadelphus Mugnos in novo Laërtio pag. 46.

Legem tulit , ne quis armatus in concionem veniret : cumque postea ipse rure rediens , imprudens , ut erat , gladio accinctus in concionem veniret ; admonitus legis ab eo , qui proximè sedebat , eidem gladio incubuit : cum liceret culpam dissimulare , vel defendere . Valerius lib. 5. cap. 5. Cicero de legibus lib. 3.

LXXIIIL

CHARMUS SYRACUSANUS.

Charinus Syracusanus Poëta , ad quodlibet , quod in convivis apponebatur , ferculum ex tempore carmen edere solebat . Ex Huberto Goltzio .

Clearchus , Aristotelis Auditor , cùm omnes Charmi versus collegisset , eos Dipnologiæ nomine appellavit . Ob ingenii amoenitatem à Messanensibus existimatum scribit Athenæus . Vixit quarto Seculo Poëtarum juxta Patritium . Ex Laurentio Crasso de Poëtis Græcis .

LXXIV.

I. CHRISTOPHORUS SCHOBAR.

LChristophorus Schobar natione Bæthicus , primùm Ælii Antonii Nebrissensis , deinde Constantini Lascaris in Messanensi Athenæo Auditor . Ex Agrigentino in Syracusanum Canonicum transiens , Ecclesiæ utriusque non immemor , de Agrigentinorum , Siracusanorumque Antiquitatum rebus gestis Historiam scripsit , quam sèpè cum honoris præfatione citant m. s. Pyrrhus , & Cajetanus . Prodierunt in lucem Epistolæ familiares Lettina ad Siculos Optimates ferè singulæ missæ , cum eruditis quibusdam argumentis , in quibus plura , que ad Siciliæ decus attinent , continentur . Sed non haec in causâ fuerunt : cur inter Siculos Scriptores Bæthicum

thicum hominem referrem. Sanè ipse præter domum, & Civitatem, multis nominibus Siculus, prævalidum ex ingenio argumentum attulit, ut Siculus diceretur. Nam *Vocabularium Latinum, & Hispanum* Elie Antonii Nebrissensis innumeris propemodum distinctionibus adauxit, præterea Siculo idiomate locupletavit, sibi met gratulans, quod Hispanam linguam Sicilissare docuisse. Prodivit *Vocabularium Venetiis* apud Bernardum Benalium anno 1519. in folio. Ergo abs re non erit Hispanum in Siculum vertere, qui sermonem Hispanum, totumque seipsum in Siculum reddidit. Florebat anno 1500. Sed longius produxit etiam constat ex m.s.carmine Nicolai la Rosa Leontini, Literatos viros recensens, qui anno 1517. Leontini vigebant, cum Sanctorum Martyrum Lipsana solemni pompa exciperentur.

Christophorus pariter sua digna poemata misit

Bæthicus Hispanus, qui tunc erat incola doctor.

In Historiâ Netinâ Luciam Scobarem extitisse legimus, Petro Vasurto, Regio Cubiculario, desponsam, ad quas nuptias stabilendas operam suam impendit Tancredus Pipis, Nobilis Netinus, ut in Historiâ Netinâ pag. 113. refert Vincentius Littara, super eâ re acceptis ab Alphonso Rege mandatis, datis literis Cajetæ 14. Kalendas Julias an. 1446.

Plura scripsisse sribit Placidus Reina in Histor. Messan. tom. 2. pag. 46. Illum nostrates, externique Scriptores laudant, cum primis Hispanienses.

LXXV.

C I U L U S.

Cius de Camo, seu Coelius Siculus, apud Leonem Allatium de vetustioribus Poëtis linguae Italicae. Ciulus ab Alcamo apud Joannem Vigintimillium in Tabula Poëtarum Siculorum appellatus, inter Poetas Italicae Poësis parentes recensetur. Extant ejus *Carmina Italica*, quæ primogym sermonis candorem, & versificandi simplicitatem præferunt, apud Leonem Allatium de Poëtis Italicis antiquioribus.

CLEON

LXXVL

C L E O N.

C Leon Siculus censetur à Joanne Vigintimillio in Tabula Poëtarum Siculorum. Poëta Epopejus scripsit Argonautica, à quo argumentum Appollonius Rhodius mutuatus est. Ex Carolo Stephano in Dict. Histor. Geog. Poët.

LXXVII

C O M A T A S.

Inter Siculos pastores, quorum ingenio Bucolicum carmen natum, adulturnque virili quadam infantia, & vetustate penè consummatā, Daphnes, & Comatas floruerunt. Hujus casum, illiusque amores Theocritus in Thælysia refert.

*& Tityrus propè accinet,
quomodo olim hospitam amavit Daphnis bubulcus:
Cantabitque quomodo olim exceperit pastorem (Divus legit Caprarium)*

*ampla arca
Vivum ob malam impietatem heri :
& quomodo ipsum sima aluerunt ex pratis venientes
In cedrum dulcēs mollibus floribus apes
Et quod illi Musa dulce nectar in os infuderit.
O beata Comata, tibi hac iucunda acciderunt,
Et tu in arcā inclusus fuisti, atque tu apum
Favis pastus, totum annum exegisti : (Divus legit annum temporaneum.)*

*Utinam meo tempore inter vivos fuisses numeratus !
Tibi enim pascerem in montibus pulcras capellas,
Vocem tuam audiens : Tu verò sub querku, vel sub pīa arbore
Suaviter canens recubare, divine Comata.*

Is enim, ut Scholion in Thælysia Theocriti habet, à Vincentio Alias Societatis Jesu latine redditum, heri pecora in Sici-

liâ in monte Thuriz pascens, sepè Musis sacrificabat. Herus autem iratus caprarium suum in arcâ lingneâ inclusit, tentans, si servarent ipsum Musæ. Accedens porrò duobus mensibus transactis, cùm aperuisset, vivum quidem Comatam invenit, plenam autem arcam favis. At verò Scholiares Vingintimilii taxar, quod Comatam Siculum cum Sybarita confuderint, de quo in Idyllio S. Theocritus meminit. Lege Joannem Viginum illium de Poëtis Bueolicis Siculis pag. 73. 74. 75.

LXXVIII.

C O N O N H I M E R E N S I S.

COnon Himerensis, ni fallor, Poëta mordax, nimiâ licentia
in Phalaridem versus effutivit. Quarè ab Himerensibus unâ
cum Stesichoro, & Tropida missus ad Corinthios, cùm ad Pa-
chynum pervenisset; captus, Agrigentum mittitur, ubi Phala-
ridis jussu statim imperfectus, poenas luit. Ex Phalaride in Epis-
tolâ ad Himerenses.

LXXIX.

C O N R A D U S.

COnradus Prior Monialium Panormitanorum ginceti Sanctæ Ca-
tharinæ ad Cassari viam Ordinis Prædicatorum, scripsit
Epistolam Angelo Boccamatio Catanensi Episcopo, datam Panormi an.
1290. die prima Aprilis 3. Indictione, in qua Sicularum rerum even-
tus veluti compendio perstringit. Eam videre est apud Abelam in
Melitâ Illustratâ pag. 262. Joannem Baptistam de Grossis in Ca-
tanâ Sacrâ pag. 143.

LXXX:

CONSTANTIUS EPISCOPUS LEONTINUS.

Constantinus, seu Constantius Leontinorum Episcopus, Adria-
no Summo Pontifice Sacro Nicæno Concilio interfuit, Im-
peratorum Constantini, & Irenæ Legatum agens, & *coram Pe-*
tribus

tribus præclaram orationem exposuit. Hic pastorale munus perquam vigilanter exercuit, cum Sicilia Saracenorum cladibus lamentabili sanè spectaculo affligeretur. Sed maximè in Sanctorum Martyrum corporibus servandis laboravit. Inter Leontinos, sanctimoniam claros, ejus memoria colitur sexto Kalendas Octobris. Ex Carolo Antonio Conversano in Ætherea Leontinorum gloriâ pag. 139.

Inter Leontinos Divorum fastis adscriptos nec Octavius Cagetanus, in Vitis SS. Sicul. nec Philadelphus Maurus in Historiâ SS. Fratrum Alphii, Philadelphia, & Cyrini, Constantimum referunt. De illo meminit Rocchus Pyrrhus in Notitiâ Ecclesiæ Leontinæ pag. 445.

Episcopatus Leontini meminit Aubertus Miræus lib. 5. pag. 353. sed nunc Leontina Ecclesia Episcopo suo carens Syracusano subest. Lege Phyrrhum cit. loc. cit.

LXXXI.

C O R A X S Y R A C U S A N U S .

Corax, sive Corvus Latinè, Syracusanus, inventor, & ordinatior artis Rhetoricæ, sive Oratoriz. Nam cum Syracusani à tyrannide liberi, ac pacati inter se Rempublicam ordinarent; primus Corax incœpit se exercere, & vi orationis persuadere, monereque omnes ad benè, & liberè vivendum; & ob id gratissimus universis extitit. Is Orationem in tria divisit, scilicet, in Exordium, Narrationē, & Epilogum: rogatusque à Cōcivibus, artem publicè legit, & multos eruditivit. Quorum unus Tisias, sive Ctesias, fuit, ex Concivibus pauper, qui si artem addidicisset, duplice mercedem promiserat: edoctus verò promissam negavit. Ad judicium vocatus Tisias, Coracem interrogavit: quidnam est ars Rethorica? Cui Corax respōdit: persuadendi ars. Tisias autem ab artis definitione ita arguit: si persuasero tibi, Corax, tanquam persuadens non solvam: nam vici: si non persuasero, non soluam: nam non persuadens non didici artem. Corax verò è contrario: imo, si persuasero tibi Tisias, promissum capiam, ut victor: si etiam non persuasero, etiam mercedem sol-

ves : cùm talem fecerim te , ut persuadere non potuerim . Tunc Judices utriusque argutiam admirati , clamare coeperunt : mali corvi malum ovum : idest , gravi præceptore gravior discipulus . Quod deinde prolapsum est in proverbium , quoties è malo malum prodit . Hic Corax teste Aristotele *Oratoriam* primus *Artem* edidit . Ex Constantino Lascare .

LXXXII.

CORNELIUS SEVERUS TAUROMENITANUS.

Cornelius Severus Tauromenii ortus nobilibus parentibus , patre Cneo Cornelio Romano , matre Severâ Licontinâ , Poëta Epicus fuit . Ex Crinito , quem sequitur Philadelphus Mugnos in Novo Laërtio pag . 151. 152. ubi Vitam , & Opera illius refert .

LXXXIII.

C O S M A N U S.

Cosmanus Siculus , Monachus Monasterii S. Mariæ de Rogato Ordinis S. Basili , Theologus dictus , *Vitam S. Nicolai Eremitæ Adernionensis* , cui à Confessionibus fuerat , *Hymnumque in ejusdem Laudem* scripsit . Hunc hymnum , vel hymni fragmentum potius , ex schedis quibusdam Archariensisbus Italo sermone conscriptum accepit Octavius Cajetanus : sed prænotatum in iis erat ex Græco codice traductum , qui in Ecclesiâ S. Mariæ de Rogato energumenâ nescio quâ detegente repertus fuerat . Floruit anno circiter 167 . Vitam , atque hymnum adducit Octavius Cajetanus tom. 2. Vitar. SS. Siculor. pag. 180. Ex eodem Cajetano in Animad. ad Vitam S. Nicolai Eremitæ Adernionensis pag. 62.

LXXXIV.

CREON AGRIGENTINUS.

Creon Agrigentinus Medicinæ nomine etiam ab Empedocle commendatur . Ab eodem Medicorum factionem , qui se

Bibliotheca.

7 I

sc Empiricos ab experiendi inconsultâ audaciâ vocabant, originem traxisse Plinius testatur. Ex Huberto Goltzio.

Enimvero tria fuerunt Medicæ professionis apud veteres, & hodie quoque sunt, genera: Empirice, quæ nullis rationibus, sed solis experimentis constat. Jatraleptice, quæ unguentis, & fricationibus curat. Pharmaceutice, quæ medicamentis medetur. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. i. lib. 6. pag. 136. in Creone.

LXXXV.

C T E S I A S S Y R A C U S A N U S.

CTESIAS, sive TISIAS, Syracusanus, Cœrakis discipulus, & Author astutus. Hos Aulus Gellius Protagoram, & Evalthum appellat. Ex Constantino Lascare.

Tisias Leontinus creditur, Patrasio, & Agrippâ Syracusanis parentibus, qui ad declinandas civiles turbas Leontinum, in tranquillitatis stationem, se receperunt. Una cum Gorgia legatione ad Athenienses functus est, apud eosdem eloquentiâ carissimus. Leontinum rediens Oligarchiam ordinavit, Legesque satis utiles condidit. Vixit annos 104. anno circiter à mundo condito 3638. Ex Philadelpho Mugnos in Triumpho Leontino, & in Raptu Proserpinæ pag. 9.

LXXXVI.

C Y T H E R I U S S I D O N I U S.

CYtherius Sidonius, sive Citharius, Poëtis Siculis annumeratur à Joanne Vigentimillio in Tabulâ Poëtarum Siculorum.

Cytherius Poëta, qui res amatorias scripsit, citatur ab Atheneo, quantoque Poëtarum seculo à Patritio collocatur.

DAPHNIS

D A P H N I S R A G U S A N U S.

DAphnis Ragusanus, Nymphæ cujusdam; & Mercurii filius,
Bucolici carminis Auctor, in Herēs mōntibus pastoritiam ar-
tem exercuit, non adactus necessitate queritandi victus, cūm
locuples esset, sed, ut priscis illis seculis morem gereret, cūm
nemora, & campi loco Urbium colerentur, in scelerum per-
fugium, pretextu conciliandæ, sovendæque humanæ societatis,
nondum intra moenia coactis mortalium cœtibus.

Hujus rei summam Diodor. Histor. lib. 4. edit. Græcolat.
pag. 283. exponit. Sunt in Siciliâ Heræ montes, quos amoeni-
tate, naturâque, & situ locorum peculiari ad recreationem,
& voluptatem æstivam perquām opportunos esse dicunt. Mul-
tos enim fontes habent, aquarum dulcedine præstantes, arbore-
bus omnis generis refertos. Magnarum ibi quercuum copia est,
quæ eximiæ magnitudinis fructum, duploque majorem, & co-
piosiorum, alibi terrarum nascentibus producunt. Hortensu
quoque fructu abundant, & vites ibi sponte proveniunt: ma-
lorumque ingens est ubertas, adeo ut Carthaginiensium exerce-
tus, quondam fame laborans, inde aleretur, nec tamen sumptu-
licet in tot millia profuso, montium copia exhauriatur. In
hac regione convallis quædam arborum divinum habens deco-
rem, & dicatus Nymphis locus, extitit. Ibi Dahpnin Mercu-
rio, Nymphâque genitum esse produnt, cui Laurorum illic
multitudo, & densitas nomen peperit. Is à Nymphis educatus,
cūm multa boum armenta possideret, magnam rei pastoritiae
curam gessit: quâ de causâ publici quoque nomen acquisivit.
Et quia excellens in homine ingenium ad musicam ferretur;
Bucolicum carmen, & melos, quod etiam nunc apud Siculos in usu,
& honore est, invenit. Communes etiam cum Dianâ venatus
obiisse, Deæque gratiam obsequiis promeruisse, & fistulæ cantu,
& Bucolicâ melodiâ eam mirificè oblectasse, memoratur.

Addit ex Timæo de Rebus Siculis Parthenius juxta genui-
nam Leonis Allatii interpretationem. Narrant Echenaidam
Nympham, cùm illius amore capta fuisset, imperasse, ne cùm
mu-

muliere se commisceret : idque si non obtemperasset, lumen orbitate sciret se puniendum. Ille itaque ad breve tempus fortiter resistebat, quamvis plerisque ejus amore insanirent. Postmodum una è Siciliæ Reginis multo eum vino infectum, in sui consuetudinem illexit, cumque eâ commixtus est. Atque ita ex eo tempore, ut Thrax Tamyris, ob stultitiam oculorum lumine viduatur.

Jam verò Heræos montes ubique locorum in Siciliâ replices : proinde Daphnis omnis Siciliæ civis effectus. Tantus enim Scriptorum dissensus in illis dignoscendis, ut, quot montes se se altius attollant in Siciliâ, tot sententias parturiant. Contractâ in unum dissertatione illos suisse statuo, quos in agro Ragusano propè Motycam vulgari nomenclatione, *Monti della Lujia*, vocamus. Suadent id topographia Diodoro respondens, & Hirminii fluminis, & Hyblæ Heræ nomen, quo antiquitus Ragusa nuncupabatur, & aptæ Musis facies, ceteraque ejus generis multa. Quam quidem opinionem, hesternâ nocte inter histrionicas somniorum imagines præconceptam, ad palpando bello mendacio Ragusanos ego primus non effundo. Illam olim tradidit in Historiâ Siracusânâ lib. 2. pag. 259. Jacobus Bonannus, Dux Montis Albani, sive Petrus Carrera, quem tamen levitatis reprehendit Vigintimillius de Poëtis Bucolicis Siculis pag. 29. quod affectu potius assentatorio, quam ratione duce, vetus iudicium novo figmento retractaverit. Placidus Carafa, Patritius Moticensis, in Motycâ Illustratâ pag. 102. illam docet. Sed germani fratres duo, Sorephus, & Balthasar Mazara, Siclenses, Moticensis Comitatus, Societatis Jesu, profapiâ, ingenio, monstrosa præsertim memoriâ illustres, antiquitatum cognitione, indefesso studio ex Latinis Græcisque fontibus comparatâ, venerandi, eruditio stylo comprobarunt. Alter citatur à Vigintimillio pag. 28. alter reliquit m. s. Epistolam nuncupatoriam ad Juratos Moticenses in Historiam Brasiliensem Fracisci Oliverii Societatis Jesu, Civis nostri, quæ in Biblioteca Collegii Moticensis Societatis Jesu, excitatâ nuper Marciani Ftaſcæ beneficio, auctâque a nobis librorum mitioris literaturæ non exigua suppellectile in simbolam amoenitatum, aſſervatur. Ibi Heræos montes, nutantes hastenus, ac veluti palabundos, quò

quisquis pro arbitrio impelleret, in agro Ragusano tandem confirmat claris admodum argumentis. Interea Franciscus Paternio Ragusanus, ex Baronibus Salomonis, sed ex Principibus Biscari ductâ origine, Mathematicis disciplinis insignis, Microscopium Historicum Ragusanum expolire pergit, quo & Daphnium, & reliquum Ragusanæ vetustatis demonstrat. Tractat de Daphni Joannes Vigintimillius de Poëtis Siculis à pag. 24. ad 76.

In Progymnasmatis Poëticis Juvenilibus universam facti seriem nos Elegiā declaravimus, & Eclogā sub Daphnis personā Christi Servatoris necem deflevimus.

Argumentum Elegie

Daphnis, Bucolici carminis Inventor, quem ad Heræos montes natum Mercurio, & Najade parentibus accepimus, ibique diu vixisse magni nominis apud pastores; donec ex patetâ cum uxore lege commisso adulterio lumen oculorum, paulòque post vitam amiserit, sequenti Elegiunculae materiam præbuit. Laudes illius patriæ Ragusæ, quæ antiquitus Hybla Heræa, & Hybla Hera, nuncupabatur, intersevimus: nefas enim putavimus patriam oblivisci, ubi civem laudamus.

*Qualis Carpathio puppis commissa profundo
 Fluctuat, aduersum cùm ferit unda Latus :*
*Qualis mobilibus libye novus hospes arenis
 Errat, & instabili tramite nescit iter :*
*Talis visus ego dubiis incedere chordis ,
 Dum meditor laudes, bella Ragusa , tuas .*
*Namque animum suberat longinqui temporis acta ,
 Quo prior ansipcio constiteritque lapis ;*
*Tum cantare bonis æther circumdatus astris
 Quantum surgentes auxerit Urbis opes :*
*Credita restituat quanto cum fœnore campus
 Semina , dum messis falce calente jacet .*
*Ast aliò sensus abduxit Daphnis , amici
 Vultus incertas increpue fides .*
*Daphnin Mercuria quondam pulcherrima Nais
 Nupta Ragusanos edidit inter agros :*

Na-

Bibliotheca .

75

*Nascentem Heraeos propè montes accola pomis
Donavit , flores , tūm. rubra fraga dedit .
Saltantem circum Satyros mirata juventea est
Dum calamos inflat Pan , animaque cboros .
Sordida tunc Nympbae placuerunt numina , barbas
Immoto impexas tunc puer ore tulit .
Ima respondent valles , geminantur avena ,
Atque novum discunt reddere saxa melos .
Populeo Hirminius redimitus tempora ramo ,
Accessit , grato hand ultimus obsequio .
Gnossiaco veluti Corybas gavisus in Ida
Natalem rauco personat are Fovis .
Infantem edocuit genitor deducere carmen ,
Eternumque decus querere arundinibus .
Daphnis , Pastorum numero formosior omni ,
Arte sua cannas prestigit Arcadicas .
Cùm gracilem urgeret stipulam , grex immemor herbae ,
Arrecta à quoties ebit aurē melos !
Sunt juvenem volucres cantantem sāpe secuta ,
Et fuit excuso dama pavore comes .
Virginei oblītam incessus nec Oreada Daphnis
Auditōs puduit currere post calamos .
Sāpē Dryas coram nexas est ausa choraeas
Ducere , & alternis pellere humum pedib⁹s .
Nympbarum specie memorabilis extitit una ,
Quam facilem Daphnis mutuus usit amor .
Connubio hic stabili junxit , tedasque jugales
Admisere pares , & colvere pares .
Adduntur diræ : sit lumine cassus utroque ,
Siquis jura thori fallat adulterio .
Incorrūpta fides thalami servata duobus
Et paci , optatae lātitiāque fuit .
Ille sed incātus peregrino indulxit amori :
Ah ! cohibe Veneris frana , juventa , tua .
Expertus celeres Himenai vindicis iras ,
Amisso flevit lumine adulterium .*

K 2

In cassum

In casum Lacrymis conatur Flectere cœlum :
 Fat a manent ulla non revocanda prece .
 Quarite nunc vobis , olim mea cura , capilla ,
 Qui dominus saturas gramine potet aquis .
 Quarite , pastores , dirimat certamina index ,
 Qui statuat præses pramia vestra modis .
 Ex infelici pendebis , fistula , truncus ,
 Nulla mihi post hac Ecloga dulcis erit .
 Fuppicer , obscuros quid demoror amplius annos ?
 Quid vivo vita nescius ipse mea ?
 Quando fata volunt , oculis non reddere lucem
 Nec peto me parvi criminis esse reum .
 Posco tamen , faveat nostris libitina querelis ,
 Et me de medio tollat amica manus .
 Saltem hoc Mercurium profit tenuisse parentem ,
 Primum Eucolicos instituisse choros .
 Hac ait : oppressus tristi penitusque dolore ,
 sub Lauru extremos oppedit ille dies .
 Oppedit ille dies , fugit simul arva voluptas ,
 Immatura gemit funera quisque simul .
 Altera tunc Niobe mater complexa cadaver
 Nati , crudeles astra , deosque vocat .
 Non herbam quadrupes hac tempestate , neq; annem
 Libavit , paleis abstinuere boves .
 Fertur & Hirminius pelago exundasse sonanti ,
 Atque emollitas illacrymasset specus .
 Qua caput umbrarat Daphnis , quam subter acerbum
 Interitum tulerat , concidit arida frons .
 Laurus fulmineis nullis obnoxia telis
 Quæ viridi semper cortice sola nitet ;
 Cum domino exanimi radicibus occidit arbos ,
 Et sic vulgari silva cremandam foco .
 Vix tantum flevere fera , flevere recessus
 Orpheo . quem thyrsis ebria Baccha tulit .
 Orpheus Euridicem revocatam è Dite profundo
 Postquam vidisset rursus ad ima rapi :
 Omnis in etrep ta cælebs uxore maritus

Persi-

Bibliotheca.

77

*Perficit, oblatos respuit inde thoros.
Famineos aliis etiam damauit amores,
Admonuit castos vivere sapè viros.
Invidiae binc contra furii agitata Mimallon,
Orpheus discerptum fluvioine condit Hebrei.
Threycium moesto ploravit Musa boatus
Vatens, post manes salsus & humor iit.
Post obitum è terris ad sidera fama levabit
Nomen, ab exequiis gloria major erit.
Charta loquetur anus de te pulcerrime Daphni,
Ultrâ avum vivet cive Ragusa suo.
Ornamentum ingens doctis è Cribibus Urbes
Percipiunt, illis effugiuntque rogos.*

Argumentum Eclogæ.

Daphnis occitus: sive Christi patientis Historia.
Ex libro 2. Lyricorum Jacobi Baldæi Societatis Jesu,

Ode 4. Silvarum.

Damoetas, Tityrus.

Damoctas.

*Magnus Pan hodie occubuit: tu Lentus in umbra
Tityre, silvestres canna meditaris amores?
Plus nimio indulgens numeris genialibus, herbam
Graminis attondens, dum ludit munda capella.*

Tityrus.

*Nuncia, Damota, quādī tristia perfūr ad aures.?
Quae non sapè soles. De stirpe arescere vites
Proniùs audirem, plantas aut igne novellas
Absumptas, pecori subductaque pascua nostro.
Campos ornat qui pullus, juba densa caballum,
Dux taurus vitulos, gaudet grex ariete rege:
Ornat nos Daphnis, nos gloria tollit ad astra
Illiūs, atque illo nomen protenditnr avo.
Dic genus, & seriem mortis, quanquā ordinis ingens
Fert dolor, aut quantum patiuntur fæders lingue.
Sub patula taxo quoniam consedimus ambo:
Tristi materia tristes aptantur & umbra.*

Da-

Damoetas.

*Gethsemani nemus arboribus quā cingitur atris ,
 Mons olea circum cui plurimus imminet ; ibat
 Daphnis , pastores inter pulcherrimus onnes .
 Noctū sollicitus pigrum dum lustrat ovile ;
 Nunquam tutus , oves nisi sint à fratre maligna
 Securæ , ac nullis pateant insultibus hostis ;
 Improvisus adest , tedis armatus , & ira
 Latronum numerus : ruptis ruat illicè septis ,
 Iniecit niveo mox ferrea vincula collo .
 Cætera quid memorem ? non tam mibi saxeæ corda
 Peccus alit , non tam inclemens dedit ubera nutrix ;
 Fando triste nefas , vix ullo fonte piandum ,
 Non ultrò veniant fletus , qui verba loquentis
 Sistant , ac tacito laxentur frana dolori .*

Tityrus.

*Heu immane scelus ! sed non hęc ultima clades
 Ut reor : alta manent nostrum discrimina Daphnimi .
 Fare libens : curas sermone levabimus ambo .
 Fors etiam sanctos manes hic sermo juvabit :
 His dictis summo gaudebit in æthere Daphnis .*

Damoetas.

*Qualis jejunis aggressus tygribus , agnus
 Intravit Daphnis prædonum nocte cohortem .
 Exin nulla salus : manibus post terga revinctis ,
 Immiti atque globo medius , ludibria passus ,
 Per loca raptatur , pungentibus obsita dumis ,
 Et per Cedronis fædatur flumina limo .
 Velatur facies , foditur cæpitisque verenda
 Majestas pugnis , toto de corpore manat
 Purpureus sudor flagro non haustus ab uno .
 Denique ferali sublatuſ ſripite , clavis
 Ternis actus obit . Dubius tu forſitan hęres
 Tityre ? vera loquor : tantum mea lumina crimen
 Viderunt : utinam tam ſeva in morte fodalis ,
 Et non spectator , socius viteque fuifsem
 Ignavus ! lateri diſcessi cur ego Daphnis ?*

OCCN-

Bibliotheca.

79

Occubuit noster crudeli funere Daphnis.

Tityrus.

*Occubuit noster crudeli funere Daphnis,
Daphnis noster amor, Daphnis nostrum ornamentum.*

Damoetas

*Occubuit noster crudeli funere Daphnis,
Daphnis noster amor, Daphnis nostrum ornamentum.*

Tityrus.

*Ergo infelices trabimus cur amplius annos?
Cur nos pastores non tristia linquimus arva?
Cautior insanos vitasse, Daphni, tumultus,
Nunquam Urbis Solymę tetigisse limina, Daphni!
Qui modica latus requievit pastor in Urbe?
Gaudia nostra viginti ruris securius illuc
Invidia vacans vix ulli est cognitus hosti.*

Damoetas.

*Et cantabat abduc truncō suspensus iniquo,
Lata ubi Golgothę surgunt fastigia rupis,
Septemque effatus verbis: Deus impare gaudet
Nam numero: penetrarunt verba hęc ultima cælum:*

Tityrus.

*Non defendit eum robustus Pollio telo!
Ipse licet canos gestaret Pollio crines!
Dilectusue Cromis, fortis florente inventa!
Continuit validasne manus tunc calidus Idmon,
Permisitque mori! Mutus non extitit olim
Cum mulier supra Daphnī lectissima fudit
Unguenti veteris phiala de munus eburna.
Thestilin ingrato damnavit murmurē amantem,
Questus longa sui coram tunc damna peculi,
Fraudarique iuopatu mensam, donumque lacernę.*

Damoetas.

*Quod mirere magis fagientibus omnibus Idmon
Oscula libavit Daphni, dixitque: magister.
Osculaque ignarū monstrarunt Daphnida turnę,
Quę super ora ruit compadito cognita signo.
Supplicio insidias digno latrū impins Idmon.*

Tity-

80 Siciliæ, Vetus.

Tityrus.

*Idmon, qui potuit formosum prodere Daphnium
Hic valuit patrios muros, & prodere fratres,
Maternumque sinum cœco temerare veneno.*

Damoetas.

*Daphni, prob Daphni! vultus cui pulchrior astris,
Cui mores inerant, & vultu, & fronte decora
Digni vocalem qui vinceret Orpheo cantu.*

Tityrus.

*Idmon prob Idmon sinuoso nigror antro,
Ingenium fallax, artes cui mille nocendi.
Quid colimus silvas? silve prodeesse colonis
Quid possunt? silvas violavit perfidus Idmon,
Infandam exercens faudem violavit, & Urbem*

Damoetas.

*Occubuit noster crudeli funere Daphnis,
Daphnis noster amor, Daphnis nostrum ornamentum.*

Tityrus.

*Occubuit noster crudeli funere Daphnis,
Daphnis noster amor, Daphnis nostrum ornamentum.*

Damoetas.

*Illiis interitum visa est natura boatu
Insolito gemuisse, suis è sedibus omnis
Excita, complevit trepida formidine terras.*

Tityrus.

*Hoc est vere novo, quod parvis abdita teētis,
Collectura thymi præ dulcem examina succum
Exierint nunquam: distendere nectare cellas
Nulla ministeritis ales intenta volebat.
Intus murmur erat, domino ceu solvere vellet
Justa suo, rapuit terris quem funus acerbum.
Mutassebat avis, cantus oblitera prioris.
Nec suavem resonis è frondibus edit Achantis
Concentum, mulcetue nemus modalansine Aetos.
Tum prope Jordanis viridissima littora Cyenus
Dicitur antiquas jam dedicisse canendi
Leges, per saltus jactasse incondita verba.*

Nec

*Nec salices carpere caprae, vel flumina labris.
Haud Carapraeos hiberno tempore flores
Protulit, & gremio foviit pulcerrima tellus.
Pro molli viola, puniceis hyacinthis,
Carduus, & spinis venit palicerus acutus.
Creverunt inter corealia munera avenæ.
Ruficrus incassum campos subvertit aratro,
Sustinuere boves incassum pondus aratri.
Ad caput ingentes fluvii rediisse feruntur.*

Damoetas.

*Hoc est, quod sillices atris gemuere cavernis,
Et concussa gravi nutavit pondere terra:
Ipsi adeo colles nimio timuere fragore.
Mugitur horrendum pelagus, phocasque nasantes
Vidimus insuetas turbata per aquora voces
Fundere, arenosos fluctus ad sidera tolli;
Egum lugubri se se velavit amictu:
Obduxit spissa Phæbus caligine frontem,
Amisitque suam Latona filia lucem,
Et decus astrorum cecidit post funera Daphnis.*

Tityrus.

*Quid tot, tanta videns Idmon spectacula gescit?
Quidve frequens populus fecit tunc fortè Sionis?
Aut quid ait, dire qui interfuit advena cedi?*

Damoetas.

*Noluit afflictis Idmon confidere rebus
Noluit infectus cura sperare salutem.
Infamem traxit furcam sibi, fune ligavit
Dein collum, atque animam miserandam ad tartara misit.
Ploravere nefas alii, genibusque minores,
Nudaque tundentes ambabus pectora palmis
Placare iratum studuerunt Numen, obortis
Ac lacrymis facinus penitus delere nefandum.
Agnovere Deum Daphnem, qui cinctus amictu
Mortali, in cælum mortales ferre studebat.
Hinc dederant funto divinos tauris honores.*

Tityrus.

*Occubuit noster crudeli funere Daphnis,
Daphnis noster amor, Daphnis nostrum ornamentum.*

Damoetas.

*Occubuit noster crudeli funere Daphnis,
Daphnis noster amor, Daphnis nostrum ornamentum.*

Damoetas Tityrus.

*Ergo flere licet, nec cessent lumenina fletu:
Lumina mors claudat, secum ferat ipsa dolorem.
Pignus amoris erunt tanti hęc monumenta doloris.*

L X X X V I I .

D E M E T R I S.

DEmetris , sive Ceres , Catanensis , prima Siculos frumenti cultum teste Diodoro , ac leges tulit . Ejus filia Proserpina eximiæ palcritudinis juxta Ennam Urbem ab Orco , Molosserum Rege , rapta est . Ex Constantino Lascare .

Cererem ortam apud Leontinos , eosque primùm frumentariam sationem , & Chamī parentis arcanorum consciām leges rectè vivendi , docuisse , postmodū ad Siculos agrorum cultum , & morum instituta propagata , veterum quorundam testimonio confisus , tradit Philadelphus Mugnos in Raptu Proserpinæ .

Enna Cereris ortu , & Proserpinae raptu apud Scriptores , & Poëtas præsertim celebris est , inquit Fazellus de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 10. pag. 223.

Cæterum de Cerere , ac de Proserpinā , ejus filiā , fabulosa multa jactantur , quæ nostræ non interest ad sensum sive historicum , sive , ethicum , sive physicum , secundūm Mythologos interpretari . Quæ in Historiæ finum reponenda sunt , redigam in summam ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 2. lib. 1. à pag. 241. ad pag. 244.

Chamus , tertias Jani filius , post aquarum eluvionem pulsis Lestrigonibus Siciliam occupavit . Ex Rheā sorore , quæ ab Hammone , libyæ Rege , divortium fecerat , Osirim , & Cereni

rem genuit. Ad eptus Bactrianorum imperium, Zoroastri cognomentum, post atrox prælium vietus mediâ sui militis strage ingenti animo dimicans occubuit, & Ninias, qui Nino patri successerat in Assyriorum Regnum, auxilio Semiramidis Bactrianis potitus est. Ceres, quæ primo Semiramidis anno in Ægypto relicta fuerat, Osiridi fratri præceræ, giganteaque staturæ nupta, divinum honorem in Siciliâ sibi conciliavit. Hordeum nanque, & frumentum in agris sponte enata terræ ad corporis alimoniam perpetuò condere, legesque ad animi culturam Siculos, qui pomis Silvestribus tunc temporis vescebantur, nullisque legibus tenebantur, prima docuit. Ceres Isis Ægyptiis, & Io dein Græcis appellata est. Nam Isis Ægyptio idiomate, teste lib. 2. Herodoto, Græcis dicitur Ceres. Cujus insigne epitaphium in columnâ Ægyptiacâ incisum non parum posteritati ad fidem faciendam prodest.

Ego sum Isis Ægypti Regina à Mercurio erudita.

Quæ ego legibus statuo, nullus solvet. Ego sum Osiridis.

Ego sum frugum prima inventrix: Ego sum Ori Regis mater.

Vixique annos unum supra sexcentos.

Itaque Ceres serendarum frugum rationem non in Siciliâ continuit, sed post Osiridis mariti exequias non inutili peregrinatione totum ferè terrarum orbem peragrans, per Ægyptum, Græciamque, atque alias passim regiones diffudit. Erat Cereri Proserpina pulcritudine insignis filia, quam Orves, Aydoncum alii vocant, Epipi Molosorum Rex, cum amore deperiret, ex Siciliâ rapuit, eamque sibi matrimonio junxit. Ceres connubii ignara diu filiam anxie perquisitam reperit. At verò Siculiantis beneficiis incensi, Cereri Proserpinæque sacra, ceremoniasque diversis, statisquæ anni temporibus instituerunt: extructa etiam sunt Cereri templa extra Cataniam, Segestam, Ennam, & alias nonnullas verustiores Siciliæ Civitates, quorum adhuc vestigia cernuntur. Paucis post Cererem annis Aristæus, Athenis, ortus, pecoris, & mellis, olcique inventor, Græciæ cum esset infensus, Siciliam venit: quæcum cum fructibus, armentisque refertam vidisset, incolas eorum usum edocuit. Ut hinc Siciliam humanæ vitæ aut magistrum, aut scholam fuisse deprehendas.

LXXXIX.

DEMETRIUS CALACTIANUS.

Demetrius Calactianus, qui aliis Democritus dicitur Historicus præstantissimus, *XX. libros de Asia, & Europa conscripsit*. Ex Constantino Lascare.

Demetrius Phalareus Orator, & Democritus Abderites Philosophus, cunctos, qui Demetrii, & Democriti nominati sunt literarum famâ præstiterunt. De Demetrio Plutarchus, Cicero, Josephus, Suidas, Volaterranus. De Democrito Laertius, Plinius.

X C.

DEMETRIUS SYRACUSANUS.

Demetrius Syracusanus, facundiâ, & magnitudine vocis clarus, funebri *Oratione Timoleontem laudavit*, & populi Syracusani decretum etiam promulgavit: ut singulis annis perpetuò Timoleontis memoria musico, equestri, gymnico certamine celebraretur: quod barbaros in Siciliâ Cartaginenses debellasset, quod maximas Sicilia Urbes populi frequentiâ replevisset, atque restaurasset: quodque demum libertatem extintis Tyrannis restituisset. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 2. lib. 3. pag. 333.

X C I.

DEMOLCHIS SYRACUSANUS.

Demolchis Syracusanus, Comicus, Epicharmi Medici filius, docuit *fabulas XIV. lingua Dorica*. Suidas.

Vixit Olimpiade LXXIII. ex Joanne Ravisio Textore in officina Histor. de Poëtis Græcis, & Latinis.

DEMO-

X C I L.

D E M O T E L U S A G R I G E N T I N U S.

Demotelus Agrigentinus Philosophus, cùm Agrigentum, aliasque Siciliæ Civitates sævissimo dominatu Phalaris affligeret; eum ad deponendum imperium hortatus est. Sed Phalaris ingenio non minus feroci, quam arguto, Demotelo respondisse fertur, tyrannidem humanæ vitæ comparari. Sicut enim homo si priusquam nasceretur, quæ mala esset in vitâ perpeturus, præscire posset, nasci nunquam vellet: postquam verò jam natus, vitamque ipsam, licet ærumnis circumdatam, expertus est, invitus ab eâ discedit: Sic Tyrannus, si ejus status calamitates prænosceret, privatam proculdubio vitam anteferret: sed tyrannidem aggressus, frustrâ ad eam deponendam sollicitatur. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis lib. 6. pag.

132.

X C I I .

D E N E S I P P U S E R Y C I N U S.

Denesippus Erycinus, Timæophontis Leontini auditor. Ex Philadelpho Mugnos in Novo Laërtio pag. 103.

X C I V.

D I C Æ A R C H U S M E S S A N E N S I S.

Dicæarchus Messanensis, Philosophus Peripateticus, Orator, ac Geometra, Aristotelis auditor, qui *leges, & statuta Civibus dedit*. *Plurima in Philosophia scripsit: item Peloponnesi descriptionem, moresque Græcij tribus libris complexus est: politiam quoque lacedæmoniorum*, quam statuto quodam singulis annis legabant, audiebant. Ex Constantino Lascare.

Duos fuisse Dicæarchos Siculos affirmat Claudio Franciscus de Chales Societ. Jesu in Cursu Mathematico. Dicæarchus

86. Siciliæ, Vetus

chus Siculus, inquit, Aristotelis auditor, primus montium altitudinem perpendiculariter dimensus est. Invenit Pelion altum esse passus 1250. quæ omnia non extant. Dicæarchus Mesenius *Geographica* scripsit.

Addenda quædam de Dicæarcho nostro minimè injucunda. Dicæarchum, & Aristoxenum, equarem, & cōdiscipulum suum, doctos sanè homines appellat Cicero lib. 1. quæst. Tuscul. Dicæarchum virum in primis eruditum, Regum curâ permensum montes, ex quibus altissimum Pelion prodidisse tradit Plinius lib. II. cap. 65. Dicæarchus Phidiæ filius scripsit *dimensiones montium Peloponnesi*: *Græcię vitam libris III.* *Rēpublicam Spartiarum*, qui liber, ut quotannis in Ephorum prætorio puberibus auscultantibus recitaretur, lege sancitum fuit apud Lacedæmonios, & longo tempore observatum. Suidas. Tres illos libros Græciæ vitam inscripsit, quod in ipsis agat de singulorum Græciæ populorum, & Civitatum moribus, virtueque institutis. Hanc descriptionem citat etiam Beatus Hieronymus lib. 11. adversus Jovinianum: cuius fragmentum hodie habemus: unde cognoscimus dicatum fuisse Theophrasto, qui absque dubio magnus magni Philosophi Aristotelis discipulus fuit. Joannes Gerardus Voßius de *Historicis Græcis* lib. 1. cap. 9. Scripsit etiam *de Alcæo*. Athenæus lib. 11. *Tripoliticum*. Athenæus lib. 4. quod in eo trium Civitatum mores, & instituta narret. Delecampius in notis ad Athenæum. *De Descensu in specum Troponii*. Athenæus lib. 13. & 14. quorum operum mentionem facit Cicero ad Atticum epistol. 31. lib. 13. Dicæarchi, quos scribis, libros, sanè volim mihi remittas: addas etiam *latabæcos*, idest descensus. Item *de sacrificio, quod ad Ilium peractum est*. Athenæus lib. 13. *De Olimpicis ludis*. Athen. lib. 14. *De Alcmane*. Athen. lib. 11. & lib. 15. Scripsit etiam tres libros, qui *lesbiaci* vocantur, quod Mitylenis serma habeatur, in quibus vult efficere animos esse mortales. Cicero lib. 1. Tusculan. Ibidem tres alios libros Dicæarchi ad modum dialogi compositos, *Corintbiacos dictos*, refert. Idem Epistol. 32. lib. 13. ad Atticum. Tractatus duos de Animâ, & epistolam ad Aristoxenum missam citat. Idein de Divinat. lib. 11. *magnus*, inquit, *Dicæarchi liber est nescire ea, quæ eventura sunt, melius esse, quam scire*. *De Divinationibus, & de somniis*. Plutarchus de *Placitis*

citis Philosoph. lib. 5. cap. 1. *De hominis interiore, opus Luculentum, & eruditum*. Cicero, vel si quis alius est Auctor de Consolacione. Nec alterius est liber de Musica, cuius meminere Plutarchus, Fabius, Aristophanes scholiares ad nubes. Joannes Gerardus Vossius cit. loc. cit. Polybius Europæ regiones describens, pri- fcos illos omittere se dicit, corum autem reprehensores inqui- rete, Dicæarchum scilicet, & Eratosteneum. Strabo lib. 11. Plinius autem fatetur librum 2. 4. 5. & 6. suæ historiæ, qui omnes Geographici sunt, è Dicæarchi scriptis excerptissime. Brau- dius in Bibliothecâ Classicâ notat: *Geographica* Marciani Hera- cleotæ, Scylacis Cariandensis, Artemidori Ephesii, Dicæarchi Messenii, Isidori Characeni. *Politicalis preceptis* etiam abundavit: qua propter Cicero de legibus lib. 3. Ab hac familiâ magis ista manarunt, Platone Principe: post Aristoteles illustravit omnem hunc civilem in disputando locum, Heraclidesque Ponticus, profectus ab eodem Platone, Theophrastus verò institutus ab Aristotele abundavit, ut scitis, in eo genere rerum: ab eoque Aristotele doctus Dicæarchus huic rationi, studioque non de- fuit. *Pellenæum opus*, quod de populis Pellenæis tractat, in ma- nibus tenebat Cicero, ut ipse scribit lib. 11. epist. 11. ad Atti- cum, ubi magnum hominem vocat. & lib. 1. quæst. Tusculan. delicias suas Dicæarchum dicit. Floruit autem Dicæarchus no- ster Olympiade circiter 115. Ex Placido Reina tom. 1. Histor. Messan. à pag. 196. ad pag. 204.

X C V.

DINOLOCHUS SYRACUSANUS.

Dinolochus Syracusanus, Poëta Comicus. Epicharmi di- scipulus, quatuordecim Comedias Doricè scripsit. Ex Con- stantino Lascare.

Suidas in dubium revocat patriam, preceptoremque Dino- lochi. Dinolochus Syracusanus, aut Agrigentinus, Comicus, vixit Olympiade 73. filius Epicharmi, aut, ut quidam tradunt, discipulus. Ex Laurentio Crasso de Poëtis Græcis.

DIO-

X X V I.

DIOCLES PANORMITANUS.

Diocles Panormitanus, cognomento Phimes, illustris, & summus Orator. Ex Matthæo Silvagio in *Colloquio Trium Peregrin. de Urbe Panormo* pag. 172.

Diocles Phimes Panormitanus, Philosophus, & Medicus. Ex Joanne Jacobo Adria de Valle Mazaria apud Joannem Vigintimillium de Siculis Poëtis Bucolicis pag. 437.

Dioclem Panormitanum inter Legislatores quidam referunt.

X C V I I.

DIODORUS AGYRENSIS.

Diodorus Agyrensis, Historicus præstantissimus, qui sub Tiberio Cæsare militavit. *Historiam* composuit libris XL. quam *Bibliothecam* vocavit, *de Antiquitate Ægyptiorum, de Sicilia, & aliis Insulis, de Bello Trojano, de gestis Alexandri, & Romanorum usque ad suam ætatem: quorum sex à Poggio Florentino traducti circumferuntur*. Ego autem omnes ejus libros vidi in Bibliothecâ Imperatoris Constantinopolitani: reliqui vix inveniuntur. Ex Constantino Lascare.

Floruit sub Augusto Cæsare, & paulò etiam ante, prout Suidas asserit, & ipse de se libro sexto testatur. Julius Cæsar, inquietus diebus nostris Rhenum pontibus miro modo junxit. Latinæ, Græcæque linguae peritiā præstítit: Græcæ quippe, quæ Siculis eâ ætate genuina erat, Latinæ, quam à Romanis, qui Agyram concurrebant, suâ sollicitudine addidicít. Perlectis postea veteribus, ut ipse refert, annalibus, brevi retum omnium Romanarum exactissimam cognitionem assecutus est. At parum eâ contentus, mirâ quadam ingenii, animique magnitudine ad omnium quoque aliarum gentium Historias cognoscendas aspiravit: eo consilio, ut nactus postea otium, eas in unum opus eâ industriâ digereret, ut unius quodammodo Civitatis

vitatis cuiusdam res esse gestæ videntur. Quas ut aliquando majori fide tractaret, majorum Asiae, Europæ, atque Africæ partem multis difficultatibus, atque periculis peragravit. Navigavit in Aegyptum centesimâ octuagessimâ Olympiade, regnante ibi Ptolomæo, quem novum Dionysium appellabant. Erant namque eâ tempestate in Aegypto complures viri ingenio excellenti, qui ob id, quod Sapientia studio publicâ impensa vacabant, atque ab hominum frequentiâ se juncti rerum tantummodo naturalium, & divinorum indagationi incumbebant, Sacerdotes auncupabantur. Horum sapientiâ pellesti plerique ex Greciâ Aegyptum ad corradendam sibi rerum abditarum scientiam concurrebant. Ex his vetustiores fuerunt Orpheus, Musæus, Homerius, postea Pythagoras, Solon, Dædalus, Melampodes, Lycurgus, Eudoxus, Plato, Democritus, Mopides, & onus in posterioribus Diodorus Siculus noster. Ab his itaque Aegyptiis Sacerdotibus marita de primâ rerum origine, & primis temporibus consecutus est. Sibi deinde constituto scribendi genio, quod præcatoris probatum iri iudicavit, otiosis narrationibus, & supervacuis descriptionibus, ac fictis, meditatisque orationibus prorsus posthabitatis, solam rei gestæ veritatem attendens, multo labore, ac longo tempore, triginta enim annos in scribendo consumpsit, omnium ferme gentium, ac populorum historiam quadragesita voluminibus absolvit, quam Bibliothecam municipavit, quâque nimirum ab humani generis exordio ad suam usque statem facta omnia ordine continentur. Primi namque sex libri antiquorum gesta, quæ fabulosa appellantur, ante bellum Trojanum complectuntur, & eorum quidem prioribus tribus Barbarorum, reliquis vero antiquæ Græcorum res enarrantur. In quatuordecim deinde sequentibus conferuntur ea, quæ à bello Trojano usque ad Philippi, & Alexandri, ac successorum Macedoniæ Regum, principatum gesta sunt. Sed, & 19. & 20. libris Agathoclis, Siciliae Tyranni, mutuaque bella Cartaginem latissime caulearunt. Reliquis autem viginti continentur, quæ deinceps obtigerunt usque ad bellum Gallicum, quod Romani Duce Julio Cesare gesserunt. Hujus vastæ Historiæ sex libri primi, undecimus, duodecimus, decimus tertius, decimus quartus, decimus sex-

tus, decimus septimus, decimotis octavus, decimatus nonus, & vigesimus, ad Fazelli manus duxit taxat pervenerunt, cum Historiam Siculam moliretur. Reliqui desiderantur. Diodorus itaque absoluto tam immenso Historio opere annum etatis agens septuagesimum secundum, Syracusis, sive, ut alii tradant, Rominæ Olimpiadis centesimæ septuagesimæ quinta autem tertio moritur. Ex Thonia Fazello de Rebus Siculis lib. 10. Decad. 1. pag. 218.

Lilius Gregorius Gyraldus inter Poetas Comicos reponit, ejusque Comœdias citat. Post hoc erat Græcus Diodorus Siculus, quem plerique cum existimant, qui Græcè Historias scripsit temporibus Augusti Cæsaris, quas Bibliothecen inscripsit, & ut Plinius ait, apud Græcos nugari desit. In quo Historiarum opere absolvendo annos triginta terrarum orbem peragrans consumpsit. Eusebius tamen eum Julii Cæsaris temporibus floruisse scribit, centesimâ videlicet, & octogesimâ Olympiade. Sed nullus de Diodoro melius, quam ipse metu in Historiis, & ab eo deinde Justinus, & Eusebius. Scripsit verò teste Suidā, & Athenæo Comœdias mutas, inter quas Auletris, Pasegyriste, & Epiclarus reponuntur. Ex Laurentio Crasso de Poëtis Græcis.

Bibliothecæ Historicæ libri, qui extant, omnes, una cum Eclogis, seu fragmentis eorum, qui non extant, Græcè cum latinâ interpretatione Laurentii Rhodomani prodierunt Francfurti apud Aubrios, & Clementem Schleig in fol. & Hanoviae typis Wechelianis 1604. Coeteras eisdem nobilissimi Scriptarîs editiones recenset Philippus Labbe Societatis Jefu.

XCVIII.

D I Q M A U S.

Dionysius Siculus Pastor, & Poëta, *Bucolias* invenit. Est autem Bucolias mus, cantus cuiusdam species, & saltationis. Eo carminis genere pastores gregem, aut in pastum, aut in stabula redeuntem, prosequabantur. In eo pecora alloquebantur, canibus animos addebat, à luporum insidiis uti caverent. Gregis

Gregis principem arietem monedar, pollicebantur pascua sequentis dici latiora: eaque omnia condiebant vel jocis, vel hilariatibus. Admiseribant interdum amorum narrationes, vel suorum, vel sociorum, vel rivalium. Addebatur pedum motus, & totius corporis gesticulationes, rebus aptæ. Successu temporis Musicae artis peritissimi Bucoliasnum didicerunt, & ad tibiam canebant. Diomi Poëtae Siculi meminit Epicharmus in fabula Halcyone, & in Ulysse Naufrago. Ex Scaligero Poët. lib. 1. cap. 4. pag. 20. & aliis apud Joannem Vigintimillium de Poëtis Siculis Bucolicis cap. 10. pag. 80.

X C I X.

DION, TYRANNUS SYRACUSARUM.

Dion Tyrannus Syracusanus, Platonis discipulus, frater Aristomachæ, uxoris Primi Dionysii. Hic expulit Secundum Dionysium, à quo postea fuit expulsus. Ex Constantino Lascare.

Integralm de Dionc Syracusano Historiam Thomas Fazellus de Rebus Siculis Decade 2. lib. 4. cap. 1. & 2. refert: pauca ex eâ libamus ad literarum commendationem.

Dion Syracusanus, Aristomachæ, Dionysii I. uxoris, frater, Aretani nepos, ex eâ genitam, prius Taraciz, Dionysii I. fratri, desponsam, eo mortuo sibi nupsit, nepos alteram Sophrofinam Dionysius II. accepit. Ergo non uno cognationis vinculo Dionysius illigatus, plurimæ apud eos gratia valuit, à quâ tandem excidit. Cum Plato Syracusas advenisset tempore Dionysii I. Dion illi se adiunxit, hominis doctrinam admiratus, sub quo brevi tantum in Philosophia documentis, ac ceteris liberalibus disciplinis profecit; ~~et~~ cuicunque Platonis discipulos longè prececelluerit: adeo ut praecipue ipse discipulum maximè admiraretur. Dion, ubi Platonem, ejusque Philosophiam degustavit, desiderans, ut idem Dionysio obtingeret, effecit, ut differentes oum audiret, & cum eo per otium familiariter versaretur. Inter quos de summa virtute, presertim de fortitudine disputatum est: inter cetera optimis rationibus

ostendit mortales omnes præstantiores esse, quam Tyrannos, justorum vitam feliciorem, calamitosissimam verò Tyrannorum. Offensum Dionysium respondisse ferunt: verba tua otiosorum senum sunt, & tua, inquit Plato Tyrannidem sapiunt. Quà audaciâ indignatus cum perdidisset, nisi Dion, & Aristomache precibus obstitissent. Sed Polidi Lacedæmoni, qui per id temporis Legatus ad se venerat, virtù donatum, ut in Ægynâ cum venundaret, tradidit. Idem Dion Dionysium II. qui patrì successerat, ad Philosophiæ studium, atque ad frugem, regettâ morum intèmportantia, cui assueverat, hortatus est, &, ut Platonem advocaret, persuasit. Per frequentes literas ab ipso Dionysio, à Dione, tūn à Pythagoricis, qui Italiam hababant, incitatus Plato, Syracusas applicuit. Cui Dionysium trireme ornata regio instruclam adventanti misit obujam: egresso ex triremi regius etiam currus cum quadrigis albis affuit, qui ad Regiam magnâ pompâ ipsum devehiceret. Dionysius tanquam aliquod numen cœlo demissum Platonein excepit: tantosque proventus ejus institutis statim fecit, ut ultrò Tyrannidem abiicere cogitaret. Sed quarto post adventum Platonis mense Dionem calumnias oppressum in exilium egit, Plato è Siciliâ discessit, cùm intra annum, nullo genere officiorum prætermisso, Dionis redditum non impetrasset. Athénas reversus Plato, Dionem sapientiæ studiis assiduum in Academiâ continebat. Tertiū in Siciliam Plato advenit, ut Dionem Dionysio reconciliaret. Sed frustra id conatus, parvum absfuit, quin à conductiis militibus, inter quos à Regiâ exclusus morari coepit, interficeretur. Dion, ubi omnia resciit, Deum testatus se poenas à Dionysio exacturum, tūn ob Platonem illusum, tūn ob injustam suam expulsionem, juravit: quod quidem Plato non improbavit. Itaque collectâ manu, instructoque exercitu in Siciliam traiicit, dominum Syracusis Dionysium expellit. Sed ipse quinquagesimo quinto annis, quarto post Syracusas in libertatem restitutas, in cubiculo, nil tale metuens, à coniuratis interficitur. Quo sublato Dionysius iterum Siracusas invadit. Confuse Plutarchum tom. 2. Vitæ. Parall. in Dionc. Platonem in Epistolis, inter quas extant, & Dionis Epistola.

DIONY-

C.

DIONYSIUS I. TYRANNUS SYRACUSANORUM.

Dionysius I. Syracusanus, Hieronis nepos, vir doctus, ac Tyrannus crudelissimus, scripsit *Comedias*, *Tragædias*, ac *Historiam*. De hoc legitur, quod quædam vetula Himærensis in somnis vidit se celos concendi, & sub sede Jovis virum in incendio ferreâ catenâ cinctum: cum que, quis esset, interrogasset, audivisse Siciliæ homicidam esse. Post aliquot annos cum videret Dionysii crudelitatem, somnium exposuit: quo Tyrannus audito anum ipsam interemis. Ex Constantino Lascare.

Cum Cythareodus apud ipsum non inconciinnè lyram pulsaret, hortatus est, ut industriam acueret, foreque pollicebatur, ut quod melius canceret, eò majus præmium reciperet. Hoc autem postridie promissa reposcente; voluptatem, inquit, reddidi pro voluptate: neque enim ego minus te delectavi spc, quam tu me cantu oblectaveris. Ex Aristotle lib.9. Ethic. apud. Balthasarem Bonifacium in Histor. Ludic. lib.1.c.25. pag. 18. Hieronym. Bruson. lib.4. c. 17.

Finito adversus Carthaginenses bello in profundo pacis otio ad poëmata scribenda curam omnem adiecit. Accersitis Poëticæ facultatis & consultissimis, eos, quos splendide in aula tristabat, & magistros, & correctores esse jussit. Collaudatus ab his, magis gloriabatur, quam quod illustre quiddam per militarem industriam gessi sset. Ad Olympiorum celebritatem augendam, & maximam sibi parandam, uti sperabat, famam, quadrigas celeritate præstantes, & pro panegyricis ludis scenas, auro, artificioque pretiosas misit, Histriones etiam excellentissimos, qui sua poëmata cancerent: Theriadi germano fratri rei summâ commissa. Sed principio ad suavissimam Histriorum vocem ingenti multitudine confluente, postquam Poëmatum vitia patuerent, Dionysius Auditor contemni coepit, adeo ut ejus scena laceraro quidam auderent. Quadrigæ quoquè Olympio certamine confecto partim à cursu exciderunt, partim à scivicem

vicem divulsa disiicerentur. Navis, quâ redeuntes in Siciliam spectatores vehebantur, parum absfuit, quin procul ab Italâ vi ventorum depulsa Tarentum compelleretur. Allato tantæ calamitatis nuncio Dionysius in magnam tristitiam incidit, quæ aucta in dies furor videbatur, adeo ut suspectus quisque Tyranno esset. Sed confirmatus assentatorum oratione abjectos amicos ad Poëmata scribenda resumit. Cùm autem Comedias, & Tragoedias suas contemni adhuc, & in vulgi fabulam cessisse cognosceret; nulli sumptui parcebat, ut Aeschyli pugillares, quibus ille sua carmina describere fuerat solitus assequeretur. Quibus potitus jam se doctrinam omnem Aeschyli, ejusque scribendi rationem obtinere existimabat. Cæterum ob latitiam de Tragoedie victoriâ periisse ferunt, cùm oraculo futurum accepisset, pereundum sibi, postquam meliores vicisset. Ratio Tyrannorum fato, ut gaudio interierit. Ex Diodoro lib. 14. & 15. Gyraldo Dial. 7.

Anno mundi circiter 3648. Dionysius occupavit Tyrannidem Syracusis: occultis primum artibus, impetratis custodibus corporis propter fictium ab æmulis periculum, deinde vi apertâ. Quam Tyrannidem rara in iis vitæ institutis felicitate per annos 38. obtinuit, quamvis felicem Damoclis coena vel unica negat. Tandem longâ possessione imperii miser verius, quam felix, inter infidias domesticas, & affidua Carthaginensium bella periit animi tamen strenuus, & indefessus: cuius successit Regno potius, quam fortitudini Dionysius filius, otium ratus imperium, quo nihil est in mundo negotiosius. Ex Joanne Baptista de Rusticis Societatis Jesu in Flosculis Histor. ad annum mundi 3648. & 3689.

Plura de Dionysii senioris gestis dat Tommas Fazellus de Rebus Siculis Decad. 2. lib. 3. cap. 1. de scriptis ejus Laurentius Crassus de Poëtis Græcis.

C I.

DIONYSIUS II. TYRANNUS SYRACUSARUM.

Dionysius II. Primi filius, Philosopher, ac Orator, Platoni discipulus, Epistolæ composuit, & commentum in Poemate Apicurni Comici. Ex Constantino Lascare. Dio-

Dionysius Secundus Primi filius, natu maritus inter fratres, patri militum favore successit. Initio Tyrannidis populum sibi liberalitate concilians, tria milia captivorum è vinculis exire permittit: tributa item populo per trienium remittit. Sed sublati fratribus, ac propinquis, quos metuebat, paulatim in ceteros gladiator. Igitur ob crudelitatem invisus Syracusanis, bello expugnari exceptus, in aream se recepit. Legatos etiam Syracusanos de pace contra ius gentium retinuit. Tandem vi pulsus ex aree, profugus in Italiam, clam Locros concessit, qui sub eius erant potestate. A Locrensisbus vero ignaris, quod exul esset, exceptus, solitam quoque in eos exercuit servitium, sex annis, rapinis, stuprisque omnia explendo. Deinde Locrensum conspiratione Civitate ejus in Siciliam rediit; ubi Syracusas securis omnibus post longum pacis intervallum per proditionem recepit. Cumque gravior esset, iterata conspiratione Duce Dione Syracusanus, cum Corinthiorum auxilio consideretur, deposito imperio arem Syracusanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus est, ibique Ludimagistrum agens, pueros in triviis docebat. Erat enim eruditus, utpote Platonis auditor olim. Interrogatus jam exul, quid ei Philosophia profuisse? respondit: Ur aequo animo ferrem talem fortunae mutabilitatem. Postremo niseria extrema duxit, obscurè adeò interiit, ut incertum sit, an apud Corinthios naturalem, an verò in Siciliam reversus coactam mortem obierit. Plutarchus Regiam Dionysii pulvralentam fuisse ait, propter eorum multitudinem, qui Geometricas in pulvere figuræ describant. Ex Carolo Stephano in Diction. Histor. Poët. Geog. Thoma Fazello, qui plura de gestis Dionysii II, tradit Docad. 2. lib. 3. cap. 1. 2. & 3. Plura de eius scriptis Laurentius Crassus de Poëtis Græcis.

Ad annum mundi 3694. scribit Joannes de Bussieres in Flores Historiarum: dum Philippus Macedo stabilendo Regno laborar, contrariis artibus Dionysius Junior suum evertit, sordidus scilicet, & timiditate. Mirum à Dione propinquo, & exule, sed forti, & osore Tyrannidis, pulsum esse Regno, quod munitione quingentis navibus, militum millibus plus centum, idque die tertio ab appulso. Adeo nullum dominium, nisi be-nevo-

nevolentia, tutum. Nec ipse Dio licet magni animi, dignusque Imperio, quod comparaverat, diu sterit a casu integer. Nam, & plebis levitate, quæ bonas artes plerumque odit, & Calippi amici proditione, defensionis specie cæsus est. Post Dionysius à receptis Syracusis iterum dejectus virtute Timoleontis, ingens fortunæ ludibrium, Coriathè egit ludimastrum, throno, in cathedram, sceptro in ferulam commutato. Inter mortales vel fortissimus, si jacturam sensit, vel ignavissimus, si non sensit.

Plura de Dionysius Tyrannis Syracusanorum tradit Plutarclius in Ethicis, & in Vitis Parallelis, præsertim in Dione, & in Timoleonte. Sed omissis iis, quæ ad historiam conficiendam pertinent, unum referam, quod ad senioris eruditionem indicandam, refert de Vitis Decem Rethorum in Antiphonte. Antiphon, Sophili filius, qui vixit tempore Persici belli, Georgia Sophista paulum minor natu, vitamque produxit usque ad popularis status in Atheniensi Republicâ mutationem. Quadrungentis factam, Syracusas navigavit, florente tunc Dionysii senioris tyrannide. Sed cum Tyranni Tragœdias exhibaret, ab eo est interfectus. Tragœdias composuisse fertur, & seorsim, & cum Dionysio Tyranno.

Diogenes Laërtius quoque de Dionysio Juniore non pauca scribit in Vitis Philosophorum, quæ huic locum sibi vendicant.

Lib. 1. in Æschine. Æschines, Charini lucanicas vendentis, sive Lysaniæ filius, Atheniensis, in opia impellente ad Dionysium confugit: sed ibi à Platone despectus, à Dione commendatus, prolatis Dialogis quibusdam acceptis muneribus Athenas reuersus est. Refert Polycritus in primo de Dionysio vixisse illum cum Tyranno, donec Syracusis expelleretur, & usque ad Dionis redditum, cum eodem afferens, & Carcinum Comicum fuisse. Fertur, & ejus ad Dionysium epistola.

Lib. 2. in Aristippo. Aristippus Cyrenaicus, Dionysio plus ceteris probabatur, quod bene affectus, instructusque ad orationem, quod emergeret, videretur. Consputus à Tyranno æquo animo tulit, cuidam ob eam injuriam indignanti respondens: pescatores, ut gobium venentur, mari patiuntur se aspergi: & ego, ut balenam accipiam, non patiar excrecione alpergi? Percontantur

tanti Dionysio, cuius rei gratiâ Philosophi divitum limina terunt, Philosophorum vero divites non ita? quod illi, inquit, sciunt quibus indigeant, at hi nesciunt. Cogente aliquando Dionysio, ut aliquid ex Philosophiâ loqueretur; ridiculum, ait, est, si quidem me, ut loquar interrogas, & quando loqui oporteat, ipse me doces, Adhac vero indignatus Dionysius, extremum omnium jus aequum habere. Sed ille, illustrem, inquit, hunc locum voluisti. Simus, Dionysii quæstor Phrix magnifice instrutas ædes, & pavimenta pretiosa ostendebat aliquando Aristippo: tûm is sputa in quæstoris faciem coniecit. Indignante illo, ait: locum opportuniorem non habui. Dionysio interroganti ad quid venisset sic cum aliqui respondisse ferunt: quando sapientia egbam, adivi Socratem: nunc pecuniarum egens ad te veni. Dionysius aliquando mandaverat, ut singulis convivæ in ueste purpureâ saltarent: id Plato renuit, dicens: effeminate ueste non possum tegi, cum sim vir, & virili natus stemmate. Assumptam vero tunicam Aristippus induit, & cum saltare inciperet, proprie, promptèque dixit: neque in sacrâ liberi patris pudica metis unquam corrumpitur. Pro amico Dionysium interpellans, & repulsam passus, tandem ad ejus pedes gratiam impetraturns corruuit, id factum cum argueret quispiam: non ego, ait, in culpâ sum, sed Dionysius, qui aures habet in pedibus. Cum à Dionysio pecuniam ipse, Plato librum accepisset; insinuante se quodam, ego, inquit, pecuniis indigo, Plato libris. Postulabat pecuniam à Dionysio, & ille objecit: dixisti pecuniis non regere sapientem: da, exceptit ille, pecunias, & postea de his quæramus. Et cum dedisset: videsne, ait, me non indigere? Inter alia opera Aristippi Philosophi numerantur libri tres Historiaz libyæ, ad Dionysium missi, & Diogenes quidam ad eundem.

Lib. 3. in Platone. Plato ternavigavit in Siciliam: primo quædem, ut Insulam, et atetesque videret. Quo tempore Dionysius, Hermocratis filius, Tyrannus impulit, ut secum loqueretur. Secundo profectus est ad Dionysium Juniorem, postulans terram, atque homines, qui juxta constitutam ab eo Rem publicam vivent. Sed ille quanquam pollicitus, non præstitit. Nec absuit secundum quosdam suspicio illum magno sui per-

culo Dioni, & Theotæ persuadere tentasse, illorunq[ue] animos
erexit ad Insulam è servitute liberandam. Sed Architas Pythagorici
scripta ad Dionysium epistolâ illum à suspicione pur-
gavit, creptumque Athenas remisit. Tertio accessit Dionem
Dionysio reconciliatarius; sed infecto negotio ad suos, suum
que Dionem, tunc exulantem, reddit.

Lib. 4. in Ipcusippo. Is Atheniensis, Platonis discipulus, la-
stheniam; & Axiotheram Philiasam eruditivit. Quare Dionysius
ad illum inordaciter scriptis: ex Arcade discipulâ tuâ Philosophi-
am discere possumis. Et à Plato quidem gratis sua limina-
terentes docebat; tu vero tributa exigis, & à vogentibus, nolen-
tibusque accipis, Speusippus epistles ad Dionem, ac Diony-
siū misit.

Lib. 4. in Xenocrate. Xenocrates, Agathenoris filius, Chal-
cedonius; a primis ferme ahnis Platonis auditor, ejdem in Si-
ciliam proficiscenti coimes itineris adhesit. Cuius Platonis Dio-
nysius diceret, caput quispiam tibi abscondet aderat his, & suum
ostendens, inquit: nullus id prius, quam hoc tolleret.

Lib. 6. in Diogene. Diogenes Cynicus inuitatus aliquando
Platonem in convivio magnifico degustantem oleas, inquit:
quid, sapiens vir, in Siciliam hujusmodi mensarum gratia pro-
fectus, appositis modo non frueris? Et, hercle Diogenes, ille
inquit, illic oleis, & reliquis hujusmodi ut plurimum yescebar.
Et ille, quid, inquit, Syracusas navigare oportebat, an tunc
Attica oleas non forebat? Phavorinus. In omnimodo Historiā
hoc Aristippum dixisse tradit. Calcans Platonis stratum præ-
sentibus Dionysii amicis, quos ille invitaverat, dixit: calco Pla-
tonis fastum. Cui Plato: sed alio fastu, Diogenes. Plato Dio-
genem taxavit, quod in foto manducaret at Diogenes in foro
enim esurio. quidam ferunt Platone maluisse tacitè ad Dioge-
nenum; cum enim lavantem odoravissent; si Dionysio obsecutus
esset; olea profecto non lavaret. Et Diogenes in hunc rem Platonis;
& ea quidem si lavisset olera, Dionysio non esset obsecutus.

Lib. 7. in Chrysippo. Scriptis de qualitate dictiorum ad
Dionem quatuor; de Joritis questiunculis ad voces tres, de so-
llicitisq[ue] orationibus ad Dionysium duorum, orationes præ-
ter consuetudines, dictiones ad Dionysium unum.

Pauca

Bibliotheca.

99

Pauca hæc , ex Plutarcho , & Laërtio desumpta , proferre
in medium existimavimus : nec ambigendum , quin plura , &
apud ipsos , & apud veteres alios Historicos de Dionysis , Syra-
cusanorum Tyrannis , scripta reperiantur , præsertim apud Pla-
tonem in Epistolis .

C I I.

DITROMEDES SYRACUSANUS.

Ditromedes Syracusanus , literis deditus , cuius filii Tyranni ,
scilicet Hieron ille literis , & Musicæ deditus , Gelon ille pô-
tentissimus , Polybius , & Trasibulus . Ex Constantino Lascare .

Dinomiken appellat Fazellus Æcotoris filium , ex Insula Tela ,
quæ Rhodus est , oriundum . Sed Ditromedis familia multiplex
Historia argumentum dedit . Consule Fazellum de Rebus Sicu-
lis Decad . 2. lib . 1.

C I I I.

DROPIDAS HIMERENSIS;

Dropidas Himerensis , natus fallor ; eadem navi , quæ Itesichorus ,
& Conon , vestus , cum à Pachyno in Peloponnesum pro
Corinthiis traiceret ; ebonctus in vincula , ducitur ad Phalaris
dem , Agrigentinorum Tyrannum , in quem poëticâ libidine
maledictis incesserat . Dedit literas Himerensibus Phalaris ; qui-
bas fore se redessetrum ab Dropidam pollicetur , sed jam interfo-
rum Cononem docet . Ex Phalaridis epistol . ad Himerens .

Et fuit alter Dropidas , Solonis frater , à quo maternum genus
Platonem duxisse ajunt Historicci , Athienensis Poëta . Ex illa
ratio Crallid de Poëtis Græcis .

C I V.

DUCETIUS NETINUS, SICILIÆ REX.

Ducetius Netinus , Siciliæ Rex , ad egregia quæque facinora
obeunda promptissimus , acri vir ingenio , & literis excul-

N 2

tus ,

ses, regnavit L. Postumio, & M. Horatio Coss. Patriam urbem, in collis vertice à Siculis ab initio fundataim, in planitie m. monti subiectam transfluit, Moenonam Urbem, aliaque oppida condidit. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 2. lib. 2. cap. i. Vincentio Littara de Rebus Nentinis.

C V.

ELIAS PANORMITANUS.

Elias Panormitanus Monachus, composuit lapidem Philosophorum. Ex Joanne Jacobo Adria de Valle Mazaria pag.

C VI.

S. ELIAS SYRACUSANUS EPISCOPUS.

S Elias Syracusanus, in patrio Coenobio Sancte Luciae Virginis, & Martyris Benedictinum institutum professus, Sancti Zosimi, Episcopi Syracusani, Diaconus ex Schobare, vel Archidiaconus ex Catalogo m.s. Episcoporum Syracusaniorum, eidem dignitate, ac sanctimoniam successit, à quo successor ficerat prænuntiatus. A Vitaliano Pontifice inauguratus Episcopus, eodem superstite migravit in celum anno 660. Augusti 24. Ex Cajetano in Martyrologio Siculo ex Kalendario Syracusano. Corpus S. Eliæ Syracusis sepultum tradit Cajetanus apud Pyrrhum in Notitia Ecclesiæ Syracusanae pag. 137.

Philipus Ferrarius in Catalogo Sanctorum Italiæ putat S. Eliam scripsisse Vitam S. Zosimi Episcopi Syracusani: sed id arbitratu suo inquit Cajetanus. Scriptit verò narrationem quandam de S. Zosimo, cuius etiam meminit Syracusanus Encomiastes, cuius est Vita S. Zosimi, quam videre est tom. I. Vitar. SS. Siculor. ubi pag. 232. Vitam S. Eliæ habes. Ex Octavio Cajetano tom. I. Vitar. SS. Sigillor. in Animadversion. ad Vitam S. Zosimi pag. 180. & ad Vitam S. Eliæ pag. 184.

E L.

C V I L

ELPIS MESSANENSIS.

Elpis Messanensis, Manlii Torquati Severini Boëthii, Sanctissimi Martyris, ac sapientissimi Philosophi viri Consularis, uxor, antequam ille Rusticanam, Symmachi filiam, duceret, uti testatum reliquit Nicolaus Coscia de vetustis familiis Messanensibus apud Stephanum Maurum de Siciliæ Protometropoli pag. 192. illustris Poëtria fuit. Quæ de hac doctissimâ tradidit Placidas Sampcius Societ. Jesu in Iconolog. Virgin. Messan. lib. 1. pag. 96. ex Italico in latinum sermonem translata exhibemus.

Fuerunt Messanenses illustrissimæ sorores pietato, ac sanctis moribus, Fausta, sive Faustina, uxor Tertulli Senatoris Romani, & mater Sandorum Placidi, Flavie, Eutychii, & Victoris, atque Elpis, uxor Severini Boëthii, ab Histonicis, præsertim à Jacobo Bergomensi lib. Illustrum mulierum satis laudata. Hęc nona partim crudita, & versata in poëticā facultate, stylo eleganti scripsit aliquot hymnos Ecclesiasticos, præcipue quos legimus in Breviario Romano in Martyrium sanctorum Petri, & Pauli, quorum initium :

Aurea luce, & decore roseo .

&

Jam bone pastor, Petre, clemens: acceper.

Illum quoque Sancti Petri in Vincentis:

Petrus beatus catenarum laqueos.

Relicta patria Ticinum petiit, cum ibi carissimus conjux jussu Theodorici, Longobardorum Regis, in custodia detineretur, ibique supremum diem obiit. Sepulta est in vestibulo S. Petri in celo auro epitaphio insculpto, quod ipsa sibi Poëtria præstantissima constipravit.

Elpis dicta fui, Sicula regionis alumna,

Quam procul à patria conjugis egit amor.

Quo sine miseria dies, npx anxia, flebilis hora,

Cumque viro solùm spiritus unxerat.

LXXX

*Lux mea non clausa est, tali remanente marito,
Majorisque animæ parte superstes ero.
Porticibusque sacris jam nunc peregrina quiesco,
Judicis eterni testificata thronum.
Neve manus violet bustum, ne forte jugalis
Hęc iterum capiat jungere membra cenis.*

Floruerunt hęc duę sorores, Fausta, & Elpis, anno circiter MXXX. Justiniano Imperatore, & Vigilio Pontifice, quasi suis, sc̄ Messanenses affirmant Silvester Maurolycus. Josephus Bonalius, Joannes Petrus Villadicantis apud Auctorem ligni vita: aliique Scriptores.

Verū dñi hęc typis mandamus, prosequitur Samperius, missum Messanam perantiquum Elpidis simulacrum. Martino: reum dimidiatae eminentiæ, affabre elaboratum, caput virtù con: tonatum, qua veteres matronæ utebantur, collum, & exigua: pectoris pars sunt absoluta. Græcis literis antiquioribus suprà caput inscriptio habetur. Obtinuit hoc simulacrum Maria Charybdius, dum Panormi moraretur, Magno Regia Curia: Judicis, & Regii Consiliarii munere perfundens, à Patre Petro Villafrates, Rectori Collegii Panormitanis Societatis Jesu, à Se: natu Messanensi ad eundem Rectorem scriptis literis. In aula: domus Senatoriae inter Statuas Annibalis, Scipionis Africani, & Ciceronis parieti affigitur sequenti epigraphe.

D. O. M. S. Senatoria.

Elpis, Matronæ nobiliss. Messan.

Insignis Poetriae, Magni Doebii,

Viri Consularis, sanctimonia conspicari.

Uxor, etiam in exilio coniunctiss.

SS. Martyrum Petacidi, Flan, Eustachii, Historini,

Amita a sorore Fausta, secessit.

Fæmina; vetustissimum hoc mariocenio

Signum S. P. Q. Modone d. Restitutus;

Societatis Jesu datum, in bac domo structoria.

Posuere

Senatores.

D. Marcellus Cyrus, Eques S. Facili,

D. Carolus Gregorius,

Fr.

Bibliotheca.

103

Antonius Gobbius Hierosolymitanus, & confessor
Johannes Leonardus Catoria, & filius eiusque, &
dicitur, B. Franciscus Ozes, & Thomas Stagelius & eius opus
super illud Thomas Stagelius, & filius eiusque, & dicitur
Hilarius. Anno Domini M DCXLI.

Hec Satyrius. Suspicere quis de omnibus posset de Elpido Sicu-
li, inquit Octavius. Ceteratus in Idem. Sandorini Sicutorium
pag. 26. revocandum sit ad alterutram e nostris classibus. Quippe
Veneris mulierem devotam appellat; Arnoldus Belga Mo-
nachus sanctissimam, & doctissimam. Sanè Elpis ex viri Boë-
thii convictu, quod omniu[m] disciplinatum viris doctis consecu-
tus videtur in literis, & pietate magnos progressus fecit. Ejus
ingenii dicitur, candoremque, & amorem pietatem, opera, quæ
composuit, demonstrant.

Reprobendens in hoc loco Antonius Amicus; quod viro
suo Boëthio, Colofati, & Philosopho illustrissimo, Elpidem
ademerit, & Boëthii Orationis nescio cuius ex parte fecerit. Eta[m]
autem Boëthii Consulis utorem fuisse ante Rusticianam agricola-
quis vel sibi, vel aliis soadest. Quædam profectio sunt, quæ
non tam libenter conciliantur, sed etiam rerum, & annorum ra-
tione. Consulte Stephanum Maurum de Siciliæ Protometropoli pag. 192. Alexandrum Galamatum in Commentariis. Hy-
ginum in libro de animalibus, & in libro de deitatibus, & in libro de
litteris. Pindaro, & poetis. CMB. Et Item multorum operum, &
commentariorum. Tertullianus in libro de anima, & in libro de
spiritu.

EMPEDOCLES DE AUGUSTO GENITILIA. In quo enim est minima ratio, ut dicitur, quod
Empedocles I. Agrigentinus, nobiles; ut diives, Philosophus
Pythagoricus; coronata laurea in capite feret, & in pe-
ditibus vixea solaria, & in manibus laurea; Gloriundici qua-
titatis; Athenis publice legit. Scriptis Corinna de naturalibus, &
de philosophacionibus libros duos; causisq[ue]s invenit millibas. Item de
Medicina, morte, & profa. Nonnulli hi dicunt periculum Oratorem finis-
se a iunctu sediejus vicini Laertius latenter scribit. Periit in incendio
Aeterno: nam una ex crepidis eius aperte, quam flamma eructa-
vit, iuxta montis crateres repetta est. Ex Constantino Lascare.

Empedocles natus est Agrigentus ex Methone, ut Hippoba-
tus,

tus, sive Archionio, ut Thelanges Pythagoræ discipulus scribit, patre, primùm unā cum Zenone Eleate auditor Parmenidis : à quo postea discedens Anaxagoram, & Pythagoram audivit, quorum alterius constantiam vitæ, gravitatem, habitumque, alterius de naturâ rationes sedatur est, ut scribit Alcydamas referente Laërtio. Aristoteles in suo Sophista, quod opus apud Latinos non extat, tradit eundem Empedoclem fuisse primum Oratorum artis inventorem, sicuti Dialeticos Zenonem, Cui, & in Virtutis astipulatur Satyrus, qui & Medicum illum fuisse, & Ordinem optimum, Gorgiamque Lecinum, qui Oratorium artem primus illustravit; ipsius discipulum exticisse, si quis perspècūt magiam exerceret, affuisse refert. Fuit Homeri in primis studioribus, unde Aristoteles in libro, quem de Poëticis inscripsit, Homericum eum appellat, & in dicendo summo acuminè, in scriptis quoque suis translationibus, exerisque Poëticis figuris usum assert. Multa opera composuit, quorum via, & quadragesimæ se perlegisse fatetur Hieronymus Philosophus, ut Laërtius testatur. Scriptis versis breviter de Philosophia naturali opus insigne, cuius fragmentum in Bibliotheca Medica Florentie hodia visumur. Quod opus Aristocleum vidisse liquido constat, tunc quod eiusdem est farinæ cum ejus Philosophia, quam habemus, tunc quod multis in locis ejus ipse versus cirat. Unde, & in suâ Poëticâ cum ita Homero comparat, ut illis solùm communem versum tribuat. Idecirco Homerus Poëta, Empedocles verò Philosophus naturalis est appellatus. Timæus autem, & illis, & aliis multis evin modis virum admirationis habitum fuisse prædicat. Non enim solùm prænunciabat futuras tempestates, sed excogitabat quoque remedias, quibus fieret, non illis fruges corruiperentur. Unde ab Agrigentinis, Colydoniis, hoc est, ventorum inhibitor est nuncupatus, quod cum Agrigentum Urbs, & ejus ager aliquando vento infestaretur, validiori, periculum ille omne expansis circa Urbem, colligunt utrum instar asinorum pellibus averteret, ut 18. lib. Timæus, referente Laërtio, prodidit. Nempe Dæmon ex pacto ad pellium illarum presentiam operabatur, ut adverterit Raynaydus in Theologiâ Naturali distin. 4. quæst. 4. artic. 2. Empedoclis famum ex Clemente Alexandrino libro nat. 6. relatum perpendens.

Pesti-

Pestilentiam quoque multis in locis ignium sufficu ab eo sedata. lib. 37. cap. 27. author est Plinius. Retulit, & Heraclitus ipsius arte corpus humanum exanime, triginta dies fuisse integrum, incorruptumque servatum. Fuit, & vates futuri praescius, ut patuissc dicit Heraclitus apud Laertium versibus ab eo compositis, quibus Agrigentinos incolas salvere jussit: à quibus, & Deum se creda, & Divinos sibi honores deferri voluit. Cæterum Aristoteles ipsum fuisse in primis liberum, atque ab omni ambitu alienissimum affirmat, quod Regnum Agrigentii ultrò à civibus sibi delatum forti, constantique animo renuerit, simplicitatem vitæ Regum delitiis præferens. Agrigentii etiam triennalem magistratus instituit, qui mille hominum coetus erat. Cum aliquando in Olympia cœlestri certamine victor fuisset, atque ex prescripto animatis abstineret; ex myrrâ, thure, aliisque aromatibus bovem confecit, quem ad panegyrim convenientibus distribuit, ut ex Pythagoræ instituto propagatum legimus. Pertinacissimè vero simulantes, atque inimicitias, & suscipiebat, & exercebat, ut Suidas, & ex veteribus plures scribunt. Cum Deorum numerum exquisitus esset, veste purpureâ, ut lib. 12. Aelianus refert. Servum quoque aurcum in capite, ærea in pedibus sandalia, laurcosque ramos in manibus ferebat. Clariuit ætate ferè, quâ Xerxes ab Atheniensibus navaliter Thæmistoce duce Salaminâ fugatus est, quâque Fabii ad Crêmeram occubuere, ut M. Coriolanus Roman debellaturus ex Volscis advenit, ut lib. 17. cap. ultimo Gellius scribit. Tradit denique Laertius Empedocle totam Siciliam decorari, eumque tûm bello, tûm ingenio toto terrarum orbe suâ ætate non habuisse parem. De obitu vero ejus varia feruntur. Heracles siquidem tradit, quod cum sacrificio ad Pisianactis agrum unâ cum aliis interesset, peractis ritibus plerique diversis agri locis sparsim sub arboribus fusi umbram quæsierunt: solus autem ipse cum in loco, ubi ad rem divinam faciendam accubuerat, remansisset, mane facto à cæteris surgentibus quæsitus non comparvit. Cujus deinde sociis quid illi factum esset ignorantibus, unus è servis retulit, mediâ nocte se vocem magnam audivisse, quæ Empedoclem vocabat, cumque surrexisset, nihil se præter lucem, ac tedarum splendorem vidisse. Plerique

O

verò,

verò, quos Phavorimus sequitur, afferunt eum Messanam ve-
nientem casu crux perfregisse, ac tandem apud Megaram do-
lore invalescente immortuum, ibique sepulturæ traditum,
cùm annos vixisset septuaginta septem: tametsi aliqui centum,
& novem ejus vitæ fuisse annos scripserint. Sunt, & qui evul-
gaverunt Agrigentinis ipsum infenatum è Siciliâ discessisse, na-
vigasseque Peloponnesum, atque ibidem obiisse. Quibus asti-
pulatur Neanthes Cyzicus apud Laërtium, qui cum Metho-
ne vitâ functum scriptis, quòd ob pullulantis domi Tyrannidis
exordia profugerat. Quidam verò narrant, quòd postquam
Panthiam mulierem Agrigentinam genere nobilem, à Medi-
cis desperatam, curasset, immortalis ab Agrigentinis, & ceteris
Siculis propè sit habitus: coque, ut suæ immortalitatis fidem
constantiorē faceret, in montis Aetnæ crateres se coniecerit
vivum: cuius deinde projecta ab Aetnæ eructatione sandalia ju-
xta voragine inter cineres sint reperta, ut Suidas refert. Quos
secutus Lactantius lib. 3. Divin. Institut. & causam, & modum,
quo se in incendium dejecerit, explicat. Quorum assertioni.
Horatius accedit his versibus.

... Deus immortalis haberi
Dum cupit Empedocles, ardente frigidas Aetnam
Influit...

Democritus autem Trezenius in libro contra Sophistas refert
illum juxta Homerum.

Connexo ex alta laqueo sua guttura cornu
Inseruisse, anima, ut terrum penetraret ad orcum.

Ex Diogene Lacerto de Vitis Philosophorum lib. 8. in Empe-
docle apud Thomam Fazellum de Rebus Siculis Decad. 1. 6.
pag. 135. 136. qui Laërtii siluam elegantiori, & methodo, &
charactere ordinavit.

C I X.

EMPEDOCLES II. AGRIGENTINUS.

Empedocles II. Agrigentinus, primi nepos, Poëta Tragicus,
scripsit Tragedias quatuor supra viginti. Ex Constantino La-
care.

Lapsum

Lapsum hic Lascarem , & nepotem pro avo reposuisse constat ex Laërtii contextu. Quare Fazellus citatus loco citato subdit : Empedocles alter , superioris avus , non solum rei militaris peritiâ insignis, cuius specimen Olympiade 71. vîctor non aspernandum edidit : quam ob causam , & belligerorum equorum alumnus cum Laërtius vocat ; sed , & Philosophiæ studijs clarissimum, quatuor & viginti Tragœdiis editis mortuus est.

Idem Goltzius tradit . Ferunt aliqui Empedoclis avum fuisse eloquentiâ , & Philosophiâ clarissimum , militari peritiâ celebratum: ab hac Olympiade 71. vixisse, à quibusdam memorie proditum est . Ex Huberto Goltzio .

C X.

ENTIUS REX SARDINIAE.

Entius Siculus , Rex Sardiniae Friderici II. Imperatoris nostrus , inter Poëtas recensetur à Joanne Vigintimilio in Tabulâ Poëtarum Siculorum .

Sardiniae , ut ab eâ Insulâ Januenses precibus Pisaniorum ciceret, à patre præfetus est. Mox ille navalî classe Antislites, Romanum à Gregorio IX. anno 1239. accitos , ut solemni Concilio Fidericum ob scelera Regno deturbaret , non longi à portu Pisano cepit ad patris mandatum , qui, uti referunt, itâ scripsérat :

*Omnes Prælazi , Papa jubenta vocati ,
Et tres Legati , veniant huc usque ligati .*

Nuntio tâtn insperatae victorize Fridericus accepto , qui post vicram, depopulatamq; Faventiam ad depopulationem vicinæ Bononiae se paraverat, confessim omnes ad Amalphim Urbem carceri mancipandos misit . Gregorius hac novâ injuriâ tanto dolore est affectus, ut paucis post diebus febre correptus , decimo quarto sui Pontificatus anno mortem obierit . Sed Entius dum Bononiam obsidione premit , à Pontificio Legato , copiosâ Bononiensis manu instructo , capitur , atque ferrâ inclusus caveâ mortem subire cogitur anno 1272. Martio mense . Cadaver Bononienses in Divi Dominici honorifice condunt . Ex Hieronymo Surita Annał. lib. 5. cap. 61. pag. 417. 480. Abramo

hamo Bzovio Annal. an. 1239. num.43. Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 2. lib. 8. pag. 16. Roccho Pyrro Chronolog. Regum Siciliæ pag. 49.

C X I.

EPYCIDES, ET HIPPOCRATES SYRACUSANI.

EPYCIDES, & Hippocrates Syracusis oriundi, sed ortu Pœni, germani fratres, armis, & literis claruerunt. Copiarum ductores fraude Siculos à Romanis ad Pœnos inclinare conabantur. Ex Constantino Lascare.

C X I I.

EPICHARMUS MEGARENsis.

EPICHARMUS Siculus Megarenſis Philosophus cum Pythagora Samio Phalaridem, ut tyrannidem deponeret, hortatus est. Sed identidem eandem rem inculcanti tyranus respondit: aggredi tyranidem appetatis est: deponere minime. Comparans eam actionem sagittario, qui simul atque sagittam enifert, non habet eam amplius revocandi potestatem. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 6. pag. 132.

C X I I I.

EPICHARMUS SYRACUSANUS.

EPICHARMUS Syracusantis, vel ex Castro oppido Sicanico, Poëta Comicus, Pythagoræ auditor. Comediam primus inventi, itemque tres literas Græcas duplices, multaque præterea Comedias edidit. Hic à Hierone multatus est, quod lascivos versus coram Cleginâ recitasset. Ex Constantino Lascare.

Mortuo statua erecta fuit Syracusis cum inscriptione.

Quantum sol vincit sublimis sidera celi,

Quanto vis pelago major inest fluvii.

Tantum ego profiteor Sophia præstare Epicharmus:

Cui Syracusa comis patria ferta dedit.

Co-

Commentaria reliquit, in quibus de naturâ rerum, de sententiis, de Medicinâ differuit, notasque breves Commentariorum locis apposuit, quibus apertè indicat ab se opuscula elaborata. Obiit anno ætatis nonagesimo. Ex Diogene Laërtio de Vitis Philosophor. lib. 8. in Epicharmo. Refert Heraclides in Epitome Solutionis Pythagoram inter reliqua scripsisse Quintum Elothalem, Epicharmi patrem. Ex eodem Laërtio lib. 8. in Pythagoras Samio.

Romæ in Bibliothecâ Vaticanâ, Sixti V. magnificentiâ instaurata, depictus Epicharmus Epigraphen hanc ostentat.

Epicharmus Siculus duas Græcas literas addidit.

Ex Mutio Pantæ de Bibliotecâ Vaticanâ pag. 290. Antonio Cicarello in Vita Sixti V. Pont. Rom. pag. 609.

Epicharmi Syracusani opera Megarensi attribuit Fazellus, alterutrum floruisse ait multò ante Chionidem, & Magnetem antiquissimos Comicos. Cujus sententiam Cicero in Tusculanis celebrat: nollem mori, sed mortem nihil æstimo. Eum Plautus Horatio in Epistolis referente incitatus est. Vixit autem annos nonaginta septem, ut Lucianus refert. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 3. pag. 79.

C X I V.

E V A G R I U S.

Evagrius S. Pancratii, Tauromenitani Episcopi, discipulus, mirabilem ejus vita stylo non incompto, sed Græco exaravit. Verum Evagrianum codicem mendosum censet Octavius Cajetanus Societatis Jesu tom. 1. Vitar. SS. Sicul. in Animaduersione ad Vitam S. Pancratii pag. 10. Atuerò illum probat, & plura de hoc Evagriano codice differit, Placidus Reina tom. 1. Histor. Messan. pag. 111.

In Elogiis Juvenilibus Præsulum Similensium ita de S. Pancratio lusimus.

Ex expeditioni Tauromenitanæ
navali victoriâ proluscrat Pancratius.

Nam Antiochiâ in Siciliam navigans Marciano comite,
Præfus!

Præsul Tauromenitanus
 à Petro Apostolo initiatus,
 Lychaonidem navarchum, & nautas Christo subegit.
 Haustam à pelago undam
 ad ablucenda capita
 Neophytorum lacrymis compensavit:
 ipsam creditarum aquarum solutionem
 pelago foeneratus.
 Restituto incolumi navigio
 ære alieno marc liberatur.
 Conceptum jamdiu certamen
 ut expeditius iniret Pancratius,
 in arenam Tauromenitanam nudus descendit.
 Everso Phalconis fano,
 Diruto Lysonis simulacro,
 Urbis Præfectum, Civesque ferè omnes
 in deditio[n]em Crucis redegit.
 Impeditus Urbanis exuvii,
 Epaphroditum præsbyterum,
 levis armaturæ militem,
 in proximum agrum eduxit,
 ut agrestium hominum turmas rusticando caperet.
 Interim pugnabat intra moenia
 novo telorum genere in Aquilinum,
 vanissimorum Dcorum studiosum,
 fautorem accerrimum.
 Sacris enim imaginibus objec[t]is à Pancratio,
 versis in adversarios ipsos pugionibus
 Aquilini partes ceciderunt.
 Plus unius Dei cultor valuit,
 quam plurium propugnator,
 plus religiosæ icones valuerant,
 quam olim terrificum Medusæ caput:
 id hostes vertebat in saxum,
 illæ reddiderunt in cinerem.
 Ornari meliori clypeo nequiverat Pancratius,
 nec hebetiori gladio Aquilinus.

Uter-

Bibliotheca.

I I I

Uterque iniquo Marte pugnavit:
sed ille propitium armorum numen expertus,

is iratum;

uterque probavit,

jaculantem in celum

in femeſ sagittas accersere.

Tot, ac tantis bellis feliciter confectis,

ne decessent ad triumphum agendum victoris insignia,

morsibus primò, mox fustibus, inde petitus lapidibus,

Denique ferro interemptus ab Artagato,

Martyrii palmam obtinuit.

Hanc in manu gestans

purpureā proprii cruxis clamyde paludatus,

Superum capitolium concendit.

C X V.

E U C L I D E S G E L O U S.

EUclides Gelensis, Philosophus Platonicus, ac Geometra præstantissimus, alius fuit ab illo Megarensi, de quo Laërtius, & qui Dialogos scripsit, ut ait Proclus in secundo sermone in Primum Euclidis: utque scribit Hieronymus, vixit tempore Ptolemæi Primi, Junior Platone, sed vetustior Eratosthene, & Archimedē: fuitque Gelous, ut ex verbis Laërtii colligitur. *Multa, ab Eudoxo, & Theateto sumpta perfecit.* Scripsit Elementorum libros XIII. nam alii duo additi fuerunt ab Hypsicle, & Aristæo. Item *Musicam, Opticam, Catoptricam, Phænomena, Porismata, Dodomena*, quæ potius Theonis sunt. Hic à Ptolemæo Rege interrogatus, ut ait Proclus, esset ne illa ad Geometriam via concisior, quam Elementaris? Respondit non esse ad Geometriam capessendam regiam viam, callemque ullum. Ex Constantino Lascare.

Euclidem Geometram Siculum Geloum fuisse Scriptores Nostrates, sive Lascarem secuti, sive ab antiquioribus edocti, omnes ad unum affirmant. Unus pro cunctis loquatur, Franciscus Maurolycus Messanensis, profundâ Mathematicarum cultura-

cultatum notitiâ, & infinitâ propè Historiarum cognitione toto terrarum orbe clarissimus. Is lib. 1. Compend. Histor. Sicil. pag. 28. Post excessum Agathoclis, Regis Syracusanorum, anno mundi 4877. ante Christum natum 322. scribit Theocratum Poëtam Syracusis clarissime nec non Euclidem Geometram ex Gelâ. Nam Megarensis ex Græciâ Philosophus Moralis fuit, ut Proclus, & Laërtius innuit. Cæterum si domestica testimonia in causâ propriâ suspecta sunt; testes duos, externos homines, omni exceptione majores in medium proferam, qui dejectâ vulgi opinione, Siciliæ restituunt Euclidem suum, aut certè quidem Græciæ, tanquam non suum, in libertatem vindicandam subduxerunt. Alter est Christophorus Clavius Bambergensis, alter Joannes Baptista Ricciolius Bononiensis, uterque Societatis Jcsu: illustrissima satis nomina, & vitæ institutis, & Mathematicarum scientiarum, & rerum abditarum inexhausto promptuario.

Si Proclo, nobili Scriptori, & aliis Auctoriibus antiquis, credendum est, Euclides hic noster junior fuit illo Megaræo, fluitque tempore Ptolomæi Primi, qui Ægypto post Alexandri Magni mortem Olimpiade 115. & ante Christum natum anno 319. cœpit imperare; ut Joannes Lucidus refert. Quod quidem verius esse crediderim, hoc maximè adductus argumento, quod Diogenes Laërtius omnia opera Euclidis illius Megarici diligentissimè enumerans, nullam prorsus faciat mentionem hujus celeberrimi voluminis de Geometricis Elementis conscripti, in quo perpetuam, & nunquam interituram famam sibi comparavit Euclides, & gloriam. Neque enim putandum est Diogenem, in monumentis Philosophorum exercitatissimum, hoc tam insigne opus vel scientem voluisse præterire, vel ab Euclide suo fuisse compositum ignorasse. Itaque Euclides noster Geometra acutissimus, ab illo Megaræo Philosopho longè alius est, qui cum in doctrinâ Academicorum esset summâ cum laude versatus, animum totum ad Mathematicas disciplinas translulit: in quibus ita excelluit, ut concordi omnium judicio principem inter Mathematicos sibi locum jure optimovindicarit.

Hæc Clavius Prologom. in disciplinas Mathemat. de Euclide Geometra. Subdit ibidem ejusdem Elementa Geometrica, & cæ-

& cætera ejusdem opera refert. Scripsit *volumina ad rem Mathematicam spectantia non pauca*, in quibus eximia ejus diligentia, admirandaque doctrina facile elucet: qualia sunt *Optica*, *Catoptrica*, *Elementares Institutiones ad Musicam capessendam pertinentes*, *Phanomena*, atque *Datorum liber*, opus de *divisionibus*, quod nonnulli suspicuntur esse libellum illum acutissimum de superficiem divisionibus, Machometo Bagdedino adscriptum, qui nuper Joannis Dee Londinensis, & Friderici Comandini Urbinatis operâ in lucem est editus. Conscriptis item *Conica Elementa*, Auctore Proclo, quæ tamen ad nos nondum pervenire, & alia id genus opuscula. Maximè verò *volumen Geometricorum Elementorum*, nunquam omnium consensione satis laudatum, tam mirabili ordine, tantaque eruditio contextuuit; ut nullus unquam eorum, qui similia conscripserunt Elementa, conscripserunt autem, ut ait Proclus, non pauci, pat illi extiterit, nedum ipsum superarit.

Ipse verò Clavius libros XV. Elementorum Euclidis perspicuis demonstrationibus, accuratisque scholiis illustravit, addito libro XVI. de Solidorum Regularium cuiuslibet intra quodlibet comparatione. Commentaria hæc sèpiùs excusa Carolo Emmanueli, Sabaudiæ Duci, dicata, prodierunt. In eorum præfatione Commentariorum suorum rationem aperit, non pauca de aliorum Commentariis edifferens: quæ quidem omnia rem, quam tractamus, quam maximè nobilitant.

Extant, inquit Clavius in Præfatione citatæ, Commentarii Campani, ac Theonis in singulos Euclidis libros sanè erudit, qui satis esse possint cujus ad facile consequendam horum Elementorum doctrinam. Sed alter secutus in omnibus est traditionem Arabum, qui magnâ ex parte Euclidis ordinem, ac methodum perverterunt, verbaque propositionum ejusdem locis non paucis immutarunt, ut verus, germanusque Auctoris sensus perdifficile possit intelligi. Alter penè innumeris mendis, vitiisque injuriâ librariorum ita est depravatus, & propter notas Græcas, quæ in ejus demonstrationibus adhibentur, obscuras illas, & malè impressas, adeò impeditus; ut magnam difficultatem inexercitatis ingeniis, perplexitatemque gignat. Quo fit, ut Euclidem sine maximo labore, ac studio nemo percipiet.

Jam si alii ad nostram usque memoriam majus aliquod studium, operamque in hoc munus interpretandi Euclidis Elementa contulerunt; hi vel sex priores tantum libros exposuerunt; vel, si qui in universum Euclidem Commentarios ediderunt; hi persépè relictis antiquorum demonstrationibus certissimis, proprias alias, ac novas confinxerunt: quæ plerumque non tam firmæ sunt neque rem ipsam simpliciter, & absolutè conficiunt. Præsertim, quòd modò à propositionibus voces quasdam perpetram detrahunt, modò alias inceptè apponunt, modò denique nonnullas temerè immutant: ut meritò de vero, proprioque Euclidis sensu dubitare quis possit. Quâ tamen in re Fridericum Comandinum Urbinatem Geometram non vulgarem excipio, qui nuper Euclidem latinè redditum in pristinum nitorem restituit, paucis locis exceptis, in quibus non parùm à vero aberravit.

Clavio Ricciolium attexam. Is tom. 1. part. 1. Magni Almagesti Chronolog. 2. Astronomor. vel Astrologor. Cosmographor. aut Polyhistor. qui Astronomica, vel Geographica propriùs attigerunt, hæc habet. Petrus Ramus lib. 1. Schol. Mathem. & noster Clavius in Prologomenis ad Euclidem, censet Euclidem, cuius Elementa Geometrica extant, esse diversum ab illo Megarensi, eo potissimum argumento, quòd Diogenes Laërtius loquens de operibus Euclidis Megarensis nusquam tam egregii monumenti, quale sunt Elementorum libri, nec non Optica, Catoptrica, Musica, Data, & Phœnomena. Esto enim Euclides, ut Proclo visum est, Elementa hæc ab aliis, præsertim ab Eudoxo, & Theæteto collegerit, adjectis certis demonstrationibus, ubi deerant; magna tamen laus hæc ipsa est, inquit Petrus Ramus, inchoata perficere, ex incertis certa facere, sed maximè omnium indigesta componere. Nec derogatur illi à Proclo, quòd Elementorum vocetur non inventor, sed construtor, & demonstrator: quo jure plures aliqui antiqui palinam sunt adepti, & adipiscuntur in posterum apud cordatos viros.

De patriâ Euclidis, de ipso Euclide, deque operibus ejusdem dictum satis. Referendæ huc essent additiones omnes Elementorum Euclidis, sive Græcæ, sive Græco-Latinæ, sive Latinæ, sive Italicæ singillatim. Sed prosequi tam minuta molestum est,

est, nec quicquam præsefert utilitatis. Superest, ut pauca de Gelā, Siciliæ Urbe vetustissimâ, dicamus: cùm ejus memoria in hac Bibliothecâ non rarò incidat, & hîc meminisse juvabit.

Gela Siciliæ flumen, à quo Gela Urbs nuncupatur. Gela m autem Antiphones è Rhodo, & Enthimus è Cretâ Colonias ducentes, condiderunt à Syracusis conditis annos quinque fū pra quadraginta, ex Thucydide lib. 6. nimirum Olympiadâ XXII. anno 3. ante Christi nativitatem 690. ex Cluverio lib. 1. Veteris Siciliæ cap. 15. Anno verò propè 108. à Gelæ primordiis Gelenses Agrigentum condiderunt. In tantam dcinde amplitudinem & Gela, & Gelenses venerunt, ut mole suâ corruerint. Nam Olympiade CXXIV. à Phintia, Tyranno Agrigentinorū, deletum est, & Gelæ, & Gelensem nomen. Sed ubinam extiterit Gela, dissentient Scriptores. Alii affirmant, & quidem verius, fuisse à mari distantem, ad mare verò ex Gelæ ruinis constructam. Phintiam, quam hodie Alicatam appellamus. Alii, ubi nunc Terranova, alii, ubi Veteris Plutiæ vestigia visuntur, alii, ubi aliarum Urbium busta jacent, Gelæ situm statuunt. Gela fluvius, & ejusdem nominis Urbs memoratur ab Herodoto, Thucydide, Aristophane, Virgilio, Ovidio, Plinio, Silio, Claudiano, Diogene, Stephano, Vibio, Suida, & aliis. Consule Joannem Paulum Clarandaum Societatis Jesu in Historiâ Platensi à pag. 18. ad pag. 57. lib. 1. cap. 4. & 7.

C X V I.

E U C L I D E S L E O N T I N U S.

EUclides Philosophus, quem inolita jam opinio Megarensem credendum contendit, natus est Leontini, matre Leontinâ Euridice, patre Megarensi Hegesippo. Adhuc infans involutus fasciis Megaram Provinciæ Atticæ ductus, ibidem in magnum Philosophum Socrate magistrō adolevit, ut omnem Græciā famâ suâ compleverit. Consule Diogenem Laërtium de Vitis Philosophorum in Euclide Megarensi. Cæterum Leontinum Euclidis vulgo Megarensis partiam Theophilus agnoscit apud Philadelphum Mugnos in Novo Laërtio pag. 25.

C X V I I .

E U D O X U S S Y R A C U S A N U S .

Eudoxus Syracusanus Poëta Comicus, Agathoclis Tyranni secundus ex tribus filius, *multas Comædias* composuit, ex quibus octies adeptus est victoriam, ter in urbano certamine, quinque in Lenaico. ex Constantino Lascare, & Huberto Goltzio.

Fuerunt, & tres alii Eudoxi: primus Gnidius Astrologus, Medicus, Geometra, & Legum Lator. Secundus Rhodius Historiarum Scriptor. Tertius, & aliis Gnidius Medicus. Ex Diogene Laërtio de Vitis Philosophorum lib. 8. in Eudoxo Gnidio.

C X V I I I .

E U H E M E R U S M E S S A N E N S I S .

Euhemerus Messanensis fuit, *Jovis, & cæterorum, qui Dii putabantur, res gestas collegit, Historiamque contexuit ex titulis, & inscriptionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur, maxime in fano Jovis Triphiliæ, in quo auream columnam à Iove positam fuisse scribit, cui, ut rerum à se gestarum monumenta essent, res à se gestas inscribi jussérat. Eam Euhemeri Historiam Ennium esse interpretatum, & secutum Lactantius testatur. De hoc Euhemero Historico Diodorus Siculus lib. 6. Biblioth. qui liber cum interciderit cum aliis ejusdem plurimis, ex eo decerpta lege in Eusebio lib. 2. Præparat. Evangel. Ex Huberto Goltzio.*

Euhemeri patriam incertam putat Hieronymus Columna in fragm. Ennii lib. 4. Nam Plutarchus in librís, quos de dogmate Philosophorum scripsit, Tegeatēm facit, sed in libro de Osiride, & Iside Messenium: quod confirmat Julianus, Strabo, & Lactantius. Clemens Alexandrinus, & Arnobius Agrigentinum fuisse tradunt. Mendacem illum appellant Plutarchus de Osiride,

de , & Iside , Strabo lib. 11. Apollodorus apud Strabonem lib. 7. Idem Plutarchus de Placitis Philosophorum lib. 1. cap. 7. Theophilus Antiochenus Episcopus lib. 3. sermonum apud Joannem Gerardum Vossium , Alexander ab Alexandro lib. 6. cap. 26. dier. Genial. Sextus Empiricus adversus Mathemat. lib. 8. Timon Phliasius apud Politian. Miscellan. cap. 35. impium , & Atheum criminantur . Sed hanc turpem notam elvere ab Euhemero conatur Hieronymus Columna in Vitâ Ennii pag. 25. quædam alia opera scripsisse censetur: nam citatur à Varrone de rusticâ lib. 1. cap. 1. Columella lib. 9. cap. 3. ab Hygino lib. 11. rerum Astronomic. cap. de Eniocho , Plinio lib. 26. cap. 12. à Pompejo Festo ad Proverbium , Sus Minervam . Ex Placido Reina in Histor. Messan. tom. 1. à pag. 210. ad pag. 218.

Censorinus inter Elegiographos , Vossius, inter Poëtas Græcos Euchemerum numerant . Vixit Cassandro Rege , cui maximè caris, longis peregrinationibus suscepit Oceani meridionalem plagam lustravit . Ex Laurentio Crasso de Poëtis Græcis .

C X I X.

E U M A C H U S.

Eumachus inter Poëtas Siculos recensetur à Joanne Vigintimilio in Tabulâ Poëtar. Siculor.

C X X.

BEATUS EUSEBIUS AGYRENSIS.

Beaatus Eusebius Monachus , Syriacè , ac Latinè doctus : incertum exinde infert Cajetanus , Syrusne , an generc Italus extiterit . Certè quidem domo Siculus Agyrensis fuit . Nam divo Philippo , à Petro Apostolo ad serendam Evangelii semen tem , fugandoque Dæmones , in Siciliam destinato , comes adhuc sit , & cum eo ex Oriente Romanam navigavit , hinc Agyram advenit . Hic foederatis precum opibus cum Philippo procul exturbavere Dæmones , qui proximum Agyræ montem , cavernasque

que aduersus Aetnam infesti tenebant: quorum agmen deforme instar lapidum e montis vertice devolui, ac specie ignis e templo prorumpere vidit Eusebius, qui Urbem, & propinquos Urbi secessus morâ suâ nobilitavit. Sed Orbiani Toparchæ metu Alexandriam concessit, ibique Vitam, & Miracula Divi Philippi, quæ conscriperat, propagavit. Tandem Agyram reversus, in pace quievit. Ejus caput die 12. Maii festo etiam solemni ritu, ac pompâ per Urbem circumducitur. *Narratio B. Eusebii Monachi de Via, & Miraculis Divi Philippi, Apostolici Presbyteri, De monum expulsoris*, extat apud Octavium Cajetanum tom. I. Vitar. SS. Sicul. pag. 28. Sed pag. 33. Vita eiusdem Beati Eusebii legitur ex Actis S. Philippi. Acta Eusebiana de S. Philippo Græcè scripta reperiebantur in Bibliothecâ Vaticanâ, Cryptæ Ferratae, ac Messanensis Coenobii S. Salvatoris: latinè vertit Jacobus Sirmundus Societatis Jesu, vir plane doctissimus. Eadem Acta latine extant in m. ss. codd. Ecclesiistarum, Agyrensis, Catanensis, Syracusanæ, & Panormitanæ, ex iisdem Græcis fontibus deducta. Ex Octavio Cajetano Societ. Jesu in Animad. ad Vitam S. Philippi pag. 21. tom. I. Vitar. SS. Siculorum.

Agyram Urbem, cuius populum fidelem, fortissimum, locupletem, atque illustrem Cicero in Verrem V. appellavit, ab Argyrio dictam ferunt, quod latinè argenteum sonat: nam argenti fodinas habet. Viventibus adhuc Jolajo, & Herculi templa dicavit, sacris etiam celebrioribus institutis. Sed Sancti Philippi appulsi tot, ac tantis beneficiis cumulata, ob extinctam Idolatriam, ob fugatas Dæmonum phalanges, Sanphilippus dici coepit, & etiamnum tam divinâ nomenclatione gloriatur. Ex Roccho Pyrrho in Notit. Ecclesiæ Catan. pag. 106. qui pag. 107. quædam de B. Eusebio narrat, quæ parùm sibi conitant.

C X X I.

F A B I U S.

FAbius Siculus Poëta. Ex Joanne Vigintimillio in Tabulâ Poëtarum Siculorum.

FE-

CXXI.

FELIX EPISCOPUS MESSANENSIS.

Felix anno 590. Messanensi Ecclesiæ præerat. Benedictinum institutum professus, eodem Augustinum, Anglorum Episcopum, & Apostolum, eruditivit, ut Gregorius Magnus Pontifex Maximus, Felici scribens, apertè testatur. Quod scripsi Augustino, Anglorum gentis Episcopo, alumno, ut recordaris, tuo. Illum verò instituit Romæ in ipsius Gregorii Magni Coenobio S. Andreæ, cuius præfecturam administrabat ex Uvione lib. 1. cap. 20. pag. 232. Ligni Vitæ, Joanne Diacono lib. 2. cap. 33. de Vitâ S. Gregorii Magni. Plures epistolas Felici Gregorius misit, quas in Registro videre est. Felix Gregorio unam dedit, in quâ Beatissimum Pontificem alloquens, cum eo ab infantia nutritum, edoctumque se ipsum meminit. Extat tom. 3. Concil. General. *Epistola Felicis Episcopi Messanensis ad Gregorium Magnum P. O. M.* De Felice plura Rocchus Pyrrhus in Notit. Ecclesiæ Messan. à pag. 261. usque ad pag. 286. Carolus Morabitus in Annal. Ecclesiæ Messan. pag. 117. & seqq.

CXXII.

FILIÆ STESICHORI HIMERENSES.

Filiæ Stesichori Himerenses, Luſciniæ parentis æmulatrices, celebres Poëtæ audierunt. Ex Constantino Lascare.

CXXIV.

FLACCUS.

Flaccus Siculus sub Claudio Nerone scripsit *Latine de limitibus*. Ex Octavio Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Sicul. in Animadversion. pag. 106.

vi-

Willemus Goësius collegit, illustravit, atque edidit Auctores rei Agrariæ, una cum Nicolai Rigaltii notis, & observationibus, nec non Glossario ejusdem. Amstelodami 1674. in 4. Sunt autem nomina veterum Auctorum, qui hoc volume continentur. Siculus Flaccus, Julius Frontinus. &c.

C X X V.

FLAVIVS VOPISCUS SYRACUSANUS.

Flavius Vopiscus Syracusanus edidit *Vitam Aurelianum Imperatoris*, item *Taciti Imperatoris*, & fratri eius *Floriani*: ad hanc *Probi*, quam ad *Celsum* scripsit, nempe *Rufum Celsum*, ut in Firmino vocat. Edidit item *quadrigam Tyrannorum*, *Firmi*, *Saturnini*, *Proculi*, & *Bonosi*: præterea *trigam Imperatorum*, *Cori puta*, *Numeriani*, & *Carini*. Neque præter ista quæ hodie extant, quicquam vel ab ipso Auctore, vel ab alio Scriptore citatur. Quâ vixerit ætate, non uno colligere est argumento: avuna enim suum interfuiisse dicit concioni, cùm Aper manu occidetur Diocletiani. In Carino autem quatuor hosce Principes laudat, Diocletianum, Maximianum, Galerium, & Constantium, atque horum singulis libris vitam esse proditam ait à Claudio Eusthenio, qui Diocletiano ab epistolis erat: atque hoc idcirco à se dici, ne quis rem tantam à se petat, maximè cùm virorum Principum vita non sine reprehensione dicatur. Unde liquet vixisse post obitum Constantii Chlori, qui Constantini Magni pater fuit. Attamen in Aurelianō ait: & est quidem jam Constantius Imperator. Sed puto ab Aurelianō scribendi initium fecit: Carinum verò in literis misit post obitum Constantii. Vel hoc verum est, vel scribi debet: jam Constantinus Imperator: vel intelligendus Constantius, Constantini filius, & omnino verius, quod primo loco dicebam. Nam Aurelianum multò ante alios editum fuisse verba hæc ostendunt in Probo: sed non patiar ego ille, à quo dudum solus Aurelianis est expertus, cuius vitam, quantum potui, persecutus, Tacito, Florianoque jam scriptis; nonne ad Probi facta consciendere, si vita suppetat, omnes, qui supersunt, usque ad Maximianum, Diocletianum dicturus. In

Va-

Vopisco præter eruditionem illud etiam laudamus, quod omnia ordine narrat meliori, quam factum fuit à Spartiano, Capitolino, atque aliis Augustæ Historiæ Scriptoribus, in quibus pleraque valde turbata. Ceterum decreverat quoque memorie tradere Vitam Apollonii Thianæ cujus magicas fraudes veris Christi miraculis opponebant Gentiles. Hunc impostorem Vopiscus in Aureliano appellat celeberrimæ famæ, auctoritatisque, sapientem Philosophum, amicum verum Deorum, ipsius vero pro numine frequentandum. Et post aliqua de eodem ait: quid enim illo viro sanctius, venerabilius, antiquius, diviniusque inter homines fuit? Ille mortuis reddidit vitam, ille multa ultra homines, & fecit, & dixit: quæ qui volet nosse Græcos legat libros, qui de ejus Vitâ conscripti sunt. Ex his cognoscere est, ut Vopiscus magnis follibus propugnosa fuerit mendacia spiraturus, si scripsisset Vitam Apolionii, quam continuò post promittit his verbis: ipse autem, si vita suppetat, atque ipsius viri favori usquequaque placuerit, breviter saltet tanti viri facta in literas mittam. Non quò illius viri gesta munere mei sermonis indigent; sed, ut ea, quæ miranda sunt, omnium voce prædicentur. Ex Joanne Gerardo Vossio de Historic. Latinis lib. 2. pag. 193.

C X X V I.

F L O R I D I C U S E N N E N S I S.

Floridicus Enncensis Medicus præclarissimus, legitur apud Leonardum Orlandinum ac Aetna pag. 32. Ex Roccho Pyrro in Notit. Ecclesiæ Catan. pag. 100.

C X X V I I.

FRANCISCUS JOANNELLUS MESSANENSIS.

Franciscus Joannellus Messanensis, Constantini Lascaris in Græcis disciplinis discipulus, multorum præceptor evasit. Nam illustris Grammaticus Scholam habuit adolescentibus

Q

frc-

frequentissimam. Dedit Epistolam quandam ad Joannem Philippum Roccum, nobilissimum virum, in qua Bernardum Ricium laudat. Ex Placido Reina tom. 2. Histor. Messan. pag. 47. & 48.

CXXVIII.

FRANCISCUS PHARAONIUS MESSANENSIS.

Franciscus Pharaonius Messanensis, Constantini Lascaris in Græcis literis auditor, quas tamen leviter hausit, celebris Grammaticus, cuius *Institutiones* siccè multis in locis impressæ, puerorum manibus teruntur, Poëta non ignobilis. Floruit tempore Ferdinandi Acunæ, Siciliæ Proregis. Marcus Basilius, Plancarenus Pharaonii discipulus, hoc præceptoris suo epicedion scripsit:

Musarum hæc famulum claudit libitina, colonum
Parnassi, & vatum per juga sacra ducem.
Idem olim latia fidissima cura Minervæ,
Nunc jacet: heu longum nax premit uza diem!
Ab sinde, o Superi, manes requiescere, quando
Multæ viro pietas astitit alma comes.
Tu Phœbæa cahors, sacras operata per aras,
Tbus adole, & fertis mox age nocte comas.
Nocte comas apio, & lauru Peneide frontem:
Funeris ad pomparam, sic redimita veni.
Sarcophago interea meritum reddamus honorem,
Candida pumiceis lilia mixta rosis.

Ex Marco Basilio Plauceno in *Vita, & Epicedio ejusdem Pharaonii.*

CXXIX.

FRIDERICUS II. IMPERATOR, ET REX SICILIAE,
P A N O R M I T A N U S.

Fridericus II. Henrici VI. Romanorum Imperatoris, utriusque Siciliæ Regis, filius, quinquennis puer patri sub tutelâ Constantia matris succedit. Etiam septennis Panormi Regio

Regio diadematè insignitus est. Annaum agens vigesimum Inno-
centii III. Pontificis Maximi intercessione ab Germanorum Se-
ptem-viris Imperator contra Othonem IV. quem Pontifex,
Pontificiæ ditionis agrum devastantem, Imperiali dignitate pri-
vaverat, creatus est: eoque armis Imperio pulso, Roma ab
Honorio III. Pontifice Maximo Augustus salutatus, & inaugu-
ratus est. Hic multis in Italia, in Siciliâ bellis gestis, Hierosol-
ymæque Regno Saracenis adempto; ætatis suæ quinquagesi-
mo septimo Tarenti moritur Idibus Decembribus à Christo nato
M C C L. Inde Panormum ejus cadaver translatum, in principe
templo porphyreticho sepulcro tumulatur, ubi sequentes ver-
sus leguntur.

*Qui mare, qui terras, populos, & Regna subegit,
Cæsareum fregit subito mors improba nomen.
Hic jacet, ut cernis, Fridericus in orbe Secundus,
Quem lapis hic totus, cui mundus parvit, arcet.
Vixit annos 57. Imperii 38. Regni Hierosol.
25. Sicilia 57. obiit anno 1250.*

Non vacat Auctorum opiniones examinare, quo anno or-
tus fuerit, quandiu Rex Siciliæ, Hierosolymæque, aut Impe-
rator vixerit: etenim hac in re multiplex sententia jactatur. Ve-
rum constanter tenendum Panormi ortum esse constanti Pa-
normitanorum traditione, qui locum indicant in mediâ pri-
cipis templi arcâ, ubi Constantia, ne suppositi filii suspicio na-
scretur, Fridericum sub tentorio peperit, sterilitate ipsâ præ-
lætitia gestiente. Confirmat Veterum traditionem multorum
Auctorum suffragium, quos videlicet apud Augustinum Inve-
gium quibus idem Iaviegius astipulatur, tom. 3. Annal. Panor-
mit. pag. 494. 495.

Hunc linguarum Latinæ, Græcæ, Saracenicæ, & Getma-
nicæ peritissimum, in bonarum artium professore, & Acade-
miarum proventus augendos liberalissimum extitisse affirmant.
Effecit insuper, ut Ptolemæi Almagestum ex Saraceno idio-
mate latinitate donaretur, & eâ occasione Mathematicæ dis-
ciplinæ, quæ multis jam annis Europâ exulaverant, veluti postli-
minio redierunt. Primus etiam medendi arte nobiles Auctores
Europæ ostendit. Præterea sub idem tempus Italica Poësis Pa-

normi, & Messanæ, ubi Rex morabatur, habuisse primordia tradunt plerique docti viri, eumque scripsisse *carmina Italica*, illi seculo minimè iniucunda. Leo Allatius, genere Chius, eruditè differit hac de re in Epistolâ nuncupatoriâ Poëtarum antiquorum Italorum ad Academicos Messanenses, & nonnullorum Siculorum carmina, ex codicibus manu exaratis pervertitis in lucem prodit: quorum Elogia suis in locis sine fuso, & phaleris dabimus. Ex Scriptoribus Historiæ Augustæ, Thomâ Fazello, & Huberto Goltzio in Historiâ Siculâ, Leoné Allatio de Poëtis antiquis Italîs.

C X X X.

F R O N T I N U S.

Frontinus Siculus sub Claudio Nerone scripsit latine *de aqueductibus*. Ex Octavio Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Siculor. in Animad. pag. 106.

C X X X I.

F U L G I D A S G E L E N S I S.

Fulgidas Gelensis Geometra. Ex Roccho Pyrro in Notitia Ecclesiæ Agrigentinæ de Scriptoribus Gelensibus pag. 344.

C X X X I I.

G E O R G I U S.

Georgius cognomento Siculus inter Poëtas Siculos recensetur à Joanne Vigintimilio in Tabulâ Poëtarum Siculorum.

C X X X I I I.

G E O R G I U S E P I S C O P U S S Y R A C U S A N U S.

Georgius Episcopus Syracusanus, anno Christi Servatoris 663. sanctitate, ac literis floruit. Sub ejus Pontificatu Con-

Constantium Imperatorem Syracusis necatum tradit Anastasius Bibliothecarius in Vitâ Vitaliani Papæ. Nam Constantius cùm Syracusis sextum annum ageret, & avarè, nec majorum more, aut juris formâ, sed tyrannicè tributa ex Siciliæ Urbibus exigeret, adeò ut multi non solum fortunis, sed etiam uxori- bus, & liberis spoliarentur; meritò in odium civium traductus, dum mollitet, ac libidinosè in balneis lavaretur, saponeque Gallico deliniretur, ab Andrea Troyli fílio, cæterisque suis domesticis ferventi situlâ in vetricem ejus injectâ excerebratus occubuit, 15. Julii anno 668. Georgius autem occisus est in loco, qui Maran vocabatur, sepultusque in æde S. Anastasiæ de Ollis. Subdubit autem Cajetanus, num à Saracenis fucrit interemptus, cùm Syracusas diripuerunt, & odio in Christi fidem acti Religionis nostræ capita, & nervos maximè deiicere, ac dissolvere conati sunt. Planè ad viri laudem facit ea occisionis memoria, & sepulturæ. Dicitur cùm didicisse Constantinopoli, & Troparia, quæ in Christi nativitate canuntur, & in Epiphania, fecisse. Ex Anastasio Bibliothecario in Vitâ Vitaliani Papæ, Thomâ Fazello de Rebus Siculis Decad. 2. lib. 6. pag. 405. Roccho Pyrrho in Notit. Ecclesiz Syracusanæ pag. 137. Octavio Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Siculor. in Appendice pag. 472.

Troparium autem est sectio Canonis Psaltici. Nam in Ecclesiâ Orientali certis diebus certos Canones canebat, quos in Troparia dividebant, plerumque in triginta, sed unum magnum Canonem in CCL. Vide Meursium in Glossâ Græcolatin. Ex Joanne Passerat. in Diction. Calepini.

Sed Dominicus, & Carolus Magrus, germani fratres Melitenses, in Hiero-Lexico literâ T. verbo Tropus rem enucleatius explicant. Tropus genus Monastici cantus, qui ante Missæ introitum in solemnitatibus dici solebat, à Divo Gregorio Papa, ut refert Durandus lib 4. cap. 1. institutus. Et est ejusmodi: exempli gratia in die Nativitatis Domini Introitus prioris Missæ incipit: ecce adest, de quo Prophetæ cecinerunt, & posteâ immediatè sensum cont inuando Introitum coniungebant, Puer natus est, &c. Vox enim Tropus conversionem, & revolutionem significat. Nam recitantur eadem verba: & ideo à Joanne Beleth cap. 19. dicitur zona, quia tanquam cingulum ambonum

rum sensuum capita connodat. Ac Tropanarius dicebatur liber, in quo continebantur ejusmodi Tropi. Gruci tamen Troparium vocant nonnullas preces, quas sèpè in Horis Canonicis canunt. Hec Magrus.

CXXXIV.

GOFFREDUS RIZARUS CATANENSIS.

GOffredus Rizarus Catanensis, Alphonso Regi à Consiliis, nobilis, & egregius legum Doctor, prudentia, fide, memoriâ tandem, quâ veluti codice utebatur, insignis, nomen non modò Siculorum Elogiis, sed etiam fastis æternitatis inscribendum sibi peperit. Ex Joanne Baptista de Grossis in Decacordo Catan. chordâ 9. pag. 147.

CXXXV.

GORGIAS LEONTINUS.

Gorgias Leontinus Orator Subtilis, discipulus Empedoclis, ac Tisiz. Primus Athenis artem Oratoriam publicè legit, multosque docuit. Plura in arte edidit, plura composuit. Hujus tres extant *Orationes*, quas ego legi, ait Lascaris, in Bibliotheca Florentinâ Divi Marci. Ex Constantino Lascare.

Gorgias Leontinus Caramantida filius fuit, si Philostrato, & Pausaniæ, aut Philolai, si Aeliano credimus, Empedoclis discipulus, ut refert Quintilianus. Præceptor fuit Poli Agri-gentini, Periclis, Isocratis, Alcidamanti, & complurium Philosophorum, atque Oratorum. Gorgiæ tanquam patri quicquid habet ars sophistica ingenii iure debet, ut auctor est Philostratus, qui vitam ejus exactè scripsit. Vehementia præterea in dicendo, paradoxorum spiritus, magniloquentia, elocutio, transgressio adiectiones, verba etiam poëtica, ornatus, gratia, ex quibus oratio tum dulcis, tum potens emanaret; Gorgiæ inventionis est opus. In Panegyricis quoque eminentissimus est visus: in Oratoriâ, ac Sophisticâ arte usque adeo fuit eminens, ut singulis annis à discipulis centum minas assequeretur, & alios ex patro-

trociniis dicendi quæstus ficeret. Hic, ut Plato, & Cicero tradunt, de quacumque re in disceptationem, quæstionemque vocatus copio sissimè se dictorum profitebatur, aususque est in conventu omnium ex singulis poscere, quâ de re quisque vellet audire. Hic hominum primus, & auream statuam, & solidam, quæ suam effigiem ad vivum propè exprimebat, septuagesimâ circiter Olympiade, cùm *Orationem Pythicam* ex aëre habuisset, Delphis in templo Apollinis sibi posuit, ut lib. 10. scribit Pausanias: cùm cæteris non aurea, sed deaurata surrigeretur: tantus fuit ejus docendæ artis Oratorizæ quæstus, ut Philostratus, Cicero, Diodorus, & Plinius memorant. Hic ob eloquentiam, famam, & commendationem à Leontinis inter Legatos primus pro auxiliis contra Syracusanos impetrans Athenas missus est. Ingressus Urbem, cùm in Senatum, ac populi conventum adductus esset, *Orationem* habuit, maximâ acrimoniâ, arte dicendi, exercitationis inventione, ac declamandi modo, atque peritiam adeo insignem; ut licet Athenienses ingenio summo, summâq[ue] eloquentiâ pollerent, & novitatem ejus sermonis, & colorum Rhetoricorum pinguedinem, à communi artificio differentem admirati, præsidium, quod postulabat, libenter concesserunt. Hinc, ut Suidas Scribit, ut Athenis publicè Artem Oratoriam proficeretur, verbis simul, & summis cum præmiis adduxerunt. Ubi diu cum incredibili omnium admiracione, attentioneque ayidissimè audiretur; Critiam, & Alcibiadē, ambos g̃tate florentes, Periclem quoque, ac Thucydidem senescentes sibi devinxit. Tandem visendæ patriæ desiderio imperatâ ab Senatu veniâ in Siciliam profectus Leontinus pervenit. Patriâ revisâ, salutarisque laribus, in quibus fuerat educatus, quorum adhuc in regione Castelli novi dirata Leontini ostendunt vestigia, quasi sitim extinxisset, Athenas reversus est. Ubi tandem inediâ, ac senio summo confectus occubuit: cuius funus tanto honore sunt prosecuti, ut cùm cæteri Areopagitæ encâ tantum statuā pro justis donarentur, Gorgiam solūm aureâ insculpi sanxerint. Uixit autem annos centum, & octo, sive CIX. ut Apollodorus tradit, eo corporis robore, ac sensuum integritate, ingenio vegeto, & memoriâ firmâ, ut interrogatus, cur tandiu vivere vellet? Respondisse dicatur à Cicerone,

ni-

nihil se habere, quod senectutem incusaret. Interrogatus iterum causam tam longæ senectutis, & valetudinis in omnibus sensibus vigentis? Respondisse à Luciano in Macrobiis traditur, quod aliorum convivia non sit sectatus. Quo factum est, ut in adagium Gorgiæ senectus, pervenerit. Cum itaque Gorgias ad supremum senectutis pervenisset, infirmitate detentus, ac morti vicinus, in somnum dilapsus est. Tunc ad eum quidam accedens, quæsivit, quid ageret? cui ille respondit: jam me somnus incipit fratri tradere: mortem somni fratrem appellans, ut Aelius lib. 2. refert. Hujus viri tres hodie *Orationes* extant Florentiæ in Bibliothecâ divi Marci Ordinis Prædicatorum. Ex Thoma Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 3. pag. 73. 74.

De Gorgiâ Leontino multa comminiscitur Philadelphus Mugnos in suo novo Laërtio pag. 48. 49. quæ nullius pretii erit huc ingerere. Multa preterea sparsa leguntur apud Veteres de Gorgiâ, ex quibus duo proferam.

Isocrates, Theodori filius, Erechtiensis, qui puer ita ingenuè institutus est, ut quisquam aliis Atheniensium, Prodicum Ceum, Gorgiam Leontinum, Tisiam Syracusanum, Tharamenem Rhetorem audivit. Scripsit Panegyricum annis ante exitum X. aut, si aliis credendum, XV. quem è Gorgiæ Leontini, & Lysia scriptis fertur transtulisse, de Permutatione, annos natus XXCII. ad Philippum paulò ante obitum. In ejus sepulcro fuit mensa, Poëtas, & Magistros ejusdem habens, inter quos Gorgiam, intuentem, in cœlestem globum astantem Isocrate. Ex Plutarcho de Vitis X. Rectorum in Isocrate.

Xenophon hoc modo in amicitiâ Cyri vénit: erat illi familiaris quidam Proxenus nomine, Beotius genere, Discipulus Gorgiæ Leontini, Cyro notus, & carus. Is apud Cyrum Sardis morabatur: scripsit autem Xenophonti epistolam Athenas illum accersens, & Cyro amicum fieri suadens. Xenophon autem, & Socratis; & Oraculi Delphici monitis ad Cyrum accessit, in cuius animum ita se se insinuavit, ut non minus illi amicus, carusque fuerit, quam Proxenus. Ex Laërtio de Vitis Philosophor. lib. 2. in Xenophonte.

Gorgiam post Salomonem cæteris præferendum dixit Petrus Gregorius Tolosanus, qui Com ment. Artis Mirabilis cap. 7. pag.

¶. pag. 116. 117. 118. latè differit de Gorgia Leontino.

CXXXVI.

GORGODORUS LEONTINUS.

Gorgodorus Leontinus, Philosophus, & Geometra, Philolai Mechanici filius, Tisiā primū audīvit, postea Tarentum accessit ab Archytā Tarentino Geometriæ addiscendæ causæ. Is Archytas Platonem, cuius in Geometriæ discipulus fuerat, per literas monuit, ut ex Siciliâ discederet, quod Dionysius, Tyrannus Syracusanorum, de eo necando cogitaret. Columbam ligneam tām affabré effinxit, libravitque, ut vivæ volatum imitaretur. Cæterū Gorgodorus sub Archytæ disciplinā magnos proventus fecit, adcō ut in patriam reversus, Gallum automatum, sive à scipso saltitatem efformaverit, &c. ut Hermodorus tradit, accepto per spiramenta quædam aëre Galli cantus æmulantem. Hunc Auctor dono dedit Olympio, Leontinæ Republicæ Principi, qui C. Plauto, Consuli Romano, amico suo misit. Vixit annos 86. devixit anno mundi 3616. Ex Philadelpho Mugnos in Raptu Proserpinæ pag. 9. in suo novo Laertio pag. 51. 52. ab urbe conditâ 401. secundū Timætum apud Teophilum.

CXXXVII.

SANCTUS GREGORIUS EPISCOPUS AGRIGENTINUS.

Sanctus Gregorius Monachus Basilianus, Episcopus Agrigentinus, Prætoriae, in vico Agrigentino, patre Charitone, matre vero Theodote, nobilibus, parentibus, anno circiter 524. Justino seniore Imperatore, ortus, à S. Potaniō Antistite undā lustrali aspergitur. Sub Donato Agrigentino rationem, ac convenientiam numerorum, festorumque dictam ambitus triennio perfectissimè comprehendit, atque ad alta, solidaque progressus, Davidis carmina perdidicit. Duodennis Clericis annumeratus, Donato Bibliothecario erudiendus traditur. Angelī monitu insciā domo ad littus descendens, consensā navi, quæ in promptu erat, Carthaginem primò, dein verò tribus

R

adjun-

adjunctis Monachis viæ comitibus Hierosolymam appellat. Mācarius Patriarcha perspectâ ejus indole in Diaconorum numerum adlegit. Monachorum familias lustrans cum pietatis fructu, in quendam sapientissimum senem incidit, apud quem annos quatuor commoratus, dicendi facultatem omnem, Philosophiam, Astronomiam, itemque Grammaticam sibi comparavit, adeo ut alter Chrysostomus diceretur. Hierosolyma dgressus, Antiochiam pervenit, hospitio exceptus à S. Eustathio, Urbis Archiepiscopo, in quâ S. Basilius Magnus Hexameron est interpretatus: & ipse de dogmatibus tam egregios sermones habere cœpit, ut ex Antiochenis Sapientibus par illi esse nemo posset: quippe quem gratia Spiritus Sancti ornarat. Post annum Constantinopolim appulit, ubi Divi Chrysostomi libros evoluens, scipium negligentiae incusabat. Inde sacrarum literarum studio celebrari famâ ita cœpit, ut Patriarcha, idemque doctissimus, familiares suos exploratum miserit, quorum nuncio accepit à Gregorii doctrinâ rumorem superari. Igitur eo advocate, apud se detinuit, noctu, diuque mutuis disceptationibus in longum protractis. Invalecente tunc temporis Sergii, Cyri, & Pauli hæresi, multas edidit cum ad docendum, tum ad laudandum compositas orationes; In Concilio in locum Episcopi Sardicæ Constantiæ Cypri subrogatus, Hæreticorum errores tam feliciter convellit, ut læti Patres discesserint, eidem cœlestem sapientiam gratulantes, idemque Justinianus Imperator ad colloquium ex posceret. In Quintâ Synodo Oecumenicâ Constantinopolitanâ II., sub Vigilio Pontifice anno 553, coacta, Gregorius vita sanctitate, eloquentiâ, & veritatis doctrinâ, omnibus propè superior apparuit, ex Nicephori testimonio. Romam veniens ad sacra loca invisenda, ubi certior de adventu Pontifex factus, deque rebus præclarè gestis à Gregorio, Episcopum Agrigentium creat, demissâ cœlitus columbâ latitantem indicante, dissentientibus interea factionibus pro novo Episcopo Agrigentum eligendo. Cum Agrigentum pervenit, miraculis ubique locorum patratis, templum ingrediens columbam iterum supervolantem sanctitatis suæ præconem meruit. Per feram calumniam stupro accusatus, Romæ detectâ innocentiam in patriam remittitur: etiam ab Apostolo Petro, & Paulo in custodiâ vinculis

culis exsolutus , aliisque portentis cœlum innocentiae testem habuit . Constantinopolim iterum adivit , ubi Cinalibus feras verba fecit de dogmatibus , de jejuniis ipsis Cinalibus , de Petro Apostolorum Principe , deque aliis rebus . Cumulatus honoribus , præmiisque ab Imperatore , Romana limina per viam exoscultatus , Agrigentum venit , ubi miraculis illustris ad patriam viuentium migravit , incerto anno , quo vitâ excesserit . Ceterum ex temporum supputatione ad annum 564. excessum S. Gregorii Episcopi Agrigentini Cajetanus notat in Animadversionibus ad ejus Vitam pag. 167. & pag. 175. refert Breviarium Vitæ ex Græco codice m. s. Veneto , quem Constantinus Cajetanus Octavio germano fratri suo misserat , ab ipso latinè redditio , depromptam . Pag. verò 188. tom. i. Vitar. SS. Sicul. adducit Vitam Gregorii , Episcopi Agrigentini , Auctore Leontio Presbytero Monacho , & Praefecto Monasterii Sancti Sabæ in Urbe Româ , Synchroño , ex quo pauca delibavimus , nec non ex Nicephoro lib. 17. cap. 17. Vitam à Metaphraste conscriptam refert Laurentius Surius tom. ultimo ad diem 29. Novembris , eandem refert Gregorius Polydorus in suo Gregoriano pag. 48. Ejus memoria colitur Agrigenti ex Martyrologio Romano , Menologio Græcorum , & Menæis , apud Octavium Cajetanum in Martyrologio Siculo pag. 142. Novembris 23.

In Elogijs Juvenilibus Præsulum Siciliensium ita de S. Gregorio Agricatino legimus .

Prætoriam ,

Agrimenti suburbanum vicum ,
natalibus suis nobilitavit Gregorius .

Ex Agrigentino gymnafio ,
ex quo Donatus præceptor
rude donatum dimiserat ,

ad feras erudiendas proficiscens in Africam ,
Christianus Peripateticus

mundi contemptum ambulando docuit .

Beatus , cum ærumnosus ,
Macarii , Patriarchæ Hierosolymitani , hospitium ,
quod in limine in honores offenderat ,
actutum reliquit .

R 2

Grego-

Siciliæ, Vetus

Gregorio Nazianzeno

par habitus eloquentiâ;

eidem Pontificiâ dignitate par est effectus.

Adhuc oblatam à Vigilio thiaram
respuisset,

nisi columbae indicio à Deo sc factum Antistitem deprehendens,

Deo, quām sibi, placere maluisset.

Agrigentinæ telluris, cuius fuerat inquiline,

jam initiatus agricola, & pastor,

cūm amputare cœpisset vitia,

& afflito gregi, quantum posset, mederi:

incidit in convitia,

& alieno malo propè contabuit.

Sabini, & Crescentii laboravit invidiâ:

ab Exarcho delatus in custodiam,

è custodiâ delatus ad judices,

at capitali supplicio affectus, custodiâ liberaretur;

flagitiosis accusatoribus damnatis, de flagitio absolvitur.

Obsessam insidiis stationem

paulò post cum securiore mutavit,

pro terrenâ custodiâ

in æterna tabernacula receptus.

Gregorium alterum, maximis in Christianam Rempublicam
promeritis cognomento Magnum, Pontificem Optimum Ma-
ximum, paulò post Gregorium Episcopum Agrigentinum, supre-
mium Numen singulari beneficio terris concessit. Illum in Sici-
liâ genitum ex Silviâ Octaviâ, sanctissimâ parente Siculâ, Gor-
diani Romæ Senatoris coniuge, nonnemo scribit: at saltem
Romæ in paternâ domo Sicularum magisterio educatum, Si-
culos deinde alumnos aliquot sibi carissimes habuisse, omnes
tradunt. Certè quidem ipsum fuisse Siculari studiosissimum,
& Cenobia fundamentis condita, institutaque amplissimi patri-
monii hæredes, & Siciensium Ecclesiarum dignitas non mini-
mum aucta, firmataque, declarant. Quanquam autem hæc,
aliaque nomina decesserint, quibus monumentum quoddam in
hoc Sicularum literatorum theatro sibi vendicaret, illum hic
non omittendum censuimus. Ob nominis similitudinem, & co-
hunc

lumbæ prodigium : quibus Gregorius Magnus , P. O. M. cum Gregorio verè Magno Episcopo Agrigentino quoquomodo convenit, & alter alterius corohis videtur .

S. Gregorius I. cognomento Magnus, maternis etiam numero clausus visceribus, quantus esset futurus, à Patriarcha Benedicto Siliæ Octaviae matri, cùm sanctissimum cognatum adhuc uterum gestans inviseret, prænunciatus fuit. Ex Monacho, & Abbe S. Andreae in Urbe, S. R. E. Cardinalis electus, statim ad Tiberium Cæsarem Constantinopolim Legatus, Eutychium Patriarcham Hæreticum ita convicit; ut ejus librum Imperator in ignem iniiceret, & Eutychius paulò post morbo confectus resipiceret errore palam damnato. Summo omnium consensu Pontifex Romanus salutatus, cùm Urbe profugeret, columnæ ignæ indicio proditus, & retractus, non Imperii solum utriusque Provinciis, sed Barbaris etiam extremi Orbis regnis mirè profuit. Et primo quidem Pontificatus anno ab ipso Romani Imperii capite, Româ, pestilentissimam luem vísis portentis avertit. Proximum de Italiâ meritum : eam enim comportato undique frumento, distributis in pauperis infinitis propemodùm eleemosynis, fame liberavit. Tùm ad reliquum Imperii, regionesque longinquas conversus, Orthodoxis Episcopis mandavit, nequod per ignaviam Christiano gregi malum accideret. In Africâ Donatistas, & Schismaticos mirâ dexteritate opprescit: in Hiberniâ etiam palabundos populos ad frugem revocavit. Tùm Joannem Ravennatum Episcopum, deinde Dalmatiæ Pontifices correxit. Totus ad Hæreses profligandas intentus, è Siciliâ Manichæos expulit, Ethnicos, quosque Judaicæ superstitioni mancipatos noverat, in semitam veritatis traduxit. Postea Joannis Patriarchæ Constantinopolitani audaciam, sibi universalis Ecclesiæ Episcopi nomen arrogantis, felicissimè fugit. Hispaniæ Regnis consuluit, Urbis templis, quæ à Gothis vastata, cæterisque in integrum restitutis. Missis in Angliam Augustino, & sociis Edelbertum Regem cum omni familiâ convertit, Ecclesias construxit, & per Regnum universum, Episcopatus, scholasque publicas instituit. Agilulphum, Longobardorum Regem, Urbi, atque Italizæ ingruentem, propulsavit. Schismaticos in Istriæ finibus ad unitatem reduxit. Et quan-

vis

vis lecto ob afflictissimam valetudinem perpetuò ferè decumbe-re cogeretur; totum tamen terrarum orbem literis circumvo-lando lustravit. Gallias Simoniacâ labe purgavit, Germanias properantibus eò discipulis juvit. Concilia, quibus Ecclesiæ utilius, aut excogitari nil potest, diversis passim in Regnis, in Hispaniâ, Africâ, Numidiâ, &c. coëgit, & lectissimæ virtutis homines eisdem suo nomine præesse voluit. Arrianos deinceps in Hispaniâ, Agnoëtas Alexandriæ, &c. opportunis legationi-bus compressit. Romanum denique Imperium à gravissimâ bellorum clade, pace inter Imperatorem, & Agilulphum Re-gem compositâ, eripuit, Agilulpho ipso ab Arianismo ad Ecclesiæ Romanae gremium aggregato. Ad hæc, ne posteritas careret, & literaria Respublica meritas gratias Gregorio repen-deret; Gregorius Romanum Breviarium ordinavit, officio Ec-clesiasticarum precum elegantiore stylo, & compendiosiore in-staurato. Missæ sacrificium ita digessit, auxitque, ut ejus quasi Auctor habeatur. Antiphonarium, tot seculis tantâ cum fide-lium voluptate decantatum, composuit. Plurium festorum Officia in commodiorem usum rededit, Circumcisionis Domini, Commemorationis S. Pauli, plurium Sanctorum Pontifi-cum, Dedicationis Ecclesiæ, atque aliorum, summo etiam ipsorum Coœlitum applausu, tanto temporum decursu celebra-torum. Ut de orationibus Ecclesiæ plerisque, hymnis, atque aliis operibus, in magnis voluminibus contentis, ab eodem compositis, nil dicamus. Dum hæc moliretur, Spiritus San-ctus candidissima columba specie in aurem ipsi dictare visus est. Fuit enim, uti de vivente adhuc S. Isidorus Hispalensis Episco-pus inquit, Organum Spiritus Sancti, per cuius gratiam tantum scientiæ lumine prædictus evasit, ut non præsentium modò tem-porum quisquam Doctorum, sed nec in præteritis ipsi par fuerit unquam. Et S. Ildephonsum: nihil ei simile antiquitas denon-strarat: nam sanctitate vicit Antonium, 'eloquentiâ Cyprianum, Augustinum sapientiâ, & aliis virtutibus excelluit, &c. Synodus Toletana 8. cunctis Ecclesiæ Doctoribus præferendum cen-suit. Pontificatus anno 13. mense 6. dic 10. decessit. Ab ipsis Græcis etiam solemni anniversariâ memoriâ colitur. Martii 12. S. Gregorii opera lege apud Robertum Bellarminum de-

Scrit-

Scriptoribus Ecclesiasticis. Cæterum de Gregorio Magno Elogium concisius subdere libuit ex Bussieres.

Italia interim pessum ibat vastatione Longobardorum, fætiviâ pestilentia, & aquaruminundatione; nisi pietate Gregorii Magni suffulta inhibuisset præcipitem casum. Is ex Præfecto Urbis Benedictiæ familie sponte adscriptus, & renitens anno 590. in summum Pontificem lectus, religionis, liberalitatis, fortitudinis, privatæ pietatis, & doctrinæ viuum exemplar; cagessit, scripsit, & passus est, ægritudinem corporis emendans animi valetudine, ut stabilimentum Ecclesiæ, Romæ securitas, pauperum pater, Doctor pietatis, non modò annis sexdecim, quibus sedet, sed futuris seculis fuerit. Verè magnus, quoquo modo magnitudinem metiaris. Ex Joanne de Bussieres Societ. Jesu in Flosculis Histor. ad annum Christi 583.

CXXXVIII.

GREGORIUS CERAMEUS, ARCHIEPISCOPUS TAUROMENITANUS.

Gregorius Cerameus, Archiepiscopus Tauromenitanus, doctissimus, idemque eloquentissimus. Scripsit *Homilia* in *Evangelia*, deque aliis argumentis, è quarum numero multam s. leguntur. Meminit illius Conradus Gesnerus, Auctor datus, in Bibliothecâ. Hunc à Theophane Cerameo diversum Ecclesiæ Tauromenitanæ præfuisse anno 878. censet Rocchus Pyrrhus in Notit. Eccles. Taurom. pag. 444.

CXXXIX.

GUALTERIUS PATERNIO CATANENSIS.

Gualterius Paternio Cataniensis, Aragonensibus, ac Siculis Regibus, à stirpe, fide, virtute, obsequiis denique pretiosus, Siciliæ Protonotarius, Magnæ Regiæ Curiæ perpetuus Jūdex, ac tandem Præses. Ad caput Volentes erudita Commentaria dedit, Francisco Milanensi commednata. Ex Joanne Baptista de Grossis in Dechacordo Catani. cordâ 9. pag. 147. GUL-

CXL.

GUIDO COLUMNA MESSANENSIS.

Guido Columna Messanensis, Juris peritus excellentissimus, Regiæ Siciliæ Curia Judex, & Poëta nobilissimus. Scripsit Latino, & Italico sermone Historiam Trojanam. Historia Trojana Italica cōscripta in Bibliothecā Magni Duci Florentiæ afferabatur: eam à primoribus paginis exscriptam cū Senatus Messanensis obtinuerat, Accademici Messanenses summâ diligentia typis imprimendam curaverunt. Prodiuit in lucem Neapoli apud Aegidium longum 1665. in 4. Senatui Messanensi dicta. Scripsit quoq[ue] rudi seculo Carmina Italica, quæ unâ cum aliorum veterum carminibus Allatius edidit. Ex Placido Samperio Societ. Jesu in Iconolog. Virgin. Messan; & Leone Allatio de Poëtis Italis Antiquioribus.

CXL.I.

HALIANACTES HIMERENSIS.

Halianactes Himerensis, Sthesicori germanus frater, leges talit, singulari scientiâ, & prudentiâ præditus. Ex Constantino Lascare.

CXL.II.

HEGESIAS SYRACUSANUS.

HEgesias, filius Sostrati Syracusani, ex matre à Stymphalo, Arcadiæ urbe, Jamique, quem infantem Pindarus, & cum imitati Græci à Draconibus melle, quod apibus subduxerant, enutritum fuisse scribunt, nepos, Syracusis, ubi ortum habuit, Rempublicam gessit. Ad fatidicā postea Pisæ aram Vates Olympicus effectus est. Subinde Olympiade circiter 84. Olympiacâ victoriâ currū mulibus ducto, conspicuus extitit, ut 6. Ode in Olymp. Pindarus testatur. Ex Thomâ Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 4. pag. 105.

HEN-

CXLIII.

HENRICUS ARISTIPPUS CATANENSIS.

HEnricus Aristippus Catanensis, Principis Ecclesiae Archidiaconus, Græcis, Latinisque literis eruditus, Gulielmo I. Siciliæ Regi familiaris, Fazello, & Hugoni Falcando commendatur. Ex Joanne Baptista de Grossis in Dechacordo Catani. chordâ 9. pag. 145.

CXLIV.

HENRICUS DE SIMONE DREPANENSIS.

HEnricus de Simone Drepanensis, nobilis genere, Theologus eximus, scripsit *Commentaria iu Aristotelis Philosophiam* anno 1422. Eugenio IV. dicata. Fundavit Panormi Collegium Canonicorum S. Georgii in Algâ Veneriarum in templo S. Jacobi Mazaræ, cui Bibliothecam, libris manu exaratis, aureisque lineis exornatis, instructam, reliquit. Ex Leonardo Orlandino in Description. Drepano Scriptor. Drepano pag. 48.

CXLV.

HENRICUS TESTA LEONTINUS.

HEnricus Testa Leontinus, Italica Poësi, vel natales dedit, vel incrementa. Scripsit *Carmina*. Ex Leone Allatio de Poetis Italis Antiquioribus.

CXLVI.

HERMOCRATES SYRACUSANUS.

Hermocrates Syracusanus, vir sanè politicus, & amator patriæ, miraque doctrinâ ornatus, pater Dionysii senioris, sive Socrate. Ex Constantino Lascare.

S

HER-

CXLVII.

HERMODORUS PANORMITANUS.

Hermodus Panormitanus, Artem Historicam, & Philosophiam à Timæophonte Leontino didicit, è cuius schola plures Philosophi, & Oratores insignes prodierunt. Ex Philadelpho Mugnos in Novo Laërtio de Timæophonte pag. 102. 103. & pag. 125.

CXLVIII.

HERODICUS LEONTINUS.

Herodicus Leontinus, frater Gorgiæ, Medicus celeberrimus. Ex Constantino Lascare.

In Vitâ Hippocratis Coi legitur: cæterum parentis sui Heraclidis discipulus fuit, deinde Herodici, &, ut quidam tradunt, Gorgiam Leontinum Rhetorem audivit. In epistola quadam, Herodoto Halicarnassæo scriptâ, Hippocrates Herodici methodum medendi ejusque in pharmacis componendis peritiam laudat. Herodicum Socratis, aliorumque Philosophorum præceptorem fuisse refert Carolus Antonius Conversanus in Æthereâ Leontinorum gloriâ pag. 9. Primum omnium Artem Medicam in Siciliâ professum narrat Mugnos, vixisse annos 106. ad annum mundi 3530. Philadelphus Mugnos meminit de Herodico in Triumpho Leontino, in Raptu Proserpinæ, passim in Novo Laërtio.

CXLIX.

HICETAS SYRACUSANUS.

Hicetas Syracusanus, Philosophus, dixit omnia fieri harmoniâ, & necessitate, terramque moveri juxta primum Circulum, ut ait Laërtius. Ex Constantino Lascare.

HIE-

CL.

HIERON LEONTINUS.

Hieron Leontinus, Urconidis, Leontinæ Republicæ Senatoris, filius, in scholâ Stesichori, dum is Catanæ moraretur, in arte Poëticâ cruditus, suavitate carminis peregriniisque inventionibus maximè gratus. Scriptus *Vitam Phalaridis, Tyranni Agrigentinorum, & Tarquinii Superbi, Romanorum Regis, versu præcisa illa etate adiumento*. Urbanis Magistratibus regendis etiam adhibitus, decessit anno post orbem conditum 3509. ætatis suæ 81. Ex Philadelpho Mugnos in novo Laertio pag. 130 in Triumpho Leontino, & in Raptu Proserpinæ.

CLI.

HIERON TYRANNUS SYRACUSANORUM.

Hieron Syracusanus, Tyrannus, Ditromedis filius, frater Gelonis, liberalis, & beneficus in Literatos, & Musicos. Ex Constantino Lascare.

Hieron Syracusanus, cum esset ex Duce Rex factus, populi Romani perpetuus amicus fuit: atque ominus expere disciplinæ cum in morbum incidisset, erudiri cœpit, ac sese ultrò sermonibus Physicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, Poëtis Pindaro, & Simonide accessitis usus est. Ælianus de variâ Historiâ.

Catanâ potitus, abolito Catanae nomine, Ætnam eam Urbem, seque Ætnæum appellari jussit, *Legesque tamen Laconicas, tamen Doricas incolis prescripsit*, quæ sanè præstantissimæ erant. Fuit quoque Hieron strenuus pugil, terque in Olympicis certaminibus vicit, semel quadrigis, semel celete. At post alteram celetem partam in Olympiis victoriam Syracusas regressus, Catanam, posteâ petiit: ubi morbo correptus, postquam undecim regnasset annos, mensisque octo, fato functus est: voto Jovi facto, Regnique successore Thrasybulo fratre prius ab eo nominato. Res

liquit autem unicum filium, cui Dinomeni erat nomen. Honores funeris non alios naclus est, quām si ipsius Catanae Urbis conditor fuisset. Ex Thomâ Fazello de Rebus Siculis Decad. 2. lib. 1. cap. 4.

C L I I.

HIERONYMUS TYRANNUS SYRACUSARUM.

Hieronymus Syracusanus, nepos Hieronis, vir sanè doctissimus, sed crudelissimus fuit. Ex Constantino Lascare.

Hieron Junior, quem pulchritudine corporis nemo æquabat, & futurum Regem portenta pronunciaverant, industriâ, & rei bellicæ præstantiâ Rex Syracusarum salutatus, splendidissimum, dominatum gessit. Cùm morti appropinquaret, careretque liberis, Hieronymum, ex Gelone filio præmortuo nepotem, quindecim ei adhibitis tutoribus successorem in Regno, & heredem instituit, cumque admonuit, ac tutores, ut foedus cum populo Romano, quinquaginta annos ab eo cultum, & ipsi inviolatum servarent. Sed Hieronymus abjectâ tutelâ, contemptisque avi monitis, luxuriosius, & arrogantiûs agendo, à Romanis descivit, adhæsitque Annibali. Cùmque superbè nimis in cives feceret, ab eis interfactus est. Livius lib. 4. Secundi Belli Punici. Consule Thomam Fazellum de Rebus Siculis Decad. 2. lib. 4. & 5.

C L I I I.

HIERONYMUS GRANDIUS SYRACUSANUS.

Hieronymus Grandius Syracusanus, Cæfarei, ac Pontificii Juris Doctor, Generalis Vicarius Urbem patriam gubernavit. Floruit anno 1500. Scripsit *Historias, seu Chronicon Siciliae*. Ex Placido Recinâ in Notit. Messan. tom. 2. pag. 224. Stephano Mauro in Messanâ Siciliæ Protoemetropoli pag. 10. Melchiore Incofero Societatis Jesu de Marian. epistol. cap. 54. pag. 409. Vincentio Ferrârotto de Ufficio Strategi pag. 9.

HIP-

C L I V.

HIPPARCHUS SOLOENTINUS.

Hipparchus, sive Hipparchides r Soloëntinus, Poëta eximius Tragicus. Scriptis ad modum Eclogæ Amores inter Lycum fontem, & Lissum flumen in campis Leontinis. Qui biberet ex Lyco fonte, statim, aut ad tres dies moriebatur. Ex Philadelpho Mugnos in Novo Laërtio pag. 131. 152.

C L V.

SANCTUS HIPPOLYTUS EPISCOPUS.

Sanctus Hippolytus Episcopus Siculus, communis opinione non Christianorum modò, sed Ethnicorum, verus Propheta, & Vir sanctus habitus: nam Divino Spiritu afflatus multa prædictit. Hippolyti *Vaticinia* una cum libris Oraculorum, quæ Danielis Visiones vocabant, apud Græcos, & Saracenos summam Religione asservabantur. Quæ quidem Vaticinia omnes cùm in Occidente, tūm in Oriente venerabantur, & interpretabantur, ex Græcis, ac Latinis, ex ipsis etiam Saracenis, quos prælia aggressos illis subnixos, fidentesque, & de victoriâ certos, tradit Luitprandus, atque fidem rerum eventu Vaticiniis auctam. Adit hic Auctor in Historiâ legationis, quam anno 988. pro Othonibus Augustis ad Nicephorum Phocam Imperatorem Constantinopolitanum obivit, Phocam interpellans: Hippolytus quidam Siciliensis Episcopus *Vaticinia* scriptus & de Imperio vetero, & de gente nostra. Quo autem ævo floruerit, cuius Sedis Episcopus fuerit; non dum exploratum. Pro certo habendum ipsum ante Saracenos vixisse, Vaticinia quoque ante Barbarorum cladem scriptissimè: Stephanus Mautus, & Petrus Anselmius in Civem, & Episcopum Messanensem trahunt: fortè illud commune jus obtendentes, quo bona detulæta primi occupantis fiunt: aut aliud, quo bona propria liberorum ab intestato decedentium paromibas obveniunt. Cum ergo Messana Siciliae patens

rens reputetur apud populares suos; quisquis Siciliensis Episcopus dicitur sine particularis sedis significatione, Messanensis Episcopus intelligendus, & Siculus pro Messanensi recensendus. Ex Luitprando Episcopo Crenaonensi in Historiâ prædictâ legationis, ope râ Chrystopori Brouveri Societ. Jes. Henrici Canisi, deum Cæsaris Baronii editâ, Octavio Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Sicul. pag. 36. & in Animæversion. pag. 14. Petro Ansalonio de familiâ Ansaloniâ pag. 310 num. 80. Stephano Mauro in Messanâ Sicil. Protometropoli pag. 252. atque alibi.

C L V I .

HONUPHRIUS MAREMMA CATANENSIS.

HOnuphrius Maremma Cataniensis, Ordinis Prædicatorum, vir omni doctrinarum genere excultissimus, Theologus in primis scientissimus, & Concionator eloquentissimus. Martini Regis conscientiæ moderator, floruit anno 1395. Ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Cataniensi Chordâ 2. pag. 136

C L V I I .

J A C O B U S L E O N T I N U S .

Jacobus Leontinus, Italicae Poësis parens, scripsit *Carmina*, quæ infantiam redolent, & characteris simplicitatem. Ex Leone Allatio de Poëtis Italis Antiquioribus.

C L V I I I .

JACOBUS HUMANA NETINUS EPISCOPUS
SCUTARENsis.

Jacobus Humana Netinus, Abbas S. Spiritus Caltanissette, Scutarensis, seu Chalcedonensis Episcopus, ut scribit Littara, Dalmatii Episcopi Syracusani Vicarius, dum Syracusanam Diœcesim lustraret, Calatajeronæ deceperit anno 1517. Augusti 10. Neti ædes S. Claræ dicavit, & Leonis X. Pontificis jussu Divi Conradi primum festum instituit. Inter Scriptores Vite S. Conradi

Bibliotheca.

143

radi ab Octavio Cajetano refertur. Ex Vincentio Littara de Rebus Netinis pag. 141. Roccho Pyrrho in Notit. Eccles. Syracus. pag. 224. Octavio Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Siculor. in Animad. ad Vitam S. Conradi pag. 81. ubi falso Joannes Scutaren sis appellatur.

C L I X.

JACOBUS RHEDA DREPANENSIS.

Jacobus Rheda Drepanensis, Ordinis Prædicatorum Magister, Siciliæ Inquisitor in Orthodoxæ fidei negotiis anno 1470. In sacris literis, & in disputationibus contra Hæreticos eruditissimus. Scripsit *duo volumina contra Heretitos*, *unum volumen in Job*. Ex Leonardo Orlandino de Scriptor. Drepan. pag. 41.

In Cœnobio Messanensi S. Hieronymi, sanctitate, ac miraculis clarus decepsit Martij 15. Prophetæ dono insignis, multa prospera Consalvo Cordubæ prædictus, quâ de causâ Consalvus ducentos aureos, frumenti modios 170. quotannis Cœnobio Messanensi mittere consuevit, facello in illius Cœnobii Templo sibi delecto, quod nobilissimâ tabulâ exornatum voluit. Franciscum nominatum legimus. Ex Stephano Mauro in Messan. Sicil. Metropoli pag. 190. Octavio Cajetano in Martyrologio Siculo pag. 109. Silvestro Maurolyco in Oceano Religion. lib. 2. pag. 141. Placido Samperio in Iconolog. Virgin. Messan. lib. 2. pag. 259.

C L X.

JACOBUS RIBALDUS NETINUS.

Jacobus Ribaldus, Raynaldum alio in loco Pyrrhus vocat, Netinus, Generalis Vicarius Syracusanæ Dioecesis, à Dalmatio de S. Dionysio Catalauno, Episcopo electus, Cæsarei, ac Pontificii juris Doctor, Historiâ claruit seculo decimo quarto. Scripsit *vitam S. Conradi Eremita soluta oratione*, Dalmatio dictam, ex Roccho Pyrrho in notit. Ecclesiæ Syracusanæ pag. 181. 228. Vincentio Littara de Rebus Netinis pag. 143. Octavio Cajetano in Animadvers. ad Vitam S. Conradi pag. 85. tom. 2. Vitar. SS. Siculorum.

C L XI.

IBYCUS MESSANENSIS.

IBycus Messanensis, Historicus, & Poëta ex novem vatisibus lyticis Græciæ unus, Reginus genere, *plura lingua Dorica* scripsit. Primus instrumentum fambucam invenit. Hic in filiâ quadam Calabriæ à latronibus captus, & ab eis interemptus, ad grues casu illac volantes dixit: saltem vos testes mortis meæ, & ultrices estote. **Quo** interempto latrones die quadam in theatro spectandi gratiâ sedentes, cum grues forte volantes vidissent; dixerunt ad invicem: ecce grues Ibyci, quod quidam audiens, id, quod erat, suspicans, Civitatis Praefecto retulit, qui re discussâ, & cognitâ eos suspendio damnavit. Unde proverbium ortum est in re certâ: **Grues Ibyci**, quod Divus Cyrius Divinâ factum Providentiâ affirmat. Ex Constantino Lascare.

Ibycum fuisse Reginum affirmant ex veteribus, ac recentibus non pauci, quos dissimulare non possumus. Cicero lib. 4. quæst. Tusculan. Neanthes apud Athenæum lib. 4. Athenæus lib. 13. Polydorus Virgilius in Catalogo Inventorum rerum. Carolus Stephanus in Dictionar. Joannes Gerardus Vossius de Poëtis Græcis lib. 4. Lilius Gregorius Gyraldus. Ex adverso veterum aliorum auctoritate subnixi, præsertim Diogenis Laertii, Scriptores nostrates illum fuisse Messanensem scribunt. Franciscus Pharaonius in Institut. Grammat. de Cosmographiâ. Franciscus Maurolycus in Compendio Historico Siciliæ. Joannes Jacobus Adria de Valle Mazaria, & de laudibus Siciliæ. Claudius Marius Aretius in Corographiâ Siciliæ. Thomas Fazellus de Rebus Siculis Decad. I. lib. 2. pag. 49.

Polyzelii Messanensis Historici secundum quosdam, Phystii secundum alios, Cerdantis secundum alios, filius creditur. Gyraldus.

Ab avibus Ibycis nutritus, & ab eisdem nominatus fuisse dicitur. Ex Athenæo lib. 2. cap. 1. apud Balthasarem Bonifacium in Historiâ ludicrâ lib. 1. cap. 6. ubi plura de Ibyco, pag. 6. & 7.

Lasciviae nota laboravit. Hinc in jocum proverbialem abiisse vide-

videtur Ibyci equus, de iis, qui nolentes præter ætatem, ac viros ad periculosum negotium adigorentur. Ejusdem Poema máxi-mè lascivum quoque fuisse testatur Cicero 4. Tusculan.

Digressus à patriâ in Samum Insulam navigavit, quo tempore Samiorum Rempublicam Polycratis pater administrabat, quin-quagesimâ circiter Olympiade, cùm apud Lydos Croetus regnaret. Gyraldus.

Cùm Græciam peragraret, in solitudine comprehensus à latronibus, jam jam jugulum siccis præbiturus, grues, quæ forte fortunâ supervolabant, ultrices forcæ dixit: at ipse quide[m] interfactus est. Sed in theatro Corinthi latrones assidentes, à Gruibus prodditi, meritas poenæ lucerunt. Unde Ibyci Grues Græcis in adagium abierunt, quoties sceleribus novo quodam, & improviso casu deterris, scelesti supplicio afficiuntur. Plutarchus de Garrulitate.

Extat hac de re Græcum Epigramma titulo Antipatti, quod Petrus Ægidius Antuerpiensis latinum reddidit:

Quondam ad desertum venientes, Ibyce, littus,

Vitam prædones eripuerent tibi.

Sepè gruum nubem imploranti, quæ tibi testes

Advenere necis, cùm morerere, tua.

Attamen haud frustra: siquidem clangore volucrum

Sisyphio cædem est Eumenis ulta solo.

Latronum genus, heu cupidum lucri, atque rapina!

Cur vos nequaquam terruit ira Deum?

Quando nec Agibus, vatem qui occiderat olim,

Atrarum occursus fugerat Eumenidum.

Scripsit libros septem lingua Dorica. Suidas. Sed octo, ejus libros fuisse refert Raphaël Volaterranus lib. 6. Anthropolog. Magni nominis Poëta fuit: adeout genus metri ab eo Ibycum dictum sit. Arnoldus Pontanus in notis ad Eusebium anno Abrahami 1477. styli suavitate Stesichorum imitatus. Athen. lib. 4.

Sambucam invenit. Est autem Sambuca instrumentum musicum, quatuor fidibus tensum, ex Euphorione in lib. dc lissimis, acutum sonum reddens ex Mastrio apud Athenæum lib. 12. quod usitatum fuisse Parthis, & Troglodytis, Pythagoras in libro de Mari Rubro tradit.

T

Con-

Consule Laurentium Crassum de Poëtis Græcis , Placidum Reinam tom. 1. Notit. Histor. Messan. à pag. 117. ad pag. 123.

Fuerunt , & alii duo Ibyci : alter Poëta melicus , alter Philosophus Pythagoricus . Consule Crassum , & Reinam citatos .

C L X I I .

I D I S A G R I G E N T I N U S .

FIstulam quidam putant à Mercurio inventam , alii à Fauno , quem Græci vocant Pana : non nulli eam ab Idi , pastore Agrigentino ex Siciliâ . Ex Isidoro etymolog. lib. 3. cap. 21.

Tibiam è calamis factam Tityrinum vocant Dores Italici , ut refert Artemidorus Aristophanius lib. 2. de Doride apud Athenæum lib. 4. edit. Græcolatin. pag. 182. qui pag. 176. habet : non me latet Ameriam Macedonem in glossis scripsisse Tyri , non Monaulon appellari .

Cæterum Siciliæ fecunditatem vel in arundinibus gignendis quæ ad tibias faciendas maximè sint idoneæ , narrat Solinus cap. 12. In Thermitanis locis Insula Siciliæ est arundinum ferax , quæ accommodatissimæ sunt in omnem sonum Tibiarum , sive Præcentorias facias , quarum locus est ad puluinaria præcinden- di : sive Vascas , quæ foraminum numeris Præcentorias antece- dunt : sive Puellatorias , quibus à fono clariore vocamen datur : sive Gingrinas , quæ breviores licet , subtilioribus tamen modis insonant: aut Miluinas , quæ in accentus exēunt acutissimos ; aut Lydias , quas & Turarias dicunt , vel Corinthias , vel Ægyptias , aliasque à Musicis per diversas officiorum , & nominum species separatas . Idem ejusdem Siculæ telluris indolem erga Musicam laudat . Nam , inquit , in Halesinâ regione fons alias quietus , & tranquillus , cùm siletur ; si insonet tibiæ exultabundus ad can- tum elevatur , & quasi mireetur dulcedinem vocis , yltræ margi- nes intumescit . Quod & Dionysius Africanus de situ Orbis in- nuit :

Hic & Halesinus fons est mitissimus undis ,
Tibia quem extollit : cantu saltare putatur ,
Musicus & ripis latis excurrere plenis .

lege

Bibliotheca.

I 47

lege Joannem Vigintimillium de Poëtis Siculis Bucolicis à pag.
14, ap pag. 23.

C L X I I I .

JOANNES ANSALONIUS CATANENSIS.

Joannes Ansalonius Catanensis, Pittinæ Dominus, adeò eloquentiâ pollebat, ut Apollo nuncuparetur. Acri vir ingenio fuit, eruditione, ac moribus præstantissimus, Pater Hieronymi Ansalonij, qui ad Joannem Siciliæ Regem pro arduis Regni negotijs Orator fuit, Senatoriæ dignitatis in patriâ restitutor, Alphonso Regi pretiosus. Ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Catan. Chordâ 9.

C L X I V .

JOANNES ANTONIUS GOZIUS NETINUS

Joannes Antonius Gozius Netinus, Jurisprudentiâ clarissimus, & sanè singularis habitus, Joannis Scarrociae, Medicorum etatis suæ celeberrimi, sacer. Veneno extinctus Palatioli, dum ibi delegatoriâ potestate crimina inquireret. Extat ejus *Epistola ad Petrum Pipim ann. 1496.* ex Vincentio Littarâ de Rebus Netiniis pag. 143.

C L X V .

JOANNES ANTONIUS PROVINA NETINUS.

Joannes Antonius Provina Netinus, quem Ferdinando Regi à Secretis fuisse scribit Littara, Historicus excellentissimus, & Geographus, in Insulam Hiberniam à Summo Pontifice missus Nuncius, scripsit de ejus Insula, & Thyles situ, populorumque moribus, quem librum Ferdinando Acunæ, Siciliæ Proregi, dicavit. Abservabatur opus Neti apud Cœnobitas Minores de Observantiâ. Ex Roccho Pyrrho in Notit. Ecclesiæ Syracusan. pag. 227. Vincentio Littarâ de Rebus Netiniis pag. 125.

T 2

JOAN.

JOANNES AVRISP A NETINUS.

JOANNES Aurispa Netinus, vir quidem omni scientiarum genere eruditus, & celeberrimus. In Italiā ob laudes in Poēticā disciplinā, laureā redimiculum prædicant. Præclaris dotibus à Secretis Sedis Apostolicæ à Nicolao V. Pontif. creatus, à quo & Abbatiam S. Philippi de Grandis Messanæ obtinuit, deinde ab eodem Pontifice Abbatiam S. Mariæ Roccadiæ Leontini anno 1451.

Joannem Aurispam Secretarium Apostolicum, Rhetorem luculentum, à Romano Pontifice in pretio habitum, scribunt Auctor supplementi Chronic. & Philippus Bergomas lib. 15. Floruisse in politiori literaturā utriusque linguae testatur Thomas Fazellus pag. 108. excelluit namque ingenio non ad solutam solum orationem, sed ad versus componendos elegantissimos. Quo in genere nonnulla ejus Epigrammata, in altero verò Epistolarum opus egregium, & Hieroclis liber in Pythagora aurea carmina latinitate donata, extant. At verò Lilius Gregorius Gyraldus quanquam illum inter Oratores, ac Poëtas reponat; Græcè, Latinèque probè doctum fuisse refert; ejus tamen carmina, quæ ipse legerit, nescio quid Sicularum gerrarum habuisse opinatur: fuit enim eo tempore, quo nondum exquisitæ literæ in lucem redierant. Vixisse autem Ferrariæ ad summam senectutem, à Ferrariensibus Principibus summo loco habitum, qui & cum locupletem reddiderunt. Ab illo Cistarellam familiam originem duxisse ferunt. Sed tam immitti censurā de Aurispæ carminibus, cæteroqui elegantissimis, ut Fazellus testatur, Lilius iste Ferrariensis ferreum ingenium præfserit, non Lilium olet. Laurentius Valla, cæteroqui homo austerus, sed elegantiarum studiosus, fatetur se multum Aurispæ, tūm Leonardo Aretino debere cum laudis præconio. Nam id dicam, inquit, quod verè possum dicere, me non tam meā voluntate, quæ ardentissima erat, ad hoc opus descendisse, quām prudentissimorum, atque amantissimorum confilio, cùm aliorum, tūm præcipue Aurispæ,

pæ, & Leonardi Aretini, quorum alter g̃tæcē legendo , alter latīnē scribendo ingenium excitavit meum : ille præceptoris , hic emendatoris, uterqūc parentis apud me locum obtinens , & ... ò viros omni laude dignissimos ! ò de literis , ac de literatis optimè meritos ! Non veremini, ne alii eò , quò vos pervenistis , lictè perquām arduum sit, perveniant : sed hortamini , incendiatis , & quasi de alto manum scandenti porrigitis . Meminerunt & alii de Aurispā , Æneas Silvius Piccolomineus in Histor. Leander Albertus in Histor. Ital. Chrystophorus Scannellus in Chronic. Sicil. Franciscus Philelphus in Epistolis : quas tamen Philelphi epistolas ab anno 1427. ad annum 1453. fictas existimat Vincentius Littara de Rebus Netinis, fallaci sancè conjecturā probans Aurispam obiisse ann. 1406. Attamen ad ann. 1457. supervixisse Aurispam constat in lib. Protonot. Sicil. pag. 166. teste Roccho Pyrro in Notitiis Ecclesiæ Syracusanæ pag. 225.

CLXVII.

JOANNES BURGIUS CALATAJERONENSIS, ARCHIEPISCOPUS PANORMITANUS.

Joannes Burgius Calatajeronensis , Artium, & Medicinæ Doctor, ut nemo alias, per eam ætatem clarissimus, patritio genere , ad Urbana officia gerenda repetitis vicibus admotus; cum Syndicus esset, seu municipalium jurium Advocatus, ac Defensor, quod munus solis Nobilibus etiam num conceditur, pro rebus patriis ad Alphonsum Regem , Cajetæ agentem , Orator mittitur anno 1446. Rebus, quas in commissis habuerat, feliciter peractis , de Rege ipso meritus est . Nam subinde morbo corruptum, periculo , in quod inciderat , Regem exemit . Hinc in Episcopum Sipontinum promotus est : è quâ Diœcesi Callixto Pontifice indulgente plurima Divorum Lipsana, inter quæ frustulum ossis ex brachio Divi Jacobi Majoris, Calatajeronensem Tutelaris , ad Cives suos per Nicolaum Montelconeim , Archidiaconum Garganicum , & Canonicum Syracusanum transmisit. Antequām Calatajeronem inviseret creatus Archiepiscopus Manfredonias, sive quod duas sedes in unam coaluscent , sive Siponti-

pontinâ extinctâ Manfredoniz dignitas supereret, tûm Abbas Novæ lucis dicitur à Rocco Pyrrho. Cardinalis Nicæni Beffarionis, viri eloquentissimi, ac sapientissimi, tunc Episcopi Mazzariensis, Archimandritæ Messanensis, & Siculorum Cœnobiorum Ordinis Basiliani Abbatis, negotia fideliter, constanterque administravit. Sed erepto è vivis Beffarione anno 1464. ætatis 77. Ravennæ, cùm è Gallicanâ legatione rediret, eodem anno Januarii 25. Mazarensi Ecclesiæ, quam Selinuntinam Adria vocat, Burgius præficiatur, à Ferdinando Rege apud Paulum II. Rom. Pont. nominatus, & Abbas S. Annæ de Portellâ, seu de Scalis, Monteregalensis Dioecesos, electus. Mox à Siculis Optimatibus, solutis jam Generalibus Regni Comitiis pro Regni Capitulis, Decretisque sanciendis ad Joannem Regem, Terraconæ degentem, Orator missus, omnia ex voto perfecit, & Mazarensi Ecclesiæ, Urbi patriæ, Netinæque, quam à Calatajeronne impensiùs diligebat, privilegia, tanquam Regiæ benevolentia indices, impetravit, quibus adhuc gaudent, Burgii memoriâ in ipsis vigente. Anno demum 1467. ad Panormitanî Archiepiscopatus fastigium Pauli II. diplomate, quem Romæ à morbo liberavit, evectus est. Cùmque duris exantlatis laboribus patriam adiisset, ibi spiritum exhalavit, anno 1469. Januarii 16. in æde maximâ tumulatus. Sed Joannes Vega, Siciliæ Prorex, cùm ejus cadaver effossores integrum reperissent, decentius humari mandavit, adjecto epitaphio :

*Illusterrimo, ac Reverendissimo Joanni Burgio,
Episcopo Sipontino, Mazarensi, ac tandem Archiepiscopo Panormitano:*

*D. Vespaſianus Bonannus, Franciscus Rizarus : Franciscus
Monteleonius, & Nicolaus de Manardo anno 1543.
Civitatis Patres, antiquitatum non immemores,
tumbam banc instaurare fecerunt. Cessit natura
anno 1466.*

*Ex Petro Paulo Morrettâ in Historiâ Calatajeronensi pag.
41. & 53. Roccho Pyrrho in Notit. Ecclesiæ Syracusanæ pag. 233.
Panormitanæ pag. 168. Mazarensis pag. 513. 514.*

JOAN,

CLXVIII.

JOANNES BAPTISTA PLATAMONIUS CATANENSIS.

Joannes Baptista Platamonius Catanensis, ingenio, sanguine, fortunis tandem illustris. Regii Fisci Patronus, Alphonso, Siciliæ Regi, à Consiliis, & à Secretis. Magnæ Regiæ Curia perpetuus Judex, ad Romanos Pontifices, ad Imperatores, Regesque pro Alphonso sibi Orator, ac Legatus, Siciliæ tertium Prorex; in hoc Siculorum literatorum pinacothecâ merito sibi vendicat locum. Ex Joanne Battista de Grossis in Decachordo Catanensi Chordâ 9, pag. 146.

C L X I X.

JOANNES CANDIDUS SYRACUSANUS.

Anquam Leo X. Pont. Max. Romanum gymnasium pararet, novoque titulo Romanam Sapientiam vocaret; Lectores Sacrarum literarum Palatii Apostolici è Dominicanâ familiâ eligebantur, una cum eiusdem Palatii Magistris. Inter Lectores illos magni nominis recensetur Candidus noster hisce verbis: Pater Baccalaureus frater Joannes de Candido ex Trinacriæ Provinciâ sub Sixto IV. Pont. Max, à Magistro Ordinis Leandro de Mansuetis ad legendum sententias in Sacro Palatio fuit deputatus. Ita enim in ejusdem Provinciæ Regesto pag. 95. emicat. die 5. Junii anno 1474. Frater Joannes de Candido Baccalaureus fuit deputatus ad legendum sententias in Sacro Palatio, pro primo anno, pro gradu, & formâ, & completâ lecturâ, habuit licentiam accipiendi insignia Magistralia ubicumque. Ex Vincentio Mariâ Fontanâ in Syllabo Magistrorum Sacri Palatii Apostolici pag. 186.

JOAN-

CLXX.

JOANNES GATTUS MESSANENSIS,
EPISCOPUS CATANESIS.

Joannes Gattus Messanensis Ordinis Prædicatorum, natus anno 1440. patre Gerlando Gatto Agrigentino, viro nobili, ingenio, & memoriâ felix, Dialecticus, Philosophus, & Teologus præclarus, Mathematicus etiam non obscurus. Publico ære Florentiæ, Bononiæ, diutius Ferrariæ docuit. Cum Romæ in Generalibus Dominicanorum Comitiis coram Nicolao V. Pont. Max. disputaret, interrogatus à Nicolao fuit, num publico decreto Doctor pronunciatus fuisset, respondissetque Joannes, nondum se Doctoratus insignia consecutum, Pontifex imposito illi apice Doctorem pronunciavit. Præter Latinum, & Hebræum sermonem, Græcanicum etiam calluit, ad quem facilis, & opulentius sibi comparandum, in Græciam tendit. Romæ Cardinalis Bessarionis favore primò Abbas Alyensis, mox Episcopus Cephalœditanus, ac denūm Catanensis effectus est post discessum Francisci de Campolo, Episcopi Catanensis. Sed àd assequendam Catanensis Ecclesiæ possessionem inhibitus, interim ab Ecclesiâ Cephalœditana exclusus, mœrore confectus in patrio solo denatus est, delatusque in ædem S. Dominiaci, in qua facris religionis simul, & doctrinæ fuerat iniciatus, & communione luctu, ac splendido funere cohonestatus, in æde maximâ Divæ Mariæ, sepulturæ mandatur. Extant *Orationes aliquæ coram Romano Pontifice habite, varia eruditione referentes*. Ex Thomâ Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 2. pag. 50. Michaële Pio de Viris Illustribus Dominic. part. 2. lib. 3. pag. 44. Francisco Mauroloco in *Histor. Sicil.* lib. 5. pag. 168. Antonio Senensi de Scriptoribus Dominic. Roccho Pyrrho in *Notitiis Ecclesiæ Cephalœdit.* pag. 460. Catan. pag. 58. atque alibi, Josepho de Ambrosio in *Relatione solemnitatis Epistolæ Marianæ ad Messan.* pag. 317.

JOAN-

C L X X I.

JOANNES MARRHASIUS NETINUS.

JOANNES MARRHASIUS NETINUS. Poëta clarus anno 1446. in Italia est habitus. Senis Angelinetum *Poema amatorium Elegiaco versu* coascriptis, quod Leonardus Aretus in Epistolâ, quam ad ipsum dedit, maximè probavit. Multa item alia ingeniosi Poëtæ monumenta edita sunt, in quâ arte doctorum hominum iudicio sunamus evasisset; nisi Medicinæ deditus, Musis ultrò cef-sisset. Ex Thomâ Fazello de *Rebus Decad. I.* pag. 109. lib. 4. Roccho Pyrrho in *Notitiâ Ecclesiarum Syracusanarum* pag. 226.

C L X X I I.

JOANNES MATTHÆUS SORTINUS NETINUS.

JOANNES MATTHÆUS SORTINUS NETINUS, in arte Medicâ præstans-tissimus, totius Siciliæ Archiater à Ferdinando Rege creatur, datis literis Barcinone 3. Kalendas Junii 1503. in quibus ejus industriam, & in medendo peritiam, etiam in aulâ Regiâ probataam, Rex commendat. Ad Generalem Siculi Regni Conventum pro Patriâ Orator missus, in Reipublicâ Netinæ ornamen-tum, utilitatemque nonnullas immunitates obtinuit. Vixit ad annum Christi 1518. ex Vincentio Littarâ de *Rebus Netinis* pag. 147. Philippo Ingrassiâ de *Protomed. Sicil.*

C L X X I I I.

JOANNES PATERNIO CATANENSIS, Archiepiscopus Panormitanus, Cardinalis designatus, Prorex Siciliæ.

JOANNES PATERNIO CATANENSIS, Monachus Benedictinus Cœ-nobii Cataniensis Divæ Agathæ, natalibus illustris, atque in-geatibus literarum promeritis illustrissimus, ob Juris utriusque

V digni-

154 Siciliæ , Vetus

dignitatem Doctor fundamentarius à nostratis Jurisconsultis appellatus ; post Archidiaconi , & Vicarii partes in Ecclesiâ Catanensi summâ prudentiâ obitas , muniaque Abbatis S. Leonis Assorensis , S. Mariæ Novæ Lucis , & S. Mariæ de Scalâ pari laude peracta , Episcopus Melitensis , & Cameræ Apostolicæ Collector evasit , anno 1478. postquam in successoris gratiam Antonius Alagona Melitenses insulas abdicaverit , Sixto IV. Pont. Max. & Ferdinando Rege , annuentibus . Eiusdem Regis assensu , & Innocentii Octavi Pont. Max. auctoritate Melitensem Episcopatum in Panormitanum Archiepiscopatum cum Petro Fuxo , Sanctorum Cosmæ & Damiani Cardinali , commutavit , compositis interea conditionibus , quæ utrique prodecent , anno 1490. Princeps templū Panormitanū facello ad aram maximam constructo , marmoreis signis , ab Antonello Gagino Panormitano Sculptore celeberrimo , ad sacerdorum admirationem elaboratis , exornavit , ædes Archiepiscopales hortis , fontibusq; irriguis , operæ marmoreo conspicuis , adauxit , proventusq; ampliavit . Regias vices tam alto animo in Siciliâ gessit anno 1494. ut bis , atque iterum ad easdem gerendas fuerit admotus . Cum octogesimum annum attingeret , Romam accitus ; ut à Romano Pontifice inter Purpuratos Patres cooptaretur ; mundo valedixit anno 1511. Januarii 24. Iacet in templo Panormitano ad levam sine ulla inscriptione , gentilitio tamen stemmate insculpto . Scriptit *Allegationes elegantissimas pro Primatu Ecclesiae Panormitanae*. Ex Roccho Pyrrho in Notitiis Ecclesiae Melitensis pag. 600. Panormit. pag. 170. 171. Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Catan. chordâ 9. pag. 143. & 148. Joan. Francisco Abelâ in Melitâ Illustratâ .

CLXXIV.

JOANNES PISCIS CATANENSIS , EPISCOPUS CATA-NENSIS .

Johannes Piscis Catanensis , Simonis , & Antonii frater , natu minimus , Ordinis Minorum Conventualium divi Francisci Assisiatis , gentilium splendoribus , doctrinæque varietate clarissimus , Theologus eximus , Orator disertissimus , mirabilem , quam

Bibliotheca.

155

quam de scipto in Siciliâ opinionem excitaverat , Basileensi Coacilio , cui Alphonsi Regis Orator interfuit , mirabilis superavit . Demum ad Cataniensis Ecclesie thiaram cœctus , extremum diem obiit , magno sui desiderio relicto , ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Cataniensi Chordâ I. pag. 148. & Chordâ 9. pag. 144.

Hunc fuisse præcipuum Doctorem Speculatum , nuncupatum Malicum Hæreticorum , affirmat Rocchus Pyrrhus in Indice notabilium rerum octo Episcopatum florentium in Siciliâ , literâ I. ver. Ioannes de Piscibus ,

Ioannes de Piscibus ex Cataniensibus Proceribus satus , acerri-
mā ad studia iudeam exercuit , ut vix ex ephebis solutus in patrio
Lycæo publicè Philosophiam profiteretur . Sac. Theol. Magister
Religionis Academias suo nomine decoravit . Exiguæ staturæ ,
sub flavi coloris à pluribus Ioannes Piscicellus , vocabatur . Soli-
da , atque imperturbata vocis organo gaudebat , ut mirum fuc-
rit ex gracili pectorc adeò sonoram emergere . Quare à Regiis
Consiliis adscitus , universali Comitiorum plausu Provinciæ
moderator eligitur anno 1421. In concionibus floridus , zquæ
ac eruditus , expeditâ pronuntiatione mirificè Auditores allicie-
bat . In literariis disceptationibus subtilis quemquā secum con-
gridentem illudebat , unde in proverbium abiit : Pisciculus
thygnos in rete conchusit . Ad Concilium Basileense anno 1435.
bis profectus cum Nicolao de Tedeschiis , Panormitano Archie-
piscopo , ab Alfonso Rege missus , Catanzæ ultimum diem
clausit senio confessus anno 1444. atque in æde maximâ mor-
tuali pompa tumulatur ; Ex Philippo Cagliola in explorat . Pro-
vinciæ Siculæ Minorum Conventualium 6. manifstacione 6.
pag. 176.

C L X X V.

JOANNES PRÆCOPIUS PANORMITANUS.

Ioannes Præcopius Panormitanus , Cœnobii S. Martini Ordini
Benedictini Alumnus , humanis , divinisque scientiis or-
natus , regularium Institutionum consultissimus , Angelo Seni-
fo immortuo Abbas S. Martini subrogatur anno 1386. Decem-
bris

V 2

bris 8. ab omni conventu , atque ab Urbano VI. Pont. Max. ap-
probatur . Siculorum nomine ad Gregorium XII. Orator mis-
sus, absolutionem ipsis impetravit ab interdicto, & execrationi-
bus , quibus devinciebantur , anno 1414. Idibus Augusti . Tan-
dem per annos 32. officio functus rarâ cum primis in pauperes ,
peregrinosque charitate , vitâ functus est anno 1418. Septem-
bris 4. in ejus locum Bernardo Invegio Panormitano paucis pôst
diebus substituto . Fuerat Ioannes in concionario munere , at-
que in docendo clarissimus : subinde de literis benemerentissi-
mus, quod in suo Cœnobio Philosophiaæ, ac Theologiae, Sacro-
rumque Codicum studia excitaverit. Edidit Historiam instaura-
tionis Gregoriani Cœnobii S. Martini metro alligatam . Extant
m.ss. in Bibliotheca ejusdem Cœnobii quæstiones Theologicæ ,
atque in Sacram Scripturam . Ex Roccho Pyrro in Notit. Cœ-
nobii S. Martini pag. 177. 178.

CL XXVI.

JOANNES PRIMUS CATANENSIS CARDINALIS.

Gymnasium Catancense, à M. Marcello post expugnatas Sy-
racusas institutum , vel restitutum , cùm ad Hippocratis
tempora primam originem referat ; Friderico II. Rege , Cata-
nensibus infensissimo , eversum , Alphonsus Rex, eisdem gra-
tissimus, instauravit , aucto præceptorum stipendio , multisque
immunitatibus liberaliter collatis . Quæ inde utilitates profici-
cantur non uni Cataniæ, non uni Siciliæ, sed universo terrarum
Orbi, cùm inde tot sapientissimi viri prodierint ad Urbium , ad
Regnum, ad Orbis totius monumentum, & gloriam immor-
talem , quæ literis facilè comparantur ; mihi percurrere jucun-
dum esset , si occasio scribendi pateretur . Sed hisce ornamenti
interim silentio prætermisssis , quamquam ea multis nominibus
an sui commendationem animum urgerent , ac penè stylum di-
rigerent ; Ioannem Priguna Catancensem de patrio gymnaſio
optimè meritum , hoc in loco laudandum duximus . Is præcla-
ris animi dotibus , profanis , sacrisque disciplinis satis imbutus ,
Ordinis Benedictini Monachus , S. Pauli de Urbe jam Abbas ,
dum

Bibliotheca :

I 57

dum Legatus , atque Apostolicus Commissarius pro Siciliensibus Ecclesiis inviendis renunciaretur , ab Eugenio IV. Pont. Max. pro Catanensis Gymnasii reparazione amplissimas obtinuit sanctiones , easque ab Alphonso Rege raras habuit . Ex Episcopo Catanensi Purpuratos inter Patres relatus anno 1446. fato cessit anno 1449. i 2. Kalendas Februarii. Neapoli ex Uvione de ligno Vitæ tom. 1. lib. 2. cap. 2. pag. 212. in Templo S. Severini Ordinis Benedictini tumulatus . Ex Roccho Pyrro in Notit. Eccles. Catan. pag. 55. 56. Ioanne Baptista de Grossis in Catana Sacra , & in Decachordo Catan. præsertim ex Auctoriibus Histor. Pontif.

CLXXVII.

JOANNES RICCA NETINUS.

Ioannes Ricca Netinus , genere nobilis , Ordinis Minorum Sacrae Theologiæ professor , ad Martinum Regem , & Mariam Orator à Civibus missus , Netinæ Republicæ privilegia , quæ præcedentes Reges largiter concederant , recenti confirmatione munienda curavit . Scripsit Commentaria in Magistrum Sententiarum , ubi de Confessione loquitur , & citantur ab Angelo in summâ sub nomine Joannis à Neto , ut moris est apud religiosas familias , apud quas abjecto gentilium cognomento , patriæ nomen super imponitur . Florebat anno 1390: ex Vincentio Littarâ de Rebus Netinis pag. 94.

Hunc Syracusanum fuisse Vaddingus refert in Bibliothecâ Scriptorum Franciscanorum ; sed Netinum fuisse infertur ex eodem , dum Joanni à Neto tribuit ea opera , quæ Joanni Syracusano appingit . Ex Roccho Pyrro in Notit. Eccles. Syracusa pag. 225.

CLXXVIII.

JOANNES ROSA CALATAJERONENSIS, EPISCOPUS MAZARIENSIS.

Ioannes Rosa Calatajeronensis , honesto loco natus , literario pulvere splendide lordinus , in Minorum Conventualium gymna-

gymnasiis supremas Regens effulsa, in arte concionatoria equa
versatus: quam ob rem Joanni XII. prius fuit. Cum Sici-
lam Provinciam administraret, Episcopus Mazarense creatur.
Provinciae administrationi Joanne de Thermis suffecto, à Benedi-
cto XIII. Pont. Max. an. 1415. Julii 16. quanquam post exactum
Provincialatus quadriennium scribat Cagliola in Episcopum
Mazarensem fuisse Rosam evectum. In sui Vicarium Magi-
strum Vincentium Myrtum, concivem, ac familiarem, pari li-
teraturā, & eloquentiā praeeditum, elegit. In subscriptionibus
cognomine tantum, Rosa, utebatur, cuius stemma, quod est
Rosa, pro ianuā principis templi adhuc insculptum videtur.
Calatajeronne Mazariam demigrante familiā Rosā, inter cathe-
ros ejus domus heroēs Vincentius, Miles Regius, Urbanus
Quæstor, opibus affluens, prodidit, qui facellum Diva Vincen-
tio in Basilicā dedicavit, sibi marmoratum tumulum erexit. Su-
persunt etiam adhuc apud Calatajeronenses Rose familie ana-
lecta quædam, & quidem modica, si veteri dignitati conferantur.
Denique in Mazarense solo cunctis collacrymancibus Ioan-
nes decessit, ibique sepultus. Ex Roccho Pyrrho in Notit. Ec-
cles. Mazar. pag. 510. Philippo Cagliola in Exploratione Pro-
vinciæ Sicilæ explorat. 6. manifest. 11. pag. 184. Petro Paulo
Morrettā in Histor. Calatajeron. pag. 43.

CLXXIX.

JOANNES SCALAMBRUS LEONTINUS.

Joannes Scalambros, Simonis, Baronis Serravallis, Iroldi,
Canneti, Castri, atque aliorum Feudorum toparchæ, filius,
Philosophiæ, ac Theologiæ lauream Patavii adeptus, utriusque
Iuris consultissimus, cum in Romanâ, tūm in Hispaniensi Cu-
riâ multos annos versatus, scientiarum, quibus apprime erudi-
tus erat, specimen præbuit. Ferdinando Regi Catholico, quâ
prudentiâ, quâ probitate morum carissimus, præstantissima
obivit munia. Ecclesiæ Agrigentinæ Decanus anno 1460. sed
an. 1500. Canonicus Regie Collegiæ Caranensis memoratur. In
Hispaniensi aula Ferdinandi Regis Sacellarius, in Siciliâ primus
è Sc-

Bibliotheca, 159

et Sæcularibus Presbyteris Fidei Quæsitor fuit. Cum apud Ferdinandum degeret, Abbas S. Mariæ Terranæ propè Calatacroneni renunciatur, ob signatis literis Vallisoleti an. 1506. S. Mariæ Terranæ Beneficium satis opulentum hodie Regiae Monarchiae Iudici attribuitur, atque in Generalibus Regni Comitiis Abbas Commendatarius quadragesimam quartam obtinet sedem. Demum Joannes cunctis honoribus remisso nuncio è vivis decessit. Ex Carolo Antonio Conversano in Ætherea Leontinorum gloriam pag. 31. & seqq.

CLXXX.

IOANNES SENISIUS CATANENSIS.

Ioannes Senisius Catanensis, B. Angeli Senishi germanus frater, monastico instituto, & morum concordia eidem coniunctissimus, cum eodem ex Coenobio Catanensi S. Nicolai de Arenis evocatus ad reparandum Gregorianum Cœnobium S. Martini, Saracenorum incursionibus non fatiscens modò, sed propè collapsum; pristinam ordinis Benedictini sanctimoniam, plurimis alumnis aggregatis, tanquam in robusta veterum Monachorum supplementa, induxit, & magnificis substructionibus recentes ædes fundavit. S. Martini Prior, inde Burgetti, quod est Cœnobium Gregoriano S. Martini obnoxium, cultu in Virginem Mariam claruit: *in cuius Assumptionem Rythmum* composuit. Quarè inter Scriptores Marianos Benedictinos recensetur à Tornamirâ. Ex Petro Antonio Tornamirâ in Centur. Scriptor Marianus Benedictin. Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Catan. de Coenobio S. Nicolai de Arenis. Rocchus Pyrrhus in Notit. S. Martin. pag. 202. Joannem Angeli successorem in Abbat. S. Martini, & Burgetti Priorat. constituit.

CLXXXI.

JOANNES THAMAGNINUS NETINUS.

Ioannes Thamagninus Netinus, Medicus, & Astrologus celeberrimus; adeò ut, qui Astrologiā inclarescerent, Thamagnini

gnini deinde dicerentur, pluta prædixit, effecitque, ab hominum fide aliena, sed vulgo satis decantata, receptaque, quorum aliqua Thyanæo adscribunt veteres nugivendæ. Fertur sub certo siderium aspectu piscem ferulaceum effinxisse, quem pescatori curdam amico tradidit: ad ejus jactum pisces in sagenas irruisse: quo per imprudentiam amisso, alterius efformandi opportunitatem nunquam Joannem nactum. Coram adolescenti parvum pudico pronunciavit adesse jam horam, quâ quis puellâ diu concupitâ facili negotio potiretur: quod expertus adolescentis, munera postridie ad vatem misit, quem turpe factum recollectum dicti pœnituit. Per forum, & antiquam Seruatoris ædem transiens, multasque aviculas de more garrientes inaudiens, prædixit, ad vesperam fore ut tritici grana deciderent ex ancillæ sacco, eaque volucres collecturas. Advenerant mercatores quidam porcos empturi: adeunt Joannem, cumque eo paciscuntur, joci causâ decepti à quibusdam, qui percontantibus mercatoribus, quisnam porcos haberet, Joannem innuerant. Is iniuriam suspicatus, bellâ ludificatione traductos dimisit. Nam acceptâ numeratâ pecuniâ sues vendit, quibus nihil pingujus vidisse fatebantur, & unâ cum subulcis abigendos tradit. Sed ecce tibi adventante noctis crepusculo ingenti grunnuere edito sues unâ cum subulcis disperverunt. Reversi mercatores trepidantes, fassique ignorantiam, creditam pecuniâ recipiunt. Eâdem ludendi gratiâ emptor factus, eodem præstigiorum genere usus est. Nam peregrinas merces mercatas, niveam monetam, quam puri puti argenti credidisses, pro pretio soluit. Sed ad littus properantes hospites, cum sarcinas suas colligerent, merces cum siliquarum frondibus commutasse deprehendunt. Sed citato cursu ad Joannem redeunt, merces exposcentes, illatam fraudem conquesti. Attamen is merces reddidit, & arte armis eludentes illusores monitos voluit, hospites benè ominatos abire iussit. Hæc, atque alia, sive ad detinendam plebem hisce commentis, sive ad Astrologiæ vim declarandam excogitata, de Joanne Thamagnino circumferuntur. Decessit sine liberis, & Philosophico more legatis ad pios certos usus opibus, hæredem ex astro Rempublicam Netinam postremis tabulis instituit, anno 1411. Sepultus in Divi Nicolai, epitaphium hoc, Aurispæ opus pœse fecerat:

Natu-

*Naturam rerum , celos qui novit , & astra ,
 Et multis cecinit , quæ sua fata prius .
 Hoc Tamagnini Domini tegit ossa Joannis :
 Nam mens se junxit , venerat unde Jovi .
 Mille quatercentum , denus fuit annus , & unus
 Christicolis , celi cum rapuere virum .*

Ex Vincentio Littarâ de Rebus Netinis pag. 100. Rocco Pyrrho
 in Notit. Ecclesiæ Syracusan. pag. 225.

CLXXXII.

SANCTUS JOSEPHVS SYRACUSANUS.

S Josephus, cognomento Hymnographus, Syracusis Plotino, & Agathâ parentibus, natus, ingenium ad omnia Christiana Religionis munia peragenda, & ad sacras literas excendas accommodatum tulit. Captâ à Saracenis patriâ, unâ cum fratribus, ac matre in Peloponnesum, inde Thessalonicam, Macdoniæ Metropolim, demigravit. Hic monasticum vitæ genus amplexatus, sanctimoniacæ speculum evasit. Tellus corio strata erat ei cubile, simplex tunica, tenuis cibus, adeò ut frigidâ tantum, & pane famem toleraret, vigiliæ satis longæ. Incumbens in genua multum temporis precationibus exigere, Deum laudare assiduis cantionibus, exscribendis, voluendisque diuinis paginae operam insumere. Hanc ob causam senior Cœnobii Praefectus convocato conventu, cum Josephus abesset, dixit, prædictusque: is est Sancti Spiritus sedes, ac domicilium, qui per ejus os cantiones eloquetur, quarum sonus per universum terrarum orbem diffundetur. Sed initiatus Sacerdotio, post cum Gregorio Decapolitâ, qui eâ tempestate clausissimus habebatur, Constantinopolim pergit. Quo appulsus, illicò in templum Sergii, & Bacchi Martyrum unâ cum Gregorio divertit. Missus ab eo ad Romanum Pontificem, ut Leonis Isaurici persecutionem in Divorum imagines furentem aliquo tandem subsidio dissiparet. In reditu à piratis capitur, atque in Cœtam abducitur, ubi coniectus in carcerem, quamvis capite diminutus, ut habent Græcorum Menæa, nihil caritatis magnitudinem diminuit. Nam &

mortales de salutis via edocuit , & servus ipse complures è du-
rissimâ Doemonis servitute in veram libertatem afferuit , quos
inter ut Episcopum quendam in fide nutantem adeò stabilivit ,
ut fortissimus Christi athleta tormenta carnificum urgere non
dubitaverit . Interè Josepho Pontificis Myrarum in Lyciâ ve-
renda species visa : certior sit de morte Imperatoris Iconomachi ,
atque diffractionis catenis liber inaudito miraculo per aërem Con-
stantinopolim venit . Gregorium , eiusque asseculam Joannem
fato functum reperiens , secum in templum divi Joannis Chry-
sostomi eorum corporibus translati , ibidem extructo Cœno-
bio vivere statuit . In Thessaliæ finibus templum Divo Bartho-
lomæo Apostolo dedicat , ejus lipisanis ab incomparabili quo-
dam viro dono acceptis , illum per quietem sèpè numero vidi
cœlestia sibi mysteria aperientem , & Sacræ paginæ difficultates
explanantem . Itâ Codex Messanensis . Cum verò ingenti ali-
quando desiderio astuaret Sanctum Apostolum versibus exor-
nandi : sese tamen continebat , metuens , nè forte minus acce-
ptum , gratumque illi eveniret , instar Moysis quadraginta dies
carnem maccrans , ut Divinarum canticorum tabulas acciperet ,
occlusisque sensuum foribus , ac mentè ab omni evagatione in
se collectâ ; S. Apostoli corpus piè , reverenterque complecti-
tur . Nec frustratus est hominem suus labor : nam pridie ejus
dici , quo Divi Bartholomæi memoria celebratur , videt virum
Sidoniâ veste indutum , sacras templi valueas tenentem . Is sacræ
mensæ mappam pulsans , tollit S. Evangelij codicem , & in ejus
sinum reponens , benedicat , inquit , tibi præpotentis Dei manus ,
influant in linguam tuam cœlestis sapientiæ maria , fiat cor
tuum S. Spiritus sedes , tuique cantus omnem terrarum orbem
demulceant : plane , ut quisquam , & verborum , & rerum sua-
vitate captus Spiritales Sirenas appelleat . His dictis visum eva-
nuit : sed verba in imos præcordiorum sulcos defossa , sataque
überem postmodum segetem tulere . Atque hæc fuit Divini
charismatis incitatio , hæc divitiarum fodina . Itaque simulac
ad scribendos versus manum admovit , mirum quantùm , & so-
ni blandimentis au res demulceret , & sententiarum spiculis ani-
mos percelleret ! Nam , quod est musicæ genus , quod ibi non emi-
cacet ?

garet? Tòporem sanè omnem, somnumque à segnibus, pigrisque hominibus exutiebat, qui experient non aures modò, sed mentem dulci modulamine deliniri. Quin, & Scriptores quam plures posthabitòs aliorum versibus, ex hoc uno Diviniti Josephi ihesauro maximas sibi gazas in cantionibus scribendis hauriebant seu, ut rectius loquar, in dies hauriuht. Demùnt omnes fere gentes, ac nationes illius carmina in suum idioma convertentes, ijs adeò delectantur, ut suis cantibus noctis tenebras illustrarent, ac vigilias pulso sopore vel ad solares radios producant. His itaq; studiis Dynastis, Regibusq; nedùm populo, per quam gratissimus, tametsi per Bardam exilio mulctatus, quòd illum liberiùs argueret; sed statim revocatus est, eique factorum vasorum cura demandata sub Ignatio Patriarchá, cujus post mortem Photius Patriarcha electus; vel per ingentem vīsiū, ac dolum intrusus est, à quo & suminopere amatus, cùmulatusque honoribus Josephus fuit: fortassis, ut magnam virtutem beneficio sibi demerendo; sceleribus suis furcum illineret Photius, Romani Pontificatus catnifex, ab eo tot membra obtruncans, quot illius fratribus Orientis Ecclesie secessionem ab Romanis fecerunt. At Josephus ubi acerrimum fidei defensorem se præbet, Chersonà ablegatur. Inde verò sub vitæ finem à Theodorå Augustå, quæ Orthodoxam fidem cotere semper, ac tueri connisa est, in Civitatem restitutus, ibi sanctissimè diem obivit suum. Corpus in Monasterio, ubi nunc jacet, humatur. Ejus memoria 3. Aprilis celebratur. Scriptis plures hymnos in Sanctorum laudem, quadrum quidam extant tom. 1. &c. Vitar. SS. Sicular. Octavij Cajetani. Vitam S. Josephi Hymnographi ex Hymnis, quos ipse scripsit, Auctore Anonymo, Græcè descriptam habuimus ex membranis m. ss. Bibliothecæ S. Salvatoris Messanensis. Sanctus Scriptor antiquus, ex proloquo in Vitam satis constat. Translatis in latinum Augustinus Floritus Societ. Jesu. Vitam S. Josephi Hymnographi primum composuit Theophantes Monachus, & Presbyter. Agunt, & Græcorum Menæa de S. Josepho Hymnographo. Ex Octavio Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Sicular. pag. 43. & in animadversionibus pag. 16.

CLXXXIII.

ISAACUS AGYRENSIS.

ISaacus Agyrensis, Astrologus illustris, Ejus m. ss. Græca in,
Bibliothecā Venetā asservantur. Ex Roccho Pyrro in No-
tit. Eccles. Catan. pag. 190.

CLXXXIV.

SANCTUS ISIDORUS EPISCOPUS.

SIdorus Episcopus Siculus, ob harmoniam morum, & li-
terarum S. Idoro Episcopo Hispalensi par dicitur. Nam
interque Sancti Gregorii discipulus, Regulam S. Benedicti pro-
fessus, dignitate Episcopus, doctrinâ, & sanctitate insignis. Ar-
noldus Belga in notis ad diem 18. Kalendas Februarii aliorum
secutus opinionem putat fuisse Monachum è Monasterio S. An-
dreæ, quod Romæ ad Clivum Scauri Gregorius Magnus con-
struxerat. Refertur ad an. 610. Februar. 15. ex Octavio Cajeta-
no tom. 1. Vitar. SS. Sicular. pag. 225.

Isidorus Hispalensis, Leandri, Fulgentii, Florentiæ Virginis,
nec non Theodoriæ Reginæ, matris Hermenegildi, & Recaredi,
quorundam judicio, germanus frater, ætate minimus fuit, ani-
mi, & virtutum indole patri Severiano, quem nonnulli Car-
thaginensis Provinciæ Ducem faciunt, suisque fratribus æqua-
lis: eloquentiæ, doctrinæ, atque ingenii laude multò major: in
quo quiddam sibi antiquitas vindicavit, imò nostrum tempus
antiquitatis in eo scientiam imaginavit, inquit Braulio, Episco-
pus Cesaraugstanus in Prenotatione librorum Isidori. Quā qui-
dem eruditioñis opulentia Hispaniam omnem illustravit, & Or-
thodoxæ Religionis jura, fratribus à Leovigildo Rege relegatis,
tutatus est. Multum contulit Leandri sive industria, sive astus.
Nam, cùm ab exilio rediisset, Isidorum tunc juuenem, incertum
quā de causâ, intra concilave conclusit, sublatâ prorsus vagandi
facultate. Hoc ille otium ad occasionem innumeros libros evo-
lucendi

luendi convertit: unde volumen Etymologiarum prodiit, quod Braulionis hortatu ex indefesa lectione consarcinavit, opus spissum, ac varium. Ex eâ custodiâ non ante liberatur, quâm Leandro defuncto successor ei est subrogatus. Ecclesiam suscep-tam cùm optimis legibus, atque institutis temperasset, Colle-gium Hispali constituendum curavit, juventuti literis, & sa-pientiæ studiis imbuendæ. Unde, tanquam ex arce sapientiæ plu-ri-mi prodierunt probitate morum, & doctrinæ commendatio-ne illustres. Scripsit Isidorus præter reliqua vastæ lectionis ope-ra de *Scriptoribus Ecclesiasticis*, cuius stylum imitari quodammodo conati sumus in hac Bibliothecâ Veterum Siculorum, qui literarum famâ claruerunt. Ex Joanne Marianâ de Rebus His-pani: lib.6. cap. 7.

Fuerunt, & alii duo Isidori nomine, probitatis, & eruditio-nis opinione in Hispaniâ excellentes: Isidorus Episcopus Cordu-bensis, cui ob antiquitatem Senioris cognomenum est: & Isi-dorus Pacensis Episcopus, qui ætate posterior Junioris cogno-men tulit. Hic in suo Chronico meminit de Isidoro Hispalensi, de quo inquit Bellarminus de *Scriptoribus Ecclesiasticis*. S. Isi-dorus Hispalensis Episcopus sedere cepit in Episcopali sede anno 596. & anno 636. migravit in cœlum.

CLXXXV.

BEATUS JULIANUS MAJALIS PANORMITANUS.

Beatus Julianus Majalis Panormitanus, egregiis in Pa-normitanam Rempublicam gestis Pater Patriæ nuncu-patus, & vitæ sanctimoniam Beati nomen assecutus. Grego-riani Cœnobii Sancti Martini alumnus, domum perquâm amplam, sectoque lapide ad summum verticem productam, Matthæi Sclaphani, Adriani Comitis, Regio palatio ferè conterminam, ab Alphonso Rege obtinuit, ut Monachis suis domiciliu[m] statueret. Sed cùm in Urbis Regiæ sinu forense strepitus, & alternantes rerum motus Monasticam quietem inturbarent, aliò commigravit. Sed illas ædes in pauperum agrotantium usus convertit, confluentibus illuc Urbanis Xeno-dochiis:

dochis: unde Pandockium, seu vernaculo titulo, **Magnum**
Hospitale, dictum est: ipse perpetuus **Administrator**, & **Rector**
etiam Regio mandato renunciatus. **Pro Oeconomico regimine in-**
structiones, seu **Capitula** compositus, auctoritate Regia dein com-
munita. Missus ab Alphonso Rege in Africam, ut cum Otho-
mario, Bospherii Regis Tunetani, filio, perpetuum foedus po-
scente, quidquid honestius, & Siciliæ utilius videretur, firma-
ret; re feliciter confecta, donis auctus barbaricis plurimis, in
Siciliam redit, effusis ubique gratulationibus exceptus. Ad Al-
phonsum Regem, sive Cajetæ, sive Neapoli degentem, non se-
mel pro Siculis optimatibus, aut Senatus, Populique Panorini-
tani nomine Orator accessit. Joanni Regi percarus, Eugenio IV.
Nicolaus V. & Callixto III. Romanis Pontificibus estimatis-
mus, reliquæ ætatis, & publicis curis feriis impetratis, in Cenobio
Ciambrarum exegit, ædiculâ propè constructâ, Christi Domini
cruciatuum mysteriis depictâ, in quâ sacrificium operaretur,
Eremicolaæ cella inde dicta, paucis contubernalibus adscitis. Post
annos sex admirandi secessus, ibidem humanis valedixit, anno
reparatæ salutis 1470. Octobris 4. Venerandam ejus ad vivum
imaginem super Sacellum domus Hospitalis Panormitanæ hac
epigraphe veneramur.

B. Julianus Majalis Panormitanus, Ordinis S. Benedicti,
& Monasterii S. Martini alumnus, ex auctoritate

Eugenii IV. Pont. & Regis Alponsi,
Hujus Magni, & Novi Hospitalis Fundator, & Institutor,
anno salutis nostra 1441.

Scripsit etiam *volumen de conformitate vita spiritualis ad primum*
exemplar Jesu Christi. Ex Roccho Pyrro in Notitiâ Coenobiâ
S. Martini pag. 197. 198. Octavio Cajetano in Ideâ SS. Siculo-
rum pag. 35.

CLXXXVI.

J U L I U S C Æ S A R.

Iulius Cæsar, cognomento Siculus, inter Poëtas Siculos:
Ex Joanne Vigintimillio in Tabula Poëtarum Siculorum:

JU

CLXXXVII.

JULIUS FIRMICUS MATERNUS I.

Iulius Firmicus Maternus I. Siculus Junior, floruit sub Constantino Augusto, ut constat ex præfatione ad Macortium Lolianum Proconsulem, quarè non absurdè consignatur anno Christi 314. à Sansovino in Chronologiâ, vel 318. à Junctino. Scripsit autem libros octo Astronomicorum, Astronomicis præceptis plenos. Ex Joanne Baptista Ricciolio Societatis Jesu in Almagesto tom. 1. part. 1. Chronic. 2.

CLXXXVIII.

JULIUS FIRMICUS MATERNUS II.

Iulius Firmicus Maternus alter Siculus, Scriptor Christianus, edidit de profanarum Religionum erroribus ad Imperatores Constantium, & Constantinum. Ex Octavio Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Siculor. in Anymadversionibus pag. 106.

Prodiit hic liber præter alias editiones Lugduni Batavorum 1672. Ex officinâ Hackiana, à Joanne Vuovver recensitus.

Apud Ludovicum Morerium in Magno Dictionario habes plura de Julio Firmico Materno Siculo, ubi Auctorum sententias refert, qui utriusque operis Scriptorem unum, eundemque existimant, quique posterioris operis Auctorem alium sive à Siculo nostro arbitrantur. Sed Balthasar Bonifacius in Historia ludicrâ lib. 15. cap. 5. pag. 436. pauca hæc de Maternis habet. Firmicus Maternus gravis Matheseos Scriptor. Firmicus Maternus alter elegantissimus libelli de errore profanarum gentium exarator.

ju

CLXXXIX.

J U S T I N U S E P I S C O P U S .

Iustinus, sive Justinianus, Episcopus Siculus, quem Ecclesias Messanensi attribuit Albertus Piccolus, eâ de causâ, quod Episcopus Siciliæ dicatur. Sed ob eam rem, risum ciet Piccolus, inquit per stomachum Pyrrhus in Notit. Eccles. Panormit. pag. 59. Cæterum Ecclesiæ Messanensis jura egregiè tuetur Carolus Morabitus in Annalibus Ecclæsiæ Messanensis, & pag. 372. Justinum in ejus Antistitem trahere nititur. Fuit autem ille sapiensissimus, & zelo Christianæ fidei ardentissimus. Scripsit Græco sermone ad Petrum Gnapheum Antiochenum Episcopum, epistolam. Extat tom. 2. Conciliorum Generalium. Ex Octavio Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Siculor. in Anniadversion. Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Catan. chordâ 9.

C X C.

L A N D U L P H U S .

Antonius Amicus Messanensis, Canonicus Ecclesiæ Panormitanæ, Philippi IV. Regis privilegio Regius Historiographus, multa è proprio penu de Rebus Siculis se depromptum pollicebatur, plura de alieno: sed aliò avocatus à fato, nobis dignissimarum Historiarum desiderium reliquit, relicto nobis indiculo, quo & suas præconceptas, & alienas lucubrations jam apparatas, recenset. Has inter Auctoris Siculi minimè censemus Chronicon Landulphi, Abbatis S. Mariæ de Flumine apud Cacciamum, à Cardinale Baronio Fosse Novæ indigitatum, & in suis Annalibus sæpè laudatum.

Has inter Auctorum Siculorum Anonymorum censenda, & Historiam de Evocatione Comitis Rogerij Normanni ad capiendam Insulam Siciliam, ex m.s. codice Bibliothecæ Senatus Messanensis. Et Historiam de rebus gestis Guilielmi I. & Guilielmi II. Regum Siciliae, Ducatus Apuliae, & Principatus Capue, ex m.s. codice Bibliothecæ, S. Ni-

S. Nicola de Arenâ Catanensis Ordinis Benedictini. Et Chronicon rerum gestarum in Sicilia ab anno Domini 1027. usque ad annum 1277. Ex m. s. codice Fratris Honorii Pachensis S. T. D. Ordinis S. Francisci. Addita etiam est Appendix usque ad annum 1416. ex eodem codice m. s.

Epistola Theodosii Monachi de Syracusarum eversione, Historias Bartholomai de Neocastro, Nicolai Specialis, & Michaëlis Platienis, inter Auctorum Siculorum opera esse recensendas, certò constat. De singulis vide in suis locis.

CLXXXI.

LAURENTIUS FERRARIUS PANORMITANUS.

Laurentius Ferrarius Panormitanus, illustri sanguine genitus, & sanissimis sanctissimisque documentis in Gregoriano Cœnobio S. Martini educatus, religiosi commentus conspiratione dignus habitus est, qui Ambrosio Isfro, nobilissimo Panormitano, à Catalaunis deductâ origine, quem Antonius Panormita funebri Panegyrico laudavit Alphonsi Regis iussu; succederet, Abbas S. Martini creatus anno 1452. Septembribus 3. In bona senectute spiritum exhalavit an. 1458. menie Octobre, Concionatoris munere annos plurimos perfunctus. Scripsit sermones asceticos, de vero Monachorum profectu libros tres. Extant in Tabulario Gregoriani Cœnobii S. Martini. Ex Roccho Pyrho in Notit. S. Martini pag. 181. 182.

CLXXXII.

SANCTUS LEO PONTIFEX OPTIMUS MAXIMUS.

Sanctus LEO Pont. Opt. Max Pauli Meneii Medici filius, Monachus Benedictinus, prius in Purpuratorum Patrum Senatum relatus, humanis, ac latinis literis peritissimus, Græcè ac Latinè Doctissimus, musicos etiam modos apprime calluit. Hinc Psalmos, & Hymnos in meliorem concentum redigis: Acta Sextæ Synodi Constantinopolitanae comprobavit, et que in Latinum sermonem Y vertit.

Vertit & Scripsit Epistolas multas, pluraque alia, prosa, & metro, Græce, tamen Latinè. In brevi Pontificatu tantâ gloriâ fulguravit, ut mortalium oculos effuso splendorum nimbo perftringeret. Nam menses decem, diesque undeviginti regnauit. Ejus memoria in sacris fastis colitur IV. Kalendas Julii, quo die humana deservit anno 684. Celebrant Leonem II. Martyrologia, Romanum, Bedæ, Usuardi, & Adonis, Baronius in notis ad Martyrolog. & in Annal. Ecclesiast. Anastasius Bibliothecarius, & reliqui Pontificiæ Historiæ Scriptores, tamen Ordinis Benedictini, præsertim Gabriel Buccellinus in Aquilâ Imperii Benedictinâ pag. III. & Augustinus Oldoinus Societatis Jesu in Athenæo Romano pag. 459.

In Elogiis Juvenilibus Præsulum Siciliensium ita de Leone lusimus :

Leonis Siculi Pontificis Maximi
certus nativitatis locus ignoratur.

Nec enim obujus cuiquierthesaurus est.

Messanenses, Catanenses, Mylenses, Buterenses,

Sancti Marci Oppidani,

Herbitenses,

qui excisâ patriâ in Aydonenses, & Nicosienses immigrarunt,
natale solum Leonis tuentur.

Septem Siciliæ Urbes gloriosius pro Leone dimicant,
quam septem Græciae Urbes pro Homero certarunt.

Quid cæcus Poëta cum Leone Poëta,
qui vel oculis vigilantibus somnum libat?

Quid Græcus cum Græco, & Latino?

quid profanus vates cum Divino Psalte?

quid infimæ fortis homo cum Dei Vicario?

Singuli bellum justum existimant,

Pontificem vincere:

nec religioni ducunt,

Religionis parentem

domum ducere.

Exacuunt ejusmodi contentiones pietatem,

Civium studia efforuescunt erga Coelites,

quibuscum in terris degentibus

commune

Bibliotheca. 173

commune cœlum habuisse credunt.

Hinc disce,

quām fœcunda Hēroum mater extiterit Sicilia;
quod Agathoni Siculo Lēo Siculus successerit.

Atlantis nimirūm Hērcules,

yerius Eliæ loco Elisæus subrogatus,

Geminus quippè spiritus yiguit in Leone,

Agathonis, & Lēonis,

Quod ille peragendum duxerat, hic peragere incēpit,
quod prior inchoaverat, posterior absolvit:
uterque Sanctissimus,

Præsulum Rayennatum ceryicibus
humis depressoſ,

Sextum Concilium Constantiopolitanum ex̄xit.
Latinis, & Græcis literis ad miraculum ex̄cultus,
cunctis miraculo fuit præter Leonem.

Vel supra septem Colles positus
infra cæteros ponī ambiebat:
Sæpius se esse Pontificem dolens,
quod idcirco cæteris innotesceret.

Musizæ peritissimus,
quam ore profitebatur, harmoniam
concentu morum superavit.

Pauperum amantissimus, quia simillimus,
ad cœlestes translaſus est nundinas,

Ēangelicus negotiator,

qui post Agathonem quæſierat margaritas.

Septem Siciliæ Urbium momenta pro vindicando sibi Leone
vide apud Cajetanum, Pyrrhum, Grossum, Maurum, cæteros
que Auctores Nostrates, & expende ad eruditæ prudentiæ li-
bram.

CLXXXIII.

LEO CENTURIPINUS.

LEO Centuripinus, Græci sermonis intelligentissimus;
scripsit laudationes in S. Leonem Thaumaturgum. Ex Octavio

Cajetano tom. 2. Vitar. SS. Siculor. in Animadversion. ad Vitam S. Leonis,

CL XXXIV.

LEO CORINTHUS TROIENSIS.

LEO Corinthus Notarius Troinensis, *Vitam SS. Alphii, Pbiladelphi, & Cyrini ē quodam pervetusto Codice m.s. Græco latinitate donavit anno 322. ex Octavio Cajetano in Animadversion. ad Vitam SS. fratrum tom. 1. Vitar. SS. Sicul. & Carolo Antonio Conversano in Aethereā Leontinorum gloriā pag. 74.*

CL XXXV.

LEONIDAS LEONTINUS.

Leonidas Leontinus, belli, pacisque studijs præclarus, Leontinam Rempublicā Consul administravit, & florentissimas copias in Phalaridem, Tyrannum Agrigentinoram, duxit. Syracusas amandatur, ibidem ex Chrisidā coniuge suā, Hicetam suscepit, & Praxidem Grammaticum. Poëta Comicus, & Tragicus, utrumque Dramatis genus coniunxit, *Tragicomædias* inter primos Auctores composuit, præsertim *Proserpinæ Raptum*, & ejusdem nuptias cum Molosorum Rege Argis celebratas: quā Tragicomediā usus est Phlegon Trallianus in Isole secundum Cæfarem Volphangum Pighium. Scripsit quoque *nuptias inter Cererem, & Osridem*. Vixit annos 78. antio mundi circiter 3489. Ex Philadelpho Magnos in Triumpho Leontino, in Raptu Proserpinæ, in Nōvō Laērtio pag. 130. atque alibi. Franciso Aparo in Triumpho Siculo pag. 51. Philadelpho Mauro in Historiā SS. Fratrum pag. 71.

LICL

LICINIUS LEONTINUS.

Licinius Leontinus floruit anno mundi 3495. Poëta, & Legislator, scripsit *leges Leontinorum*, & *Proserpinæ Raptum*, secundum Asconium Padianum. Ex Philadelpho Mugnos in *Triumpho Leontino*, & in *Rapto Proserpinæ* pag. 9.

SANTUS LUCAS DEMENNENSIS.

Sanctus Lucas Demennensis parentes habuit nobilitate conspicuos. In Asceterio Agyrensi religiosæ vitæ nomen dedit. E Siciliâ in Calabriam profectus, S. Eliæ discipulus, brevi plurium Monachorum Abbas evasit, Ægris mortalium corporibus sudarioli etiam contactu salutem restituerebat, Averni genios supremo quodam imperio expellebat, nec non armatas Saracenorum phalanges saepè incrimis fugavit. Miraculis clarus obiit 3. Idus Octobris anno Domini 993. Hunc putavimus minimè pretermittendum in hoc opusculo literatorum Siculorum: cum & ipse sapientissimus fuerit, divino à fonte haustâ sapientiâ. Testantur ejus vitæ Scriptores apertis verbis. Sancti Spiritus in eo gratiâ redundant ad eam Scripturarum intelligentiam, cumque perfectionis cumulum pervenit; vt non planas modò Scripturas, sed profunda etiam mysteria, Philosophorum subtilitates, ac latibula studiosâ interpretatione discuteret, ac denudaret. Utinam, qui saperent, divinam Sapientiam saperent! Ex Anonymo, sed Synchroño ejus discipulo apud Octavium Cajetanum tom. 2. in Vitis SS. Siculor. pag. 34.

Demenna Urbs Siciliæ hodie nulla, ex Lucâ lucem mutuata: de reliquo ignota. Intra fines Dioecesis Troinensis à Rogerio Magno Siciliæ Comite, propè Castellum Arcariæ describitur. Vide Rogerii diploma de erectione Troinensis Episcopatus, & Tabulas Messanensis Archimandritatus, apud Rochum Pyrrhum de Messan. Archimand., & Episcop. Troin.

S. LU-

CLXXXVIII.

S. LUCIANUS EPISCOPUS LEONTINUS.

S▲ Lucianus Ecclesiæ Leontinæ primūm Archidiaconus, Crescenti Antistiti scelestissimo restitit, ne Sanctorum reliquias dissiparet. In ejusdem locum suffectus, quod ille perfundederat, instaurare occœpit, cum primis *Historiam Sanctorum Fratrum Alphii, Philadelphi, & Cyrini, à B. Marso conscriptam*, sed ab illo concrematam, sive memoria adiumento Marcianam Historiam exscripsérat, sive aliam de integro exaraverit. Porrò cum S. Lucianus per annos 27. Episcopatum piè, sancte que gubernasset, Deo animam reddidit. Corpus juxta fores basilicæ conditum. Videtur ad annum 400. Dominicæ nativitatis pervenisse, quin excurrisset ulterius. Ejuſ memoria 3. Februarij colitur. Ex Actis SS. Martyrum Alphii, Philadelphi, & Cyrini Cryptæ Ferratae apvd Octavium Cajetanum tom. 1. Vitar. SS. Siculor. pag. 170. & in Animadversion. pag. 144. Philadelpho Mauro in Historiâ SS. Fratrum pag. 323. Carolo Antonio Conversano in Æthereâ I. continentorum gloriâ Januarii 3.

CLXXXIX.

LUPUS MESSANENSIS.

LUpus Poëta illę insignis, cuius in libris de Ponto meminit Ovidius, qui *de Perseo, & Raptu Helenæ carminibus Historiam* contexuit, Messanæ ortu sui principiū debet. Ex Thomâ Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 2. pag. 49.

CC.

LYCUS MESSANENSIS.

LYcus Messanensis, sive Lupus, qui & Buteras vocabatur, Historicus, & Poëta, plura de Sicilia, & de Lybia conscripsit, Ex Constantino Lascare,

Deceptus fortè Lascaris Lyci nomine, quod apud Latinos Lupum sonat, Lycum cum Lupo confundit. Sed duos Auctores Messanenses fuisse Lupum, & Lycum tradit Fazellus citatus loco citato, Josepus Carnilivarius in Historiâ Sicil. lib. i. pag. 178. Placidus Reina tom. i. in Histor. Messan. pag. 326.

Lycus igitur Messanensis Historicus, qui de Lybiâ, & de Siciliâ scripsit, vixit anno mundi 3746. quando Alexandri Magni successores regnabant. Ex Suidâ. Lopus Messanensis Poëta, Lyco Junior, ad annum mundi 3930. Scripsit de Andromeda, & Pelope, de Castore, & Polluce. Ovidius lib. 4. de Ponto Eleg. 16.

Trinacriusque sue Perseidos Auctor, & Actor,

Tantalida reducis, Tyndaridosque Lopus.

CCII.

I. Y S I A S S Y R A C U S A N U S.

Lysias Syracusanus, suavissimus Orator, Cephalii Filius, Tisiæ Discipulus, unus ex decem Magnis Græciæ Oratoribus, plures Epistolas edidit, Artem Oratoriam, Orationes ultra trecentas, ex quibus pauca extant. Ex Constantino Lascare.

Post Lascarem Cajetanus, Pyrrhus, atque alii Scriptores Nostrates Lysiam Oratorem patriâ Syracusanum fuisse tradunt: sed Athenis ortum scribit Plutarchus in Vitis X. Rhetorum, quanquam multis nominibus, & Siciliæ, Syracusisque obstrictum deprædicet:

Lysias Cephalii filius, Lysianæ nepos, Cephalii pronepos, hujus quidem Syracusani domo, sed qui Athenas commigrasset cum ejus Urbis desiderio adactus, tum Periclis, Xantippi filii, suasionibus, quo amico, atque hospite utebatur: homo prædives. Alii expulsum Syracusis eum fuisse ajunt, cum eam Urbelem Gelo tyrannus teneret. Natus, & Lysias Athenis, Philocle Archonte, qui Phrasicli successit, anno secundo Olympiadis XXCII. Initio inter nobilissimos Atheniensium fuit institutus. Cum autem Civitas Coloniam ad Sybarim mitteret, cui nomen Thuriorum fuit, eò profectus est unâ cum fratre majore, natu, qui nominabatur Polemarchus, mortuo jani patre. Habuit etiam

etiam alios duos fratres, Eudemū, ac Brachillū, ut in partem fortis veniret. Actum hoc anno ætatis ejus quinto supra decimum, Archontc Proxitele. Ibi ergo mansit, & formandum se Tisiæ, ac Niciæ Syracusanis præbuit, domoque partâ sorte ductus Rempublicam gessit usque ad id tempus quo LXIII. annos implevit, Archonte Athenis Clearcho. Proximo anno Archonte Calliâ, Olympiade XCII. cùm in Siciliâ cladem accepissent Athenienses, comitique essent, & alii socii, præcipue, qui Italiam incolebant, culpatus, quod Atticis rebus faveret, cum aliis CCC. ejectus est, venitque Athenas Calliâ post Cleoritum Archonte, cùm jam Quadrinerti Viri Urbi imperarent, ibique comonoratus est. Mortuus est Athenis, annos natus XXCIII. aut, ut alii volunt, I. XXVI. alii annos vixisse ultra XXC. ajunt, ab eoque Demosthenem adolescentulum visum fuisse. Natus perhibetur Archonte Philocle. *Orationis* ejus feruntur ccccxxv. de quibus genuinas affirmant Dionysius, & Cæcilius esse CCXXX. ac bis tantum victus dicitur. Est, & *oratio* ejus pro decreto, quod Archinus reprehendit, ostendens quomodo in Republica sit versatus, alia adversus XXX. Tyrannos. Vim ad persuadendum habuit maximam summiisque usus est brevitatem. *Orationes* privatis hominibus vulgo dedit. Sunt etiam ejus præcepta Artis Oratoria, & Concio, atque Epistola, Laudationes funebres, *Orationes*, & amatoria. Item defensio Socratis ingenii judicium accommodata. Videtur dictio ejus facilis, quamquam est imitatu difficilis. . . Conscriptis etiam *Orationem* Iphicrati, que in Harmodium, & aliam, qua proditionis accusavit Timotheum: vicit ambabus. Cùm autem Timothei actiones in se receperisset, & crimina proditionis diluere vellet, oratione usus est ad defensionem à Lysiâ conscriptâ, estque absolutus, Timotheo maximâ mulctato pecunia. Recitat etiam in solemnni Olympia conventu *Orationem*, in qua ostendit Græcos hoc maximum fecisse, quod inter se instaurata gratia Dionisium deiicerent. Ex Gulielmo Xylandro Augustano interprete, Auctore damnato, loc. cit. in Plutar.

Lysias in causis forensibus non versatus, sed egregiè subtilis scriptor, atque elegans, quem iam propè audeas Oratorem perfectum dicere. Nam planè quidem perfectum, & cui nihil admodum desit, Demosthenem facile dixeris. Nihil autem inveniri potuit

potuit in eis causis , quas scripsit : nihil , ut ita dicam , subdolè , nihil versuti , quod ille non viderit . Nihil subtiliter dici , nihil pressè , nihil enucleatè , quo fieri possit aliquid limatus , nihil contra grande , nihil incitatum , nihil ornatum , vel verborum gravitate , vel sententiarum : quo quicquam esset elatius . Cicero in Brut.

Fuerunt & Lysiz duo , literis insignes , alter Tarsensis , ex Epicureo Philosopho Tyrannus effectus , alter Tarentinus in Philosophicis Epaminondæ præceptor . Ex Laurentio Beyerlink in Theatro Vitæ Humanæ lit . D . 398 . & lit . M . 172 . c .

C C I I .

L Y S I N U S .

Lysinus Siculus Poëta , Phalaridi Agrigentinorum Tyranno , infensissimus , Carmina , & Tragædias in eundem scriptæ . Hanc ob causam , Poëtæ licentiam sequenti epistolâ Phalaris infringendam existimavit :

Phalaris Lysino .

Non , tu , ergo cessabis à temeritate , stolidissime Lysine ! Neque parcis tibi ipsi triginta natus annos , inimicos graviores , quam ferre queas , cum multis aliis tui similibus , sustinere tentans ? Sed carmina , & Tragoedias in me scribis , quasi dolorem mihi allaturus ? Porro exitus tibi atrociores quavis Tragoediæ ne contingent , caye . Ex Laurentio Craffo de Poëtis Græcis .

C C I I I .

M A L D A T U S .

Maldatus inter Poëtas Siculos numeratur à Joanne Vigin . timillio in Tabulâ Poëtar . Siculorum .

Z

MAMER.

C C I V.

M A M E R C H U S.

Mamerchus etiam Siculis Poëtis annumeratur à Joanne Vigintimillio in Tabulâ Poëtarum Siculorum.

Is fortassis est Mamerchus, Catancensium Tyrannus, vir militiâ, & opibus insignis, cuique tûm, & thesauri parati, & magna militia copiæ suppeditabant, Timoleon Tycham expugnavit, cum quo ultrò societatem iniit, eidemque argentum, quo stipendia exercitui solyeret, obtulit. Sed à Timoleonte deficit, cui tandem desperatâ fugâ se dedit appositâ conditione, ut Syracusanorum iudicio susteretur. Sperabat enim ab illis ad commiserationem flexis veniam quoque asseturum. Ergo Syracusas adductus, cum *Orationem pro se* in concione moliretur, populus contra eum tumultu edito priditem non esse audiendum, sed raptandum in supplicium, conclamavit. Quod ille animadvertisens, dolore, ac desperatione percitus, abjecto pallio per theatrum medium cursu citissimo in subsellia perductus, velut ibi moriturus, caput dabat. Sed à militibus inhibitus, pacis post diebus pro prædone à legibus indicto pœnæ genere suffocatus est. Ex Thomâ Fazello de Rebus Siculis Decad. 2. lib. 3. à pag. 325. ad pag. 332.

C C V.

MAMERTINUS MESSANENSIS.

Mamertinus, à Juliano Augusto Consul factus *Oratione Panegyrica Imperatori gratias egit*. Pronunciata ea est anno CCCLXII; ut ex Fastis appareat, cùm Consulatum gereret. *Nexita Collega*. Quis porro Mamertinus ille fuerit, ex quâ patriâ oriundus, nullibi, quod sciám, proditum est. Ego facile putem hunc Messanâ oriundum fuisse: sic enim Messanenses propter Mamertinos hospitio exceptos dicti sunt Mamertini. Ejus mentio fit in variis locis apud Ammianum lib. 6. lib. 21. lib. 23. atque etiam de scipso non semel loquitur in *Panegyrico*. Ex quibus

quibus locis omnibus constat Mamertinum Praefectum ærari o-
fuisse, tum Praefectum Praetorio per Illyricum, in cuius provin-
ciâ ambitione peculatus reus, absolutus est, & tandem à Julia-
no Consul factus. An vero Mamertinus hic idem fuerit, ac ille, cui Panegyrtici Secundus, & Tertius, Maximiano dicti, at-
tribuuntur; neque ausim prorsus negare. Nam tunc, cum Ora-
tionem Juliano dixit, admodum senex fuisse videtur: ut constat
ex Panegyrico n. 17. Sed à teneris annis ab ætate puerili ad hanc
usque canitatem Consulatus amore flagravit. Ex Jacobo dela Bar-
ne Societ. Jesu in Notis, & Interpret. Veterum Panegyricorum
ad Usum Galliae Delphini pag. 292. Mamertini Panegyricus
pluties editus est in lucem unâ cum aliorum Veterum Panegy-
ricis, putâ, Plinii, Cæcili, Secundi, Latini Pacati Drepani, &c..

CCVL

S. MAMILIANUS ARCHIEPISCOPUS PANORMITA- NUS.

Sa Mamilianus anno reparati orbis 297. Panormitanam Ec-
clesiam administrabat. Quo vero tempore ad eam digni-
tatem electus fuerit, incertum est. Is morum gravitate, sa-
pientia, prudentia, ac sanctimonia laude nobilis habetur.
Nam saevientibus in Christianos Diocletiano, & Maximiano,
credito sibi gregi tuendo totis nervis incubuit, & audaci facino-
re in Regias quoque edes pedem intulit, ut Nympham, Aure-
liani, Siciliæ Praefecti filiam, Aureliani Cæsaris proneptem, Re-
ligionis mysteria edoceret, ac baptismo expiareret. Proinde in
rabiem actus Aurelianus, magistrum, ac discipulam in ferven-
tis olei dolium coniecit. Sed incolumes experti flamas, post
ab Angelo exuti vinculis, quibus obstringebantur, consensu
navi ad Gilium, seu Ægilium Insulam appulerunt, ex qua Ro-
manam, hinc ad cryptam iuxta Swanam Tuscæ Urbem contен-
dunt. Ibi rerum terrenarum indigentia penè consumpti, sed af-
fluentibus celi favoribus identidem recreati, è custodia corporis
liberantur: & quidem Mamilianus 15. Septembris ann. 310. cu-
jus cadaver per hanoniticæ jaceat in templo eius nomini dicato,

ubi Epigramma hoc marmori incisum se legisse testatur Octavius Cajetanus lib. de Natali die S. Nymphæ:

Hic jacet Corpus S. Mamiliani, Panormensis

Archiepistoli

De S. Mamiliiano lege Cajetanum citatum loco citato, & tom. i. Vitar. SS. Siculor. pag. 139. & in Animadversion. pag. 120. plura de corporis inventione narrat. Josephus Spuccius Societatis Jesu in Sanctuario Panormit. & Perrus Fortis de SS. Panormitan. Vitam S. Mamiliani scribunt. Sed de Archiepiscopali ejus dignitate tam antiqua penes Panormitanos, consule Rocchum Pyrrhum in Notit. Eccles. Panormit. pag. 58. & 59.

In Elogiis Juvenilibus Præsumum Siciliensium nos ita de Mamiliano lusimus:

Mamilianus, Archiepiscopus Panormitanus,
pastoremq[ue] furis ingenio.

Totus furandi magisterio intentus,
idoneos discipulos,
Proculum, & Golbodæum,
clanculum in Regiam aulam immisit,
ut Nymphaeum Aurelianum Siciliæ Præfecti unicam,
& vernalia raperent.

Vulgari procedâ non contentus,
dominam cum familitio rapi docuit,
nullis machinamentis, nisi stratagemate veritatis.

Felix Virginis raptus,
qui perpetuum Virginis servavit pudorem!

Auctor inauditi facinoris auditus,
in obscurum carcere detrusus,
provinciam eo in loco ad insidias commodo,
feriari minimè ferens;

custodes Christi cassibus irretivit.

Equuleo affixus,
ne ulterius latrocinia progrederentur,
sub inclemetissimo Præside
in suppliciis probavit humanitatem.

Igitur à tormentis nil passus
adhuc in quaestione furi reus,

aliena

aliena bona in rem suam convertit :
nimurum Ethnidos in Christianos .
In terrâ quid amplius auferret , ignorans
exercere piraticam voluit .
Appositum ergo adortus navigium
Angelo navarcho ,
Neptunum ferociâ spoliavit .
Tyrrhenum mare depopulaeū ,
terram iterūm appulit ,
atque in secreto adversùs Suanam specu ,
viatores prædaturus dedituit .
Raptus tamen à Superis ,
mortalitatis exuvias in auro depositus ,
sepulcrum augustius
in Aurea Conchâ habiturus .

C C V I I.

L. MANLIUS SOSI CATANENSIS.

L Manlius Sosi Catancensis , Civibus , exterisque , sed Ro-
manis quādmaximè à literarum studiis commendatur .
Ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Catan . Chordâ 9.

C C V I I I.

M A R A C H U S S.Y R' A C U S A N U S.

M Arachus Syracusanus , Poëta erat etiam præstantior , dum
mēnte alienaretur . Ex Aristot. in Problemata .
Cùm in manam morbum incidisset , Poëta ; quod antea non
erat , adeò insignis effectus est ; ut longè cæteris suā ætate præfir-
teret . Ex Thomā Fazello de Rebus Siculis .
Prætercà numquām melius , aut doctius scribebat carmina ;
quād cùm irā percitus ad carmen accederet . Ex Carolo Ste-
phano in Diction. Histor.

BEA.

C C I X.

B E A T U S M A R C U S.

B Marcus Monachus, atrocissimâ Decii Cæsaris persecutiōne vixit, Sanctos Martyres Alphium, Philadelphum, & Cyrinum, fortè à Vasconiâ Leontinum usque comitatus, eisdem adfuit, dum torquerentur, & à Judice interrogarentur. *Horum Martyrum Historiam*, quam impius Crescens cremavit, sed S. Lucianus, Episcopus Leontinorum, restituit. Claruit anno circiter CCLXII. Ejus memoria colitur apud Leontinos die 4. Martii. Ex Octavio Cajetano tom. i. Vitar. SS. Siculor. pag. 87. Philadelpho Mauro in Historiâ SS. Fratrum pag. 335.

C C X.

MARCUS BASILIUS PLANCARENUS MESSANENSIS.

Marcus Basilius Plancarenus Messanensis, Francisci Pharaonii Auditor, Historicus, & Poëta, *Vitam Francisci Pharaonii*, & *Epicedion in ejusdem funere*, quæ Grammaticis Institutionibus Francisci Pharaonii præfixa visuntur, non inelegantis dictionis composuit, & alia quadam carmina, quæ nos viderimus. Ex Grammat. Pharaon.

C C X L .

MARIANUS ACCARDUS NETINUS.

Marianus Accardus Netinus, in arte Oratoriâ, & scientiâ legum satis exercitatus, pro Episcopo Cephaloeditano Romæ negotia prudenter gessit. Ex Vincentio Littarâ de Rebus Netinis pag. 147.

MA-

C C X I I .

M A R I N U S H I M E R E N S I S .

Marinus Himerensis , quem alii Mamertinum vocant, Stesichori frater , Geometra præstantissimus fuit . Ex Constantino Lascare .

Thaleti proximus successit Mamertinus , insignis Geometra , qui dicitur rerum Geometricarum inventor : de quo nihil , nisi nomen , & elogium retulit Proclus . Frater Stesichori Poëta . Ex Claudio Francisco de Chales Societ. Jesu in suo Cursu Mathematico .

C C X I I I .

M A T T H Æ U S C A N D I D U S L E O N T I N U S .

Matthæus Candidus Nobilis Leontinus , mitiori literaturâ cumulatus , & Historicus non vulgaris . Scriptis de *Rebus siculis ab anno 1435. usque ad an. 1445.* Ex Philadelpho Mugnos in Theatro Genealogico Siciliz tom. 1. pag. 117. famil. Candid.

C C X I V .

M A T T H Æ U S R I C C U S M E S S A N E N S I S .

Matthæus Riccus Messanensis , inter vetustiores Poëtas Italos numeratur . Scriptis carmina , quæ seculo illi rudi congruunt . Ex Leone Allatio de Poëtis Italis antiquioribus .

MAT-

MATTHÆUS SILVAGIUS CATANENSIS.

Matthæus Silvagius Catanensis Ordinis Minorum Observantium; in divinis Scripturis si quis alius versatissimus, Theologicis, ac Philosophicis studiis clarissimus. Plura, eaque saecula referta in utrâque facultate Commentaria dedit, quæ aut veteritate ob sita delitescunt, aut in publicum suppositiæ nominis usurpatione prodierunt. Hujusmodi tamen infortunium perpeti nequivere præclara illius irigenii monumenta, in libros Naturali Ariostotelis. De nyptiis animæ cum spanso ejus Christo. De Gratiæ, & remediis. Et Victoria Verbi Dei contra Hebreos. Colloquia trium peregrinorum, in quibus brevem, sed concinnam de Patria Historiam scripsit. In patrio Lycæo Theologiam quam læpissimè professus. Acri sane ingenio præditus, sed ex eo summopere laudandus, quod à scribendo, aut disputando nunquā destiterit. Floruit anno 1490. Ex Grossio, sed ætatem produxisse ad annum 1535. constat ex ipsius Chronico Siciliæ. Nam Sicularum rerum Chronicon usque ad adventum Caroli V. Cæsaris in Siciliam extendit, & Panormitanorum, ac Messanensium solempnes pompas describit, quas excipiendo potentissimo Imperatori apparaverunt. Prodivit Venetiis 1542. in 8. Antonio de Montecatino, & Francisco ejus filio, Adernio, & Caltanisctæ Comitibus, dedicatum; opus pulcrum, & studiosis viris satis jucundum; *De tribus Peregrinis*, seu *Colloquiis trium peregrinorum*, de *Divinis Perfectionibus*, de *Philosophia Sanctorum*, de *partibus Mundi*, *climatibus*, *linguis*, & *populis*, *civitatibus*, & *conditionibus*, & de *excellencia Roma*, & *Hierusalem*, ubique multa notata dignissima. Ex Joanne Baptista de Grossi in Decachordo Caran. chordâ 2. pag. 105.

MAURITIUS EPISCOPUS CATANENSIS.

MAURITIUS Civis, & Episcopus Catanensis, vir æquè plus, ac doctus, cum anno salutis 1126. Byzantio attulissent cor-

corpus Beate Agathę Virginis, & Martyris, Ḡo selmus, & Ḡliber-
rus; hujus Translationis Historiam scripsit. Obdormivit in Domino
1143. Ex Octavio Cajetano tom. 1. Vitar. SS. Siculor. pag. 53.
& Joanne Baptista de Grossis in Catana Sacra pag. 70.

CCXL

S. MAXIMIANUS EPISCOPUS SYRACUSANUS.

S▲ ubi S. Martyris Lucifer triumphus acciderat, Benedictum institutum professus unā cum Trajano, post Anastite Melitano, atque aliis consummatæ virtutis Monachis, S. Gregorium Magnum adolescentem religiosis disciplinis instituit in Romano Coenobio S. Andreae, quod in paternā domo ad Clivum Scauri Gregorius considerat remisso jam caducis rebus nuncio, & Maximianus Abbas administrabat. Inde ad Syracusanum Episcopatum electus, eādem ferme tempestate ad Romanum Pontificatum Gregorio scendente, in omnes Sicilie Ecclesias vices à Gregorio sibi collatas suscepit. Tandem Maximianus migravit ad Dominum anno 596. Junii 9. Franciscus Maurolycus, & Josephus Bonfilius in Historia Sicula falso tradunt Maximianum floruisse ad annum 624. Habes plura, eaque praeclarissima monumenta de S. Maximiano passim, in Dialogis S. Gregorii, & in Vita eiusdem S. Gregorii, à Joanne Diacono conscripta. Meminerunt de S. Maximiano Baronius in Martyrolo. Roman. Octavius Cajetanus in Martirologio Siculo, atque alii plures passim. Extat hujus Sanctissimi Episcopi Epistola Gracè scripta ad S. Gregorium Magnum. Ex Roccho Pyrro in Notit. Eccles. Syracusan. pag. 132. 133.

CCXVIII.

MENECRATES SYRACUSANUS.

Menebrates Syracusanus, Medicus celeberrimus, homines à comitali morbo liberabat. Hic Jovem se vocari

 A a cos

eos autem, quos sanabat, sibi subditos voluit. Ex Constantino, Lascare.

Quarè, cùm ad Agesilaum scribens, in Epistole fronte proposuisset: Menecrates Juppiter Regi Agesilao salutem dicit; Rex, ut primum legit, reliquis nequaquam perspectis, evestigiò hominis insaniam faceto responso reticulavit, dicens: Rex Agesilaus Menecrati sanitatem dicit: ut Plutarchus commemorat. Ex Thomâ Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 4. pag. 102.

At Philippus Macedo ad medendum vesaniæ hominis inter lautissimas epulas ridiculam inediam illi præscripsit. Nam amictus purpurâ, coronam auream capite gestans, sceptrum tenens, soleas indutus, stipatus cætu Deorum, quos repreſentabant, qui à morbo ejus operâ convaluerant, cùm Menecrates regiones multas lustraret; ad Philippum in hanc sententiam scripsit: Tu quidem in Macedoniâ regnas: at ego in Medicinâ: tu benè valentes perdere potes, ægris autem sanitatem ego reddere, præstareque, ut incolumes consenescant. Itaque in illeſ tibi stipatores sunt, ac satellites; mihi verò comites, atque affidæ, quos à morbis, ac morte vindicavi. Rex tacitus cum cum suo Deorum famulitio ad convivium invitavit. Coenaculum ingressi, aut accumberent in mediis lectis, magnificentissimè pro ritu sacrorum extructis, curavit, alias mensas aliis convivis occupantibus. Interim Menecrati, Diisque Menecraticis odores ad suffitus incendebantur, fructuum libationes tantum fiebant, reliquis lauto admodum prandio vescientibus. Sed Menecrates iam obrepentem famem gravatè ferens, indignante acriùs ad injuriam stomacho, cum subiectis, ac morigeris Diis suis illusus Jupiter, discessit, festivissimè Philippo ejus inertiam redargente. Ex Athenaeo lib. 7. Aeliano lib. 12.

C C X I X.

M E S O.

Meso Siculus, an is Metho, Empedoclis pater, an Myso, de quo Laertius lib. 1. meminit, an aliud extiterit? incertum. Inter Poëtas Siculos recensetur à Joanne Vigintimillio in Tabulâ Poëtarum Siculorum. ME-

CCXX.

METELLUS AGRIGENTINUS.

M Etellus Agrigentinus, vir doctus, & Musicus eximius, Musicam Platonem docuit, Ex Constantino Lascare.

CCXXI.

MICHAEL PLATIENSIS.

M Ichaël Platiensis Ordinis Minorum Observantium, scripsit Historiam Siculam ab excessu Friderici II. būjus nominis, Regis Siciliae, usque ad annum 1361, more Siculo, & 1362. more Romano. Hanc Historiam ex m. s. codice Friderici de Vigintimiliis, Equitis Panormitani, Marchionis Hieracii fratri scilicet in lucem editurum promiserat Antonius Amicus, sed promissis stare nequiiit fato aduentante. Ex Rotcho Pyrrho in Notitiā Ecclesiae Catan. pag. 105. Joanne Paulo Clarandao Societ. Jesu in Historia Platiensi, & Antonio Amico in Indiculo operum, que in lucem edere meditabatur.

CCXXII.

MICHAEL GLYCAS.

M Ichaël Glycas Siculus sub Alexio, & Joanne Commenis, Imperatoribus Constantinopolitanis, vixit, & scripsit Annales quadripartitos: opus non modò historicum, sed etiam Theologicum, & Physicum. Primā parte agit de operibus sex dierum: alterā de rebus gestis ab orbe condito usque ad Christum natum: tertiā prosequitur res à Christo usque ad Constantium Magnum: quarta Byzantinorum res tractat usque ad obitum Alexii Commeni, qui anno 1184 moriens, Joannem Commenum habuit successorem. Exinde usque ad captam à Latinis Constantinopolim perfrinxit res Byzantinas Leunclavius: qui, & primus

A 22

Gly-

Glycæ interpretationem nobis dedit. Ex Auberto Miræo de Scriptor. Ecclesiasticis pag. 237.

Jacobus Pontanus Societatis Jesu vertit è Græco in Latinum sermonem Michaëlis Glycæ disputationes cum notis. Extat tom. 12. Bibliotheca Magnæ Patrum. In tomo 12. Bibliotheca Magnæ Patrum, editæ Coloniæ 1618. extant Michaelis Glycæ disputationes 11. recensitæ, atque illustratæ ab Andrea Schottio Societatis Jesu. Philippus Labbè ejusdem Societatis edidit Glycæ Annales Græcè, ac Latinè, & Parisiis ex Typographiâ Regiâ 1660. in fol. Ex Philippo Alegambe Societ. Jes. Nathanaële Sotuello ejusdem Societ. in Biblioth. Scriptorum Societatis Jesu. Michaël Glycas non indignus lectu, à quo multa recondita eras, inquit Dempsterus, licet leges historico præscriptas paſſim negligat. Ex Balthassare Bonifacio in Historiâ Ludricâ lib. 35. cap. 6. pag. 440.

C C X X I I L

M I D A S.

Midas Musicus non ignobilis Siculus, *versus* aliquando fudit, & cudit. Ex Joanne Vigintimilio in Tabula Poëtarum Siculorum.

Midas Phrygiæ Rex, de quo fabulosa multa jactantur, Poëta, & Musicus fuit, easque artes, aliasque scientias ab Orpheo didicit, ut narrat Franciscus Patritius.

C C X X I V.

M O N Y M U S S Y R A C U S A N U S.

Monymus Syracusamus, Philosophus Cynicus, ac Diogenis Cynici filius. Vir sanè elegantissimus, & copiosissimus, multa scriptis in Philosophiâ. Famulus ~~aurem~~ fuerat cuiusdam mensearii Corinthii. Hic contemptâ gloriâ veritatem semper appetiit. Ex Constantino Lascare.

Lapsus hic Lascarem locus Diogenis Laetitii, atque aliorum,

rum, arguit, dum Monymum pro discipulo Diogenis Cynici filium reponit. Monymus Syracusanus, Diogenis quidem discipulus, famulus vero cuiusdam mensarii Corinthii fuit, ut Socrates tradit. Ad eum Xeniades, qui Diogenem emerat, frequens commeabat, virtutem hominis, atque in dicendo vim admiratus. Adhuc autem, & Crati Cynico sapientius, & terosque id genus studiosè consecutatus. Fuit vir eloquens, & doctus, adeo Menander Comicus ipsius mentionem fecerit in quadam Comediâ, quæ Hippocomus inscribitur. Adeò verò gravis, & constans fuit, ut contemptâ gloriâ solam veritatem appeteret. Scripsit autem *Ludicra sententiis seriis permixta. De Appellationibus duo, & Exhortatorium. Ex Lacitio in Monymo.*

C C X X V.

MOSCHION SYRACUSANUS.

Moschion Syracusanus Grammaticus, *Navis Hieronis*, Tyranni Syracusanorum Historiam scripsit, quam attenè, ac studiosè perlegisse fecit Athenaeus lib. 5. pag. 148. fatetur. Hunc male cum Moscho Poëta Syracusano confusum à Lascare tradit Vigintimillius.

CCXXVI.

MOSCHUS SYRACUSANS.

Moschus Syracusanus Grammaticus, & Poëta fuit. Multa scripsit, quem opinor, & Moschionem appellatum, inquit Constantinus Lascaris.

Moschus Syracusis in Siciliâ natus est, ac post Theocritum temporibus Aristarchi vixit Olympiade 157. cum in Ægypto regnaret Ptolomæus Philometor. Sunt autem à principio Regni Philadelphi, sub quo Theocritus vixit, usque ad principium Regni Philometoris, sub quo Moschus vixit, anni circiter centum. Ex Joanne Crispino in Præfatione in Moschum.

Scripsit Idyllia, quæ sunt: *Amor profugus. Megara. Epitaphium Bionis*

Bianis. Fragmenta nonnulla, & Epigrammata in Amorem et amorem.
Ex Patrio in Histor. Poët. lib. i. pag. 121.

Hunc alium fuisse à Moschione Grammatico censet Vigintimillius, eumque præter Carmina Bucolica quædam alia edidisse refert. Ex Hegesiâ, seu Glossar. Rhodior. Vocab. apud Athenæum lib. ii. pag. 361. & lib. i4. cap. 8. pag. 634. Athenæus scribit Moschum scriptisse de Machinis. Romanorum autem machinam esse tradit Sambucam, cuius fabricam, & speciem Heracles Tarentinus invenerat. Ex Ioanne Vigintimillio de Poëtis Bucolicis Siculis à pag. 401. ad pag. 427.

CCXXVII.

M U S A E U S.

Musæus inter Poëtas Siculos à Ioanne Vigintimillio recensetur in Tabulâ Poëtarum Siculorum. Sed apud Auctores de Museo Siculo nulla mentio. A Laurentio Crasso de Poëtis Græcis quatuor Musei recensentur: Atheniensis unus, Ephesius alter, tertius Eumolpi filius, quartus Thebanus.

CCXXVIII.

NICOLAUS BITRONUS CATANENSIS.

Nicolaus Bitronus Catanensis è Carmelitanâ familiâ, in Philosophicis, ac Theologicis studiis Magister, Provinciae Sicilæ universæ moderator, Bononiae Theologiam Seminaris stipendio professus est. Ex Ioanne Baptista de Grossis in De cachordo Catan. Chordâ 2. pag. 159.

CCXXIX.

NICOLAUS DE COSCIIS MESSANE N S I S.

Nicolaus de Cosciis Canonicus Messanensis, floruit anno 1466. Scripsit *Libellum, in quo Messanenium Archiepiscoporum*

Bibliotheca.

191

rum series continetur. Eum in Thesauro Messanensi asservari olim, seque nonnulla ex eodem decerpisse affirmat Carolus Morabitus in Annalibus Ecclesiae Messan. pag. 220. Scripsit etiam de familiis Messanensibus, ut refert Stephanus Maurus in Messan. Promotrop. Siciliæ pag. 192.

CCXXX.

NICOLAUS DATUS NETINUS.

Nicolaus Datus Netinus, Philosophus, & Medicus præstansissimus, Doctoratus insignia Bononiæ accepit anno 1446. Mirabiles ejus prædictiones fuerunt. Ingentes sibi divitias comparavit, ab Antonio Moncatâ, Calatanisectæ Comite, Feudo S. Michaëlis in Augustano agro etiam donatus. Hisce literarum, atque opum splendoribus, nec non avorum suorum gloriâ in omni Siciliâ claruit. Meminit illius Lucius Marinæus lib. 5. Epistol. famil. ubi ad Cataldum Parisium scribens, inter Mathematicos, & Medicos insignes Nicolaum Datum refert. Ex Vincentio Littorâ de Rebus Netinis pag. 126.

CCXXXI.

NICOLAUS MARINUS CATANENSIS.

Nicolaus Marinus Catanensis, Ordinis Carmelitanorum, Divinarum rerum scientiâ laurcatus, & eruditioñis plurimæ, Provinciæ Siculiæ Præfeturam gesvit. A Bonifacio IX. summo Pontifice, qui eum amplioris fortunæ capacem novexat, Apostolicus Visitator in eadem Provinciæ Siculâ renunciatus anno 1396. mortem occubuit. Ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Catan. Chordâ 2° pag. 158.

NICO-

CCXXXII.

NICOLAUS SPECIALIS NETINUS.
SICILIÆ PROREX.

Nicolaus Specialis Neti summa loco natus, domi, militia-
que clarissimus, Alphonso Regi adeò gratus, ut vicariâ
eius potestate plures annos Siciliam administrarit. Tantâ huma-
ni, divinique juris prudentiâ, & consummato per longam expe-
rientialm judicio Siculum Regnum procuravit; ut Aiphonsus
palam dixerit: si fortè leges, rectèque vivendi mores interirent,
Nicolaus unus satis est, qui omnia in integrum restitueret. Inter
Proceres illos à Collenucio numeratus, qui cum Alphonso Ro-
ge navalî classe à Liguribus capti sub Philippo Mariâ Mediola-
nensium Duce, atque ab eo perquam honorificè sunt dimissi
anno 1436. Magnis auctus honoribus, atque opum affluentia,
Leonorâ filiâ Blasco Barreño, Militelli Domino, altera Isabel-
lâ Ferulæ Toparchæ, nupti traditis, de patriâ optimè meritus.
in patrio solo devixit anno 1444. Februarii 13. Scriptit *Historiam*
Siculam usque ad sua tempora an. 1444. quæ manu exarata plurimo-
rum manibus teritur. Ex Roccho Pyrrho in Notit. Ecclesiaz
Syracusan. pag. 225. Vincentio Littarâ de Rebus Netinis pag.
106. Pandulpho Collenucio in Histor. Neapol. lib. 6.

Nicolaum Specialem, qui *Siculorum Regum Historiam*, scriptit
à tyrannide, ac cæde Gallorum ad Friderici Regis obitum usque, floruit-
que anno 1334. alium fuisse censet Grossus ab illo, qui Siciliz
Proregem egit anno 1423. quam opinionem Maurolicus prior
invexerat, hæc inquiens in Histor. Sicil. lib. 5. Joanne Pont.
Max. fatis sublatu subrogatus est Benedictus XI I. anteà Mona-
chus Cisterciensis. Tunc Fridericus Rex ad novum Pontificem
Legatos destinat, Ogerium Vizolum, Nicolaum Lauriam, &
Nicolaum Specialem, ejus intercessu cum hoste tractaturus.
Sed hi, & alii Legati ad eundem ad idipsum missi, nihilominus
infestis rebus redierunt. Fuit autem Nicolaus Historiæ Scri-
ptor à tyrannide, ac cæde Gallorum usque ad obitum Friderici
Regis, quam nos Historiam, inquit Maurolycus, quâ decuit
bre-

brevitate, Compendio nostro inservimus. Apud Joannem
Baptistam de Grossis in Decachordo Catan. tom. 2. pag. 51.

Cæterum Nicolaus Specialis à Scriptoribus Netinis, Litta-
rà, & Pyrrho, Netinus creditus, Siciliæ Prorex, & Siculæ Hi-
storiæ Auctor, in marmoreo tumulo in Netino templo Divi
Francisci compositus, hoc triviali epitaphio insculptus:

Magnificus Specialis heros iacet hic Nicolans:

Trinacriis tumulis ditione euge, lapis.

Divinos cineres serva speciale sepulcrum.

Sicelidum specimen, tam speciale decus.

Nestora Consilio; quamvis virtute Catonem,

Hunc Quintum Fabium pro gravitate puta.

Proregemque tribus lustris videre Sicani.

Nam totidem Regis sustulit ille vices.

Postero anno Joannes Matthæus Specialis, Nicolai filius, obiit
qui marmoreo etiam tumulo in Divi Francisci, sed carmine non
minus impolito, conditur:

Queris Matthæi Specialis busta Joannis?

Offa viri fortis iste colossus habet.

Magnanimi, intrepidi, clari Marvortis alumni;

Tanta sub exiguo condita virtus humo.

Hicce Camerlingus Regis, simul omnibus istis,

Olli, quod tantis contigit, adde, pater.

Obiit an. 1445. Julii XX.

C.CXXXIII.

NICOLAUS TERRANOUA DREPANENSIS.

Nicolaus Terranova Drepanensis, Ordinis Prædicatorum,
Theologus, & Orator facundissimus, Alphonso Regi
Neapolitano à Confessionibus. Scriptus in Epistolas dñi Pauli vo-
lumina duo, volumen unum sermonum. Ex Leonardo Orlandino in
Descriptione Urbis Drepani pag. 53.

CCXXXIV.

NICOLAUS TEDESCHIUS CATANENSIS, ARCHIEPISCOPUS PANORMITANUS, CARDINALIS.

Panormum, Sicularum Urbium Principem, Nicolao Patriam attribuunt Rocchus Pyrrhus, & Franciscus Baroniūs, coniecturā, quæ incertæ rei usurpandæ valeret, nisi multa obessent. Ferunt hi sub extremā orā quorundam Consiliorum, & in primā omnī Operum facie Nicolaum Abbatem Panormitanum indigitari: quo sanè titulo Abbatis Panormitani externi Scriptores Nicolaum internoscunt, & etiamnum allegant. Verū, qui contrarias partes tuentur, Petrus Carrera, qui de familiā Tedeschiā justum volumen confecit, & Joannes Baptista de Grossis, qui peculiari argomento Nicolai vitam inscripsit, Abbas vindicatus; appellationem illam amanuensim imperitiā prolapsam clamant, nunquam ab Auctore appositam: nec mirum invaluisse apud ignotos homines: cùm, quæ altius in vulgus descendunt, difficilius exolescant. Sed, inquiunt, legitimū ortum habeat appellatio illa, Nicolaum Panormi ortum non probat. Nam Abbas Maniacensis electus Nicolaus, tantā literarum famā celebrari cœpit Abbas Maniacensis, ut idem inde Archiepiscopus renunciatus, retento Abbatis nomine, additoq; cognomento ex recentis dignitatis loco, Abbas Panormitanus nuncupatus sit. Ceterū clarissimam Urbe Catane Nicolai patriam fuisse tām multa convincunt, ut caligare in luce videantur, qui veteri opinioni adhuc hæreant, & obsistant. Primum Nicolaus ipse Civem Catensem se non raro, Catenses autem ipsos Cives suos nominat. In Proœmi. Rubric. extra. de Jud. Ego Nicolaus de Tudisco Catensis Sinculus inter DD. minimus. In cap. noviter de Jud. num. 13. Ætna, quæ distat à Civitate meā ferè 14. millaria. In Epistol. sub an. 1425. ad Catanc. missā: cùm instituissēm scribendum ad vos, viri insignes, ac concives quām plurimū honorandi. &c: sed id, concives optimi, intueri libet. &; in fine Epistol. Vester concivis Nicolaus de Tudischis Doctor minimus, Abbas Manaci. Ante

Ante id tempus, nimirum anno 1419. Catanenses Martino V.
Rom. Pont. pro Nicolao scribentes, illustrem Decretorum
Doctorem, egregium Dominum Nicolaum de Tudisco Con-
civem nostrum insignem. &c: est enim Concivis noster pluri-
mū generosus; scribunt. in Epistol. Regi Alfonso à Catan.
missā in Nicolai commendationem multis pōt annis, nimirūm
anno 1434. si vera sunt, quæ de Cive nostro narramus. &c: Ci-
vem nostrum Dominum Nicolaum, scribunt. Secundūm Pa-
normitani patriā Catanensem asserunt Nicolaum. Nam in æde
maximā Panormitanā incidi ad ejus tumulum curarunt: cer-
tè quidem tacito in veritatem consensu tolerarunt:

Panormi Antistes; & Catanensis erat.

Ex Panormitanis Petrus Ranzanus, Episcopus Nucerinus, obi-
tis legationibus, ac literariis monumentis illustrissimus, qui fe-
rè sub ætatem Nicolai vixit, lib. 41. Annal. qui m. ss. asservan-
tur in Bibliotecā Panormitani Cœnobii Divi Dominici ad an.
1441. de Nicolao meminit his verbis. Nicolaus cognomento
Tudiscus natione Siculus Catanensis, Juris Pontificii Scientiā
suo seculo nemini secundus judicatus est. Ad hæc plures affe-
runtur Auctores, qui tradunt Nicolaum fuisse Catanensem:
neque inter hos referendi sunt Scriptores Catanenses, qui blan-
diente in patriam affectu, aut peregrini, qui de rebus longinquis
ali quando sentiunt, ut audiunt, non ut vident: sed Siculi nul-
larum partium studiosi, quibusque omnia perspecta esse pos-
sunt. Thomas Fazellus inquit: Nicolaus cognomento Todi-
scus Catanensis fuit. Marius Aretius ait: Nicolaus Tudiscus
cognomento Abbas, proximis ante annis Juris prudentissimus,
qui multa scripsit, Catanæ claris ortus natalibus, Archiepisco-
pus Panormitanus. Contra hæc eruditam Apologiam appara-
ri à Vincentio Auriā, Jurisconsulto Panormitano, minimè
ignoramus. Sed de Patriā controversiam innuisse sufficiat, no-
bis nec in disceptationem advenire, nec dirimere litem, inter
duas potentissimas Siciliæ Urbes diù agitatam, consentaneum
existimamus. Ultrò arriperemus arma, constanterque dimica-
remus, si qui barbaroruīn Siculam rem usurparent, aut inua-
derent.

De Patriā Nicolai contentio est inter Siculos, de nobilitate

B b 2

gene-

generis ejusdem nulla discordiarum semina usquam apparent: omnes ad unum egregiam Tedeschiorum prosapiam, undè ille profectus, extollunt, Guidonem Pancirolum fugillantes, quod scripsiterit in Vitâ Nicolai: Nicolaus Tudiscus Catanæ, quæ Urbs est Siciliæ, obscuris natalibus ortus, à puero Divi Benedicti habitum suscepit. Eundem Pancirolum carpunt, quod ingentem pecuniaæ vim in Basileensi Concilio per avaritiam constasse Nicolaum referat, & inancem natalium calumniam, & fidetum cupiditatis crimen Scriptoris invidiæ vertunt, quâ Pancirolus in Nicolaum æmulum laborabat. Non vacat hîc Tedeschia gentis ornamenta recensere. Profectò Nicolaus paternum genus traxit ex Antonio seniore, qui post defectionem à Rege Martino, eidem adhæsit, Regiis obsequiis insignis, Baro Ennensis Salinarum in censu Feudatoriorum Martino Rege descriptus. Maternum genus hausit ex Agathâ Intorrellâ, sive Torellâ dictâ, cuius, neptem Andrevam ex Marinellâ sorore, Joannes Moncata, Comes Adernionis, in uxorem duxit. Jacobus Nicolai germanus frater, Catanensis Senator, ex Blancaflore Platamoniâ quatuor Feuda, Bruchæ, sive Modali Campanæ, Crisciunæ, Ciurcæ, & Canalium, dotalia accepit, generosissimamque sobolem suscepit. Antonius Junior, Antonii senioris ex Henrico fratre nepos Catanensis Senator, cum Constantiâ coniuge præter cæteros Jacobum Juniorem genuit, qui ex Abbatæ Cisterciensi Alti Fontis, Archiepiscopus Messanensis decessit an. 1473. Martii 14. Antonii senioris, & Henrici pater, Nicolai nostri avus, Nicolaus fuit, ex Theutonio sanguine fatus: unde Tedeschiorum nomen effluxit.

Nicolaus adhuc adolescens in Benedictino Cœnobio Divæ Agathæ, quod tum Catanæ florebat, cuius tum Abbas Episcopum agebat, quemadmodum Abbas Montis Regalis Archiepiscopum representabat primo extructæ Sedis seculo, donec Monachis Presbyteri succederunt; religiosa vota nuncupavit. Catanæ in Juris prudentiam incubuit, quam etiam Bononiæ addidicit, sub Francisco Zabarellâ Canonum Professore, à quo Pontificio Senatui adlecto, Doctoratus insignia consecutus est. In patrio Athenœ Sacros Canones deinde interpretatus, cosdem Senis decem, & amplius, annos docuit. Tunc à Martino V. Rom.

Rom. Pont. Abbas Maniacensis creatus anno 1425. Januarii 10.
 plurimum inclaruit. Subinde Parmæ, mox Bononiæ Canones
 tradidit, Referendarius Apostolicus, & Generalis Pontificiæ
 Cameræ Auditor, Regi Alphonso à Consiliis suffecitus. Regè
 Alphonso postulante demùm ab Eugenio IV. Rom. Pont. A-
 chiepiscopus Panormitanus renunciatus est anno 1433. mense
 Februario. Jussu Alphonsi Regis bis ad Basileense Concilium
 contendit, in quo conventu, legitimâ priùs auctoritate coacto
 inde in seditionis conventiculum abeunte, facultate Juris, &
 eloquentiâ plurimum valuit. Robertus Cardinalis Bellarminus
 aliquot articulos bene illum tractasse affirmat, sed parùm beni-
 gnum ergâ Eugenium IV. vel si mavis dicere, inimicum se ges-
 sisse testatur Marcus Battalinus, qui Generalium Conciliorum
 Historiam recens publicavit, cui Eugenio Alphonsus Rex aper-
 tè adversabatur ob Regnum Neapolitanum, in quod Renati
 Andegavensis adoptione accersitus, id validâ manu occuparat,
 Pontificiam licentiam nihil veritus secundum jura, quæ in-
 Neapolitanum Regnum Pontifices obtainent. Ergo Basileenses
 Patres, sive, ut morem Principibus gererent, sive, ut Principes,
 qui privatis odiis in Eugenii exitium conjuraverant, factiosi-
 rum studia foverent, plura in Eugenium moliti sunt. Denique
 Amadeus Sabaudus, Felicis V. nomine Antipapa creatus, Nico-
 laum Cardinalitâ purpurâ Duodecim Apostolorum titulo de-
 coravit anno 1440. Novembris 12. Alphonso Ciacconio teste
 in Vitâ Eugenii IV. quam deinde dignitatem etiam post abdi-
 catum Felicis V. Imperium retinuit, à Nicolao V. postmodum
 confirmatam ex Divo Antonino, & Panvino. Post hæc Nico-
 laus Panormi morbo sublatus est anno 1445. mense Julio ex
 Æneâ Silvio, sive Februarii 24. ex Catanensi codice, in quo
 Monachorum, & Canonicorum defunctorum memoria extat.
 Sepultus est in templo Panormitano adjecto Epitaphio:

*Morte tua Canon, & leges, & jura Quiritum
 Occubuere, jacent hoc tumulata loco.*

Tu Nicolaus eras, Tudisco sanguine natus;

Panormi Antifiles, & Catanensis eras.

Eugenio, & Basila discordi pace ruebat

Nostra fides; steterat te dux concilium.

Nomi-

*Nominis, & tituli canulos, & laudis adeptus,
Unde tuum texit rubra thiara caput.*

obiiit 1445.

Post multos annos Franciscus Tedeschius, Patritius Catancensis, Fortunæ II. filius, hoc Nicolao epitaphium scripsit.

Me genuit Catania, Ausonii rapuere, Panormus

Lata tenet: Princeps juris in orbe fui,

Plures Scriptores honorificè meminerunt de Nicolao præter supra allegatos. Lucius Marinæus lib. 5. Epistol. Clarissimum legum lumen appellat. Titemius in Catalogo Scriptorum Ecclesiast. Juris consultum omnium celeberrimum, ingenio subtilem, & acutum, consilio promptum, & firmum, sermone apertum, & compositum, Lucernam Juris nuncupat. Jacobus Gualterius in Chronographiâ Eccles. Cathol. de Nicolao testatur: tantâ Juris præsertim Canonici eruditione prædictus, ut lampas Juris appellatus sit. Guido Pancirolus in fine Vitæ ejusdem Nicolai: Panormitanus Pontificum Decreta eâ doctrinæ soliditate est interpretatus, ut alter Bartholus inter Juris Pontificii Professores dici meruerit. In eo præcipuè commendatur, quod lucidum ordinem observans perspicuus appareat. Præter Concilii Basileensis opus, nonnullas quæstiones, & erudita responsa scripsit, quæ à Ludovico Bolognino in lucem emissæ. Pius II. Pont. Max. antea Æneas Silvius Piccolomineus datus, qui Eugenii IV. causam impugnaverat in Concilio Basileensi, in Bullâ Retractationum hæc de Nicolao subdit: Nicolaus Panormitanus Archiepiscopus, & Ludovicus Pontanus, Alphonsi Regis Oratores, qui velut duo orbis sidera, ceu Pontificii Juris, & totius civilis sapientiæ duo præcipua lumina, & clarissima censebantur. Idem in libro prim. Comment. erravi, quis neget? sed neque cum paucis, neque cum parvis hominibus, Julianum S. Angeli Cardinalem, Nicolaum Archiepiscopum Panormitanum, Ludovicum Pontanum, tue sedis Notarium sum fecutus, qui Juris civilis, & veritatis magistri credebantur. Aubertus Miræus in Auctario de Scriptoribus Ecclesiast. pag. 267. Nicolaus Tudescus, natione Siculus, patriâ Catancensis, Abbas ordinis Benedictini, post Archiepiscopum Panormitanus, demum Cardinalis, sed in schismate à Felice V. Antipapa crea-

creatus, Juris Pontificii peritissimus: obiit anno 1445. ejus opera tomis 8. Veneti 1592. evulgarunt: de quibus vide Bellarmi-
num de Scriptor. Ecclesiast.

Scripsit ergo Nicolaus ex Bellarmino de Scriptoribus Eccle-
siasticis tomos octo in fol. juxta editionem Venetam an. 1592.

In primo, & secundo tomo habentur Commentaria in primum librum
Decretalium.

In tertio, quarto, & quinto tomo habentur Commentaria in secundum
librum Decretalium.

In sexto tomo habentur Commentaria in tertium Decretalium.

In septimo tomo habentur Commentaria in quartum, & quintum
Decretalium, & in Epistolas Clementinas.

In ottavo tomo habentur Consilia 226. quæstiones septem.

Item Relectio in cap. per tuas de Arbitris.

Item Practica ejusdem.

Dicitur etiam scripsisse Commentarium inchoatum in Decretum: sed
nescio, an extet?

Dicitur etiam scripsisse librum pro Concilio Basileensi: sed hunc li-
brum, ut in mala causa scriptum, & proinde erroneum, credibile est ex ejus
operibus abrasum fuisse, ego certè inter ejus opera variarum editionum
eum nunquam reperi.

Conradus Gesnerus, Auctor damnatus, in Bibliotheca ca-
dem Nicolai opera quibusdam additis recenset:

Nicolaus SICULUS Abbas Maniacensis, Ordinis S. Benedicti,
dictus de Tudescis, Panormitanus Archiepiscopus, & demum
Ecclesiæ Romanæ Cardinalis, Juris consultus celeberrimus
scripsit:

Super Decreto imperfectum librum unum, pro Concilio Basileensi li-
brum unum, super Decretalibus libros quinque, super Clementinis li-
brum unum, Processum judiciorum librorum, Consilia centum quatuor
libro uno, Disputationes varias libro uno, & alia complura. Ejus pro-
cessus judicarius, sive Practica de modo procedendi in judicio tam sum-
mariæ, & de plano, quād merē, & cum strepitu judiciali, in omnibus
fermè Curiis observari consueta. Tractatus de Auctoritate, veritate,
& institutione Conciliorum sacrorum, præsertim Basileensis, cum anne-
xione quorundam dubiorum, & casuum extat m. s. apud M. Dresserum
cum aliis Panormitani libris. Ejus Tractatus, qui inscribitur, nobilis-
simus

firmus super Concilio Basileensi, de ejus Concilii, & Papæ potestate, super Decretales Commentaria tomis quinque edita cum aliorum annotationibus Lugduni. Ejusdem Concussiones, fortassis legendum Conclusiones, Glossarum Clementinarum junctis aliis variis Doctorum tractatibus extant m. ss. in Bibliotheca Imperatoris. Duo volumina Consiliorum, & varias quæstiones in Jure 1527.

Leonardus de lege Nicolai opera multùm commendat, eadem illustravit editione Lugdunensi Alexander de Nevo Vincentinus.

Præter alias editiones extat editio Veneta hoc præfixo titulo: Nicolai Tudeschii Catanensis Siculi, Panormi Archiepiscopi, vulgo Abbatis Panormitani, &c. apud Junctas 1583.

Consule citatos Auctores, Scriptores Conciliorum, & Historiæ Pontificiæ, nec non Annal. Benedictin. & Catanensium, ac Panormitanorum monumenta.

CCXXXV.

NICOLAUS TOSCANUS ER YCINUS.

Nicolaus Toscanus Erycinus, Ordinis Prædicatorum, mirabili naturæ dono voces omnes in arte Musicâ perneceſſarias adeò perfectè videbatur effingere; ut organum pneumaticum gestare in pectore crederetur. Obiit in patrio Cœnobio senio confectus anno salutis humanæ 1505. Edidit *librum de Musica*.

Eryx, Siciliæ mons altissimus, Veneris fano, Butis pugnâ cum Hercule commissâ, Trojanorum appulſu, ac spectaculis post Trojanam cladem illustris, Divi Juliani templo, à Rogero Comite, anno circiter 1080. condito, ac militaribus sanctis ludis, quos idem Divus Julianus exhibuit, gestoque adversus Saracenos prælio illustrior fuit. Hinc Erycina Urbs Mons Divi Juliani appellari cœpit, & nobiliori auspicio incrementa suscepit. Ad hanc diem Mons Eryx, & Mons Divi Juliani nuncupatur. Ex Roccho Pyrrho in Notit. Eccles. Mazariensis pag. 562. & 564. Consule Philippum Cluverium de antiquâ Siciliâ lib. 2. cap. i.

NICO-

CCXXXVI.

NICOPHENUS LEONTINUS.

Nicophenus Leontinus, Charondæ Auditor, mox Empedocles, regendæ Leontinorum Republicæ admotus, *Leges* tulit ad civilem politiam satis utiles. Statuit, nè quis uxorem repudiaret sine legitimâ causâ, quam Judices examinarent. Nè quis plusquam tres uxores duceret. Mulier nisi unum maritum acciperet. Fœmina criminis adulterii accusata, post viri obitum ad alias nuptias non transiret. Liberi ex primâ uxore suscepti bona paterna adirent, cæteri maternis facultatibus fruerentur. Hæc, atque alia sancivit, quæ ad Romanos missa post Regum interitum maximâ veneratione sunt excepta. Odio in Phalarim, Tyrannum Agrigentinorum actus, Zanclæos, & Tauromenitanos ad eum lacescendum, labefactandumque stimulavit. Demum lapide percussus anno ætatis 97. extremum diem clausit, dum Lapidia in honorem Proserpinæ celebrarentur apud Leontinos. Floruit anno mundi 3507. Ex Philadelpho Mugnos in Triumpho Leontino, in Raptu Proserpinæ, præsertim in novo Laërtio pag. 52.

CCXXXVII.

NINA MESSANENSIS.

Nina Messanensis, Poëtria clarissima, cùm ejus amore captus Danthes à Majano, carmina ipsi misisset; eleganter respondit carminibus, quæ antiquam Italicæ Poësis sinceritatem olent. Ex Leone Allatio de Poëtis Antiquioribus Italis.

CCXXXVIII.

NYMPHODORUS SYRACUSANUS.

Nympedorus Syracusanus, Philosophus, & Historicus, scripsit de Admirabilibus Siciliae, cuius Athenæus meminit.

Cc

lib. 13.

lib. 13. Hunc Fazellus refert inter Scriptores , quibus pro construendâ Siculâ Historiâ usus est, cumque adducit Decad. 1.lib.7 pag. 162, ubi de Laide Siculâ meretrice, Corinthi famosissimâ , scribit . Ad quam ditiorum hominum ex omni Græciâ conventus celebres erant , inquit Aulus Gellius lib. 1. cap. 8. quamque adamarunt Aristippus , & Diogenes Philosophi , Demosthenesque Orator , ex Athenæo lib. 13.

Nymphodorus, vetus rerum variarum narrator , Ctesiæ confundens , & Antigono , qui mirabilium Sinagogam reliquit . Ex Balthas. Bonif. in Histor. ludicrâ lib. 15. cap. 16. pag. 441.

CCXXXIX.

ODO COLUMNA MESSANENSIS.

ODO Columna Messanensis, priscis illis seculis , cùm Italia Poësis vagiret inter cunas, effloruit, & scripsit carmina. Ex Leone Allatio de Poëtis antiquioribus Italisi.

CCXI.

ORPHEUS CAMARINENSIS.

ORpheus Camarinensis , Epicus , qui *carmine* composuit *descensum ad inferos*, & alia multa . Ex Constantino Lascare. Camarina, & Camerina, Syracusanorum Colonia fuit, Urbs olim opibus , & ædificiorum magnificentia clara , hodie jacet , nihilque priscorum operum præter fundamenta integrum servat . Nomen tamen i solùm in a mutato Camerana vulgò retinens ingentes , ac latè diffusas , easque intrà totum ejus ambitum, pro maximâ parte obrutas, ostentat ruinas. Litora ei subiecta insulanarum opere molium , in profundum etiam mare dejectarum in modum portus manufacti, decorabantur. Camerinensis lacus aquæ cùm olim foetore suo pestem generarent ; consulerunt Apollinem Camarinenses : expedirene ipsis Camerinam exsiccati? quibus ab Apolline responsum est, Camerinam non esse movendam . Neglecto tamen oraculo lacum siccaverunt :

runt: per quem mox ingressis hostibus contempti oraculi pœnas dederunt. Hinc manavit Proverbium, Camerinam moveare, pro eo, quod est sibi malum accersere. Vide Servium in il·lud VirgiliÆneid. 3.

• • • • *& fatis nunquam concessa moveri,*

Apparet Camerina procul, Campique Geloi.

Lacus extat hodie, solâ pisium capturâ insignis, tincas, & anguillas profert laudatissimas. Ex Thomâ Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 5. pag. 117. 118. ubi de Orpheo meminit, & de Psaumide, Acronis filio, Camerinæ, qui Olympiade 82. quadrigâ vîctor evasit, cuique in vîctoriæ præconium dicavit Pin-darus Oden 3. Olympior.

Quinque hujus nominis Poëtæ, fuerunt alii licet septem faciant, & duos tantum Herodorus, alterum Poëtam, alterum ex Argonautis unum, quem Herodorum ideo Pherecydes incusat: non enim Orpheum, sed Philammona in Colchos ad vellus aureum navigasse prodidit. At verò Aristoteles, & eum secutus Marcus Cicero, nullum fuisse Orpheum putaverunt. Igitur primus Orpheus ex Libethris Thraciæ Poëta fuit, Civitate sita sub Pieriâ. Plinius tamen, & Martianus Sithoneim Orphei patriam fuisse contendunt, & ipso in Thraciâ. De hoc fabulosa multa veteres dixerunt. Secundus Orpheus Arcadius fuisse perhibetur, vel, ut alii tradunt, Ciconicus ex Bisaltiâ Thraciæ, & ante Homerum alterâ generatione, & rebus Trojanis antiquior creditus est. Tertius Odrysius fuit, quartus Crotoniata. Ultimus verò inter istos Orpheus fuit Camarinæus, versificator egregius, cuius esse à plerisque proditur, *Descensus ad Inferos*, ex libro Gregorio Gyraldo tom. 2. oper. de Poëtis. Dialog. 2. à pag. 52. à num. 40. à pag. 57:

CCXL.

P A M P H I L U S.

PAmphilus Siculus Poëta. Ex Joanne Vigintimillio in Tabula Poëtarum Siculor.

De Pamphilo quodam ait Suidas: Pamphilus semper metricè loquebatur in conviviis.

Cc 2

SAN

CCXLII.

SANCTUS PANTÆNUS MESSANENSIS.

S▲ Pantænus Presbyter Stoicæ Philosophiæ Professor, ex Palæstinâ oriundus, Hebræâ gente, ex alto ductâ origine, Messanæ nascitur. Qui Marci Evangelistæ discipulus, apud Alexandriam præfuit scholæ, sacrarum literarum studio florenti : quæ sanè ad multa etiam tempora duravit, multis inter se omnis generis disciplinarum æmulatione concertantibus : inter quos in primis ipse fuit. Qui primus in Ægypto ignotus vitâ solitariam agens, divinis contemplationibus vacavit. Sed cum in eum Clemens Alexandrinus inciderit ; in eo penitus conquiescens, multum sub tanto præceptore profecit. Ille verò tanto studio, & amore prædicandi Verbi Dei claruit, ut in Indiam requisitus per ipsius gentis legatos illuc ab Episcopo Alexandriæ missus fuerit : ubi Christum Dominum feliciter gentibus illis prædicavit. Dein ad Indiam inferiorem rediit, in quâ primum Domini adventum, fideique semina jam Bartholomæum Apostolum sevisse reperiit juxta Matthæi Evangelium, quod Hebræis scriptum literis secum tulit, inde regrediens Alexandriam, quod tamen in Græcum translit. Denique miraculis, & doctrinâ clarus, ad quem, tanquam ad oraculum ex toto terrarum orbe populi confluabant ; ad Dominum migravit nonis Julii anno circiter à Christi nativitate 213. Ex Carolo Morabito in Annal. Ecclesiæ Messan. pag. 230. & seqq. ubi fusè differit de S. Pantæno, ejusque patriam Messanam statuit, conjecturâ, qualis qualis ea sit : refert tamen Gentiani Heruetti opinionem in Comment. Stromat. Clem. Alexand. lib. 1. ubi Pantænum Siculum natione fuisse opinatur, vel opinari creditur.

Stephanus Maurus in Siciliæ Protometropoli pag. 233. S. Pantænum fuisse Messanensem probat, Petrus Ansalonius de suâ familiâ pag. 341. non uno testimonio idem tuetur adversus Octavium Cajetanum, in Ideâ SS. Siculor. pag. 22. ubi nimis auferè S. Pantænum in Civem Siculum admittere detrectat. Colitur ejus memoria 7. Julii ex Giliberto Genebrardo in Kalendario Roma-

Romano , Aloysio Novarino in Martyrologio pag. 191. apud Josephum de Ambrosio in Relatione Solemnitatis pro Epistolâ Marianâ pag. 471.

CCXLIII.

P A P H N U T I U S.

PAphnutius , Abbas Monasterii Basiliani S. Mariæ Cryptæ Lilybœi , vir in græco , & latino idiomate insignis , anno 1282. *translulit ex græco in latinum sermonem Privilegium Ecclesiæ Panormitanæ de Jurisdictione Tabularia* . Ex Roccho Pyrrho in Notit. Eccles. Mazariensi pag. 103.

Ab anno 1440. Abbates Commendatarii S. Mariæ Cryptæ successere . Sed opulentum hoc Sacerdotium cum Abbatis insignibus Collegio Panormitano Societ. Jesu attributum est Caroli V. Cæsaris munificentâ , Joannis Vegæ , Siciliæ Proregis , studio , quo Ignatium Societatis parentem , cunctosque Societatis alumnos prosequebatur , & Generalium Siciliæ Comitiorum postulatis : anno 1552. Januarii 10. literis obsignatis . Julius III. Pon. Rom. anno 1554. donationem illam ratam habuit , & Pius V. Pont. Rom. anno 1571. confirmavit ex eodem Pyrrho loc. cit. pag. 558.

Collegium autem Panormitanum Societatis Jesu in quam magnitudinem excreverit , & Caroli V. Cæsaris , & Panormitanæ Republicæ , & plurium nobilium , aliorumque Civium Panormitanorum liberalitate , collatis ex æste patrimoniis , aut non modicâ paterni census portione impertitâ , & Platamoniorum generosæ familie beneficentiâ , quæ ante omnes Collegium fundaverat ; satis perspectum habet quisquis nostratum , & exterorum ad Panormitanam majestatem propriè contemplandam accedit . Hoc quidem Panormitanum Collegium non solum ædificiorum amplissimis subtractionibus , annuoq; proventu sat largo ; Collegiis Romano , Neapolitano , Monachensi , Parisiensi , Ulyssipponensi , Goano , quæ sunt in Societate universâ primaria , comparandum , sed etiam illis præferendum creditur . In hoc Collegio , Provinciæ Siculæ Athenæo , bonarum artium Empo-

Emporio, & Philosophiæ, Theologiæque nos operam dedimus, & Scholarum inferiorum administrationem gesimus, incalcentibus adeò perpetuâ contentione in literariis concertationibus frequentissimorum Auditorum animis, ut porticus, geminâ concameratione peristyliorum sese altius attollens, tūm Regiis sanè scalarum gradibus sese quaqua versum complectens, aulæque admodum capaces personarent. Ducenta capita supra viginti tunc temporis splendide alabantur, mirabili omnino, religiosâque politiâ muniis distributis. In ambulacris, quorum alterum Divi Josephi nominant, à facello perquām eleganti, Divo Josepho sacro, alterum Immaculatæ Conceptionis, à marmoreo fonte ibidem extructo, cui marmoreum Virginis Mariæ signum præst, serpentem proterens, ex cuius hiante rictu aquarum opes in subiectam pelvim sese exonerant; Illustrum Virorum imagines, nobili penicillo expressæ, qui Panormitanum Collegium benefactis ditarunt, pulcro elogio singulis addito, in grati animi monumentum visuntur. Nos quoque, ne ingrati videamur, amantissimorum præceptorum, aliorumque insignium Doctorum, quos literis clarissimos Panormitanum Collegium tulit, Elogia scripturos pollicemur in Bibliothecâ Novâ Siculorum: cùm ad recentem ætatem Panormitani Collegii ornamenta pertineant.

CCXLIV.

S A N C T U S P A S C H A S I N U S E P I S C O P U S L I -
L Y B O E T A N U S.

PAschasinus Diaconus, scripsit ad Leonem Papam contra errorem quorundam, qui anno Domini CCCCLV. putantes esse annum communem, cùm esset embolismus, errabant in celebranda Pascha. Ex Sigiberto Gemblacensi de Scriptoribus Ecclesiasticis apud Aubertū Miræum in Bibliothecâ Ecclesiast. pag. 134.

Paschasinus Episcopus Lilyboëtanus in Siciliâ, recenter à captivitate Vandalorum reductus, scripsit anno quadringentesimo quadragesimo tertio ad Leonem I. Papam Epistolam Paschalem, quam emaculatam Ægidius Bucherius cap. i. Comm. in Viatorium

ctorium Aquitanum 1633. typis Moretianis edidit. Scriptis & *Epistolam de damnatione Dioscori* tom. 2. Conciliorum, à Binio Colorita evulgatam. De Paschasino mentionem facit Isidorus Hispalensis de Scriptoribus Ecclesiasticis. Ex Auberto Miræo in Bibliothecâ Ecclesiast. scholio ad Sigibertum Gemblac.

Paschasinum quanquam Sancti titulo insignitum nusquam repererimus, viræ sanctitudine, ac literarum studiis apprimè nobilem vocat Rocchus Pyrrhus in Notitiâ Ecclesiæ Lilybœta næ pag. 447. Octavius Cajetanus tom. 2. Vitar. SS. Siculor. in Appendice viri sanctitatem, & studia literarum commendat. Memoriâ verò per manus traditâ illum Sanctum appellat. Successor ipse habuit Theodorum, quem Gregorius Magnus Pont. Rom. lib. 2. Epistol. 49. laudat. Ultimus Lilybœi Episcopus Theophanes extitit, qui Nicænæ Synodo II. interfuit. Post ejus eum è Siciliâ Saracenos Lilybœum Episcopos amisit, Mazariensi Dioecesi nunc subest.

Lilybœum autem Urbs Siciliæ olim splendidissima, & jucundissima, teste Cicerone in Verrem, ac Diodoro in Bibliothecâ, Marsala nuncupari cœpit post adventum Saracenorum. Marsala enim Saracenicè Portum Dei sonat, ob nobilissimum portum, cuius tamen fauces ingentibus faxis intercludi Carolus V. Cæsar, ex Africâ rediens, jussit, ne Africanæ regionis piratae stationem illam occuparent. Ex Philippo Cluverio de Antiq. Sicil. lib. 2. cap. 1.

In Elogiis Juvenilibus Præsulum Siciliensium itâ nos de Paschasino lusimus:

Marsala, hoc est, Portus Dei,
 Lilybœum dici cœpit
 cum Saracenicæ tyrannidis procella
 Siciliam quateret.
 Saracenus rerum potitus,
 domum Dei verterat in speluncam latronum,
 fidissimum littus
 in asylum piratarum cesserat.
 Vix tutus in templis Deus,
 vix in aris religio,

quam

quam ergo securitatem in Portu invenient,
aut dabunt?

Ante Saracenicam tempestatem
erat Portus Dei Lilybœum.
Nam in Africam, in Asiam
cœlestes tunc negotiatores
lucrandorum animorum avidi,
Lilybœo solvebant,
redeuntes, undè discesserant,
onusti spoliis infidelitatis.
Per id temporis Paschasinus,
Episcopus Lilyboëtanus,
maximum quæstum fecerat;
operosus trapezita.

Hinc in Paschasini jaëturā
cunctarum mercium naufragium
Portus Dei passus est.
Habebat in Paschaisino Episcopum,
in Episcopo parentem,
in parente omnia.
Hieronymo æqualis,
Fidem sermone propugnans, & stylo,
utroque fidei perduelles expugnans,
pro Damaſo

Leonem Pontificem meruit encomiasten.

Vicariâ Leonis auctoritate
Chalcedonensi Concilio præfuit:
dignus habitus,
qui Leoni succederet,
ob Dioscorum profligatum
de Romanâ Sede benemerentissimus.

In concionibus
non delectabat, ut Xenophon,
non tonabat, ut Pericles:
utrumque vincebat.

Magister autem, ac Discipulus,
Quidquid lingua docuerat, compleverat factis.

Homi-

Hominibus æquè verendus , ac dulcis ,
 eorum mores suis similes efficiens ,
 mundum in cœlum vertisset ;
 ni mundi perosus commercia
 Cœlum intempestivâ festinatione adiisset .

Subitus mortis turbo
 intrâ Portum Dci Paschasinum adortus ,
 fractâ corpusculi cymbâ ,
 animam in alium Portum abripuit ,
 omnîs jactationis expertem ,
 omni jucunditate tranquillum .

CCXLV.

PAULUS ABBADESSA MESSANENSIS.

PAULUS ABBADESSA Messanensis , Poëta Italus egregius . *Iliadem , & Odissæam Homeri , & potiorem Metamorphoseon Ovidii partem Italico versu donavit . Ex Placido Samperio in Iconolog . Virgin . Messan . lib . 1 . pag : 27 . Joanne Vigintimillio in Tabula Poëtarum Siculorum .*

CCXLVI.

PAULUS MAZONIUS NETINUS.

PAULUS Mazonius Netinus , Jurisconsultus celeberrimus , scripsit *de feudis* , ut testatur Joannes Antonius Cannetius in Friderici Regis extravag . quæ incipit : Volentes . Floruit tempore Guilielmi Perni I. C. Syracusani , qui Mazonium laudat ad primum dubium , de quo quæritur in consilio suo de feudis . Pernus enim scripsit XXIV . Consilia Feudalia , de Principe , de Rege , deque Reginâ tractatus , Consilia Practica , & Statuta . Messanæ 1531 Junii 25 . sed alibi de Perno . Ex Vincentio Littaræ de Rebus Netinis pag . 122 . Roccho Pyrrho in Norit . Ecclesiæ Syracusanæ pag . 113 . & 126 .

210 Siciliæ, Vetus

CCXLVII.

PAULUS VICECOMES, ARCHIEPISCOPUS PANORMITANUS.

PAULUS Vicecomes, seu, ut Tritemio, & Possevino placet, Biscontus, Panormitanus, Carmelitani Ordinis orname-
tum, S. T. M. Provinciam Siculam procuravit, indè per omnem
Italiam Generalem Vicarium egit. Nicolai V. & Pauli II. Ro-
manorum Pontificum confessiones excepit. Episcopus Mazari-
ensis primùm in Joannis Burgii locum suffectus, mox eidem
abeunti ad Superos in Panormitanum Archiepiscopatum sub-
rogatus est. Orator cum Nicolao Leophante, Regni Thesaura-
rio, pro rebus Siculis ad Joannem Regem contendit. Ex Tri-
temii testimonio, vir fuit in divinis Scripturis jugi studio exerce-
tatus, & eruditus, ingenio subtilis, & clarus eloquio. Fertur
de variis rebus multa scripsisse opuscula. Trecenta volumina Panor-
mitano Cœnobio reliquisse tradit Possevinus, ex quibus plura
edidit. Sed incendio conflagrasse Pyrrhus comperit, cùm Vice-
comitis opera quereret. Panormitano Cœnobio S. Mariæ Mon-
tis Carmeli Bibliothecam legavit, ubi religiosa vota emiserat,
& Præfecturam postmodum domesticam administraverat. Pa-
normi fato cessit anno 1473. ejusque sepulcro, quod in principe
templo visitur, hic brevis character inscriptus:

*Hic requies Pauli,
Civis nostri, ac Præfus,
de Visconti.*

Ex Tritemio de laude Carmelitan. Antonio Possevino in Ap-
paratu sacro, Roccho Pyrrho in Notitiâ Ecclesiæ Mazariensis
pag. 515. & in notit. Ecclesiæ Panor. pag. 169. Francisco Baro-
nio de Majestate Panormitanâ cap. 6. de Philosophis, & Theo-
logis Panormitanis pag. 122.

PAU-

Bibliotheca.

ZEE

CCXLVIII.

PAUSANIAS GELOUS:

PAUSANIAS Gelous, Anchiti filius, Phœbi nepos ob Medicis næ præstantiam ab Empedocle Agrigentino nuncupatus. Auditor fuit Empedoclis, à quo, & claritate sanguinis, & opum affluentia, & Medicinæ peritiæ summè dilectus, & commendatus. Extant apud Laërtium quædam Empedoclis carmina in Pausaniam Geloum:

Pausaniam, Anchiti natum, Phœbique nepotem,

Clarum aluit Medicum patria clara Gela.

Qui multos diris homines languoribus ægros

Eripuit furuis Persephones thalamis.

Heraclides de morbis ait, Empedoclem Pausanias dictasse, quæ de Apno ille scripsit. Erat enim Pausanias, ut Satyrus, & Aristippus refert, amator Empedoclis, qui libros de naturâ compositos eidem itâ declaravit:

Pausania, Anchiti sapientis percipe, fili,
Ex Diogene Laërtio de Vitis Philosophorum in Empedocle.

CXLI.

PELOTTUS.

PELOTUS SICULUS Poëta. Ex Joanne Vigintimillio in Tabula Poëtarum Siculorum.

CCL.

SANCTUS PEREGRINUS MARTYR SYRACUSANUS EPISCOPUS TRIOCALITANUS.

SANCTUS Peregrinus Martyr, S. Marciani, Episcopi Syracusani discipulus, Divini Verbi præco insignis, scripsit *Vitam S. Marciani*. Obiit ex Octavio Cajetano in Idea SS. Siculor. pag. 70. anno Christi circiter 90. die 30. Januarii. Sed solemnis festivitas cum religiosorum hominum supplicatione, ac nundinis 18.

D. d 2

Augu-

212 Siciliæ, Vetus

Augusti celebratur. Syracusanum fuisse conjecturâ verosimili affirmat Cajetanus citatus in to. i. Vitar. SS. Siculorum pag. 21.

Triocala, vetus Siciliæ Urbs, initio Belli Servilis clara eoque à Romanis funditus defeta, iterum habitari deinde sedatis motibus cœpit. Sub Diyo Petro, Principe Apostolorum, decoratur Episcopali sede. Multos habuit Episcopos à S. Peregrino usque ad Ioannem, qui Nicæno Concilio II. interfuit, Constantinus in recentioribus editionibus etiam dictus. Episcopalis sedes Triocalitana post Saracenos defecit, paret nunc Agrigentino Episcopo. Ubi erat Triocala, oppidum Calatabilloctæ, ab anno 1335. titulo Comitatus insigne, Moncatæ familia obnoxium, ædificatum ferunt. Ex Roccho Pyrrho in Notitiâ Ecclesiæ Agrigentinæ pag. 366. 367. in Notitiâ Ecclesiæ Triocalitanæ pag. 444. 445.

In Elogiis Juvenilibus Præsulum Siciliensium itâ nos de Peregrino lusimus:

Peregrinus Syracusanus,
Marciani, carissimi, atque amantissimi præceptoris vitam
calamo eleganter expressit,
luculentius opere.

Missus Triocalam Episcopus,
Urbem Servili prælio celebreim,
turpissimâ servitute mancipatam Idololatriæ,
filiorum Dei libertate vindicatâ,
manumisit.

Eadem arma cādem disciplinâ tractavit,
quibus instruxerat Marcianus,
codem cum adversario dimicaturus.
non impari eventu.

Audi, quibus dapibus vires
athleta fortissimus instauraret
Emendicata stipe victitans,
frustulum panis è fœminâ precatus,
repulsam tulit.

Imprecata fœmina, quæ repulsam dederat:
Lapidescant in panario, quotquot mihi panes sunt;
Lapidescensibus illicò panibus

Illa

Illa mendacii , & avaritiae poenas luit ,
ad lapidem damnata .

Increbrescente miraculi famâ
famei suam explevit Peregrinus ,
allato undique cibo à Triocalitanis .

Lapidescentes panes
ad alterius duritiem increpandam ,
lapides pretiosi fuerunt Peregrino ,
quibus honio justus , victus copiam sibi mercaretur .

Affuetus his epulis Peregrinus ,
affuetam puerorum carnibus belluam ,
obiecta puerilæ cædem iam iam anhelantem ,
inserto in os baculo ,
veluti medicato boleto enectam ,
præcipitem dedit ex antro ,
quod ex foro Lanario
in emporium gratiarum vertit ,
illius antri hospes factus Peregrinus ,
Tandem urgente fato Patriæ Pater
Cæli Civis efficitur .

CC L I.

PETRUS EPISCOPUS ARGIVORUM:

Petrus Siculus , ex imperio Basili , & filiorum , Constantini ;
& Leonis , Imperatorum Orientis , Legatus , Timbricam ,
Armeniæ Civitatem , ut de captivorum permutatione ageret ,
missus est , causamque feliciter , ut ipse extremis narrat paginis ,
cùm novem menses Timbricæ moratus esset , peregit . Legatio
hæc secundo Imperii Basili , & filiorum , anno obita est , ut
Auctor ipse ultimâ paginâ testatur . Vixit anno circiter
DCCCLXX. Scripsit *Historiam de vana , & stolida Manichaorum
heresi* , ex m. s. codice Bibliothecæ Vaticanæ per Matthæum
Raderum Societas Jesu editam . Ex eodem Radero in obser-
vationibus ad prædictam Historiam . Historia inscripta est Ar-
chiepiscopo Bulgarorum : Legitur in tom. 16. Bibliothecæ
Maxi-

Maximæ Veterum Patrum , quæ nuper Lugduni apud Anisso-
nios 1677. in tomos 27. distributa , prodivit , pag. 753.

Octavius Cajetanus tom. 2. Vitar. SS. Sicular. in Animad-
version. ad Vitam B. Athanasii , Episcopi Methonensis , pag.
18. Petrum Siculum , Argivorum Episcopum , qui scripsit
prædictam historiam , existimat B. Athanasii , Episcopi Methonen-
sis , Epitaphium quoque scripsisse . Prædictum Epitaphium extat
tom. 2. Vitar. SS. Sicular. pag. 52. Indicia verò , quibus tamen
leviter suaderi testatur , ne duos Petros Siculos admittat , hæc re-
censet : idem nomen , eadem natio , idem tempus , in quod in-
currunt . Cæterùm in sententiam propendit , quòd duo Petri
Siculi extiterint , alter Auctor Historiæ Manichæorum , alter
Epitaphii B. Athanasii , quemadmodum innuit eodem tomo 2.
in Animadversion. ad Vitam S. Leonis Lucæ Abbatis pag. 27.
Saracenica tempestas totam Insulam devastavit : quam ob cau-
sam plerique relictâ Siciliâ in Orientem profugere , ut S. Jose-
phus Hymnographus , S. Athanasius Catanensis , Petrus Sicus
qui de Manichæorum hæresi scripsit , & fortassis alius Petrus Ar-
givorum Episcopus .

C C L I I.

PETRUS DISCORDANVS CATANENSIS.

Petrus Discordanus Catanensis , Ordinis Benedictini , scripsit
de Viris illustribus Catanensibus . Ex Roccho Pyrrho in Notis
tiâ Ecclesiæ Catan. pag. 95.

C C L I I I.

BEATVS PETRVS HIEREMIAS PANORMITANVS.

B Petrus Hieremias Panormitanus , ingenio nobilis , gene-
re clarus , eloquio fæcundus , vita probitate conspicuus ,
concionibus ad populum suo tempore celebris , unde quaque
doctus , Ordinis Prædicatorum . Omnia , quæ ad divinæ , hu-
manæque sapientiæ modos explicanda pertinent , tam cumulate
comple-

complexus est; ut qui solos ejus labores inspexerit, aliunde sibi ipsi nihil omnino sit indagandum. Ita Benedictus Britannus Brixianus in Epistolâ nuncupatoriâ. Scripsit de Septem gaudiis, & de Septem doloribus Beatae Virginis. Sermones de Pænitentia. Pulcros, & doctos sermones de tempore, de Sanctis, quos Hagones excludit Henricus Grant 1551. Sermones de peccatis. De fide. De Passione Christi. Virgini quinque sermones in Orationem Dominicalem.

Obiit Panormi anno salutis 1434.. Ex Leandro Alberto de Viris Illustrib. Ord. Præd. At Fazellns de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 2. cap. 4. & Plodius lib. 3. part. 1. tradunt floruisse anno 1444. obiisse verò 1452.

Hic Bononiæ in ordinem receptus est, deindè in Siciliam profectus, magnam Siculorum Cœnobiorum partem reformativavit. Postremò sanctè obdormivit in Domino 1452. ut in Epithaphio, quod Panormi habetur, insculptum cernes:

*Speciatissimi Patris Fr. Petri Hieremias
ossa in hoc sepulcro sita sunt.
Cujus doctrina, & sanctitas vite
sibi nomen aeternum præbuit,
& Prædicatorum Ordini laudem peperit
gloriosam.
A Jesu Christo 1452. V. nonas Martii
obiit mortem.*

Recensetur inter Beatos Confessores in Martyrologio Dominicanó, post multa sanctitatis, & egregia miraculorum monumenta. Ex Ambrosio Altamurano in Bibliothecâ Scriptorum Dominican. ad annum 1434. pag. 173. Vita B. Petri Hieremias, Italice conscripta, prodivit Panormi Auctore Joanne Baptista de Franchis Ordinis Prædicat. apud Augustinum Bossium 1658. in 8. Senatui Panormitano d. d. d.

C C L I V.

PETRVS GRAVINA CATANENSIS.

Petrus Gravina Catanensis, primam domus originem à Capuâ repetebat. Naturâ ei admodum indulgentे præter excellentis ingenii vim, summam etiam procero corpore, & venusto tribuit dignitatem, firmitate in primis, & agilitate quadam singulari, quum in ludo pilæ usque ad admirationem, & gladiatoriâ arte equestribus armis ad militarem laudem exerceretur, nataretque sèpissimè ad incredibilem urinandi patientiam. Quibus agitationibus ijà firmaverat corpus, ut nullâ paulò severiore tentatus valetudine, ad extremam propè senectutem, integro, & penè juvenili pervenerit. Utebatur parciore mensâ, sed cù semper mundâ: vinum è Vesævo, Surrentoque in honore erat, sed semper sobriè, & temperatè perpotanti. Vitæ genus adamat quietum, cunctis solutum curis, & litibus, hilarique in primis, & tenerâ studiosorum adolescentium familiaritate gaudebat. Ingenio enim erat aperto, liberali, perblando, cultu corporis nitido, ac sumptuoso, quùm undulatâ togâ uteretur, à scrico latiore villoso pileo argenteam comam morosè peramaret. Quùm in Aragoniæ aulâ versaretur, emanarentque ex eo versiculi ex nobili semper occasione: argutè, lepidèque perscripsit. Pontano carus esse cepit, qui erat ingeniorum censor longè gravissimus: idque divinis operibus ad immortalem amici laudem benignè testatus est. Spectatæ demùm ejus virtuti externus Mæcenas, Magnus Consalvus accessit, qui *ipsius viætorias, & trophæa Gallica Heroicæ* celebrantem in templo maximo Neapolii Sacerdotis honore nobilitavit. Sed Consalvo in Hispaniam abducto, quòd Regi in suspicionem affectati Regni venisset; Prospero Columnæ adhæsit. In pangendis Elogiis tenero quodam lepore sibi genium respondentē fatebatur: Sed Inscribendo epigrammate uni ei haud dubiè palmam tribuebat Aetius Sincerus, qui & parcus, & amarulentus in alieni operis censurâ laudator esse consuevit. *Heroica Poemata* periisse tūm ferunt, nisi iampridem à nobis extitata compareant, cùm Cesariani à Gallis obsecSSI Neapoli, tanquam

quam non in sociâ Urbe, divina, & humana concurbarent: ita ut non miretur quispiam tam paucis, quæ extant, ingenii monumentis præclaris Poëtz famam constitisse. Nam & multa ipse lugentibus amicis sponte delevit, veluti strepentibus armis seculum indignatus, aut iratus Musis, quod externi Duces conceptæ spei minus liberaliter arrisissent. Sed dispari judicij sorte id Poëma propè amissum querulus lugebat, quo Surreximus otii delicias ele- antissime depinixerat. Sed Scipionis Capycii pietas dignum egregio, nobilique Poëtz, colligendi dispersa, & publicandi officium præstitit: ut penè intercepta amico Poëtz vita redderetur. Non carebat quoque compositi Oratoris nomine, quanquam dum publicè oraret, una Orationis laude concutatus esse videtur. Decessit septuagesimo quarto aetatis anno ad Concham, opidum Sidicini agri, quum ei in umbra meridiani castaneæ echinus tibie suram levissime pupagisset. Taceret enim scalpendo enatum est ulcus, accessitâ lethali febriculâ: adeò cnam subtilos mortis causas inveniunt, cum ex decreto urgent:

Jani Vitalis.

*Hanc tibi pro tumuli Janus Vitalis honore
Ramosam laurum, Magne Gravina, dicat.
Hic ubi odorata manes requiescere in umbra,
Floribus in mediis & juvet, esse tuos.
Illa, notis quoties rami quatentur, & Euris
Perstrepet in laudes, sancte Poeta, tuas.*

Latomi.

*Cujus hic tumulum vides, viator,
Vatis eximii, Petri Gravina;
Tu fortasse putas obiisse totum,
Et vel esse nibil, vel esse ad umbras:
Erras: non obiit, sed esquod vivit.
Nam, quum qua cecinist, vel est locutus,
Vel misit teneræ preces puella,
Vel scripsit lepidos jocos amicis,*

E

queque

q̄nequid illa ingeniis fuisse multa,
Hinc audis, legis, excipis, tenesque;
Illum vivere, quo negas colore?
Vivit, teque magis, supine, gaudet,
Cujus post cineres nūbil manebit.

Ex Paulo Jovio in Elogiis Viatorum Illustrium pag. 138.

CCLV.

PETRUS ODDUS NETINUS.

Petrus Oddus Netinus, in Physicâ, & Medicinâ exercitatis-
sumus, in litterariis circuitis primas obtinuit, promptissimâ
memoriâ instruens, ingenioque versatili, adeò ut nemo cum
ipso congrederetur, nisi qui, vel adversarii virtutem ignor-
arent, vel nimis confidentiâ astuaret. Duodeviginti annos uberrî-
mâ mercede conductus, & digniori laudis dauro Patavii lo-
gisse dicitur. Hinc aliquando miles emeritus in patriam regres-
sus, Guilielmo filio, eiusdem professionis viro, à studiis rever-
tenti, ubi Doctoris lauream fuerat consecutus; manum exoscu-
landam anteā non possebat, quia in prius diligenter examinatum,
& patre dignum, & arte invenerit. Ex Videntio Littorâ de
Rebus Netinis pag. 140.

CCLVI.

PETRUS RANZANUS PANORMITANUS.
EPISCOPUS NUCERINUS.

Petrus Ranzanus Panormitanus Ordinis Prædicatorum, à
Sixto IV. Rom. Pont. sexto Kalendas Novembris 1478. in
Apuliâ Dauniâ Episcopus Lucerinus factus est. Poës, Oratoriâ
arte, historiæque peritâ, & Theologicâ faciliitate præstantissi-
mus. Commotus ejus famâ Ferdinandus Rex Aragonus, cum
Neapolim accersivit, & liberis suis, Alphonso, qui postea rapto
è vivis parente anno 1494 in Regiam dignitatem successit, &
Joanni, post inter Purpuratos Pontificii Senatus Optimates ad-
lecto,

lecto, præceptorem adhibuit, ac subinde ad Lucerinum Episcopatum evexit. Legatus ad Matthiam Corvinum, Hungariæ Regem, triennio in Pannoniâ commoratus, quæ in mandatis excepérat, ex voto complevit. In hac legatione librum de Rebus Hungaricis, quem eidem Matthiæ dicavit, composuit. Eundem Matthiadum Regem defunctum anno 1490: fidei: votore apud Valtam Regalem strenuum Christianæ Reipublicæ tuorem in Turcas, laudavit. In Italiam tandem reversus, ad invisendas sibi crotidas oves, salutato prius Neapoli Rege, properavit. Scriptit prætoreâ de Urbis Panormitane antiquitate elegantissimo stilo. Vitam S. Vincentii Ferrerii in tres libros divisam. Collegit in quatuor volumina Scientias Speculativas, & Prædicticas, Geographiam, atque Historiam. Item de lantibus Luterino Civitatis. Item Annales omnium temporum, quos morte præventus non absolvit. Annales continentes de omnium penè gentium rebus libros sexaginta, & unum: ex quibus ultimum dumtaxat habemus inter Hungaricarum rerum Scriptores beneficio Sambuci, qui Auctarium edidit. Decessit anno 1492: Lucerini gregis, & utriusque Sicilia lacrymis parentatus. Meminete de Petro Ranzano Aubertus Miraus in Auctario Bibliothecæ Ecclesiast. cap. 513. Ferdinandus Lghellus in Italia Sacra tom. 8: Fontana in Sacro Theatro Dominican. part. 1. cap. 5. tit. 348. num 2. Leander in sua Italia. Thomas Fazellus de Rebus Siculis Decad. 1.lib. 8: Antonius Lusitanus Benetensis in Bibliothecâ Dominican. Vattus de Viris Illustrib. Regni part. 3. Ambrosius Altamuranus in Bibliothecâ Dominican. ad an. 1492. pag. 214.

CCLVII.

PETRUS SANCTERAMUS MESSANENSIS

Petrus Sancteramus Messanensis, in Hispaniam profectus, Salamanticæ in amicitiam Lucii Marinæ Sicii Bidinensis, Historiographi Regini, se recepit, eique suam de Granateni bello Historiam legendam dedit. Hanc pulchram, facundo stilo, & elegantissimam conscriptam Historiam, seq'ue novâ d'electatum jucunditate paucis diebus perlegisse testatur Lucius Marinæus in lib. 20. de Rebus Hispan. pag. 489. Eccl. PHA.

CCLVIII.

PHALARIS TYRANNUS AGRIGENTINORUM.

Phalaris ex Cretâ Insula Urbe Astyphalide, patre Laodamente natus est. Hujus mater, ut ex Pontico Heraclide, Platonis discipulo, lib. 1. de Divinatione refert Cicero, antequam Phalarim ederet, vîla est in somnis videre Deorum simulacra, quæ ipsa domi consecraverat, ex quibus Mercurius vidit ex paroxâ, quam dexterâ manu tenebat, sanguinem fundere, qui, cum terram attigerat, visus est reservescere ad eum, ut tota ejus domus sanguine repleretur. Quod somnium crudelitatem, tyrannidemque filii præfigivit. His itaqâ parentibus primâ etate ordinatus cum adolevisset, Astyphalide ob tyrannidem suspicionem exulans, Erithiâ uxore, & Paurolâ filio domi relatis, Agrigentum contendit. Ubi cum opibus, literis, potentiaque hororatior evasisset, ut Politic. 5. scribit Aristoteles, tyrannidem primus omnium occupavit, ut lib. 7. cap. 56. Plinius tradit. Vir sanè maximus ingenio, studiosus, & erga probos, & literatos liberalissimus. Hinc Stesichoro Himerensi, Poëta Lyrico, suo nomini infenso, à se demum ob eam ipsam rem intercepto musarum reverentiâ pepercit: cuius quoque demortui uxorem ac liberos favore, ac beneficio est prosecutus. Calleschrum item manifestè illi insidiarem captum, coniurationisque crimen confitentem, Polycleti Messanensis Philosophi, ac Medici insignis, gratiâ servavit. Charitonem, & Menalippum insidias subi struentes, captosque, ac scelus farentes, quâ in benignissime suscepit. Scribit lib. 13. Athenaeus Apollinein hoc pietatis operे motum, vitam Phalaridi duos annos prorogasse. Cæterum licet hæc à veteribus de Phalaride tradantur, ejusdemque Epistolæ elegantissimæ, quas Angelus Politianus Luciano adscribit, nullo antiquorum testimonio fultus, è Græco in Latinum redditæ pari dictionis venustate, sed pingui Minervâ in linguam Italicam translatæ, virum cum ostendunt insigni eruditione, prudentiâque præditum; ipsum tamen crudellem, imbecilemque tyrannum 3. officior. lib. & omnium crudelissimum 6. in Ver-

rem

tem Cicero appellat. Præter cætera suppliciorum novorum instrumenta, taurum habuit æneum, Perilli artificio fabricatum, in quem detrusi damnati, subiectoque igne, mugitum bovis edebant. Cujus muneris nomine cum artifex non leve munus speraret; iussu Tyranni coniectus in taurum, primus artis spem cœmam præbuit. Ipse quoque Phalaris, cum nimia ejus atrocitas ulterioris ferri non posset, facto in eum universorum civium impetu, correptus, ei ipsi tauro, quo alios exusserat, inclusus, crematus est vivus. Ex Constantino Lascare, Thomâ Fazello, & Carolo Stephano.

Phalaris Tyrannus Agrigentinorum juxta Chronologiam Caferræ vixit anno mundi 3482. Obiit ante Christum natum 552. juxta Maurolycum. Agrigentum occupavit anno mundi 3350. ab Urbe conditâ 150. ante Christum 594. Scribit verò Joannes Franciscus Abela illum regnasse tempore Tarquinii Superbi anno mundi 3482. Olimpiade 42. ante Christum 571. secùs alii quidam scribunt. Joannes Bussieres in Flosculis Historiarum anno mundi circiter 3482. tradit: Anacreon, Poëta Lyricus suavissima carmina, sed minus honesta, concinebat: post acino suffocatus, fato ad temulentam, quam traduxerat, vitam perapto. Dum Phalaris Agrigentinus Siciliam crudelitate summa vexabat. Verum ut nihil adeò malum est, qui boni mixturam habeat; justus Phalaris, qui Perillam suo bove primum inclusit, & humanus, qui cædis fuz reos, Menallippum, & Carithonem amicitiaz ignoto in Aulicos bono condonavit.

Phalaris plurium Philosophorum amicitiam affectavit, cumque familiaritate usus est sive ad famam aucupandam, sive ad ingenium exercendum. non ad deponendos mores, humanitatemque, viro literato dignam patremque Philosophicis documentis, profitendam. Præsertim omni officiorum genere Pythagoram Samium, Crotone degentem anno mundi 3490. antè reparatum hominem 563. ut Reina scribit, ad quem audiendum ex Siciliâ studiosi quique accedebant, ut Laërtius refert, in Agrigentinam Urbem invitavit, epistol. 23.

Pha-

Phalaris Pythagoræ.

Phalaridis tyrannis à Pythagoræ Philosophiâ differre plurimū videtur: nihil tamen prohibet, quin rebus etiam sic se habentibus certum nostri periculum faciamus. Fieri enim potest, ut quæ longè distant, in idem redigat consuetudo. Nos ex his, quæ de te accepimus, virum te optimum esse nobis persuademos. Tu autem noli adhuc de nobis ferre sententiā. Falsa enim, quæ de me habetur opinio, me offendit. Verum mihi tutus non est ad te accessus propter meam, quā accusor, tyrannideim. Si inermis, & sine satellitio venirem, capi facilè possem: si armatus, & militum munitus præsidio, suspectus forem. Tu verò omni liber periculo, & venire ad me, & sine metu apud me esse, & mei periculum facere poteris &c.

Pellectus his dictis Pythagoras in Siciliā trajecit, moratus aliquantulū Zanclæ, iter Agrigentum versus suscepit: quod demum pervenit, satis lautè in aulā Tyranni tractatus, ut idem Phalaris Orsilocho scripsit Epistol. 73.

Phalaris Orsilocho.

Si proptercà, quod Pythagoras Philosophus, sæpenumerò à me accersitus, huc venire noluerit, quemadmodum eum, qui meam fugeret consuetudinem, laudasti; mihi calumnias attulit. Quod nunc ad me venet, & quintum jam mensē unā mecum in voluptatibus sit; mihi profectò laudi est. Apud me enim ne brevi quidem momento permanisset, nisi mores nostri convenissent, &c.

Inter has Agrigenti delicias reliquum vitæ Pythagoras traduxit, donec sociis Agrigentinis operi allaturus, contrà Syracusanos exiens, atque a Syracusanis in fugam versus, postquam fabarum campum circuisset, ferro interierit, ut scribit Diogenes Laertius de Vitis Philosophorum in Pythagorâ.

Bibliotheca.

223

CCLIX.

PHILEMON I. SYRACUSANUS.

PHilemon I. Poëta Comicus tempore Alexandri Magni, ~~vixit~~
annos nonaginta, & ~~totidem~~ edidit *Comœdias*. Obiit ex vaho
menti risu. Ex Constantino Lascare.

Risum, quo functus est, hac ortum esse occasione ferunt.
Cum in lecto decumberet, vedit asinum ficus comedentem: ex
quo in risum est concitatus: vocato famulo, jusso merum asi-
no sorbendum dare, risu suffocatus est. Ex Luciano.

Magas à Philemone comicâ scurrilitate publicè in theatro
exagitatus, quod literas ignoraret, Comœdum convitiatorem;
tempestate ad Paratonium ejectum, cepit, militi mandans, ut
eius cervicem nudo gladio tantum attingeret, ac facetè dimi-
teret. Eadem deinde pilam, ac talos misit, ut puerο nientis ino-
pi, ac de moderandâ lingua: intemperantiâ monitum voluit.
Ex Plutarcho de irâ cohibendâ. Item Auctor de virtute Morali
magnam laudat ob animi moderationem, quâ in Philemonem
animadvertisit: Nicreontem verò vituperat, quod ab Anaxar-
cho verbis proscissus, Anaxarchum, ferreis pastillis in mortario
contundi mandaverit.

Hic Philēmon integro fuit corpore, quin etiam felicitate qua-
dam sensus illæsos conservavit. Hoc autem omnes confitentur.
Cum Athenienses, & Antigonus inter se bellū gererent; Philemon
in Piræo degens in somnis vidit novem virginis ex suis ~~edibus~~
exeuntes. Videbatur autem illas dicentes audire se foras prodire:
nefas enim ipsas diutius ab ipso audiri. Attamen ipse à somno
excitatus, puerο narrat omnia, quæ sibi objecta escent. Deinde
reliquas partes Comœdiaz, in quam tunc scribendam erat,
intentus, absolvit; quo labore perfunctus, in lecto se compo-
suit, velut somnum capturus. Sed familiares abstractâ culcitram
illum jam exanimem conspicerunt. Ex Suidâ apud Laurentium,
Crassum de Poëtis Græcis, ubi plura de hoc Philemonem. Sed
novem puellas, seu Musas, sub exitu vita Philēmoni II. appar-
tuissē testatur Lascaris in Philemonē II.

PHI-

CCLX.

PHILEMON II. SYRACUSANUS.

PHilemon II. Syracusanus, Comici filius, & ipse Comicus
Comedias LIV. edidit. Ex Suidā apud Laurentium Crassum
 de Poëtis Græcis.

CCLXI.

PHILEMON III. SYRACUSANUS.

PHilemon III. Syracusanus, secundi filius, Comicus itidem
 Poëta, quatuor exaravit *Comedias*. Ex Constantino Lasca-
 re.

De Philemone III. Poëta Comico Syracusano mentionem
 faciunt Thomas Fazellus de Reribus Siculis Decad. 1. lib. 4. pag.
 101. Schobar, Arctius, Littara, penes Rocchum Pyrrhini in
 Notit. Ecclesiæ Siracus. pag. 211.

CCLXII.

SANCTUS PHILIPPUS PANORMITANUS.

Sanctus Philippus Junior, scu Philippellus, genere nobilis Panor-
 mitanus, precibus Divi Philippi Agyrensis ex sterili matre
 impetratus, ab infantia multarum virtutum specimen dedit. Super sanctitate, ac miraculis Divi Philippi Agyrensis plura de-
 prædicantes parentes cum fructu audivit. Nam paternâ domo
 posthabitâ, mundique illecebris contemptis, Agyram adit, ubi
 tamen exactam religiosæ vitæ rationem coluit; ut invidiâ Dæmo-
 nis interdiu insidiis, ac flagellis vexaretur. Quem diabolum,
 nomine Maymonem, in obscurissimâ speluncâ, ligavit catenâ;
 undè Divi Philippi festo die horrendæ voces olim, & ululatus
 audiabantur. Anniversarius dies Philippi Junioris etiam 12.
 Maii quondam celebrabatur, nunc autem Junii 12. Hic scripsit,
 sic cœ,

Se creditur Divi Philippi Presbyteri gesta, quæ Beatus Eusebius exscripsit, novorumque miraculorum historiâ locupletavit.
Ex Roccho Pyrro in Notit. Ecclesiarum Catan. pag. 107.

CCLXIII.

PHILIPPUS SYRACUSANUS.

Philippus Syracusanus, secularibus rebus valere iussis, Ordini Dominicano cooptatur. Illicò visus est splendescere gravitate morum, quos mirificè literis imbuit. Philosophiam, & Theologiam feliciter assecutus, eadem ingenii celebritate illas professus, Magisterii ornamenta sub Sixto IV. Rom. Pont. meruit. Scriptus in Orationem Dominicam, in Salutationem Angelicam, in Symbolum Athanasii. Super Te Deum laudamus, super Gloria in Excelsis Deo. De discordantiis apparentibus inter Eusebium, Hieronymum, & Augustinum. Ex Seraphino Razio, Ambrosio Gozeo in Catalog. Scriptor. Dominican. Antonio Senensi Lusitano in Bibliothecâ Dominicanâ, Ambrosio Altamurano in Bibliothecâ Dominic. ad annum 1475.

CCLXIV.

PHILIPPUS CRESPUS MESSANENSIS.

Philippus Crespus Messanensis, Francisci Crespi Augustiniani Archiciscopii Messanensis, nepos, Sac. Theologiam in gymnasio Apostolici Palatii Romæ tradidit. Ob singularem doctrinam, & vitæ perfectionem Episcopus Squillacensis ab Urbano VI. Rom. Pont. inauguratus. Ex Ferdinando Ughello in Italia Sacra tom. 9.

CCLXV.

PHILIPPUS PERDICARUS.

Philippus Perdicarus, fortassis ortu Politiensis, aut Panormitanus, Politio oriundus. Nam è Politensi, & Panormita-

Ff

nâ

nā Perdicarorum familiā egregii viri prodierunt. Jurisconsul-tus clarissimus, Philippum Aragonium, Ferdinandi Regis ne-potem, Caroli Principis, qui primo loco Joannem Regem pa-rentem sortitus est, filium, in Panormitanum Archiepiscopum electum, sed adeundæ possessioni à Senatu Panormitano inhi-bitum, defendit, ejusque *Allegationes* citat Pyrrhus. Composita demum causā inter Archiepiscopum electum, & Senatum Pa-normitanum, Joanne Cardonā Siciliæ Prorege, ann. 1479. Ja-nuarii 9. in possessionem admittitur Aragonius. Ex Rocho Pyr-tho in Notit. Eccles. Panormit. pag. 169.

CCLXVI.

PHILISTION CATANENSIS.

PHilistion Catanensis, Eudoxi Gnidii præceptor, Philoso-phus, ac Medicus excellentissimus, Author *libelli de viatu sa-lubri*, quem Hippocrati Galenus attribuit. Ex Joan. Baptista de Grossis in Decachordo Catanensi chordā 9. pag. 151.

CCLXVII.

PHILISTUS I. SYRACUSANUS.

PHilistus I. Syracusanus, vel Naucratita, Historicus, *plura de Sicilia* scripsit. Fuit affinis Dionysii Tyranni, & obiit in bel-lo contrà Carthaginenses gesto. Ex Constantino Lascare.

CCLXVIII.

PHILISTUS II. SYRACUSANUS.

PHilistus II. Syracusanus, Historicus, *plura scripsit de Rebus Aegyptiacis lib. 1. 2. de Sicanicis lib. 1. 1. Item de Baccho, de Theologia Aegyptiorum, lib. 6. de Syria, & de Lybia.* Hic à Dionysio seniore in exilium actus, ibi bonam Historiæ partem absolvit. Ex Constantino Lascare.

PHI-

CCLXIX.

P H I L O M A Z A R I E N S I S .

P Hilo Mazariensis Canonicus , Poëta Epigrammatographus , & Orator . Ex Joanne Jacobo Adriâ in Topographia Mazariæ , ubi de Viris Illustribus Mazariensibus , apud Rocchum Pyrrhium in Notitiâ Ecclesiae Mazariensi . pag . 147 .

CCLXX.

P H I L O L A U S S Y R A C U S A N U S .

P Hilolaus Syracusanus , ut nonnulli contendunt , Crotoniata , Philosophus Pythagoricus fuit : sub Platonis tempora floruisse dicitur . Scripsit librum , quem Hernippus refert Platonem Philosophum , cùm in Siciliam ad Dionysium profectus esset , emisse à Philolai consanguineis argenti minis Alexandrinis quadraginta , atque inde transcripsisse Timæum . Quidam illum accepisse Platonem dicunt Dionysii operâ ex adolescente quodam , Philolai discipulo , ex carcere abducto . Moritur suspectus , quòd Tyrannidem invadere moliretur . Ex Diogene Laertio in Philolao , & Huberto Goetzio in Elencho literarum Siculorum , apud Laurentium Crassum de Poëtis Græcis .

Jacobus Bonannus in Historiâ Syracusanâ plura de hoc Philolao de more differit contrâ Fazellum , Carnclivarium , Porcachium , Nicolaum Scutellium .

CCLXXI.

P H I L O N I D E S E N N E N S I S .

P hilonides Ennensis , Medicus celeberrimus . Ex Constantino Lascare .

Philonidem , qui opusculum de Albo veretro scripsit , Dioscoridi , & Galeno nuncupatum , Catanensem fuisse arbitratur Joannes

nes Baptista de Grossis in Decachordo Catanensi chordâ 9. pag.
151.

CCLXXII.

PHILONIDES CATANENSIS.

PHilonides Catanensis, Pauli Antiocheni magister, Andreæ Tiraquello, Scribonio Largo, & Marcello Burdigalensi observatus, ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Catan. chordâ 9. pag. 151.

CCLXXIII.

PHILOXENUS SYRACUSANUS.

PHiloxenus Syracusanus, Poëta Lyricus, cùm Tragoediam, à Dionysio conscriptam, censoriâ gravitate totam liturâ induxisset, ab eodem in latomias conjectus, fugâque paulò post elapsus, Tarentum pervenit. Cùm verò per literas à Dionysio, magnis præmiis plenas, revocaretur; laconice nihil allud respondit, quām, non. Ex Huberto Goltzio.

Conjectus in latomias animum non despondit, nec otio corrumpendum permisit. Nam in illo reorum antro Cyclopem, omnium suorum Poematum præstantissimum, elaboravit. Adeò parvus pendens supplicium, à Dionysio sibi constitutum, & condemnationem, ut etiam in ipsis miseriis, atque ærumnis operam Musis daret. Ex Aeliano in Variâ Histor. lib. 12. cap. 44. Diodorus lib. 15. Historiam Philoxeni refert. Meminere item ejus Cicero ad Atticum lib. 4. Plutarchus in lib. de tranquillit. animi, & item de fortunâ, ac virtute Alexandri lib. 2. Lucianus de mercere servientibus, Suidas in voce: Philoxenus. Ex Philippo Chiverio de Siciliâ antiquâ lib. 1. cap. 12. Joanne Bunone, Cluverii Epitomatore, loco citato pag. 84.

Latomias describit Cicero V. in Verrem. Opus est ingens, magnificum, Regum, ac Tyrannorum. Totum est in saxo ad mirandam altitudinem depresso, & multorum operis penitus exciso. Nihil tamen clausum ad exitum, nihil tamen septum undique,

que, nihil tamen tutum ad custodias nec fieri, nec cogitari potest.
In has latomias, si qui publicè custodiendi sunt, etiam ex cæsis oppidis Siciliæ deduci imperantur. & eadem Oratione posse: Cancer ille est à crudelissimo Tyranno Dionysio factus.
De latomis Syracusanis fusè differit Vincentius Mirabella in Topographiâ Veterum Syracusarum.

Anno mundi 3665. Joannes de Bussieres Societ. Jes. in Flosculis Historiar. hæc habet de Philoxeno, & Platone. Circà id tempus Platō, Socratice facultatis hæres, à Dionysio in Siciliam avocatus, & accuratâ pompa exceptus, pro Tyranni ingenio autem dimissus est. Ambiebat doctrinæ laudem, ut potentia, Siculus, eam, ut sperabat, à Platone Philosopho, & Poëta Philoxeno inventurus. Sed cum ab eis argueretur liberius, indignans se, ut corporibus, non item ingenii dominari; Platonem, cuius Philosophiam jam oderat, quinque minis vendidit promancipio, miserumque Philoxenum, a quo sua carmina expungebantur, in latomias conjecit. Nulli unquam emendatum carmen tanti fuit.

Habes plura de Philoxeno apud Laurentium Crassum de Poëtis Græcis.

CCLXXIV.

P H I R M I O N T R I O C A L I T A N U S.

Phirmion Triocalitanus, Philosophus, & Medicus illustris. Cum in obsidione Syracusanâ M. Marcelli exercitus morbo conficeretur, contagionem sensim gliscente m amovit, infectis militibus in Leontinam arcem amandatis, ut salubriori cœlo, & rerum abundantia malum deponerent, quod aëris vitio, & belli molestia contraxerant. Ex Philadelpho Mugnos in Novo Laertio pag. 92.

CCLXXV.

P H O C Y L I D E S M Y L E N S I S.

PHocylides Mylensis, nisi potius Milesius, Philosophus, & Poëta moralissimus, & admonitus, Synchronus Theognidis.

*dis. Nam uterque claruit post bellum Trojanum anno 547.
Multæ carmina, & Elegias scripsit. Extat ejus admonitorium Poema
heroico metro utilissimum. Ex Constantino Lascare.*

CCL XXVI.

PHORMUS SYRACUSANUS.

Phormus Syracusanus, Poëta Comicus, Epicharmi socius, Comœdiae inventor, cum eo gratus Geloni Tyranno, & filiorum ejus præceptor. Plures Comœdias scripsit. Primus vestimentalari usus est, & scenâ ex pellibus rubris. Ex Constantino Lascare.

Habes plura de Phormo apud Laurentium Crassum de Poëtis Græcis. Hunc Photinum appellat Thomas Fazellus de Rebus Siculis Decad. I. pag. 102.

Non omittendum hoc loco Joannis Passeratii testimonium, quod in Præfatione in Plauti Menæchmos de Siculis edidit pag. 71. 72. Orat. & Præf. Reliquum est, ut breviter exponam, cur è Plauti Comœdiis Menæchmos potissimum delegerim: cuius rei duplē causam adfero: unam, quod Sicula sit hæc fabella, ideoque acutissima: cùm sit omnium facetissima, & callidissima Siculorum natio: alteram. quod eius argumento nihil ex cogitari possit festivius, & urbanius. Siculam esse fabellam, & is significat, quisquis scripsit prologum: & indicio sunt Menæchmi, ac Messenio; Sicula nomina: Epicharmique stylus à Plauto expressus accuratissime, cuius eum imitatorem fuisse vel unus Horatius, licet iniquior Plauto, satis ostenderit his verbis:

Dicitur Afrani toga convenisse Menandro:

Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi.

Apud Siculos verò natam, educatam, adultam, & excultam fuisse Comœdiam, gravissimi Auctores prodidere: necquam Atticis controversiam moventibus, adversus quos dandas esse Siculis vindicias, docti viri pronuntiarunt his adductionibus, quod Phormis, & Epicharmus, Siculi Comici, Chonnida, & Magnete priores fuerint, quos Athenienses apud se

Bibliotheca.

231

sc̄ jactarent antiquissimos Auctores Comœdiaz, &c.

Phormi fabulae septem feruntur: Admetus, Alcimus, Alcyones, Ilii depopulatio, Hippo Cepheus, sive Cephalea, Perseus. Addit, & Athenaeus Atalantam. Ex Gyraldo in Histor. Poët. Dialog. 6. pag. 249. num. 10.

CCLXXVII.

P H R I N I C U S.

Phrynicus Siculus Poëta. Ex Joanne Vigintimillio in Tabula Poëtarum Siculor. Phrynicus Atheniensis, Tragicus, Thespiaidis discipulus, qui primus vultum foemineum protulit in scenam, & tetrametrum invenit. Docuit Tragoedias novem. Filium habuit Polyphragmonem Poëtam, & ipsum Tragicum. Alter item Atheniensis Comicus inter secundos antiquæ Comœdiaz, qui docuit fabulam unam. Tertius ejusdem nominis Bithynius, Sophista, qui scripsit de Atticis dictionibus. Ex Carolo Stephano in Diction. Histor. Poët. Geogr.

Habes plura de Phrynico apud Laurentium Crassum de Poëtis Græcis.

CCLXXVIII.

P H T I A N D E R C A T A N E N S I S.

Phiander Cataniensis, Historicus, Philosophus, & Astrologus, maximæ apud Agathoclem, Tyrannum Syracusarum, opinionis. Ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Catani, Chordæ 9. pag. 150.

CCLXXIX.

P O L U S A G R I G E N T I N U S.

Polus Agrigentinus, Orator, & Magnus Sophista, Gorgiz Leontini discipulus, Gracorum, & Barbarorum, qui Trojam profecti fuerunt, genealogiam scripsit. Ex Constantino Lascare.

POLY-

C C L X X X.

POLYCI ETUS MESSANENSIS.

Polycletus Messanensis, Philosophus, & Medicus celeberrimus, qui Phalaridem, Agrigentinorum Tyrannum, morbo incurabili liberavit, sicut ex primâ Phalaridis Epistolâ colligitur. Ex Constantino Laſcare.

Phalaris Messeniis Epistol. 21.

Audio vos Polycletum, Medicum vestrum, tānquam Agrigentinorum proditorem accusare, quòd, cùm me gravissimo morbo laborantem interimere potuisset, eo me liberavit, & iustitiæ ejus laudem in iustitiæ accusationem vertitis: neque vos huūscemodi confiteri pudet. Ego autem admodùm ejus artem, sed longè magis ejus mores admiror, quòd cùm me tanquam morientem suā fidei creditu mhaberet, non ut tyrannum interemit, sed ut segrotum omni conamine in pristinam restituit valeudinem: atque vestris calumniis, nè minimo quidem detimento affectus est. Meā verò in tē liberalitate inter Sicularum ditissimos in primis potest annumerari. Non igitur ignoro, quin ob meā in Polycletum liberalitatem omnes Agrigentinorum proditores potiùs, quin Phalaridis percussores exoptatis.

Phalaris Policleto Epistol. 69.

Nescio, quid de te potiùs admirer, Polyclete, medicinæ facultatem, an morum fidem? Facultas enim adversùs tyranni valitudinem, mores autem tantæ cœdis prämia vicerunt. Et hæc ambo iustitia tua discurrens, duobus me periculis periclitantem vi scilicet incurabilis morbi, & hostium prämiis, liberavit. Soli namque tibi licuit, si morbo periisse, tyrannum videri interemisse, sin minus, quūm quicquid mihi dederis, id prompto animo ad salutem acceperim me interimere, quod tibi plurimum ad ejusmodi prämia consequenda profuisset. Verūm enim verò

verò noluisti pretium iniustum; justæ fraudi præferre. Siquidem fortassis occasio illa temporis ad me interimendum propter morbum justæ cædis causam non habuit. Ego igitur, quod ita mecum egeris, quum in tuâ essem potestate, dignam tantè virtute laudem referre nequeo. Hoc unum scio, eam te affecatum doctrinam, quæ Deo digna sit, qui Medicinæ artem invenit. Verum tanien cum Medicinæ, & fidei laudibus misi ad te animi mei erga te monumenta: puri auri phalias quatuor, crateres argenteos non nostri temporis artificii, duos poculum Tericliorum paria decem, puellas impollutas viginti, quinquaginta milia Atticorum. Scripsi præterea, & Teucro, ut in mearum rerum dispensationem id tibi salarium daret, quod navium gubernatores, & corporis custodes, & reliqui centuriones accipiunt: parvam profectò pro tanto beneficio vicem. Sed addatur minori meæ gratitudini me confiteri non habere, quo pacto pro meritis tibi debitum possim persolvere.

Polycleti gratiâ etiam liberavit Calleschrum, qui tam manifestè insidias tyranno fecerat, ut non solum eas confitetur, sed coniuratos etiam indicaret, adderetque quo loco, & quando, & quâ ratione ipsum essent aggressuri. Ex Epistol. 70. Messeniorum Diis ob recuperatam valetudinem tripodes delphicas, coronas aureas, multaque alia, pretiosaque munera misit. Ex epistol. 83.

Placidus Reina tom. I. Notit. Histor. Messan. tractat. de Polycleto à pag. 124. ad pag. 126,

C C L X X X I.

P O L Y C R I T U S.

Polycritus Siculus Poëta. Ex Joanne Vigintimillio in Tabula Poëtarum Sicularum.

Polycritus à Vossio inter Poëtas collocatur: sed cùm de Græcis Historicis agit, cum Historicis quoque annumerat. Nam de rebus Siculis heroicis carminibus scripsit.

Aristoteles de Admirabilib. ita de Polycrito loquitur. Polycritus, Rerum Sicularum scriptor, loco mediterraneo sta-

G g

gnūm

gaum esse ait, ambitu suo scutum nihil excedens, aquâ resplendente quidem, sed turbulentiore nonnihil, in quod si quis lavandi gratiâ ingrediatur, in latum extenditur. Quod si iteret, amplius dilatari, adeò, ut amplificatum spatium quinquaginta etiam viros capiat. Verum ad eam jam mensuram diffusum ex imo intumescere, corporaque lavantium in sublime raptâ foras in pavimentum sternere, ac mox ad veteris angustiæ spatium contrahi. Atque id non solum humanis corporibus, sed quadrupedibus etiam ingressus usuvenire perhibent. Ex Laurentio Crasso de Poëtis Græcis.

C C L X X X I I .

P O L Y Z E L U S M E S S A N E N S I S .

P Olyzelus Messanensis, Ibici Poëta Lyrici pater, clarissimus Historicus. Ex Joanne Gerardo Vossio de Poëtis Græcis lib. 4. atque aliis non paucis.

C C L X X X I I I .

P O R P H Y R I U S .

P Orphyrius Siculus, Scriptor Christianus, alias à Porphyrio Philosopho, qui fuit Christiani nominis desertor, & osor, quemque Lilybœi morantem Commentarios edidisse ferunt. Hunc unum, eundemque fuisse contendit Baronius, nec Siculum, sed Batanaeotem, anno 302. num. 57. & anno 264. Istantium, & Hieronymum secutus, affirmat, contrâ Augustinum, qui lib. 2. Retractat. cap. 31. duos dicit, alterum, qui contrâ Christianos scripsit, alterum Siculum famâ celeberrimum. Ex Carolo Morabito in Annalib. Ecclesiæ Messan. pag. 277.

P R A .

C C L X X X I V

P R A X I D E S L E O N T I N U S .

P Raxides Leontinus , natus patre Leonida , Poëta Comico ; primoque Leontinæ Republicæ Consule , Grammaticus il- lustris fuit , Dicæarchi , Philosophi Messanensis , præceptor . Ex Philadelpho Mugnōs in novo Laertio pag. 44.

C C L X X X V .

P R O B U S L I L Y B O E T A N U S .

P Robus Lilyboetanus , vir doctissimus , ad quem videndum , & audiendum venit Porphyrius . Ex Constantino Lascare .

C C X X X V I .

P T O L E M Ä U S G A L L I N A C A T A N E N S I S .

P Tolemæus Gallina Catanensis , Astrologus celeberrimus , ea de re scripsit tempore Joviniani Pontani , qui lib. de Tu- mulis i. pag. 73. hæc posuit carmina Ptolemaeo Gallinæ :

Digne senex cælo , cælum , Ptolemae , petisti ,

Prozatana cælum patria facta tua est .

Quasque olim stellas numeris , quæ sidera cursu ,

Nunc metire oculis , fataque certa tenes .

Et tibi , quæ series rerum , lexque ipsa futuri

Nota patet , summis perfruerisque bonis .

A puero mihi culte senex , Gallina , valeto :

Perpetuum Catina vive perennis honos .

Ex Roccho Pyrro in notit. Ecclesia Catanensis pag. 94.

CCLXXXVII.

PYTHIAS, ET DAMON.

Pythias, & Damon, Siculi, Pythagoricæ Sectæ, maximâ in vicem amicitiâ coniuncti: quorum alterum Dionysius Syracusanus cùm interimere decrevisset, eique tempus determinasset, ut domum profectus suas res ordinaret; alter vadem se Tyranno pro amici reditu obtulit, certus de amici constantiâ. Nec eum opinio fecellit: nam ille ad horam constitutam superveniens, vadem liberavit. Quorum fidem Dionysius admiratus reum absolvit, eosque oravit, ut se tertium in sodalitate reciperent. Ex Constantino Lascare.

CCLXXXVIII.

PYTHON CATANENSIS.

Python Catancensis, Orator, & Poëta: Philippo Macedoni à Secretis. Ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Catan. Chordâ 9. pag. 152.

CCLXXXIX.

RAINERIUS PANORMITANUS.

RAinerius Panormitanus, inter vetustiores Auctores Italicos Poësis ab Allatio recensitus, scripsit *Carmina Italica*. Ex Leone Allatio de Poëtis Italis antiquior.

RAY:

CCL XXXX.

RAYNALDUS DE MONTAUBRO NETINUS, EPISCOPUS CEPHALOEDITANUS.

PIUS de Viris Illustribus Dominicanis lib. 3. part. 2. pag. 8. & apparat. 404. & Tabulâ I. Episcop. duos Raynaldos Netinos, Episcopos Cephaloeditanos, constituit, alterum cognomento de Montauro, seu Montorum, alterum Landolinam. Sed unus, idemque est Raynaldus de Montauro, & Landolina, more gentis paternum, maternumque genus, & utrumque nobilissimum, apponens. Dominicanis adscriptus, Provinciæ Siculæ administratione semel, atque iterum perfunctus, Inquisitor pro Fidei negotiis in Siciliæ Regno instituitur. Inde unâ cum Petro Bellorato, Messanensi Archiepiscopo, ad excitandum pro rebus Fidei sanctissimum tribunal Neapolim contendit. Ferdinando Rege postulante ab Alexandro VI. Rom. Pont. Cephaloeditanus Episcopus renunciatus est 4. Idus Octobris 1496. Proximo anno ab eodem Pontifice Generalis Commissarius Cruciarum in Siciliâ, eique adiacentibus in Insulis, & Collector Decimarum ex proventibus Ecclesiasticis pro Ferdinando Rege in Africani belli subsidium, declaratur. Abbas S. Mariae de Arcu, quod est illustre admodum apud Netinos Sacerdotium, à Julio II. Rom. Pont. fit anno 1503. Patrio huic Coenobio nobilissimam Bibliothecam Francisci Vitalis, Episcopi Cephaloeditani prædecessoris sui, suorum librorum supellestile locupletatam, impetrato regio assensu, legavit, Netumque, Urbem patriam, titulo Ingeniosissimæ appellandam à Ferdinando Rege obtinuit. Postremò dum Sicularum nomine Oratorem apud Ferdinandum Regem ageret, in Hispaniâ è vivis excessit mense Octobri anno 1511. Joanne Requesenio Siculo, sed Barcinone oriundo substituto in demortui locum, sed Episcopatu se abdicavit, ut & Regi obtemperaret, & Joanni Sancio Casaraugustano vacuam sedem relinquoret. Fuit Raynaldus in gerendis gravibus negotiis prudentissimus, ingenio promptus, & eloquio facundus: traditis Philosophicis, ac Theologicis disciplinis clari-

rissimus. Scripsit quatuor volumina super quatuor libros Sententiarum, quæ in Conventu Salmantino, ubi publicè docuit, assertantur. Edidit de Reductionibus Naturalibus. Et futurorum contingentium difficultate. Orationem funebrem, quam Panormi habuit 16. Novembris 1497. in obitu Joannis Aragonensis, Filii Ferdinandi II. Regis.

Ex Lucio Marinæo lib. 5. Epistol. famil. ubi omni literaturâ præstantissimum illum vocat. Vincentio Littarâ de Rebus Nettinis pag. 139. Ludovico Paramo de Origine Inquisit. pag. 31. Mariano Accardo in Epistol. ad Petrum Pepim apud Littaram cit. loc. cit. pag. 141. Roccho Pyrrho in Notit. Eccles. Cephaloedit. pag. 461. 462. 463. & in Notit. Eccles. Syracusanæ pag. 224. Ambrosio Altamurano in Bibliothecâ Dominicanâ ad ann. 1511. pag. 288. Plodio in Appendice Relat. Sic. Fontanâ in Theatro par. 1. cap. 5. tit. 159. num. 7. Vincentio Auriâ de Antiquitate Cephaloedit.

CCL XXXI.

RICHARDUS GRIZETTA MESSANENSIS, EPISCOPUS CEPHALOEDITANUS.

Richardus Grizetta Messanensis, è Franciscanâ familiâ, Episcopus Cephaloeditanus. Antequam ad Episcopales infusas evehetur, Italiam peragravit, indè Parisios digressus, ad Philosophicas, sacrasque facultates sibi comparandas, Alexandri de Ales auditor, & Sanctorum Bonaventuræ, ac Thomæ Aquinatis condiscipulus, eorum vitam sanctissimam imitatus scientiarum etiam compos efficitur. Siciliam, aliasque Ordinis Provincias Visitator lustravit. Excitati ejus nomine Cephaloeditani Canonici eum in Antistitem, ut moris erat, elegerunt anno 1249. At Richardus, dum pessumdatos Ecclesiasticorum mores, laxamque nonnullorum vitam emendare nititur; & quibusdam, tanquam violator privilegiorum, & Cephaloeditanum Jurium corruptor, insimulatus, Cephaloeditio discedit. At cognitâ innocentia postliminile revocatur. Tandem meritis, ac diebus plenus, mortalitatem exultando anno 1253. Ejus vitam secus

secus Rocchus Pyrrhus in Notit. Ecclesiarum Cephaloedit. pag. 439.
describit. Ex Philippo Cagliolâ in Explorat. Provin. Sicut. Mi-
nor. Conventual. Explorat. 6. Manifest. 10. Vincentio Auriâ
de Antiquit. Cephaloeditan.

CCL XXXXII.

RINTHO SYRACUSANUS.

Rintho Syracusanus, quem alii Tarentinum faciunt, Poëta Comicus siguli filius, floruit post Alexandrum, hoc est post tempora Primi Ptolemæi. *Fabula ipsius octo, & triginta numerantur à Scriptoribus.* Mixta autem sunt Rinthonis fabulae ex Comoediâ, & Tragoediâ: unde *Tragicomædia* dicta est. Rintho Auctor fuit illius, quæ vocatur *Hilarotragœdia*, quod est *Phylacographia*, inquit Suidas. Hujus verò Poëtae meminere Marcus Cicero in primo Epistol. ad Atticum, Varro, Columella, Hephaestion, Athenæus, & Suidas citatus.

Noxidis epigramma extat in Anthologiâ Epithaphii loco Rinthoni dicatum:

*Et vobementer ridens prateri, & gratum dicens
Verbum super me: Rinthos sum Syracusanus.
Musarum parva quadam ptilomela, sed floribus
Ex Tragicie propriam decerpsumus herbam.*

Ex Laurentio Crasso de Poëtis Græcis.

CCL XXXXIII.

ROGERIUS PANORMITANUS.

Rogerius, vulgo Rogeronius, Panormitanus, inter Anti-
quiores Poëtas Italos recensitus, scripsit *Carmina Italica*.
Ex Leonc. Allatio de Poëtis Antiquior. Italis.

SABAS

CCL XXXIV.

SABAS GRAPHÆUS MESSANENSIS.

SAbas Graphæus Messanensis, origine Græcus, præclarissimā Graphæorum domo, scientiarum omnium, præsertim utriusque Juris peritiā illustris, Græcis codicibus dives, amplissimis latifundiis cùm in Siciliā, tūm in Calabriā, vel ex paternā hæreditate, vel Regis largitionibus locupletissimus: uxorem habuit primariam foeminam Græco ritu, magnarum ædium dominam Mess nā ad S. Theodorum. Generosam sobolem ex eā suscepit, Joaanem, Petrum, Nicolaum Logothetam, Simonem, Theodorum sacerdotem, Thomasium, & Matthæum, impertitā in singulos non modicā bonorum portione. Germanos frarres habuit, Nicolaum post suscepsum cucullum Nicodemum, Theodorum Palatii Presbyterum, & Molem, quibus ex hæreditario patrimonio divitias distribuit. Ipse quidem remisso nuncio secularibus curis, defunctā jam conjugē in edito colle recentis Oppidi Bordonari, quod tria paſſuum millia Messanā distat, extructo Templo, & Cœnobio Basilianum institutum professus est, primus ejusdem Abbas inaugurus. Principiō Servatori humani generis dicatum, Sancti Salvatoris Cœnobium dicebatur, aut de Scholario, ab Auctoris nomine: nam Sabas Scholarius nuncupabatur, aut de Presbyterio, à Sacerdotali dignitate, quam in aulā Rogeriorum, Comitis, & Regis, administraverat Sabas: Rogerio Rege postulante, Hugo, Antistes Messanensis, Archimandritæ Messanensi Cœnobium illud subiecit. Cæterū anño 1446: Monasterium Sancti Pantaleonis appellari coepit. Sabas quoque alterius Cœnobii, quod Nicodemus frater in honorem Magnæ Matris Mætræ de Massk sub Divi Balilii disciplinā excitaverat, Abbas fuit. Rogerio Comite, ac Rogerio filio Rege Siciliæ florebat: sed properante fato demum laudabiliter deceſſit, unā cùm Nicodemo, & Theodoro, fratribus, cunq[ue] tribus liberis, ejusdem Ordinis Basiliani studiosis. Existimat nonnemo Bibliothecam illam S. Salvatoris Messanensis, Græcis voluminibus, manu exara-

exaratis , & ad omnem elegantiam compactis , pretiosissimam per universam Europam celeberrimam , quam nunc post Messanensis Reipublicæ cladem , direptam Siculi , apud quos superest , & in patriam amor , & in antiquiores literas studium , complorant , à Saba Scholario Presbytero Graphæo fuisse donata . Utinam reflorescente Messanensis Reipublicæ statu , & attollente sese superbius Siciliâ post lamentabilem cunctis seculis terræ motus casum , Augustissimi Regis Hispaniarum , ac Siciliæ beneficentiâ , meliori aliter reviviscant veteres discipline in Siciliâ , & exoticarum mercium copiam excusorum librorum opulentia , instauratis antiquis , aut excitatis novis bibliothecis , præster ! Ex Roccho Pyrro in Notitiâ primâ Archimandritatus Messanensis pag. 50. & 53.

C C L X X X X V.

S A L V U S C A S S E T T A P A N O R M I T A N U S .

SAlvus Cassetta , Panormitanus , Ordinis Prædicatorum Theologus eximius , in Siciliâ Generalis Fidei Quæsitor à Paulo II. destinatus , id munus viginti sex annorum integro cursu pro virili parte gessit . Sixto IV. Rom. Pont. adeò acceptissimus fuit , ut ei Summus Pontifex ad blandiens , interdum diceret : felicior tu præ cunctis , qui nondum perseverasti usque in finem , & Salvy es . Cui respondens ille ajebat : utinam ! nam infelior: quippè nomen habeam , quod vivam , & mortuus sum . Ab eodem quoque hisce verbis excipi solebat : Salve , salve . Quare Sacri Palatii Magister institutus est anno 1474. Anno 1481. non servatâ suffragiorum solemnitate , publico præconio , ut Pontifici Maximo , id enixè petenti , morem gererent Patres Electores , totius Ordinis Magister acclamatur : erat tunc Vicarius , & Procurator Generalis . Legatus Apostolicus ad Fridericum III. in Germaniam missus est ab eodem Rom. Pont. Ibidem anno 1482. Coloniæ Corpus Beati Alberti Magni in decentiorem locum , anno scilicet ducentesimo secundo ab ejusdem Beati Doctoris obitu transportavit , cuius brachium Pontifici dono dedit . Cum nobiliorem fortunam exp.

H h

starct

Etaret, in mortis complexus corruit Romę 17. Kalendas Octobris 1483. Vixit in Magisterio Sacri Palatii annos septem, in Generatu duos. Sepultus est in æde super Minervā sequenti epigraphe.

Salvo Cassetta Panormitano,

Summo Theologo, Heretis ann. XXVII. Inquisitori,
Sacri Palatii Magistro VII.

Cæteris Prædicatorum muneribus præclarè functo :

Demum sui Ordinis incredibili omnium consensu Generali assumpto :

Misso pro arduis Ecclesiæ rebus

& Sixto IV. Rom. Pont. Max. in Germaniam Legato,

Et re ex voto perfecta reverso :

De se, majori spe, desiderioque relictis ;

PP. ope, ac benemerito Ordo ponî curavit .

*Annum agens LXX. obiit XVII. Kalendas Octobris
anno salutis MCDLXXXIII.*

Scripsit Vitam S. Vincentii Ferrerii. Item quamplures Epistolas, eruditione maxima referatas. Ex Malvendâ in ejus Vitâ, Plodio, p.2. lib.3. Lucarino Fernandio, Fontanâ in Theatro p.2.cap.2. tit.2.nu.32. & alibi pluries, Miræo in Auctario cap.523. Ambrosio Altamura in Bibliothecâ Dominicanâ ad annum 1483. pag. 207.

CCL XXXXVI.

S C O P A S S Y R A C U S A N U S .

Scopas Syracusanus, Mathematicus, invenit Plinthum, nempe genus Horologii in Plintho, seu Cubo descripti : nempè in summo erat Horizontale, aliis faciebus verticalia. Ex Francisco Claudio de Chales de Mathematicis.

CCL XXXXVII.

S. SERGIUS PANORMITANUS PONT. OPT. MAX.

Sergius Panormitanus, Tiberii Mercatoris filius, Presbyter Cardinalis S. Susannæ ad duas domos, tūm Pontifex Ma-

Bibliotheca.

243^e

Maximus. Cùm præfuisse Ecclesiæ annis XII. mensibus VIII.
dicbus XXVIII. obiit VI. Idus Septembris anno seculi octavi
primo, & sepultus in Vaticano sub sequenti epitaphio:

Limina quisquis adis Petri metuenda Beati.

Cerne Pii Sergii, excubiasque Petri.

Culmen Apostolicae Sedis is jure paterno

Electus, tenuit, ut Theodorus obiit.

Pellitur Urbe pater, pervadit sacra Joannes,

Romuleosque greges dissipat ipse lupus.

Exul erat patria septem voluentibus annis,

Post populi multis Urbe redit precibus.

Suscipitur Papa, sacratur sede recepta

Gaudet, amat Pastor agmina cuncta simul.

Hic invasores Sanctorum falce subegit

Romanæ Ecclesiæ, judiciisque Patrum.

Misit Epistolam ad Ceolfridum Abbatem, Ethlredum, & Adolphum,
Anglia Reges: quas publici juris fecit Joannes Vaftonus in Vit.
Aquilon. Inter Ecclesiasticos Scriptores à Possevino in Appara-
tu sacro, & à Jacobo Coccio in Thesauro Catholico numera-
tur. Tanti viri res gestas descripsérunt Cæsar Baronius in Anna-
libus Ecclesiastic. & in notis ad Martyrolog. Romanum, Plati-
na, Panuinus, Ciacconius, cum Auctariis, & alii quamplures.
Ex Augustino Oldoino in Athenæo Romano pag. 600. 601.
Octavius Cajetanus Societatis Jesu in tom. 2. Vitarum Sancto-
rum Siculorum pag. 4. S. Sergii Papæ Vitam ex Anastasio S.R.E.
Bibliothecario adducit.

In Elogiis Juvenilibus Præsulum Siciliensium ità nos de Ser-
gio lusimus:

*Erepto è vivis Conone,
qui Petri naviculam feliciter gubernaverat;*

non tribunitias tempestates,

quibus ea in incertum agitaretur,

sed ferale schisma,

quo ad scopulos allideret,

*Theodorus Archipresbyter, & Paschalis Archidiaconus,
excitarunt.*

Sed utriusque factionis suffragiis

Hh 2

in

in Sergium Panormitanum coëuntibus.
uno Sergio abnente,

Alcyonios dics novus Pontifex restituit.
Religione, consilio, doctrinâ, fortitudine,
optimus erat, antequâm declararetur.

Didicerat ab Agathone Panormus,
quibus artibus suas imbueret Aquilas,
ut altius suprà mortalium sortem volarent.

Universas gentium regiones animo complectens,
cum eas obire pede non posset;
plerisque iis præceptis intruxit,
qui audaci facinore illuc advolarent.

Cedualdradus, Occidentalium Saxonum Rex,
sacris lymphis per ministros ablatus,
primum Christianæ gloriæ rudimentum
exhibuit.

Justiniani Rhinotmeti minas aspernatus,
erraticum Orientalium Episcoporum gregem,
quem in ovile cogere non valuit,
diras imprecatus dissipavit.

Ad tantæ virtutis fulgorem cæcūtientibus improbis,
incestu per summam caluniam insimulatus,
innocentiae testem disertissimum habuit infantem.

Tunc collata in Virginem beneficia,
eam namque Deipara in appellari jusserat,
rependi expertus.

In exilio confectus ærumnis,
pati demum desit
ad Divi Petri tumulûm:
nactus ad illius cineres solatium,
sub umbrâ quietem.

SER.

CCLXXXVIII.

S E R G I U S S A C C E N S I S .

Sergius, in Coenobio Calogeriano in Monte Cronio, Urbi Saccæ incubante, Monachus, Poëta Hymnographus flouruit auspicante Imperium Basilio Macedone, filiisque Constantino, Leone, Alexandro, quod in annum CCMLXX. in. idit. Extant duo hymni in laudem S. Calogeri, quos è Græco codice Monasterii S. Philippi Fragalatis latinè reddidit Augustinus Floritus Societatis Jesu. Ex Octavio Cajetano tom. I. Vitarum Sanctor. Sicularum in Animadversion. pag. 128.

CCLXXXIX.

S E U T O N I U S M U R G A N T I N U S .

Seutonius Murgantinus, Poëta clarissimus. Ex Philadelpho Mugnos in Novo Laërtio pag. 136. & 137.

CCC.

S E X T U S C L O D I U S .

Sextus Clodius Siculus, Latinæ simul, Græcæque eloquentiæ professor, malè oculatus, & dicax. M. Antonio Triumviro adhærens, in ejusdem uxorem Fulviam, cui altera bucca inflatior erat, styli acumen intendit. Nec cò minus, imò vel magis ob hoc Antonio gratus, à quo mox Cōsule ingens etiam congiarium, accepit, ut ei Cicero in Philippicis obii cit. Quanta merces Rhetori est data? Audite, audite, P. C. & cognoscite Republicæ vulnera: duo millia jugerum campi Leontini Sexto Clodio Rhetori assignasti, & quidem immuni, ut tantâ mercède nihil sapere disceres. Ex Svetonio Tranquillo de Claris Rectoribus.

SIBYL:

CCC.

SIBYLLA LILYBOETANA.

Sibyllam inter Siculas Poëtrias numerat Joannes Vigintimilius in Tabulâ Poëtarum Siculorum. Sibylla Cumana ead creditur, quæ in Siciliam veniens, Lilyboci fato cessit, ibique humata. Nec abs re Lilyboetanam facimus, quæ relicta patriis sedibus nostras fieri maluit, quam Cumana vivere. Solimus cap. 11. & Isidorus lib. 8. orig. cap. 8. memorant Sibyllæ Cumanae Sepulcrum Lilybæi, apud Philippum Cluverium de Antiquo. Sicil. lib. 2. cap. 1.

Fuerunt autem Sibyllæ Virgines quædam, non Dæmonis, sed Dei beneficio futurorum præsciæ, ac prænunciæ, ut Hieronymus lib. 1. contrà Jovianum tradit. Mulieres vates Deo plena vocat Diodorus Siculus lib. 5. Lactantius lib. 1. Divin. Institut. Multa de Christo, deque Religionis Christianæ mysteriis cecinerunt. Plura, eaque eleganter scribit Munster lib. 2. Cosmograph. de Sibyllis, quænam, & quot Sibyllæ, quando, & quo loco fuerint, non convenit inter omnes. Collegit varias sententias Ludovicus Vives in cap. 23. lib. 18. de Civitate Dei Augustini. Decem ex Varrone recensentur. Prima fuit Sibylla Persica. II. Libya. III. Delphica. IV. Cumæa. V. Erythræa. VI. Samia. VII. Cumana. VIII. Hælespon. IX. Phrygia. X. Tyburtina.

Sibyllam Cumanam, nomine Amalthæa, Herophile, vel Demophile, secundum alios, Hierophile secundum Suidam, novem libros vaticiniorum attulisse ad Regem Tarquinium Priscum idem Suidas refert, ac pro eis trecentos Philippæos postulasse, Regemque aspernatum pretii magnitudinem, & mulieris insaniam derisisse: illam in conspectu Regis tres combussisse, ac pro reliquis idem pretium postulasse. Tarquinium multò magis mulierem insaniare putasse, quæ denuò tribus aliis exustis, cum in eodem pretio perseveraret, motum esse Regem, ac residuos trecentis aureis emissæ. Hujus facti meminerunt plerique Scriptores, Plinius, Dionysius, Solinus, Gellius, Servius, qui Tarquinio

quinio superbo, non Prisco, libros oblatos tradidit, & Plinius tres libros, non novem ponit, combustisque duobus tertium superfluisse.

Fuerunt, & aliæ nonnullæ Sibyllæ. Cæterum Sibyllam Lilyboetanam Siculam fuisse, non Cumana m, innuit Octavius Cajetanus cap. 7. Magoges in Historian Siculam: Christi Crucis virtute abacta Demonia à fanis, lucis, collibus, thermis, antris, ex totâ Siciliâ. Specus, ac celebre sepulcrum juxta Lilybœum, haud quaquam Cumanae, sed Sibyllæ Siculae fuisse: ejus superstitione in veram religionem conversa. Pag. 6. Ideæ SS. Siculo-rum.

CCCII.

S I L E N U S C A L A C T I A N U S.

Silenus Calactianus Historicus. Ex Octavio Cajetano tom. 2. Vitarum SS. Siculorum in Animadversione ad Vitam Sancti Philareti pag. 43.

CCCIII.

SIMON BONONIA, ARCHIEPISCOPUS PANORMITANUS, SICILIÆ PROREX, CARDINALIS POSTULATUS.

Simon Bononia Panormitanus, è nobili Beccatellorum familiâ, quæ in Siciliam Bononiâ, undè nomen traxit, se contulit, ex patre Jacobo tertio loco genitus, Juris Pontificii scientiâ, & rerum tractandarum dexteritate, cùm vix duodetrigesimum annum attigisset, ab Alfonso Rege in Panormitanum Archiepiscopum electus, ab Eugenio IV. Rom. pont. mensa Januario anno 1445. inaugurator. Generalibus Regni Comitiis præfuit, atque unâ cum Friderico de Abbatellis, Camerario, & Regio Equite, Antonio Joanne Barresio, Petrapertiz Barone, & Andrea de Castellis equite, Regisque Cancellario, ad Alphonsum Regem Orator mittitur, ut Siculæ leges, quas Regni Capitula nuncupant, Regio assensu firmarentur. Secundum

dùm ad eundem Alphonsum pro privilegiis, & consuetudinum jure stabiliendo Orator accessit. Quod legationis munus ad Alphonsum, tertium, atque iterum, quintum verò ad Joannem Regem obivit. Tertium Siciliæ Proregem egit, multaque suprema munia gessit virtute suprà fortunam. Alphonsus Rex ad Callixtum Rom. Pont. scripsit, uti Simonem inter Purpuratos Patres cooptaret. Tantis autem honoribus erectus est in patrio solo 1465. Ejus sepulcro hęc addita inscriptio:

*Simon, Juris Pontificii non indoctus interpres,
Ex nobili Panormitanae Civitatis ductus familia,
Sexto Idus Januarii anno ab ortu Jesu Christi 1465.
Panormi in Archiepiscopali Palatio,
Quod vivens magnifice, splendidèque sua ipsius impensa
Erigere cęperat, piissimè diem obivit.
Vixit annos 45. menses tres, dies novem,
sedit annos 18. mens. 7. dies 9.*

Ex Roccho Pyrro in Notitiâ Ecclesiæ Panormitanæ à pag. 165. ad pag. 168.

C C C I V.

S I M O N . I. L E O N T I N U S.

Simon I. Leontinus, Ordinis Prædicatorum, Friderici III. Sacellanus, insignis Historicus appellatur à Carolo Antonio Conversano, in Æthereâ Leontinorum gloriâ pag. 44.

Historiam Gaufridi Malaterra Italicè reddidit 300. antè annos. Ex Roccho Pyrro in Notitiâ Ecclesiæ Panormitanæ pag. 90.

Cæterū de Gaufrido Malaterrā Baronius ad annum 1097. num. 40. hęc inquit. Ejus opus antiquitate planè venerandum delituit, penè sepultum inter vetera monumenta veterum Regum Aragonum ad nostram usque ætatem: cùm illud ipsum Hieronymus Surita, vir celebris, de rerum antiquitate benè merens, in lucem protulit, ediditque Cæsaraugustæ typis Dominici è Portonariis anno salutis 1578. idemque munitum adhuc, & laudatum regio privilegio, ne quid ad absolutissimam ejus fidem deesse posset, dedicatum verò Antonio Augustino, tunc

tunc Archiepiscopo Tarraconensi, eruditio[n]e legum sacrarum suæ etatis in Hispaniâ facile Principi.

Quatuor exemplaria m. ss. se Panormi vidisse; duo apud Carolum Vigintimillium, nobilitatis, & Matheos laude insignem, tertium apud Alphonsum Cajetanum Societatis Jesu nataibus, & severissimis moribus clarum; ultimum apud Horatiorum Pactensem Ordinis Minorum, eruditio[n]e illustrem, testatur Rocchus Pyrrhus loco citato.

CCC V.

SIMON II. LEONTINUS, EPISCOPUS SYRACUSANUS.

Simon alter, seu Simonectus, Leontinus, Ordinis Prædicatorum; quem Ordinis Minorum fuisse quidam censent, Alayni Leontini, Magni Siciliæ Justiciarii, filius, cum Coenobio Messanensi Prior præcesset, ædes Militum Templariorum coemit, ad Novi Coenobii substructiones amplificandas. Ad Syracusanas insulas exodus anno 1269. decepsisse creditur anno 1294. Ex Roccho Pyrrho in Notitia Ecclesiarum Syracusanarum pag. 166.

Simonem Leontinum II. Historiam Vesperi, sicuti scripsisse Philadelphus Mugnos in Theatro Genealogico famil. Campo pag. 211. tradit: idemque tom. I. Theatri Genealogici Simonem I. inter Auctores refert, quibus ipse in contextenda Siculo-rum Généalogiâ natus est. Idem Mugnos in Raptu Proserpinæ pag. 10. Simonem Leontinum II. Scriptorem Historiarum suorum temporum anno 1350. fuisse dieit. Simonem Leontinum, Episcopum Syracusanum, Historiam sicutam scripsisse anno 1350. Joannes Ritonius testatur apud Mugnos tom. 3. Theatri Genealogici atque fabrit. Blanco pag. 439. Rocchus Pyrrhus in Prefatione ad Lectorem tom. I. Siciliæ Sacrae inquit: Abbas Martitus Lafaenia, genere, & eruditio[n]e clarus, vir de rebus benemerentissimus, habet apud se m. s. Fratris Simonis de Loontino, qui anno 1338. sicutam Historiam scripsit Siculo Idiomate ubi Northmannorum & aduentu.

Sed inter haec verius statim exclamina, & recentiorum Andre-

250 Sicilia; Vetus

num fidem parum tutam, quis vera secernere à falsis valeat, & sua cuique opera, & tempus, vixque rationem attribuere? Nec adeo certum est, an uterque Simon patriâ potius Leontinus fuerit, an verò cognomine, è nobilissimâ familiâ de Leontino efformato, ortu Messanensis: ut in Thomâ de Agno inferius dicemus: quanquam, & patriam, & gentilitium cognomentum Leontinum plures credant. Consule Carolum Antonium Conversanum in Aethereâ Leontinorum gloriam pag. 44. & passim ibidem.

C C C V I.

SIMON PISCIS CATANENSIS, SARDINIAE PROREX.

Simon Piscis Cataniensis, Antonii, & Joannis germanus frater, natu maximus, genere, & virtute nobilissimus, Orator eximus, Alphonso Regi pretiosus, Sardinia Prorex, acceritas scelerum vindex, ut filio suo delictis insimulato non perciceret, Cesarei, ac Pontificii Juris Doctor clarissimus extitit. Ex Joanne Baptista de Grossis in Decachordo Catani. Cordâ 9. pag. 150. Matthæo Silvagio in libro Colloquior. trium Peregrinorum pag. 264.

C C C V I I.

SOPHOCLES AGRIGENTINUS.

Sophocles Agrigentinus, vir clarissimus, Romanorum tempore claruit. Ex Roccho Pyrro in Notitiâ Ecclesiæ Agrigentinae pag. 332.

Sophocles ex Coloneo, vel Coloniâ, Poëta Tragicus clavisinus fuit. Fabulas 123 docuit, & quater vices vicit extitit. Senex accusatus delirii à liberis, cedipum Colonum Tragediam, quain præ manibus habebat, iudicibus recitavit, & absolvutus est. Obiit ex gaudio nunciata victoria, vel grano vxoris strangulatus, anno nonagesimo quinto ætatis, cum Lacedemones Atheniensium Urbem obsidetar. Suidas.

SO-

C C C V I I I .

S O P H R O N S Y R A C U S A N U S .

Sophron Syracusanus, Agathoclis, & Damnasyllidis filius; vixit temporibus Xerxis, & Euripidis. Scriptus autem *Mimos viriles*, & *muliebres*: sunt autem soluta oratione Dorica lingua scripti. Dicunt Platonem Philosophum eos semper lectitasse, adeo ut interdum iis etiam indormiret. Ex *Suidā*.

Habes plura de Sophrone apud Laurentium Crassum de Poëtis Gracis.

Hunc in Herbesso, veteri Siciliæ Urbe, Timothe Leontino, & Hesperiâ Herbessensi, parentibus natum, abductumque adhuc puerum Syracusas, ibidem Philemone præceptore Comœdiam didicisse, Theophilus tradit. Theatrum histrionum inventione nobilitavit, *Comœdias* 95. Doricâ suavitate multum commenda-
tas, composuit, quarum unam festivissimam, inscripsit: *Phi-
loxenus*, & *Gnato*, *Lurcones Syracusani*. Vixit annos 76. Euripidi coœvus. Ex Theophilo.

Herbessum, antiquissimam, & celebrem Siciliæ Urbem, Dominicus Niger in descriptione Siciliæ putat esse, quæ nunc vulgo Vicari, Leander Albertus in descriptione Italiae, quæ nunc Cirrami. Sed, quod errant, danda est venia, ut exteris, rerum nostrarum minùs gnaris. Porro duas Herbesii nomine Civitas insignitas fuisse, ex Polybio, Diodoro, & Livo constat. Utique Siculorum fuit ex Diodoro: utique mediterranea ex Plinio, & Ptolemæo. Sed altera Siciliæ latus orientale, altera spectabat occidentale. Atque hæc illa est, cuius meminit Polybius, & Diodorus. Etenim primo bello Punico Romanis obſidentibus Agrigentum, locatis antè Urbem castris, adversus Heracleam trumenti horreum, ac penè forum, unde res veniales advenerentur, Herbessas fuit. Quod oppidum, Polybius ait, à Romanorum castris non longè aberat. Id hodie Grutta Fazellus de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 1. Maurolycus in Indice ad res Sicanicas esse putant. Altera Herbessus haud procul Syracusis fuit, ut significat Diodorus. Syracusas, & Leontinum

inter Livius locat, quò Hippocrati, & Epycidi è Leontinis eadem nocte perfugium fuit. Hanc Arctius, Fazellus, & Maurolycus fuisse dicunt, quam hodie Pantalicam nominamus. Argumentum, quo Fazellus ducitur, est origo nominis: quod Herbessus locum cavernosum significat. Sed Cluverius Fazellum reiicit, coniicitque ex Livio Palazolum esse Herbessum: etsi à speluncis nomen deduxeris, multas hīc invenies. Quo tempore Herbessus interierit, incompertum est: Saracenis Insulam vastantibus crediderimus, iisdem dominantibus corruptum nomen, & Pantalicam dictam incertā ratione. Ex Octavio Cajetano tom. I. Vitae SS. Sicul. in Animadversione ad Vitam S. Sophiæ pag. 113. 114. Agit de Erbesto, & Herbesso aspiratione additâ, ut communis mos fetti: Cluverius de Antiqu. Siciliæ lib. 2. cap. 10. & 11.

C C C I X.

S O S I C L E S . S Y . & A C U S A N U S .

Sosicles Syracusanus, unus, & ipse ex Plejadibus Tragicus, quem miror à Græcis inter Poëtas numerari, qui Philippi, & Alexandri Macedonis tempore floruerunt: cum Poëta ii, qui Plejades dicti, simul eodem fermè tempore claruerint. Meminit, & Sosiclis Plutarchus, Athenæus, & Suidas. Ex Lilio Gregorio Gyraldo de Poëtis. Edidit fabulas 73. septem verò vi-
cis. Suidas.

Sophronem, & Sosiclem uno nomine Sosiphonem appellare videtur Constantinus Lascaris. Sosiphonem, inquit, Syracusanus Poëta, sive Tragicus, & Synchronus Euripidis, unus ex septem Tragicis, tempore Philippi, & Alexandri. Mimos viriles, & muliebres, Tragœdias septuaginta tres scripsit, in quibus septies palmam adeptus est. Item alia rām metro, quam prosa. Platонem hujus Poëmata legentem somnum cœpisse ajunt. Ex Constantino Lascare.

SOSI

C C C X .

S O S I T H E U S S Y R A C U S A N U S .

Sositheus Syracusanus , Poëta unus de numero eorum , qui qui Plejades appellantur . Suidas . Homeri Tragici æmulus . Ex Carolo Stephano in diction. Histor. Poët. Geogr.

Ingens bellum exarsit inter Jacobum Mazonium , & Franciscum Patritium , pro Sositheo : æquo marte diù utrinque pugnat aculeato fanè stylo . Fueritne Syracusanus , Alexandrianus , an Atheniensis Sositheus iste ? Fueritne unus , an plures ? Comicus , an Tragicus ? Idylliorum Auctor , an verò hæc omnia scripsit ? *Daphnis* , & *Lithycrœsa* , *Sosithei opus unum sit* , an verò duo , *Comicum* , an *Tragicum* , an verò sit *Elogia* ? Vixerit ne tempore Protomæi Philadelphi , an Philopatoris ? Laurentius Crassus de Poëtis Græcis eruditè hoc argumentum prosequitur . Vide Sositheum :

C C C X I .

S P U R I O N M U R G A N T I N U S .

Spurion Murgantinus Poëta clarus . Ex Philadelpho Mugnos in novo Laertio pag. 136. 137.

Murgantium , veterem Siciliæ Urbem , Livius lib. 4. de Secundo Bello Punico appellat . Murgentium Cicero in Verrem , Morgantium Strabo lib. 6. A' Morgesibus Asisæ populis conditam idem Strabo lib. 6. ex Antiocho refert . Non longè à Syracusis fuit , ac Leontino . In agro , qui nunc Murgus nuncupatur , ejus immanes ruineæ visuntur . Auctam illam olim à Leontinis , cùm hi opibus florerent , & Urbes XXII. obtinarent , Mugnos sitatus loco circa scribit .

S. STE.

C. C. C. X. I.

S. STEPHANUS SYRACUSA^{NS}, PONT. OPT. MAX.

Sa Stephanus Syracusanus, Olybrii filius, Presbyter Cardinalis Sanctæ Ceciliæ à Zachariâ factus, deinde Romanus Pontifex sub nomine Stephani hujus nuncupationis Quarti. Comitia Constantini Pseudopontificis abrogavit, ejusque Conciliabullum acta combussit. Statuit, ne quis in posterum, nisi Diaconus, aut Presbyter Cardinalis, ad Pontificatum evehernetur. Itaque Baronio teste omnibus invasoribus Apostolicæ Sedis occulsius est aditus, veluti alto interiecto pariete, quo profanum esset à sacro divisum. Hic summo Magistratu functus per menses quinque, diesque viginti suprà triennium, pridie Kalendas Februarii anno salutis DCCCLXXII. è vivis abiit. Est Stephani mentia apud Ferdinandum Scholasticum in Chronicō, Anastasium Bibliothecarium in Vitis Pontificum, & Auctarios, Baronium in Annalibus, apud Octavium Cajetanum tom. 2. Vitar. SS. Sicular. pag. 28. extat ejus Vita. Scriptis Epistolas plures ad diversos, quarum una tantum extat in tom. 5. Conciliorum. Varias refert Jacobus Gretserus Societatis Jesu, quinque Baronius enumerat, plures Ferdinandus Ughellus in Italiā Sacrā. Ex Augustino Oldoino Societatis Jesu in Athenaze Romano pag. 622.

In Elogiis Juvenilibus Præsumum Siciliensium ita nos de Stephano lusimus:

Stephanus

Syracusis, in Urbe Solis, ex Olivo natus,
nec gelidus esse potuit, nec obscurus.

Roman accersitus,

à Gregorio III. S. Chrysogoni Monachis,
indè à Zachariâ Cardinalibus,

Sanctimonie archetypon proponitur:

à Stephano III. ac Paulo

ascitus in intimum consiliarium.

Quare ebullientibus undique tumultibus
propter excitata ab Antipapis incendia,

Ste-

Stephanus Olivi filius,
quem alii Olybrium dixerint,
vivissima jam defunctorum Pontificum regula,
Pontifex Caduceator eligitur.

Exoptata diu pariturus concordiam,
bellum scelestis indixit.

Nova Militiae tyrocinium
In Crucis palestrâ jam posuerat,
Semet frangere assuescens,
suisque cupiditatibus imperare;
antequam educeret copias, aut hostes funderet

Alter Archimedes
ustorio speculo Charitatis,
Romanas arces tutatus est hostium lucro.

Plures enim iis stragematis capti
de scelere triumpharunt.

Alienis autem triumphis
Stephano inclarescabant victoria,
sui nominis celebritate corona.

CCCXIL

STEPHANUS PROTONOTARIUS MESSANENSIS.

S Stephanus Protonotarius Messanensis, inter verastiores Italicæ Poësis cultores numeratur. Scripsit Carmina Italica, que illius etatis simplicitatem ostent. Ex Leone Allatio de Poësi Italica Antiquioribus.

CCCXIV.

S.TE.SI.CHO.RU.S HIME.RE.NSI.S.

S Tesichorus Himerensis, Poëta Lyricus excellētissimus, ac Philosophus tempore Phalaridis. Hic Tisias vocabatur: & quoniam thoscam insinuit, Sacrichorus appellatus est, quasi Stator Choræ. Fratres habuit Marinum Geometram, & Halinauctem

256 Siciliæ, Vetus

nactem legum latorem, filiasque doctissimas. *Plura Doricè scripsit*, quorum nihil extat. Item cùm contrà Hèlenam scripsisset, visum amisit: palinodiâ compositâ recuperavit. *Hie filius fuit Euphemii*, ut alii, *Euphorbiæ*, ut alii, *Euclidis*, ut alii, *Hietis*, ut alii, *Hesiodi*. Nonnulli *Metauriæ ornum metallâ*, nonnulli in Oppido Palantino in Arcadiâ, atque inde profugum Cataniæ venisse, ibique defunctum ante Civitatis portam, quæ ab ipsius nomine, *Stesichoria*, dicta est. Ejus sepulcrum octo columnas, totidemque gradus, & angulos habebat, de quo adhuc extat testudinatum monumētum, quod Divæ Mariæ Bethlemiticæ ædem vocant. Ex Constantino Lascare.

Natus Olympiade 37. cùm adhuc infans esset, in ejus ore lusciniam insedisse ferunt, ac dulciter cantasse, in futuræ suavitatis in pangondis carminibus præsigium, ut *Plinius libri 9. scribit*. Phalaridem, Aggagentinorum tyrannum, habuit amicum, eundem versibus exagitatum, hostem, quemadmodum ex epistolis ipsius Phalaridis clarissimè constat:

Phalaris Stesichoro.

Pro carminibus, in Clearissimâ faccis, plurima tibi, magna que reposita erit gratia. Nam & te totum ad ea contulisti, quæ petii, inque dispositione partium singularium te gessisti: ogrediò: cum figura scripturæ admirabiliter probata est, non solum à me, sed etiam ab Agrigentinis multis, qui audivere vnde. Erant autem & alii, qui probent, non solum, qui in præsentia audierunt, neque quicunque nunc existunt, sed & quoscumque futura post nos vita feret. Gratia igitur pro hac Poësi, ut dixi tibi debetur à me. Donasti autem per tuam petitionem, & præsentibus, & futuris hominibus, hanc metodium. Cæterum de me, rebusque meis, tale enim quippiam per epistolam significasti, per Södaltium rōgo Jövchi, & minime quæ Vestadi, Indiūnum quidem in Poësi, neque quod pessimus fuerim, neque quod bonus, nemineris: non enim nunc absconit est proper sonnam. Scriptus autem sit Phalaris in ipso Stesichoro, sive melior, quam opinio inter homines obtinet, sive peior reputatur est. Vale.

Phala-

Phalaris Himerensibus:

Stesichorum scitote, Cononem, & Dropidam, traiicentes &
Pachyno in Peloponnesum pro Corinthiis, ad quos à vobis mis-
si sunt, ad me perductos esse: & Dropidam quidem forsitan red-
demus vobis, Cononem autem statim interfecimus. Stesicho-
rus autem salvus est: donec modum excogitemus, quo puni-
tum eum mori oporteat. Valete.

Sed perfunctus hoc periculo Stesichorus, Catanae, quò pro-
fugerat, extremum diem obiit, ut Lucianus in *Macrobiis* re-
fert. Ejus auditā morte, cùm jam in gratiam receperisset, Phala-
ris Himerensibus, & filiabus consolatoria de ejus obitu episto-
las misit. Quin imo, & Himerenses hortatus est, ut tem-
plum ei, veluti virtutum suarum immortale monumentum
conderent, ejusque carmina, & publicè in omnibus templis, &
domi quoque privatum quisque haberet. Scripsit, & *Poema Epo-*
dicum, quod ex tribus constat, nimirum, *Strophe*, *Antistrophe*,
& *Epodo*. Unde adagium exortum: ne tria quidem Stesichori
noſti.

In Antologia.

*Stesichorum cognovit suavissimum, quem olim terra
Sicula nutritivit, lyra verò docuit Apollo
Constantiam, adhuc matris in visceribus existentem.
Quo, & edito, & in lucem jam progrediente,
Aliundè per aera vadens in ore alanda
Tacitè insidens, dulcem emittebat sonum.*

Consule Thomam Fazellum de Rebus Siculis *Decadē* r. lib. 9.
pag. 197. & Laurentium Crassum de Poëtis Græcis.

C C C X V.

S T H E N I U S T H E R M I T A N U S.

SThenius Thermitanus, vir primarius, & Orator eloquenti-
simus, ut Cicero in Verrem IV. & Plutarchus in Pompeja
Kk ref-

referunt, magno animo Pompejum, qui à I.. Sylla Dictatore in Siciliam contrà Marianas partes missus, Thermitanos Himeros, quòd hostiū partibus adhæserant, universos interficere, atque oppidum delere statuerat, repressit. Non æquum, inquietus, facis, Pompei, quòd unius ob noxam innoxios innumeros occidere paras. Nam ego ipse sum ille, qui civibus, amicisque persuasi, & inimicos coëgi Marianas sequi partes. De me igitur solo supplicium sumito. Cujus responsi, animique, qui suæ ipsius vitæ, patriam, Thermitanosque omnes prætulerat, admiratione, patræ ipsius simul, & ipsi Sthenio pepercit: ac in eo ipso judicio, quo absolutus est, Sthenium hospitio suo dignum censuit: atque ob hujus liberationem non solum eum Himerā, sed cum omni etiam Provinciā gratiam iniit. Hic Sthenius solus, quod Siculus nemo, sed ne quidē tota Sicilia potuit, Verri, Romanorum Prætori, tanto animi robore obstitit, ut ex patro Oppido nullum signum, nullum ornamentum, nihil ex sacro, nihil ex publico, ubi complura erant præclara, & ab illo concupita, unquam attigerit. Hunc propterea Verres ipse iniusto, ac falso captum titulo condemnavit, atque in varias impulit calamitates. Quem tamen apud S. P. Q. R. Civitates Siciliæ propè omnes testimonio suo, legationibusque publicè laudarunt, defendenterunt, ac veluti fortissimum omnium virorum prædicarunt. Illi ænea tabula pretiosissima ob plurima in Rem publicam beneficia, quæ majusculis literis in ea incisis declarabantur, in Thermitana Curiâ fuit affixa, ut Cicero in Verrem IV. scribit, quam deindè Romam Cicero detulit, & in Senatum contrà Verris falsam in Sthenium accusationem produxit. Extabat Fazelli ætate marmoreus lapis in privatâ domo Antonii Marturanæ juxta Parochialem Ecclesiam, quæ Sthenii aliquando ædes fuere, insculpus: Sthenii ædes.

Placidus Reina Sthenem Messanensem civem facit, enique invicto pectore oblitissime Pompejo, cùm is à Sylla Dictatore ad persequendos Perpennam, & Carbonem, Marianæ factionis Duces, & reliquum Marianorum delendum, missus, Mamer-tinos, quos nunc Messanenses vocamus, internicioni destinasset; scribit Plutarchum securus. Plutarchus enim in Apophtegmat. Pompejus Mamer-tinos, quòd ab adversariis stetissent, universos

sos neci dēdere constituerat. Tūm. Sthenis, qui Orator in eā Civitate principatum tenuerat, iniustè agere Pompejum dixit, qui ob unum sōtem multos innocentes vellet occidere. Se sōlum in culpā esse, qui amicis persuasisset, inimicos vi adegisset ad Marianam factionem defendendam. Miratus Pompejus hominem, gratiam sc̄ delicti facere Mamertinis pronunciavit, talē secutis virum, qui patriam suā vitā haberet priorem, ignoravitque, & Civitati, & Stheni. Atque hi quidem germanorum Mamertinorum spiritus proprii videntur pro tuendā patriā, & libertate publicā vindicandā. Ex Placido Reinā tom. 1. Notit. Histor. Messan. pag. 332.

CCCXVI.

S U S A R I O N M E G A R E N S I S.

Susarion Megarcensis, Poëta Comicus, sed enormiter maledicus: unde vetus Comœdia Maledica Susarionis appellatur. Eum secuti sunt Evetes, Euxenides, & Mylus. Tantā licentia hominum flagitia insectabatur scribendo: ut opus fuerit legē, quæ maledicam illam linguam, & effrenem mordendi libidinem inhiberet, ac retunderet. Cūm morosè admodūm, atque infestè junctus esset mulieri in Dionysiorum celebritate, theatrum ingressus, hæc quatuor carmina cecinisse traditur:

Audite populi, Susarion hac dicit,

Filius Philini Megarenſis Tripodiscius:

Malum sunt mulieres, sed tamen populares.

Non est domum invenire sine malo.

Ex Laurentio Crasso de Poëtis Græcis.

CCCXVII.

S Y M M I A S S Y R A C U S A N U S.

Symmias Syracusanus, Philosophus fuit, ac Stilponis auditor, cuius filiam parūm pudicam duxit. Ex Constantino Laſcare.

K k 2

Stilpo

Stilpo Megarensis ejus Oppidi, quod est in Græciâ, præter uxorem, quam duxerat, etiam Micarete pellice utebatur, ex qua fortassis aliam genuit, quam Symmiæ Syracusano despontit. Sed hæc dum lascivius viveret, Stilponique à quodam renuciatum esset, eam sibi probro esse; non, inquit, ista majori mihi probro est, quam ego illi ornamento. Ex Diogene Laertio de Vitis Philosophor. lib. 2. in Stilpone.

Symmiam hunc Casmenæ natum, & Megaram Stilponis audiendi causâ profectum, magnum subinde Philosophum evasisse, demum anno ætatis sexagesimo defunctum, & libros 8. Moralis Philosophie scripsisse tradit Hermippus.

Casmenam, secundam Syracusanorum Coloniam, Urbem Siclii Moryensis Comitatus splendidissimam, fuisse censet Marianus Perellus, Siclensis noster, in crudito Commentario, quod de Antiquitate Casmenæ literarum monumentis consignavit anno 1640. Messanæ apud Petrum Bream in 4. Civibus Siclensisibus d. d. d.

Casmenæ, g. arum, fuisse videntur, ubi nunc nobile, atque amicum in primis conspicitur oppidum, vulgari vocabulo, Scicali, dictum; inquit Joannes Bunon, Philippi Cluverii Epitomator, de Siciliâ Antiq. lib. 2. cap. 10.

Fuit, & alter Symmias Thebanus, cuius dialogi 33. feruntur. Ex Laërtio lib. 2. in Symmiâ. Tertius Rhæbbius, sed origine Samius, à quo primùm Jambos scriptos ajunt.

CCCXVIII.

TELEMACHUS, TYRANNUS AGRIGENTINORUM.

Telemachus, Agrigentinorum Princeps, literis deditus, & Calcyopensis, à quo Eumenides instructus: cuius filius Gnessidamus, pater Theronis, Tyranni Agrigentinorum, & Xenocratis, qui omnes studiosi. Ex Constantino Lascare.

THA-

CCCXIX.

THALES CALACTIANUS.

T Hales Calactianus Orator, *Successiones Philosophorum, ac Scientiarum descriptio*. Ex Constantino Lascare.

CCCXX.

SANCTA TECLA LEONTINA.

S Thecla Leontina, S. Isidoræ Martyris filia, Lilium Virginum, genitricis cruento fecundatum potius, quam nutrictis lacte perfusum, ut Martyr quoque dici posset, unus illi defuit tortor, quem, quandiu vixit, optavit. Cæterum tot sibi collegit palmas, quorū Martyrum cadavera tumulavit. Amplum, quod habuit ipsa patrimonium, in duas distribuit partes, in aliendis nempè fidelibus, in ferarum spelæis degentibus, atque in templis erigendis, ditandisque. De Leontinâ Ecclesiâ benemerentissima, scripsit Epistolam, qua Romanum Pontificem rogat, ut in Leontinum Episcopum Neophytiū initiatet, qui deinde multa, & præclarissima gescit. Extat hæc Epistola tom. I. Vitar. SS. Siculorum, apud Octavium Cajetanum pag. 76. in Animadversione ad Vitam S. Neophyti. Colitur à Leontinis ejus memoria 4. Idus Januarii unâ cum Sanctissimâ Virginis Justinæ, Theclæ consobrinæ. Ex Francisco Carrerâ Societatis Jesu in Pantheon Siculo pag. 11. Carolo Antonio Conversano in Æthereâ Leontinorum gloriâ pag. 27. Philadelpho Mauro in Historiâ Sanctorum Fratrum, Alphii, Philadelphi, & Cyrini, pag. 333.

In Elogiis Juvenilibus Præsulum Siciliensium ita nos de Neophyto lauumus:

Augustini, Hipponeñiam Episcopi,
evolute gesta:

Neophytiū Leontinorum Episcopum
in illis efformatum leges.

Prioris vitam

poste-

posterioris imaginem , aut prorotypon
censebis .

Ille Manichorum antesignanus ,
cum Orthodoxos crudelius insectaretur

Aurelius appellatus ;

moscate celo-vocibus

nomen vetus , & sectam novam deseruit ,

utriusque fordes

piaculari lavacro abluit

Ambrosio administro .

Monica , modestissima parens ,

filii calamitatem diu fleverat :

ut meliora incrementa impetraret ,

cui vita primordia tribuerat .

Tandem pectus saxeum ,
& cor carneum , omni saxo durius ,
jugi lacrymarum pluviâ emollitum ,

molliter vivere desit ,

arcta viâ salutis initâ :

plus debens lacrymis , quam lacti ,
plus oculis , quam uberibus genitricis .

Hic Tertulli princeps consiliarius ,
cum excidium Christianis minitaretur ,

Alexander dictus ,
suadente celo prodigiis
nobilis transfuga

Christianæ militi sacramento se obstrinxit ,
Sacramento baptismatis per Agathonē suscepto ,

mutata in Neophytum nomenclatione .

Interempta Christi causa Neophytâ matre ,
nobilissimo sanguine velut iterum genitus ,

multa illi nomina debens ,

unum retinuit ,

quo nullius oblivisceretur .

At Neophytus

idem monitor , exactor , ac debitor ,
multipli virtutum fructu

parenti

parenti respondit.

Uterque divinitus creatus Antistes,

uterque se talem præsttit,

qualem divinitus creatū Antistitem esse docebat.

Uterque alienis infortuniis infelix,

suis felicissimus,

alienos ita castigabat errores,

ut in suos animadverteret severius.

Aspexisset geminum Solem orbis,

nisi splendor singulorum adeò perstrinxisset obtutus,

ut vix parhelion cerni posset.

CCCXI.

THELESTES SELINUNTINUS.

THelestes Selinuntinus, cui Sicyoniorum Tyrannus Arifratius monumentum decrevit, Poëta Comicus, scripsit *fabulas*, quibus nomen: *Argo*, & *Aesculapius*. Scripsit quoque *Dithyambos*, quos Harpalus cum aliorum Poëtarum operibus, præsertim una cum Menalippidis Dithyrambis Alexandro Magno misit. Saltoriam artem adeò callebat, ut, cum saltaret septem Duces, Thebas obserentes, res ab illis gestas saltationis gestibus evidenter oculis subjecerit. *Aliarum fabularum* Auctorem Partitius facit. Vixit *Aeschylus* temporibus. Ex Laurentio Craffo de Poëtis Græcis, apud quem plura de Thelestè.

Selinis, sive Selinūs, g. untis, Siciliæ Urbs non solùna iugis magnas, sed etiam inter magnificas priscā ætate recensita, hodie prostrata Mazaria creditur à Mazariensibus: sed situ recentis Urbis Mazariae cum Selinuntis ruinis collato, ac veterum Scriptorum, cum primis Diodori lib. 14. sententiis profundè perspectis, non Mazariam fuisse autummat Fazellus, sed illam eversam, quam nunc Terram Pulicum, r. milliaro Mazariae propinquam, appellamus. Sed tractus Selinuntinus olim latè patebat, dirionem armis longius prolatanribus Selinuntinis. Ex Thomâ Fazello de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 6° pag. 146. ad pag. 150. Consule Cluverium de Siciliâ Antiquâ lib. 1. cap. 18.

THE.

CCCXXII.

THEMISTOGENES SYRACUSANUS.

Themistogenes Syracusanus, Historicus, *Cyri Regis ascensum*, & de patria sua, multa conscripsit. Ex Constantino Lascare.

CCCXXIII.

THEOCRITUS SYRACUSANUS.

Theocritus Syracusanus, Poëta præstantissimus, *Bucolicorum* Auctor illustris, plures scripsit Eclogas diverso idiomate, quarum triginta novem extant. Bucolicorum genus, ut quidam ajunt, inventum est, apud Lacedæmonios, ut alii apud Tyndaridam Siciliæ Urbem, quo tempore Orestes cum Iphigenia Dianæ simulacrum ex Tauris reportavit. Alii, quod verius est, Syracusis inventum afferunt. Nam, cùna Syracusani post multas seditiones, & clades ad concordiam Dianæ ope rediissent; Dorici pastores hoc carminis genere psallentes Dianam celebrarunt. Ex Constantino Lascare.

Theocritus modò Cous, modò Chius existimatus est, ut Ambron in ejus Vitâ scriptum reliquit. Constanſ tamen reliquorum ferè sententia est, ut sit Syracusanus, Proxagoræ, & Philinæ filius, id, quod ipse quodam epigrammate testatur, acqatque suisse Chium:

*Hac ego composui, non ille Theocritus, ortu
Chius, at è media plebe Syracusius.*

*Proxagoræ genitore fatus, claraque Philina.
Externo cecini carmina multa sono.*

Idem, & Artemidorus suo epigrammate ostendit. Ex Gyraldo Dial. Poët. pag. 110. edit. Basileæ 1580.

Auditor fuit Asclepiadis Samii, qui Asclepiadæ carmen invenit, & Philippiadis, ut in editione Venetâ 1539. apud Bartholomæum Zannettum, 1543. ex officinâ Farreâ, in editione Francofurtianâ 1553. apud Petrum Brubacchium, in editione Comme-

Commelianâ 1596. videre est, quanquam in codice Florentine apud Juntas 1515. Philetiadæ legatur, quem Philetam Coum, Poëtam Elegiographum clarissimum, existimant, preceptorem Ptholomæi Philadelphi, Regis Ægyptiorum, in cuius aulâ versatus est, & Theocritus, magno in pretio habitus. Quam ob causam eidem Panegyricum scribens auream in celo Regiam Ptolomæo Lagidi constituit.

Quâ etate adolescens nimirum, an senex, quo tempore vi-
et decesserit, quo ve mortis genere; non una est Auctorum opini-
o. Non Iussu Antigoni Regis affectus est suspendio, ut Ovi-
dius in Ibis cecinit. Theocritus enim Chius ille fuit, de quo
meminuit Macrobius Saturnal. lib. 7. cap. 3. Nec veneno subla-
tus, ut Bonanus, sive Carrera, quisquis est Auctor Syracus. Il-
lustrat. pag. 290. putat. Sed naturâ urgente mortalium contu-
bernium deseruit, ut Vigintimillius tradit.

Tantum Doricâ Dialecto claruit, ut Princeps Doricæ lin-
guæ dicatur, quenadmodum Aristophanes, & Thucidides in
Attico, Hippocrates, & Hesiodus in Jonico, Alcaeus in Elico
idiomate ceteros præstiterunt. At vero carminum elegantiâ,
& suavitate, cum Græcos, tūm Latinos omnes antecellit. Vir-
gilius, qui Homerum in Æneide, in Georgicis Hesiodum ad
admirationem est æmulatus. Theocritum, quem in Eclogis
conscriptibendis Auctorem sibi imitandum proposuit, non attin-
git. Jam lis est, inquit Gaspar Bartius advers. Comment.
lib. 41. cap. 26. inter Críticos, utri præferendus sit, Virgilio ne
Græcus, an Theocrito Latinus vates? Plurima sunt Theocriti
inaccessa Maronii, plurima meliora Virgilio Theocriticis. Ta-
men Græcus Scriptor immanni intervallo Latinum relinquere
videtur. Id expressit Phileticus in epigrammati Theocri-
tum.

Poco loquar Latia, cessit bona Musa Maronis,

Cesserunt Sicula catena turbata lyra.

Aptius invenies nullum, qui lusserit ante

Hoc carmen, nec, qui continet, alter erit.

At non Latini modò, sed ne Græci quidem Theocritum stylis
præstantiâ pertingunt, quam citrâ affectationem peregrinarum
Venerum coluisse testatur Bartius citatus loc. cit. lib. 15. capi-

20. Idque adeò verè, plenèque præstitit, ut longè ab illius imitatione non solum Latinus, quod genus trans mare volavit insolentius; sed, & Græci absint. Quapropter Admirabilis appellatur à Quintiliano. Admirabilis in suo genere Theocritus, inquit: sed Musa illa rustica, & pastoralis non forum modò, verum ipsam etiam Urbem reformidat.

Scripserunt in Theocritum Commentaria ex Græcis secundum Cesaubonum in Lect. Theocrit. cap. 2. pag. 23. Amaranthus Grammaticus Alexandrinus, Asclepiades Mirleanus, Apollonii discipulus, Amerias Macedo, Munatus, Neoptolemus Pharius, Nicanor Cous. Addit his Pontanus in Virgil. Eclog. 1. Theonem: Carrera, in Sicilian 7. addit Simplicium. Ex quibus Commentarium quoddam excerptum est, cuius ministris Eustathius juxta Cesaubonum, illo melius, quod sub nomine Scholiorum in Idyllia Theocriti, quæ Zacharias Caliergus Cretensis collegit, circumfertur. In Bibliothecâ Cæsareâ Viennensi asservantur Idyllia quædam m.ss. Theocriti cum glossis Amarthi in 4. ut notat Jacobus Phrisius in supplemento Bibliothecæ Gesnerianæ.

Marianus gente Romanus, sed Palæstinæ incola, Patritius ab Anastasio Imperatore Constantinopolitano creatus, Apollonii, Callimachi, Arati, Nicandri opera in Jambos traduxit, Teochriti metaphrasin Jambis 150. digessit. Martinus Phileticus septem priora Idyllia latinitate donavit, Andreas Divus Justinopolitanus omnia edidit Venetiis, & Basileæ, Vitus Vuensemius Francofurti apud Michaëlem Neandrum. Aelius Eubanus in Latinos versus transtulit, ediditque Haganœ 1530. Basileæ 1531. apud Cratandum; Francofurti apud Bubrachium, cum Idylliis quibusdam Joachimi Camerarii, Joannes Trimanius edidit Venetiis apud Joannem Antonium Nicolimum 1539. Notæ Joannis Sturmii, excerptæ à Martino Crusio, & Michaële Tossitâ, in primum Idyllium, editæ sunt Argentinae, ac Tugurii. Lipsiae quoque prodierunt Idyllia Theocriti unâ cum Idylliis aliorum Poëtarum cum expositione Grammaticâ Michaële Neandri. Prodierunt insuper in Corpore Poëtarum Bucolicorum, quod Joannes Crispinus anno 1570. in lucem emisit, & Edelbergæ 1596. per Hieronymum Cominelinum.

Spici-

Spicilegium Idylliorum Theocriti per Joannem Meursium Lugduni Batavorum 1597. Selecta eorundem ad usum Scholæ Amburgensis Henrici Rumpii operâ . Editio Græcolatina . emendata à Jacobo Letio , in volumine Poëtarum Heroicorum , prodixit Aureleæ Allobrogum 1606. in fol. apud Vignon . Circumferuntur etiam Danielis Heinsii notæ in Theocritum , emendationes Theocriti , Josephi Scaligeri , Lectiones Theocriticæ Isaaci Casauboni A. D.

Scripsit autem Theocritus ex Suidâ ea , quæ vocantur *Bucolicæ carmina Dorica dialecto* . Quidam hæc alia Theocrito adscribunt , *Prætides* , *Elpidas* , *Hymnos* , *Heroinas* , *Epicedia* , *Elegias* , *Sambos* , & *Epigrammata* : in quod consentiunt Gyraldus Dialog. Poët. pag. 110. & Patritius Histor. Poët. lib. 1. pag. 119. Ad hæc numerantur *Ovum* , *fistula* , *bipennis* , *Cupido alatus* , & ejusmodi *solariola* , à Pomponio Guarico in lib. de lege Poët. quanquam autem postrema hæc opuscula Symmia Rhodio quidam attribuant ; ea tamen Theocrito nostro vindicant Patritius , Divus , Trimatinus , Gisnerus , Gyraldus , & Gulielmus Canterus in quo tamen dubius hæret Casaubonus .

Idyllia Theocriti secundum editionem Græco-Latinam Cripini XXXII. numerantur , sed à Fazello pauciora , à Lascare cito plura . Consule Laurentium Crassum de Poëtis Græcis , sed maximè Joannem Vigintimillium de Poëtis Bucolicis Siculis à pag. 113. ad pag. 401. Philadelphum Mugnos in novo Laertio de Theocrito ,

CCCXIV.

THEODECTES MINOUS.

THEODECTES Minous , Gorgiæ Leontini auditor , Historicus , & Orator illustris , Multa scripsit . Ex Philadelphia Mugnos in novo Laertio pag. 65.

Minoa , Urbs Siciliæ , indè dicta Heraclea , ut auctor est Livius , anno mundi 4000. ut supputat Eusebius , à Cretensibus post mortem Minois eorum Regis condita , ut lib. 5. Diodorus refert ; penitus interiit . Ex Thomâ Fazello de Rebus Siculis

Decad. 1. lib. 6. pag. 139. Doricus verò, Anaxandridæ filius, genere Heraclidarum satus, cum suorum Coloniâ in Siciliam veniens, super Minoæ prostratae Urbis monumentis Civitatem condidit, cui à suo genere, suoque Rege Hercule Heracleæ nomina indidit, anno mundi 4780. ut in Supputationibus testatur. Eusebius. Ex Fazello citato pag. 140. Consule Philippum Cluverium de Antiquâ Siciliâ lib. 1. cap. 17.

Is Theodectes fortassis est, quem Phaselitem ex Lyciâ nuncupant. Et hic quidem, oratoriæ arti operam dedit, sed maximè Tragoediâ inclaruit. In dedicatione Mausolei, quod Artemisia Olympiade 103. construxit, cum Naucratis Erythræo, Isocrate Apolloniate, ac Theopompo Chio, certavit, atque victoriam assecutus est: tamethi alii Theopompum victorem asserant. Suidas. Discipulus fuit Platonis, Isocratis, & Aristoteles, & Alexandri Magni condiscipulus. Qui cùm in Lyciam contrà Persas iturus venisset, Theodectis statuam in foro positam coronavit, eique parentavit. Scripsit Tragedias quinquaginta, inter quas Mausolus potissimum placuit: item artem Rheticam carmine. Memoriâ ità excelluit, ut semel auditos multos versus protinus repeteret, teste Fabio. Obiit Athenis annos natus 41. Filium habuit ejusdem nominis, qui scripsit inter alia etiam artem dicendi. Suidas.

CCCXXV.

THEODORIDAS SYRACUSANUS

Theodoridas Syracusanus, Poëta, scripsit *fabulam*, cui nomen, *Centauri*: aliam, cui nomen, *Seplasiarius*. Seplasia verò forum Capuæ fuit, in quo plurimi unguentarii erant. In Stromatis Clementis Alexandrini legitur Euphorionem scripsisse contrà Theodoridam. Ex Laurentio Crasso de Pottis Græcis.

THEO,

CCCXXVI.

THEODORUS SYRACUSANUS.

Theodorus Syracusanus Orator, qui præter alia *multa de re militari* composuit. Ex Constantino Lascare.

CCCXXVII.

THEODOSIUS I. EPISCOPUS SYRACUSANUS.

Theodosius, Episcopus Syracusanus hujus nominis Tertius, anno reparatae salutis circiter 700. scripsit *Troparia, que cantuntur in Vesperis Fejuniorum*. Ex Roccho Pyrrho in Notitiâ Ecclesiæ Syracusanæ pag. 239.

CCCXXVIII.

THEODOSIUS II. SYRACUSANUS.

Sophronius, Syracusanus Episcopus, Vrbe à Saracenis excisa, oneratus catenis, unà cum Theodosio Monacho Syracusano Panormum abductus, in tenebris carcerem conjectus est. Exin ad Amiram Saracenorum adductus, cùm constantissime Jesum Christum profiteretur, Mahumetem verò detestatur, in custodiā detruditur, ubi penè confectus ærumnis imminentem mortem eadem constantiā opperiebatur. Theodosius autem, ærumnarum, ac percusorū socius, vir æquè pius, ac doctus; prosa, versuque, ad Leonem Archidiaconum Syracusanum Epistolam Graciam scripsit ē Custodiā Panormitanā, in quā Historiam ab excidio Syracusarum cæptam eō usque deducit. Item carmina Anacreontica de eodem excidio ad S. Sophronium Episcopum, aliaque ejusmodi Poematā. Epistolam adducit Octavius Cajetanus in Appendix ad Vitas SS. Siculorum tom. 2. pag. 272. Anacreontica extare apud se affirmat in Animadversione: quid dein Theodosio Monacho, & Sophronio Episcopo, niimirūm post Panormitanam

tanam custodiam, factum sit; haud compertum se habere fatetur
Cajetanus citatus in Ideâ SS. Siculorum pag. 21.

CCCXXIX.

THEOGNIS MEGARENSIS.

THeognis Megarensis, Poëta moralissimus admonitivus,
plures Elegias composuit, quarum extant nonnullæ, & Ad-
monitorium Poema. Ex Constantino Lascare.

Theognis Megarensis, Poëta, & sapientissimus, & sententia-
rum copiâ gravis; vitæ namque præcepta Elegiis brevibus, acu-
tis, & argutis complexus est. Elegiam quoque de iis, qui in Syracusa-
rum expugnatione non cecidissent, composuisse, & ad Cyrus, quem
unicè colebat, Poema, ut eruditissimum, itd prudentissimum, scripsisse.
Auctor est Suidas: eumque floruisse Olympiade quinquageli-
mâ nonâ. Ex Huberto Gotzio.

Consule Laurentium Crassum de Poëtis Græcis, ubi plura de
Theognide.

CCCXXX.

THEOPHANES SYRACUSANUS, PATRIARCHA
ANTIOCHENUS.

COenobium Benedictinorum, S. Petri Bajas nuncupatum,
olim apud Syracusas ædificatum censet Pyrrhus, ubi nunc
Templum S. Petri de Trimillio extat, florebat Gregorii Magni
temporibus, & sanctissimis institutis, & humanarum, divina-
rumque scientiarum famâ. Instructus hisce artibus Theophanes,
patriâ Syracusanus, Coenobium illud Abbas moderatus est, post
anno 678. Patriarcha Antiochenus, factus. Concilio VI. Con-
stantinopolitano III. sub Agathone Pontifice interfuit, atque in
eius Actis primus inter Abbatess subscribitur. Ex Tomo tertio
Conciliar. pag. 237. Roccho Pyrro in Notitiâ Ecclesiæ Syra-
cul. pag. 138. 211. 295.

THEO.

CCC XXXI.

THEOPHANES CERAMEUS ARCHIEPISCOPUS
THA VR OMEN ITAN U S.

Theophanes Cerameus, Archiepiscopus Tauromenitanus, sapientissimus, idemque eloquentissimus fuit. Scripsit *Homilias in Evangelia, & festa totius anni Græcæ*, quas latinitate donavit, notisque illustravit, ex multorum m.s. fide, cum exemplari Vaticano collatas, Franciscus Scorsus, Panormitanus, Societatis Jesu, sacrorum voluminum *inceps eximias, Latinæ, Græcæque linguae gnarissimus, Lutetia Parisiorum anno 1644. in fol.* Item *Homiliam de Sanctis Imaginibus*, in earum festo die dictam, quam typis edidit Baronius, depromptam ex Hoplothecâ m.s. Francisci Turriani Societatis Jesu, atque ab eodem latine redditam. Eandem Homiliam Græcè, & Latine edidit præterea Jacobus Gretserus Societatis Jesu tom.2. de Cruce. *Duas Orationes de Exaltatione Sanctæ Crucis ejusdem Theophanis.* Cujus meminit Possevinus in Apparatu sacro, & scripsisse ait *Homilias, in Dominica, & alia festa, quas Octavium Cajetanum collegisse scribit* Rocchus Pyrrhus in Notitiâ Ecclesiæ Tauromenitanæ pag:444 Floruit temporibus Basiliæ, & Leonis Imp. anno circiter 842. & sequentibus. Obiitque paulò antequam Sicilia Imp. Constantino parere desit. Ejus laus est in eruditione præclarâ, solidâque Scripturarum explicatione. Ex Petro Pyartio in Auctario Bibliothecæ Concion. Petri Blanchot. in Elencho Autorum. Vide plura apud Franciscum Scorsum loc. cit.

CCC XXXII.

THEXIMONIDES HERBESSENSIS.

Theximonides Herbessensis, Platonis ex sorore nepos, Specippi auditor, Platonicæ sectæ Philosophus, avunculi sectator egregius. Ex Philadelpho Mugnos in novo Laertio pag. 115.

THO.

THOMAS AGNUS LEONTINUS, PATRIARCHA
HIEROSOLYMITANUS.

THOMAS Agnus, Leontinus, Ordinis Prædicatorum, vir disertissimus, magnæ doctrinae, sed maximæ probitatis. Neapolim à Gregorio X. Rom. Pont. ad excolenda fidelium satæ Evangelii prædicatione missus, ingentes fructus collegit. Gregorii Pontificis testimonio vir profundi pectoris, ad convertendos ad frugem Hæreticos alti consilii, virtutum claritate conspicuus, tūm experientiâ rerum probatus. Primus in Regno Neapolitano Inquisitor Fidei constituitur. Sed cùm Neapolitanum Cœnobium Prior administraret, Divum Thomam Aquinatem Ordini adscripsit, futurum fidei oraculum, & Religionis gymnasiam Angelicum. Neapolitanæ Provinciæ Præfectus in Episcopum Bethlemiticum à Romano Pontifice initiatus, ab eodem subinde in Syriam legatus, demum anno 1268. 14. Kalendas Maii Constantinus Archiepiscopus renunciatur: Post anno 1272. 2. Kalendas Maii Bartholomæo Pignatello, Archiepiscopo Messanensi, è vivis sublato, Canonicorum Messanen- sum suffragio in demortui locum substituitur. Hanc autem electionem Gregorius X. qui Thomam ad majora designaverat, non approbat, Thomâ in Hierosolymitanum Patriarcham constituto. Decessit anno 1276. Ughellus, & Fontana. Sed iuxta Castillum 1. p. Chron. lib. 2. cap. 69. sequenti anno. Mandato Patris Generalis Joannis Vercellensis scripsit *Vitam S. Petri Martyris*. Castillus lib. 2. cap. 44. part. 1. Thomas Trugillus in Sanctuario Aprilis, Fontanam in Theatro, & alii. Pisiis in Generibus Ordinis Comitiis decretum fuit, ut Vita S. Petri Martyris, à Thomâ conscripta, in singulis Cœnobiis asservaretur, atque identidem legeretur. Castillus 1. p. lib. 3. cap. 44. Præterea posteritati reliquit *volumen Concionum de tempore, ac de Sanctis*. Eius meminit Fernandez in Concett. Prædic. Martaclus, in Bibliotheca Marianâ, Fontanâ in Theatro p. 1. cap. 3. tit. 4. & cap. 4. t. 3. 6. n. 1. Spondanus in Annalib. Ecclesiast. ad annum 1272. n. 2. Vatic. Regest. Gregor. X. Epistol. 6. Ughellus in Italiâ Sacra-
tom-

tom. 9. Plodius par. 2. lib. 5. Malvenda Annal. ad annum 1231.
cap. 7. Lusitanus in Bibliothecā Dominic. pag. 241. Valle in
Compend. part. 1. Villegas, Lucarinus, & omnes Scriptores
Prædicatorum. Ex Antonio Altamurano in Bibliothecā Præ-
dicat. ad annum 1276. pag. 48.

Thomam Agnum Leontinum Archiepiscopum Messanen-
sem electum antē Bartholomæum Pignatellum post Joannem
Columnam tradit Rocchus Pyrrhus in Notitiā Ecclesiaz Messa-
nensis pag. 335. Bartholomæo Pignatello Reginaldum
Agnum Leontinum, Thomæ germanum fratrem, ejusdem Or-
dinis Prædicatorum, suffectum à Clemente IV. per Rodulphum
Episcopum Albanensem, Apostolicæ Sedis in Italiā Legatum,
atque in Sicilię Regno Ecclesiasticarum rerum administrum,
ad annum 1268. pag. 336. Ferè in idem consentiunt Scriptores
Messianenses: addunt præterea Thomam patriā Messanensem
fuisse nobilissimā familiā Agni-Leontino: quæ in causa fuit, ut
ortu Leontinus ab imperitis crederetur. Ita Placidus Saimperius
Societatis Jesu in Iconolog. Virgin. Messan. pag. 97. Josephus de
Ambrosio in Relat. Solemnitatis Epistol. Marian. pag. 316.
Beati prænomen apponit Stephanus Maurus in Sicil. Protome-
tropol. pag. 254. ubi de Archiepiscopis Messan. tractat ex Pau-
lo Mineru in Relat. viorum sanctitate illustrium Prædicator.
pag. 18.

CCCXXXIV.

THOMAS CHIAULA CLAROMONTANUS.

Clarus Mons, Oppidum in præruptis collibus à Manfredo
Claromontio conditum, Gulfis olim dicebatur, cuius
etiam vetustæ Urbis vestigia, ædesque sacræ dirutæ hodiè visun-
tur; Motycensis Comitatus ditioni parens, Thomam Chiaula
edidit. Is tempore Martini Regis Poëta Laureatus, *Tragædiarum opus*, ac *bellum Macedonicum versus Heroico libris XXV.* feliciter
absolvit. Id m. s. Fazellus asservabat. Ex Roccho Pyrro in
Notitiā Ecclesiaz Syracusanæ pag. 259.

Mm

THO-

CCCXXXV.

THOMAS DE HERBES CATANENSIS
EPISCOPUS SYRACVSANUS.

THOMAS de Herbes Catanensis, nobilibus parentibus ortus, Florâ, & Petrolo de Herbes, sive Herbeo, Juris Pontificii consultissimus, Monachus Benedictinus Cœnobii S. Agathæ Caranensis, Bonifacii IX. Referendarius, deinde Syracusanus Episcopus 4. Martii anno 1388. ex Pontificiis literis declaratur. Anno 1392. mense Junio, cùm Diœcesini lustraret, Terranovæ à piratis captus, in Africam abducitur, unde ingenti auri summa exsolutâ Syracusas remeavit. Post multas præclarè res gestas Catanæ mortalibus yaledixit 14. Martii 1419. Ex Roccho Pyrro in Notit. Ecclesiæ Syracusanæ pag. 172. ad pag. 176. & in Notitiâ Ecclesiæ Catan. pag. 93.

CCCXXXVI.

THOMAS MONCATA CATANENSIS,
COMES ADERNIONENSIS.

THOMAS Moncata Catanensis, Comes Adernionensis, præclarissimo generi, jam indè à Bavariæ Ducibus deducto, omnigenam literaturam adjunxit. Floruit seculo superiori. Edit *librum elegantissimarum Epistolarum*. Ex Roccho Pyrrho in Notitiâ Ecclesiæ Catanensis pag. 95.

CCCXXXVII.

THOMAS SAXUS MESSANENSIS.

THOMAS Saxus Messanensis, quo tempore Italica Poësis vagiebat in cunis, cecinit, & scripsit *Carmina Italica*, jucunda quidem, & lactea venæ. Ex Leone Allatio de Poëtis Italis Antiquioribus.

THO-

CCCXXXVIII.

THOMAS SCHIFALDUS LILYBOETANUS.

THomas Schifaldus Lilyboetanus, Ordinis Prædicatorum; Orator, & Theologus eximius, Generalis Inquisitor in Regno Siciliæ ob virtutum, & literarum merita factus. Scripsit de Viris Illustribus Dominicanis, & Vitâ Beati Petri Hieremias, quæ circumfertur Auctore Anonymo, sed Synchrono, quæque ab Octavio Cajetano edita est tom. 2. Vitarum Sanctorum Siculorum pag. 254. Ex Jo. Baptista de Franchis in Vitâ B. Petri Hieremias.

CCCXXXIX.

THRASIMACHUS PANORMITANUS.

Thrasimachus Panormitanus, Orator eloquentissimus, Gor-
giæ auditor. Ex Philadelpho Mugnos in novo Laërtio.
Hunc Sophistam Carthaginensem appellat Suidas, *periodum,*
& colon, idest, membrum Orationis prius monstrasse, tūm modum, qui
nunc est Rhetorices, induxisse, idem tradit. Fuit discipulus Isocratis.
Ex eodem Suidâ.

CCCXL.

THYRSIS ÆTNÆUS.

Thyrsis Ætnæus pastor, & Daphnis Heræus pastor, uterque
pastor, & Poëta, *Bucolicum Hexametrum* reperisse dicitur. Ex
Plotio de Hexametro Bucolico.

Theocritus illius nomine primum Idyllion, Thyrsis, nuncu-
pavit, in quo Thyrsis Daphnidis obitum deflet, quod & Maro
imitatus est Ecloga V. ex Antonio Mancinello in Eclogam V.
Virgilii. Consule Joannem Vigintimillium de Poëtis Siculis
Bucolicis pag. 60. 162. 164.

CCCXL I.

T I M A G O R A S G E L E N S I S .

TImagoras Gelensis, Philosophus, ac Theophrasti discipulus,
deinde Stilponis. Ex Constantino Lascare.

CCCXL II.

T I M A E O P H O N L E O N T I N U S .

Timæophon Leontinus, Philosophus, & Historicus celeberrimus, Arconidis, & Timææ filius, Timæi Tauromenitani ex sorore nepos, post navatam Philosophiæ operam in patrio gymnasio Romam contendit, ut Ciceronem Romanæ eloquentiæ principem audiret. Sed cum L. Metello Romano Prætore in Siciliam redit, Prætoris gratiâ multum commendatus. Subinde ad Historiam conscribendam animum appulit, ut Hermiodorus in Variâ Historiâ tradit. Scriptis Historiam duorum Pyrrhorum, alterius, qui Achillis Trojani filius, alterius, qui Rex Epirotarum fuit, atque in Italiam contra Romanos bellum gessit. Scriptis etiam Vitas Tyrannorum Siciliae, & patriæ Orbis Leontini, secundum Theophilum in suâ Siciliâ. Plures Philosophos tunc in Philosophiâ, tunc in arte Oratoriâ, & Siculis Civitatibus prooperantes, habuit, inter quos, Diodorum Agyensem. Sed hunc apud Cæsarem accusavit, quod ejus scripta sibi per fraudem arrogasset. Exorta hinc simultas Timæophontem præceptorem Constantinopolim abire persuasit, Diodorum Discipulum Romam, ubi magnum porrò in Scriptorem evasit. Cæterum anno ætatis 86. paucos annos antè Christi Servatoris in terras adventum discessit. Ex Philadelpho Mugnos in Raptu Proserpinæ pag. 6. n. 9. in Noyo Laërtio pag. 102. & 103.

TIMO-

CCCXLIII.

T I M O N A C T E S L E O N T I N U S .

Timonactes Leontinus , Herodici auditor, deinde Hippocraticus, Medicus clarissimus, primus omnium virtutes lapidum Siculorum docuit . Abstinentiam pro valetudine tuendâ commen- dabat, atque ad res adversas ferendas substinentiam , illis verbis universam vitâ dirigendâ ad beatum finem rationem comple- tētens : abstine , & substine . Scripsit de morbo articulari . Vixit annos 98. ad annum mundi 3506. Ex Philadelpho Mugnos in Triumpho Leontino, in Raptu Proserpinæ pag. 8. & in suo No- vo Laërtio pag. 50. Philadelpho Mauro in Historiâ Sanctorum Fratrum pag. 71.

CCCXLIV.

T I M O T H E U S T A U R O M E N I T A N U S .

Timoteus Tauromenitanus , Orator satis mordax , quem Athenienses Epithimeum, hoc est, Increpatorem vocabant. *Is libros 8. de Sicilia , & Italia gestis composuit . Item de argumen- tis, aliisque necessariis artis Oratoria . Item de omnium Historicorum - erroribus , quos amarissimè carpit . Ex Constantino Lascare .*

Huc Timœnum omnes appellant . Fuit autem Timœus Tau- romenita nus , Andromachi , Naxiorum Chalcidensium Prin- cipis, in antiquis Siciliæ monumentis , præsertim ob bella con- trâ Dionysium gesta , & Tauromenitanam Urbem à fundamen- tis excitata in post Naxiensem cladem, clarissimi, filius , Epithi- mei agnomen promeruit ob id, quod lace ssendo, insultandoque, non Platoni , non Aristoteli , non Thucydidi , nequic alteri cui- quam vel Historicō , vel Philosopho parceret , ut Plutarchus in Nicia refert . Ipse vero, inquit Plutarchus ibidem, Siculâ quadam pinguedine delibutus , ad ridenda, minime que ad Historiæ gravitatem pertinentia, digreditur. In quam sententiam Diodo- rus videtur consensisse, dum illum nimium operæ in aliis redar- guendis

guendis impendisse , contrâ Ephorum præsertim , nimis res etiam minimas persecutum, scribat . Verum de Timæo Tauromenitano Cicero in libro de Oratore in hunc modum loquitur. Post Callisthenem Timæus longè eruditissimus, & rerum copiâ, & sententiarum varietate abundatissimus , & ipsâ compositio- ne verborum non impolitus , magnam eloquentiam ad scriben- dum attulit, sed nullum usum forensem . Idem 2. de nat. Deor. scribit : concinnè, ut multa Timæus, quùm in Historiâ dixisset, quâ nocte natus Alexander esset , cādem Diana Ephesinæ tem- plum deflagrassè, adjunxit : minimè id esse mirandum , quòd Diana, quùm in partu Olympiadis adesse voluisset, absuisset do- mo : Hic teste Suidâ Rhetoricæ facultatis argumenta, quamplurimam necessaria, literis commendavit . Scripsit libros XX. de Rebus in Si- cilia , & Italia gestis : quod opus Fazelli atate , ut ipse de Rebus Siculis Decad. 1. lib. 2. pag. 55. dicit, Græcum tantummodo ha- bebatur . Scripsit & Bellum Thebanum , ut in Epistolâ quadam ad Lucejum testatur Cicero , vixitque annos 96. Scripsit autem Athenis, quo exulaverat, ut Plutarchus de Exilio tradit, illum inter præclarissimos viros reponens, qui procul à patriis laribus opera sua posteritati mandarunt . Nam , inquit , Thucydides Atheniensis Bellum Peloponnesiorum , & Atheniensium con- scriptis in Thraciâ apud Scapten Hylen , Xenophon in Scillunte Elidis, Philippus in Epiro , Timæus , Tauromenii in Siciliâ na- tus, Athenis, Andration Atheniensis Megaræ, Bacchylides Poëta Ceus in Peloponneso . Hi omnes, iisque adhuc plures , patriâ suâ amissâ non desponderunt animos , neque sese projecteruht : sed bonitate suorum ingeniorum usi , tanquam commeatum , fortunâ exilium suppeditante, apud omnes etiam post mortem famâ celebrantur . Sed Plutarchus præter superius dicta plura de Timæo effundit, quæ & Timæi dignitatem dedecent , & ipsius Plutarchi gravitati deesse videntur . In Vitis Parallelis tom. 2. de Niciâ . Consule Joannem Gerardum Vossium de Historicis Græcis .

UBER-

CCCXLV.

UBERTINUS DE MARINIS ARCHIEPISCOPUS PANORMITANUS.

Ubertinus de Marinis Panormitanus, genere illustris, sed virtutis, & scientiae laude nobilior, Regni Vice-Cancellarius, Regisque Consiliarius, Blanchæ Reginæ postulatis in Panormitanum Archiepiscopum Canonicorum suffragiis electus, à Rom. Pont. Joanne XXIII. initatus, solemni Pontificum ritu Panormum ingressus est 25. Octobris anno 1414. Creditâ Vicariâ potestate Blasio Comiti, & Francisco Ursino, Canonicis, ipse cum Paetarum Episcopo Philippo Ferrarâ, & Joanne Moncatâ Barone, Siculorum Optimatum nomine ad Ferdinandum, Regem Orator mittitur, de substituendo in demortui Martini Regis locum successore. Deinde ab Rege ad Concilium Constantiense Orator accessit. Joanne Vigintiimillio Siciliæ Prorege, totius Regni Cancellarii munus administravit. Quibus functus egregiis factis extremum diem obivit anno 1434. Ejus sepulcro in principe templo Panormitano hæc inscriptio visitur.

Requies Ubertini de Marinis,

Præfulis Panormita.

Scripsit *volumen*, quod m. s. citat Rocchus Pyrrhus in *Indice Auctorum*, quibus in digerendis Siciliæ Sacrae Annalibus usus est. Ex Roccho Pyrro in *Indice Auctorum* citato, in *Chronologia Regum Siciliæ ad annum 1414.* & in *Notitiâ Ecclesiæ Panormitanæ* pag. 262. & 163.

CCCXLVI.

VERALDUS DE ROCCHO CATANENSIS.

Veraldus de Roccho Catanensis, in lingua vernacula Poëta singularis, à Matthæo Silvagio commendatur in *Colloquio trium peregrinorum* pag. 152.

XAN-

CCCXLVII.

X A N T H U S.

X Anthus *Lyricorum versuum modulator, antiquior Stesichoro, quod ipsem Stesichorus non inficiatur, ut Auctor est Megacleides.* Multa quidem ex Xanti carminibus Stesichorus est mutuatus. Ex Athenæo,

Alium fuisse Xanthum Rerum Lydiorum Scriptorem plures opinantur: Sed de Xanthi Poëta patriâ nihil ferunt. Siculum, fuisse non abs re quis putat ob Stesichori necessitudinem, cùm & legatum Stesichori Himeræ scribat Carolus Stephanus in Diction. Histor. Poët. Geograph. secutus Volaterranum.

CCCXLVIII.

XENARCHUS SYRACUSANUS.

X Enarchus Syracusanus, Sophronis filius, Poëta Comicus, & Mimographus, *plures edidit fabulas, quarum octo recententur à Suidâ.* Ex ipsius fabulis sunt istæ: *Bacolion, ut ait Athenæus lib. 2. Dipnosoph. & Purpura, & Scythæ, ut idem tradit, & Didimi, idest, Gemini, & Pentathli, idest, quinqueriones, & Priapus, Somnus, Miles.* Scripsit præterea *Mimos* ex Aristotele in Poëticâ. Ex Laurentio Crasso de Poëtis Grecis.

CCCXLIX.

XENOCRATES AGRIGENTINUS.

X Enocrates Agrigentinus, Theronis germanus frater, cui Pindarus duas odas dicavit Pythiadæ 24. curru aurigandi arte viator evasit Fazello teste pag. 137. ex Roccho Pyrrho in Notitiâ Ecclesiæ Agrigentinæ pag. 322.

XENO-

CCCI.

X E N O P H A N E S.

Colophonem imponat Elogiis Veterum Siculorum, qui litteris claruerint, Xenophanes, patria Colophonius, domo Siculus, & ipse vetustissimus, Poeticā laureā, & Philosophico pallio insignis in omni Graciā, in quā natus est, atque apud Siculos nostros, apud quos in fata concessit.

Xenophanes Colophonius, Dexii, sive, ut Apollodorus ait, Orthomenis filius, Botonis Atheniensis, aut Archelai secundum alios, auditor fuit. Sunt, qui eum neminem audivisse dicant. Magnus Philosophus, & Poëta effectus est, & studio pertinaci, & ingenio satis erecto. Ex Diogene Laertio de Vitis Philosophorum in Xenocrate lib.9..

Quatuor esse rerum elementa dixit, mundos sine fine, immutabiles, nubes concrescere attractis, vi solis sursum humoribus, & in ambiente locum capientibus. Dei substantiam esse sphæricam, nihil homini simile habentem, & totum, quicquid ubique est, videre, atque audiare, nec ramen spiritum ducere; simulque omnia esse, mentem, prudentiam, ac aeternitatem. Primus affirmavit, quicquid gignitur, interitui esse obnoxium, & animam esse spiritum; dixit & pleraque inferiora esse mente, deterioraque. Cum Tyrannis, vel omnino sermonem non esse habendum, vel quam suavissime. Empedocli dicenti, sapientem haud temerè rep̄iriri, respondit: recte tu quidem, quippe sapiens sit, necesse est, qui sapientis cognitionem habebit. Primus etiam dixit cuncta esse incomprehensibilia. Ex Hesychio Milesio.

Scripsit autem Versus, Elegias, & Fambis contra Hesiodum, atque Homerum, subsannans ea, quae de Diis dixerat. Hinc laudatus à Timone dicitur, Homeri nobile flagrum. Ex Laertio.

Scripsit præterea contrā Thaletem, contrā Pythagoram, sed contrā Epimenidem durius. Item de rebus Colophonitram; de Coloniis Thracis, & Sillos versus; Poema mordax. Ex Strabone.

Lingue adeò amarulentæ, stylique adeò aculeati criminis actus in exilium, à patria in Siciliam; aliam Graciam sororem;

Nn

sapientem

sapientum asylum, & alitrice, venit. Diù moratus est Messanæ, atque in clarissimâ Urbe Catana. Plutes habuit filios, quos omnes ipse superstes composuit. Floruit Olympiade sexagesimâ juxta Laërtium, quinquagesimâ sextâ juxta Eusebium, quinquagesimâ secundum alias apud Vossium.

In hac temporum varietate audi Casaubonum in Annotationibus in Athenæum. Sunt è veteribus, qui claruissimè Xenophanem tradant Olympiade quinquagesimâ. In his, si bene memini, Eusebius, melius Diogenes Laërtius, florebat Olympiade sexagesimâ: quin hic quoque numerus justo fortasse minor est. Fuit enim Xenophanes natu minor Pythagoræ, quem floruisse scribunt Olympiade Sexagesimâ; Marathonicha pugna, quâ Darii copiæ ab Atheniensibus devictæ, pugnata est anno secundo Olympiadis LXXII. Xerxis transitus in Græciam incidit in annum secundum Olympiadis LXXI. Intercessisse annos aliquot, putat XV. aut XX. ab eâ pugnâ, de quâ loquitur Poëta, ad id tempus, quo haec ipsi componebantur, est virisimile. Sedeat nunc ad calculum lector diligens, & temporum rationem ineat. Reperiit florem ætatis suæ non obtinuisse Xenophanem, circâ Olympiadem Sexagesimam. Etsi scio longeum in hunc virum fuisse, & ultorâ XCII. annum vitam extendisse:

Plenus itaque dierum obiit Catana, ibi nactus sepulcrum, ubi non modo Sapientes innumeri, sed & Reges, & Reginæ sepulcrum habuerunt, & cunas. Testibus Appollodoro, & Fa-zello apud Joannem Baptistam de Grossis in Dechacordo Catani. Cordâ 9. pag. 150. Quotquot Siculorum, qui à mundi exordio ad excessum usque Ferdinandi, cognomento Catholici, Hispaniarum, atque Siciliæ Regis, scientiarum laude floruerunt, ex probatis Auctori-bus decerpa, exposuimus Elogia: quæ omisimus, appone suis locis, hinc nos tibi gratiam habituri, & Siculi, quos appo-nens.

Post lustratam Veterum Siculorum Bibliothecam, ante-quam Recentis Bibliothecæ fores reserantur, ut subeuntium oculis patcent animi invenientia Siculorum, qui nostrâ, vel nostrarum memoria egregiis literarum monumentis claruerunt; Motycenses Choræ agimus: ut in confinio ætatis antiquæ

tum

tum novæ spectantia hinc, atque hinc secula eruditis patriæ Civitatis spectaculis quodammodo recreentur.

De Chorēis Motycensibus.

Postremis his paginis Chorēas Motycenses ducentas, seu potius dicendas, duxi: decet enim verò ad patriæ amorem contestandum sermonem instituere de Chorēis, quas Motycensis Respublica Magno Rogerio Normanno cecinit: cùm & id me à scribendo fessum suaviter excipiat, & legentium fastidium, si quod ex peraq̄ narratione irrepserit, jucunda rerum facies abstergat. Nec vereor præterito labore molestiam hanc adiicere, quæ parta ex rudi dictione occurret; cum illam singularis, quam adversus me vel immerntem nostrates, extoraique homines profitentur, benevolentia sublevabit.

Magnus Rogerius Normannus post exactos Saracenos è Siciliâ, purgato jam Motycensi solo Saracenicâ lue, celo milite cùm ipsa Celerorum Imperatrix, Georgius Martyr, Celites alii, stipendia quodammodo meruerint apud invictissimum Ducem; triumphalem in morem, effusis gratulationibus, gestib⁹ præ gaudio Civibus, Motycam ingreditur. Ferebant se obvię tripudiantium catervæ, cuncta cantu, & crotalis personabant: liceat in eam pompam explicandam Latini Pacati verba leniter, ac modestè deducere. Hic Rogerio triumphum chorus, ille contrà Tyrannos funebres nœmias, & carmen exequiale dicebat. Hic perpetuum victis abitum, ille victoribus crebrum optabat adventum. Jam, quocumque insulisset gradum, sequi, circumcursare, præcedere, vias denique, quibus ferebatur, obstruere turmatim populi. Quid referam pro mortibus suis festum liberæ Nobilitatis occursum? Conspicuos veste nivei Senatores? reverendos municipali purpurâ Flamines? Insignes apicibus Sacerdotes? Quid porras vircentibus ferris corona tas? Quid aulæs radiantes plateas, accensisque funeralibus auctum diem? Quid gratulantes annis senes, pueros saltantes, matres latas, virginesque securas? Quid referam Motycam universam immortalem voventem Rogerio servitutem?

Augebat triumphi splendorem Humbertus Abbas, qui ade-

rat tunc Motycensis Ecclesiæ Inspector. Inter Chorreas ; quas Motycentes celebrarunt, modulamen quoddam in Rogerii Victoris laudem cœcinae, quod Humberto summoperè placuit. Quanquam enim barbariem nescio quam sapiat, nondum excusso literarum situ, accersitâque latinitatis munditic; amabilem venustatem præsefert, atque Musas sub immani Saracenorâ feritate in Urbe Motycensi minimè interiisse, sed vel exulasse, vel delituisse, incubante malorum procellâ, demonstrat, easque prædivisso festivas in publicum conspectum Numine aspirante.

Titulum habet modulamen illud: *Jubilatus Chorearum, factus in transitu Felicis Comitis Rogerii, & Venerabili Imberto Abbatii satis placitas, & presentatus sibi in hac Visitatione Ecclesie Mohac, ubi cum magnitate fecit Pontificale.*

Tantè rei monumentum extabat in membranis priscais characteribus exaratum in pervetusto codice, quem Thomas Scarus, Principis Ecclesiæ Motycensis Divi Georgii Cantor, asservabat, feruntque inscriptum: *Chronica beneficiorum Motuce apud sanctam Majorem Domum.* Res ibi perantiquæ, dignæ posteris, notabantur: sed è vivis discedente Cantore, inter domestica bona consanguinorum direptioni patuit, perlisque, nec ullâ posthac diligentia inventus.

Verum Placidus Carafa V. J. D. Patritius Moticensis, quædam typis consignavit Panormi anno 1655, non interitur soror; inscripto libello: *Insitum Historicum ad Annalia Siciliae.* Cùm autem in Jubilatu Chorarum non obscura mentio Epistolæ B. M. V. ad Messanenses, per manus majorum tradita, intercurrat; in Messanenses fastos Motyensem Jubilatum Messanenses retulerunt. Præ ceteris Placidus Reina Messanensis, Artium & Medicinæ Doctor, Comes Palatinus, de patriis rebus benevolentissimus, fide publicâ exscriptum Jubilatum referit in *Notitiis Historicis Urbis Messanae tom. 2. pag. 27. & 28.* ut Epistola Virginica veterem traditionem veteri monumento stabiliret: quanquam alia multa non decessent, nec argumenta desiderantur, in id Mariani amoris, ac tutelæ pignus à religiosis quorundam machinamentis assérendum. Literas fide publicâ obsignatas anno 1664. Aprilis 26. jurejurando firmaverè Placidus Carafa

suprà

Suprà dictus, Franciscus Carafa, qui Principis Ecclesiæ Motycensis D. Georgii Prepositus, & Abbas Benedictus, qui Sanctimonie famâ vitâ functus est mense Januario anno 1688. Antonius de Pomis Canonicus, Franciscus Jaconocto-Cannella Curio, Josephus Thomasius Curio ejusdem adis Maximæ Georgianæ, nec non testis interfuit Angelus Augusta-Ferisius, Michaël Morada-Frasca, & Balthasar Ragusa, Paren's meus, dum Fisci partes ageret in Motycensi Comitatu pro Magno Castellæ Architalassio, Motycæ Comite, cujus memoriam utinam mihi ab interitu vindicare liceret, ut lucis usuram, quam à Parente accepi, usurâ quodammodo redderem, ac fœnore compensarem! Placidus Alecius, Apostolicus Tabellio, publicum instrumentum confecit, quem virum annos multos in aulâ nostrorum Gubernatorum versatum, experientia rerum astarum idoneum administrum, inter tot, ac tanta miserorum Civium funera superstitem, vigente inque proximâ tempestate veterum amicum amplexus sum.

Existimant quidam Humbertum Abbatem, Moticensis Ecclesiæ Inspectorem, illum fuisse, quem Monachum Tullensem ex Sigiberto Gemblacensi, post anno 1051. Sublacensis Cœnobii Abbatem ex ejusdem Cœnobii Chronicô Cæsar Baronius vocat. Romam è Lotharingiâ, non è Burgundia, evocatum à S. Leone IX. Rom. Pont. antea Episcopo Tullensi, arquè inde ablegatum in Siciliam, ut frigescentem pietatem cœlesti prædicatione inflammaret, & Siculorum reliquias, quæ Saracenicofurori superessent, spe fortunæ melioris erigeret; Lanfrancus tradit in Commentario, quod adversus Berengarium scripsit. In terra Siciliensem Archiepiscopum creatum, dein Episcopum Silvia Candidæ, demum Purpuratis Patribus adscriptum, missumque ad Constantinopolitanum Imperatorem cum Legationis munere pro sancienda Græcos inter, ac Latinos concordiam, Rocchus Pyrrhus refert in Notitia Ecclesiæ Panormitane pag. 86. anno 1054. quo S. Leonem Rom. Pont. a sapientiis demigrasse Historia Pontificia testatur. Verum subductis temporum calculis Humbertum hunc præcessisse adventum Normannorum in Siciliam reperiimus. Nam expeditiobi Siculae initia satis prospera dederunt Normannici sanguinis Heroës anno instaurati

gati orbis 1059. Nicolao II. Rom. Pont. magnis verò cœptis quamvis animosius instituerant, nec segnius auxiliares copias benignum Numen immisisset; atamen Roberti Viscardi, & Rogerii Bossi, Normannorum fratrum operâ Christiano nomini restituta Sicilia dici cœpit anno 1072. post recuperatam Panormum, in quam hostes, tanquam in amplissimam Insulæ Regiam, sese repperant, & jam diu, tanquam in Saracenici Dominatus arce firmissimâ, sese continuerant. Post hæc admiranda facinora Motycensem triumphum accidisse constat ex ipso Jubilatu, incurrisseque in tempora Alexandri II. Rom. Pont. post trium Pontificum, nimirum. Victoris II. Stephani X. & Nicolai II. à Leone IX. intercapedinem affirmat Placidus Reina in *Notitiis Historicis Urbis Messanae* pag. 29. Cùm hæc itâ sint, alias fuit Humbertus Abbas, Motycensis Ecclesiæ Inspector, qui Motycensibus Chorœ interfuit, ab Humberto Monacho Tullenſi, & Sublacensi Abbatे, quem inter illustres Doctores, de Christianâ religione merentissimum, Sigibertus de *Scriptoribus Ecclesiasticis*, & Lanfrancus in *Commentario adversus Berengarium* recensent.

De Principe Templo Motycensi, barbarè Matricem indigant, jam indè à Magno Rogerio Normanno Divo Georgio sacro, à Claromontanis Comitibus aucto, sed Henriquo-Capreis dominantibus, confluentibus Civium studiis in augustam sanè basilicam exstructo, eversoque anno proximo 1093. Januarii XI. ingenti terra motu, quid in hunc locum afferam, quod admirandæ structuræ recordatione stuporem pariter, ac lacrymas, recrudescente illatae cladis memoriâ non excutiat? Joannes Antonius Renda-Ragusa, Theologus Canonicus Georgianus sacrorum tectorum ruinâ divino beneficio elapsus, cùm vespertinas cantiones persolveret, auris pontici ornatu, in quo casus eum perculit, reliquum illius funestissime dici, toramque ferme noctem transegit, inter celi, terræque minas, fluctuante adhuc solo, nimbos, actionitrua impendente aëre, quâ excipiendis permixtae multitudinis confessionibus, quâ effodiendis laceris corporibus circumcursando undique, undique opportunam opem afferendo. Sed pacato tantarum calamitarum turbine cuncta refloscere cùm incipient, & aspectus venustior râgi rebus,

bus, tūm privatis ædibus redeat; Georgiano Templo instaurando impigre Joannes Antonius incumbit, animo interim vastis curis non fatigato, quiñ sacris ministeriis obeundis ipse par sit. Miserando illo naufragio Antonia, unica proles Placidi Calvarii, Baronis Nemoris, ex Januensium Nobilium prosapiā, unā cum viro suo Excellentissimo Carolo Grimaldo Principe, Januensium Grimaldorum germine, sublata est: ex quo Calvariae domus opes, & frugifera latifundia jam ab ultimis tabulis Georgiano Templo à Placido Calvario legata, postquam soboles extinguueretur, obveniunt, quæ Joannis Antonii laborem, & industriam sustentabunt. In hoc studia vestra intendite, Motyenses, in hoc diviriarum cumulos impendite, ut splendida ædes Divis Tutelaribus assurgat, & erogatis identidem cimeliis prænitezat, opulentius tamen affectu sacrificante. Non quærenda per lites, civileque dissensiones Religionis gloria: euncta enim sacra, profanaque, agitantibus factionibus divulsa, labescunt, & intereunt.

Motyca, Patria mea, ex tribus florentissimis Urbibus ejusdem nominis in Siciliâ una supereft. Nam Motyca, Segetanorum olim, ac Panormitanorum finibus contermina, belli, pacisque studiis celebris, altera in Agrigentino agro Agrigentinorum perfugium tutissimum; vix ultra dignitatis antiquæ vestigia demonstrant. Tām altus glebae tumulus, & luxuriantia stirpium sepimenta poterissimum populorum artem occidunt, & eludentur. Nostri hodie Mediterranea, Pachyno Promontorio adiacens, ea ipsa est ex Nostratiū sententiâ, quam ad Pachynum condidit Hercules ille Tyrannorum domitor, cui adhuc vivo divinos honores ob maxima in genus humanaum promerita tota votusfas detulit, ut Motycæ, mulieri nobilissimæ, gratificaretur, quæ amissa bōrum arminta, & furum latibula quærenti detegit. Hinc postea Libyci, & Fœnices incoluerunt, Appollinis Libystini templo tunc claram. Post deletos Saracenos Regulo è Moschiâ familiâ paruit, temporū progressu Comites è Claramontanorum illustrissimâ stirpe habuit, his Caprera, quibus demum, Henriquez, Castellæ Legionisque Regibus oriundi, successere, paterno materni sanguinis cognomento annexo: undè Motycæ Comites Henriquez de Caprera nuncu-

nuncupari occœperunt. Nostrorum Comitum Regalis Genealogia, & penè Regalis Dignitas, Motycensis Comitatus ampliatio, & Motycæ Urbis majestas, ex inficto ingenti vulnere numeris terræ tremoribus jam jam convalescens, Commentarium sibi postulant operosius, quād ad calcem Juvenilis Opellæ tenui filamento consuratur. Horum quædam scribit Placidus Carafa, Patritius Motycensis, in Motyca Illustrata, quædam Augustinus Invegius in Historia Carthaginis Siculæ, quædam alia Josephus Spuccius Societatis Jesu in descriptione publicæ gratulatio-nis, qua S. P. Q. Panormitanus Joannem Alphonsum Henriquez de Caprera, Magnum Castellæ Architalassum, Motyca Comitem, &c. Siciliæ Proregem, excepit anno M DC XXXXI.

IN-

X E C U T I
I N D E X
ONOMASTICUS.

A

A	<i>Cheus Syracusanus.</i> pag.	9
<i>Acron Agrigentinus.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Æschylus Gelous.</i>	10	
<i>Agatho Agrigentinus.</i>	11	
<i>Agatho Leontinus,</i>	<i>ibid.</i>	
<i>S. Agatho Panormitanus</i> P. O.
<i>M.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Agathocles Saccensis, Rex Syracu-</i>
<i>sarum.</i>	14	
<i>Alanus.</i>	16	
<i>S. Albertus Carmelitanus.</i>	17	
<i>Alcadinus.</i>	18	
<i>Alcimenes Megarensis.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Alcinus.</i>	19	
<i>Alcman Messanensis.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Alvarus Paternio Cataniensis.</i>	20	
<i>Anchitus.</i>	21	
<i>Andreas Panormitanus.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Andreas Barbatius Messanensis.</i> ib.		
<i>Andronus Catanensis.</i>	24	
<i>B. Angelus Senensis Catanensis.</i> ib.		
<i>Anonymous I.</i>	26	
<i>Anonymous II.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Anonymous III. Syracusanus.</i>	27	
<i>Anonymous IV. Catanensis.</i>	28	
<i>Anonymous V. Catanensis.</i>	30	
<i>Antiochus Syracusanus.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Antonius Platamonius Catanen-</i>
<i>sis</i>		
<i>Antonius Bononia Panormita-</i>
<i>nus.</i>		31
<i>Antonius Caffarinus Netinus.</i>	32	
<i>Antonius Corsettus Netinus Episc-</i>
<i>cop. Melitensis.</i>	33	
<i>Antonius Mangian Messanensis.</i>	35	
<i>Antonius Piscis Cataniensis.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Antonius Sanfilippus Platien-</i>
<i>sis.</i>		36
<i>Antonius Vinutus Netinus.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Appollodorus Gelensis.</i>	37	
<i>Apulejus Celsus Caturipinus.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Archestratus Syracusanus.</i>	38	
<i>Archetymus Syracusanus.</i>	39	
<i>Archimedes Syracusanus.</i>	40	
<i>Archivus Agrigentinus.</i>	43	
<i>Aristocles Messanensis.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Aristalochus.</i>	44	
<i>Aristoteles.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Aristoxenus Selinuntinus.</i>	45	
<i>Arrius Chlorion Catanensis.</i>	46	
<i>Affenius.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>Artemius Catanensis.</i>	47	
<i>Artemius Drepianensis.</i>	48	
<i>S. Athanasius Catanensis Episcor-</i>
<i>pus Methonensis.</i>	<i>ibid.</i>	
<i>B. Athanasius Claromentensis Panor-</i>
<i>mit. Patriar. Alexand.</i>	49	
Oo	Atha-	

I N D E X.

<i>Aethonnes.</i>	50	<i>Cleon.</i>	67
<i>Athenagoras Syracusanus.</i>	ibid.	<i>Comatas.</i>	ibid.
<i>Augustinus Novellus Thermitanus.</i>		<i>Conon Himerensis.</i>	68
		<i>Conradus.</i>	ibid.
	51	<i>Constantinus Episcopus Leontianus.</i>	ibid.
		<i>Corax Syracusanus.</i>	69
B <i>Artholomaus de Neocastro Messan.</i>	53	<i>Cornelius Severus Tauromen.</i>	70
<i>S. Bassianus Syracusanus, Episcop. Laudensis.</i>	ibid.	<i>Cosmanus.</i>	ibid.
<i>Bernardus Rictus Messanensis.</i>	55	<i>Creon Agrigentinus.</i>	ibid.
<i>Bion Syracusanus.</i>	ibid.	<i>Ctesias Syracusanus.</i>	71
<i>Blasius.</i>	56	<i>Cytherius Sidonius.</i>	ibid.
<i>Blandinus I.</i>	ibid.		
<i>Blandinus II. Catanensis.</i>	57	D <i>Daphnis Ragusanus.</i>	72
<i>Bornarius.</i>	ibid.	<i>Demetris.</i>	82
<i>Botris Messanensis.</i>	ibid.	<i>Demetrius Calactianus.</i>	84
<i>Branci Catanensis.</i>	58	<i>Demetrius Syracusanus.</i>	ibid.
		<i>Demolchis Syracusanus.</i>	ibid.
		<i>Demothelus Agrigentinus.</i>	85
		<i>Denesippus Erycinus.</i>	ibid.
		<i>Dicæarchus Messanensis.</i>	ibid.
		<i>Dinolochus Syracusanus.</i>	87
		<i>Diocles Panormitanus.</i>	88
		<i>Diodorus Agyrensis.</i>	ibid.
		<i>Diomus.</i>	90
		<i>Dion, Tyrannus Syracusarum.</i>	91
		<i>Dionysius I. Tyrannus Syracusarum.</i>	93
		<i>Dionysius II. Tyrannus Syracusarum.</i>	94
		<i>Ditromedes Syracusanus.</i>	99.
		<i>Dropidas Himerensis.</i>	ibid.
		<i>Ducetius Netinus, Rex Siciliae.</i>	ibid.
	66		Elias

I N D E X

E

E lias Panormitanus.	100
<i>S. Elias Syracusanus Episcopus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Elias Messanensis.</i>	101
<i>Empedocles I. Agrigentinus.</i>	103
<i>Empedocles II. Agrigentinus.</i>	106
<i>Entius Rex Sardiniae.</i>	107
<i>Epycides, & Hippocrates Syracusani.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Epicharmus Megarensis.</i>	108
<i>Epicharmus Syracusanus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Evagrius.</i>	109
<i>Euclides Gelous.</i>	111
<i>Euclides Leontinus.</i>	115
<i>Eudoxus Syracusanus.</i>	116
<i>Euhemerus Messanensis.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Eumachus.</i>	117
<i>B. Eusebius Agyrensis.</i>	<i>ibid.</i>

F

F abius.	118
<i>Felix, Episcopus Messanensis.</i>	119
<i>Filiae Stesichori Himerenses.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Flaccus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Flavius Vopiscus Syracusanus.</i>	120
<i>Floridicus Ennensis.</i>	121
<i>Franciscus Joannellus Messanensis.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Franciscus Pharonius Messanensis.</i>	122
<i>Fridericus II. Panormitanus, Im-</i>	

perator, & Rex Siciliae. *ibid.*
Frontinus. 124
Fulgidas Gelenensis. *ibid.*

G

G eorgius I.	<i>ibid.</i>
<i>Georgius II. Episcopus Syracusanus.</i>	124
<i>Goffredus Rizarus Catanensis.</i>	126
<i>Gorgias Leontinus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Gorgodorus Leontinus.</i>	129
<i>S. Gregorius, Episcopus Agrigentinus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Gregorius Cerameus, Archiepiscopus Tanremenitanus.</i>	135
<i>Gualterius Paternio Catanen.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Guido Columna Messanensis</i>	136

H

H alianates Himerensis.	<i>ibid.</i>
<i>Hegesias Syracusanus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Henricus Aristippus Catanten.</i>	137
<i>Henricus de Simone Drepanen.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Henricus Testa Leontinus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Hermocrates Syracusanus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Hermodorus Panormitanus.</i>	138
<i>Herodicus Leontinus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Hicetas Syracusanus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Hieron Leontinus.</i>	139
<i>Hieron, Tyranthus Syracusarū.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Hieronymus, Tyrannus Syracusarū.</i>	140
<i>Hieronymus, Gradius Syracusan.</i>	<i>ib.</i>

I N D E X.

<i>Hipparchus Soloeninus.</i>	141	<i>Joannes Praeopius Panormita-</i>
<i>S. Hippolytus Episcopus.</i>	ibid.	<i>nus.</i> 155
<i>Honuphrius Maremma Catanen-</i>		<i>Joannes Primus Catanensis Cardi-</i>
<i>sis.</i>	142	<i>nalis.</i> 156

Ψ

<i>Jacobus Leontinus.</i>	ibid.	<i>Joannes Senius Catanensis.</i> 159
<i>Jacobus Humana Netinus, Epis-</i>		<i>copus Scutarense.</i> ibid.
<i>copus Scutarense.</i>	ibid.	<i>Joannes Thamagninus Neti-</i>
<i>Jacobus Reda Drepanensis.</i>	143.	<i>nus.</i> ibid.
<i>Jacobus Ribaldus Netinus.</i>	ibid.	<i>S. Josephus Hymnographus Syra-</i>
<i>Ibycus Messanensis.</i>	144.	<i>cusanus.</i> 161.
<i>Iaës Agrigentinus.</i>	146.	<i>Isaacus Agyrensis.</i> 164
<i>Joannes Ansalonius Catanen.</i>	147	<i>S. Isidorus Episcopus.</i> ibid.
<i>Joannes Antonius Cozius Neti-</i>		<i>B. Julianus Majalis Panormita-</i>
<i>nus.</i>	bid.	<i>nus.</i> 165
<i>Joannes Antonius Provina Neti-</i>		<i>Julius Caesar.</i> 166
<i>nus.</i>	ibid.	<i>Julius Firmicus Maternus I.</i> 167
<i>Joannes Aurispa Netinus.</i>	148	<i>Julius Firmicus Maternus II.</i> ibid.
<i>- Joannes Burgius Calatajeronen-</i>		<i>Justinus Episcopus.</i> 168
<i>sis, Archiepiscopus Panormita-</i>		
<i>nus.</i>	149	
<i>Joannes Baptista Platamonius Cata-</i>		<h2 style="text-align: center;">L</h2>
<i>nensis, Sicilie Prorex.</i>	151	<i>L Andulphus.</i> ibid.
<i>Joannes Candidus Syracusanus.</i> ib.		<i>L Laurentius Ferrarius Pan-</i>
<i>Joannes Gattus Messanensis, Epis-</i>		<i>mitanus.</i> 169
<i>copus Catanensis.</i>	152	<i>S. Leo, P. M.</i> ibid.
<i>Joannes Marbasius Netinus.</i>	153	<i>Leo Centuripinus.</i> 171
<i>Joannes Matthæus Sortinus Neti-</i>		<i>Leo Corinthus Troinensis.</i> 172
<i>nus.</i>	ibid.	<i>Leonidas Leontinus.</i> ibid.
<i>Joannes Paternio Catanen, Archie-</i>		<i>Licinius Leontinus.</i> 173
<i>piscopus Panormit. Cardinalis</i>		<i>S. Lucas Demennensis.</i> ibid.
<i>designatus, Sicilie Prorex.</i> ibid.		<i>S. Lucianus, Episcopus Leoniti-</i>
<i>Joannes Piscis Catanensis, Episco-</i>		<i>nus.</i> 174
<i>pus Catanensis.</i>	154	<i>Lupus Messanensis.</i> ibid.
		<i>Lycus</i>

I N D E X.

- Lycus Messanensis.* *ibid.*
Lysias Syracusanus. 175.
Lysinus. 177

M

- M**ildatus. *ibid.*
Mameribus. 178
Mamertinus Messauensis. *ibid.*
S. Mamilianus, Archiepiscop. Panormitanus. 179
L. Manlius Sosi Cataniensis. 181
Marachus Syracusanus. *ibid.*
B. Marcus. 182
Marcus Basilius Plancarenus Messanensis. *ibid.*
Marianus Accardus Netinus. *ibid.*
Marinus Himerensis. 183
Mattheus Candidus Leontinus. *ibid.*
Mattheus Riccus Messanensis. *ibid.*
Mattheus Silvagius Catoen. 184
Mauritius, Episcopus Catanensis. *ibid.*
S. Maximianus Episcopus Syracusanus. 185
Menecrates Syracusanus. *ibid.*
Meso. 186
Metellus Agrigentinus. 187
Michael Platensis. *ibid.*
Michael Glycas. *ibid.*
Midas. 188
Monimus Syracusanus. *ibid.*
Moschion Syracusanus. 189
Moschus Syracusanus. *ibid.*
Museus. 190

N

- N**icolaus Bitronus Cataniensis. —
ibid.
Nicolaus de Cosciis Messanensis. *ibid.*
Nicolaus Datus Netinus. 191
Nicolaus Marinus Cataniensis. *ibid.*
Nicolaus Specialis Netinus, Sicilia Prorex. 192
Nicolaus Terranova Drepanensis. 193
Nicolaus Tedeschius Cataniensis,
Archiepiscopus Panormitanus,
Cardinalis. 194
Nicolaus Toscanus Erycinus. 200
Nicophenus Leontinus. 201
Nina Messanensis. *ibid.*
Nymphodorus Syracusanus. *ibid.*

O

- O**do Columna Messanensis. 202
Orphers Camarinensis. *ibid.*

P

- P**amphilus. 203
S. Pantenus Messanensis. 204
Paphnutius. 205
S. Paschasipus, Episcopus Lybianus. 206
Paulus Alibadeffa Messapen. 209
Paulus Mazonius Netinus. *ibid.*
Pau-

I N D E X.

<i>Paulus Vicecomes, Archiepiscopus</i>	<i>Phtiander Catanen.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Panormitanus.</i> 210	<i>Polas Agrigentinus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Pausanias Gelons.</i> 211	<i>Polycletus Messanensis.</i>	232
<i>Pelotus.</i> <i>ibid.</i>	<i>Polycritus.</i>	233
<i>S. Peregrinus Syracusanus, Episcopus Triocalitanus.</i> <i>ibid.</i>	<i>Polyzelus Messanensis.</i>	234
<i>Petrus, Episcopus Argivorum.</i> 213	<i>Porphyrius.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Petrus Discordanus Catanen.</i> 214.	<i>Praxides Leontinus.</i>	235
<i>B. Petrus Hieremias Panormitanus.</i> <i>ibid.</i>	<i>Probus Lilybætanus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Petrus Gravina Catanensis.</i> 216	<i>Ptolemaeus Gallina Catanen.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Petrus Oddus Netinus.</i> 218	<i>Pythias, & Damon.</i>	236
<i>Petrus Ranzanus Panormitanus, Episcopus Lucerinus.</i> <i>ibid.</i>	<i>Python Catanen.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Petrus Sancterasamus Messanensis.</i> 219		
<i>Phalaris, Tyrannus Agrigentinorum.</i> 220		
<i>Philemon I. Syracusanus.</i> 223	<i>Rainerius Panormitan.</i> <i>ibid.</i>	
<i>Philemon II. Syracusanus.</i> 224	<i>Raynaldus de Montauro</i>	
<i>Philemon III Syracusanus.</i> <i>ibid.</i>	<i>Netinus Episcopus Cephalæditanus.</i> 237	
<i>S. Philippus Panormitanus.</i> <i>ibid.</i>	<i>Richardus Grizetta Messanensis, Episcopus Cœphaleditan.</i> 238	
<i>Philippus Syracusanus.</i> 225	<i>Rintho Syracusanus.</i> 239	
<i>Philippus Crespus Messanensis.</i> <i>ibid.</i>	<i>Rogerius Panormitanus.</i> <i>ibid.</i>	
<i>Philippus Perditarus.</i> <i>ibid.</i>		
<i>Philistion Catanensis.</i> 226		
<i>Philistus I. Syracusanus.</i> <i>ibid.</i>		
<i>Philistus II. Syracusanus.</i> <i>ibid.</i>		
<i>Philo Mazariensis.</i> 227.		
<i>Thilolaus Syracusanus.</i> <i>ibid.</i>		
<i>Thilonides Ennensis.</i> <i>ibld.</i>		
<i>Thilonides Catanensis.</i> 228		
<i>Philoxenus Syracusanus.</i> <i>ibid.</i>		
<i>Thirmion Triocalitanus.</i> 229		
<i>Phocylides Mylensis.</i> <i>ibid.</i>		
<i>Thormus Syracusanus.</i> 230		
<i>Thrynicus.</i> 231		

R

<i>Rainerius Panormitan.</i> <i>ibid.</i>	
<i>Raynaldus de Montauro</i>	
<i>Netinus Episcopus Cephalæditanus.</i> 237	
<i>Richardus Grizetta Messanensis, Episcopus Cœphaleditan.</i> 238	
<i>Rintho Syracusanus.</i> 239	
<i>Rogerius Panormitanus.</i> <i>ibid.</i>	

S

<i>Sabas Graphus Messanen.</i> 240	
<i>Salvus Casseta Panormitanus.</i> 241	
<i>Scopas Syracusanus.</i> 242	
<i>Sanctus Sergius Panormitanus P. O. M.</i> <i>ibid.</i>	
<i>Sergius Saceensis,</i> 245.	
<i>Seutonius Murgantinus.</i> <i>ibid.</i>	
<i>Sextus Clodius.</i> <i>ibid.</i>	
<i>Sibylla Lilybæana.</i> 246	

Sile-

I N D E X.

<i>Silenus Calactianus.</i>	247	<i>Theodosius II. Syracusanus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>— Simon Bononia Panormitanus, Archiepiscopus Panormitanus, Siciliae Prorex, Cardinalis postulatus.</i>	248	<i>Theognis Megarensis.</i>	270
<i>Simon I. Leontinus.</i>	249	<i>Theophanes Syracusanus, Patriarcha Anthiochenus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Simon II. Leontinus.</i>	250	<i>Theophanes Cerameus, Archiepiscop. Tauromenitanus.</i>	271
<i>Simon Piscis Catanensis, Sardiniae Prorex.</i>	251	<i>Theximonides Herbeensis.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Sophocles Agrigent.</i>	252	<i>Thomas Agnus Leontinus, Patriarcha Hierosolymitanus.</i>	272
<i>Sophron Syracusanus.</i>	253	<i>Thomas Chiaula Claromont.</i>	273
<i>Sosicles Syracusanus.</i>	254	<i>Thomas de Herbes Catanensis, Episcop. Syracusanus.</i>	274
<i>Sositheus Syracusanus.</i>	255	<i>Thomas Monata Catanensis, Comes Adernionensis.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Spurion Murgantinus.</i>	256	<i>Thomas Saxus Messanensis.</i>	<i>ibid.</i>
<i>S. Stephanus Syracusanus, P. O. M.</i>	257	<i>Thomas Schifaldus Lilybatus.</i>	275
<i>Stephanus Protonotarius Messanensis.</i>	258	<i>Thraesimachus Panormitanus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Stesichorus Himerensis.</i>	259	<i>Thyrsis Aetnaeus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Sthenius Thermitanus.</i>	260	<i>Timagoras Gelensis.</i>	276
<i>Sufarion Megarensis.</i>	261	<i>Timæophon Leontinus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Symmias Syracusanus.</i>	262	<i>Timonastes Leontinus.</i>	277
		<i>Timotheus Tauromenitanus.</i>	<i>ibid.</i>

T

<i>T Elemachus, Tyrannus Agrigentinorum.</i>	260
<i>Thales Calactianus.</i>	261
<i>S. Thecla Leontina.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Thelestes Selinuntinus.</i>	263
<i>Themistogenes Syracusanus.</i>	264
<i>Thedcritus Syracusanus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Theodectes Minous.</i>	267
<i>Theodoridas Syracusanus.</i>	268
<i>Theodorus Syracusanus.</i>	269
<i>Theodosius I. Episcopus Syracusanus.</i>	<i>ibid.</i>

V

<i>U Bertinus Marinus, Archiepiscopus Panormitanus.</i>	279
<i>Veraldus de Roccho Catanen.</i>	<i>ibid.</i>

X

<i>X Anthus.</i>	280
<i>Xenarchus Syracusanus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Xenocrates Agrigentinus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Xenophanes.</i>	281

IN-

X R O U T

1. *W*hat is the name of the
country where the *Red
Cross* is the national
color? *U.S.A.* 12
2. *W*hat is the name of the
country where the *Blue
Cross* is the national
color? *U.S.S.R.* 12
3. *W*hat is the name of the
country where the *Yellow
Cross* is the national
color? *China* 12
4. *W*hat is the name of the
country where the *White
Cross* is the national
color? *England* 12
5. *W*hat is the name of the
country where the *Black
Cross* is the national
color? *Spain* 12
6. *W*hat is the name of the
country where the *Green
Cross* is the national
color? *Italy* 12
7. *W*hat is the name of the
country where the *Red
Cross* is the national
color? *U.S.A.* 12
8. *W*hat is the name of the
country where the *Blue
Cross* is the national
color? *U.S.S.R.* 12
9. *W*hat is the name of the
country where the *Yellow
Cross* is the national
color? *China* 12
10. *W*hat is the name of the
country where the *White
Cross* is the national
color? *England* 12
11. *W*hat is the name of the
country where the *Black
Cross* is the national
color? *Spain* 12
12. *W*hat is the name of the
country where the *Green
Cross* is the national
color? *Italy* 12

V

1. *W*hat is the name of the
country where the *Red
Cross* is the national
color? *U.S.A.* 12
2. *W*hat is the name of the
country where the *Blue
Cross* is the national
color? *U.S.S.R.* 12
3. *W*hat is the name of the
country where the *Yellow
Cross* is the national
color? *China* 12
4. *W*hat is the name of the
country where the *White
Cross* is the national
color? *England* 12
5. *W*hat is the name of the
country where the *Black
Cross* is the national
color? *Spain* 12
6. *W*hat is the name of the
country where the *Green
Cross* is the national
color? *Italy* 12

X

1. *W*hat is the name of the
country where the *Red
Cross* is the national
color? *U.S.A.* 12
2. *W*hat is the name of the
country where the *Blue
Cross* is the national
color? *U.S.S.R.* 12
3. *W*hat is the name of the
country where the *Yellow
Cross* is the national
color? *China* 12
4. *W*hat is the name of the
country where the *White
Cross* is the national
color? *England* 12
5. *W*hat is the name of the
country where the *Black
Cross* is the national
color? *Spain* 12
6. *W*hat is the name of the
country where the *Green
Cross* is the national
color? *Italy* 12

INDEX TOPICUS

*Siculi veteri memoria Literis Illustres,
incerta Patria L. X.*

A Lanus.	pag. 16	Flaccus.	119
<i>S. Albertus.</i>	17	Frontinus.	124
Alcadinus.	18	Georgius I.	ibid.
Alcinus.	19	<i>S. Hippolytus.</i>	141
Anchitus.	21	<i>S. Isidorus.</i>	164
Anonymus I.	26	Julius Caesar.	166
Anonymus II.	ibid.	Julius Firmicus Maternus I.	167
Aristolochus.	44	<i>Iulius Firmicus Maternus II, ibid.</i>	
Aristoteles.	ibid.	Iustinus.	168
Arsenius.	46	Landulphus.	ibid.
Athanes.	50	<i>S. Leo.</i>	169
Blaſsus.	56	Lysinius.	177
Blandinus I.	ibid.	Maldatus.	ibid.
Bornasius.	57	Mamerbus.	178
T. Calphurnius.	60	B. Marcus.	182
Capito.	63	Meso.	186
Cassianus.	64	Michael Glycas.	187
L. Christophorus Scobar.	65	Midas.	188
Ciulus de Camo.	66	Museus.	190
Cleon.	67	Pamphilus.	203
Comatas.	ibid.	Paphnutius.	205
Conradus.	68	Pelotus.	211
Cosmanus.	70	Petrus.	213
Cytherius Sidonins.	71	Philippus Perdicarus.	225
Demetris.	82	Phrynicus.	231
Dionus.	90	Polycritus.	233
Entius.	107	Porphyrius.	234
Euvagrius.	109	Pythias, & Damon.	236
Eumachus.	117	Sextus Clodius.	245
Fabius.	118	Xanthus.	280

Pp

Sicur.

IN D E X

Siculifvateri memoria Literis Illustres secundum ordinem anni scilicet usque Patria CCXC.

AETNA	Mons Siciliae, latis ignibus suis clarissimus valde Mogibello, & ejusdem nominis oppidum nunc dirutum, olim Inessum, & Inessa, & Ennesia, dictum. Consule Philippum Cluverium de Siciliâ Antiquâ lib. 1. cap. IX. num. VII.	Tais.	146
		Metallum.	187
		Phalaris.	220
		Polus.	231
		Sophocles.	250
		Telemachus.	260
		Xenocrates.	280

AETNAEUS	L.		
	Thyrsis.	295	

AGRIGENTUM, Græcis Acra-
gas, & Agragas, g. antis, Urbs
olim civium numero, & opu-
lentiâ celeberrima, Vulgo
nunc Girgenti. Consule Phi-
llippum Cluverium de Siciliâ
Antiquâ lib. 1. cap. 13. num. 4.

AGYRENTES III.

Diodorus.	88
R. Eusebius.	117
Ifragus.	164

AGRIGENTINI XVI.			
Acron.	pag. 9		
Agatho.	11		
Archivus.	43		
Carcinus.	63		
Creon.	70		
Demotulus.	85		
Empedocles I.	103		
Empedocles II.	106		
S. Gregorius.	129		

CALACTIANI IV.

Cacilius.	58
Demetrius.	84

Sile-

IX N^o D^o ET XI

Silenus. 247
Thales. 262

CALATAIERON, g. onis, & Calatagironum, vulgò nunc Caltagirone. Consule Marium Pacium de Antiquitate Calatagironi, & Petrum Paulum Morettam de Calatagirono.

CALATAJERONENSES II.

Joannes Burgius. 149
Joannes Rosa. q. o. 157

CAMERINA, Urbs nunc diruta. Consule Philippum Cluverium de Siciliâ Antiquâ lib. 1. cap. 14. num. 6. Vide in Elogio Orphei.

CAMERINENSIS I.

Orpheus. 202

CASMENA, g. æ. & Casmenæ g. arum. Consule Philippum Cluverium de Siciliâ Antiquâ lib. 2. cap. 10. num. 16. Messanum Perellum de Antiquitate Casmenæ. Vide in Elogio Symmiz.

CATANA, & Catina, Urbs nunc Clarissima, vetustissima, ea que nobilissimâ Academia latit illustris. Consule Philippi

pum Cluverium de Siciliâ Antiquâ lib. 1. cap. 9. num. 4. Petrum Carreram, & Joannem Baptistam de Grossis in Monumentis Historicis Catan.

CATANENSES XL.

Alvarus Paternio.	26
Andronus.	24
B. Angelus Senius.	ibid.
Anonymous IV.	28
Anonymous V.	30
Antonius Platamonius.	ibid.
Aenonis Patis.	35
Atrius Chlerton.	46
Archonius.	47
S. Athanasius.	48
Blandinus.	57
Branius.	58
Charondas.	64
Gregorius Rizatus.	126
Gualterius Paterno.	135
Honoris Trippus.	137
Honuphrius Maremma.	142
Joannes Ansalonths.	147
Jo. Baptista Platamonius.	151
Joannes Paternio.	153
Joannes Piscis.	154
Joannes Primus.	156
Joannes Senius.	159
L. Manlius Boe.	181
Martinus Belzagius.	184
Mauritius.	ibid.
Nicolaus Bitronus.	190
Nicolaus Marinus.	191
Nicolaus Tedeschius.	194

I N D E X

<i>Petrus Discordans</i>	214	<i>DEMENNA</i> , oppidum nunc distrutum . Vide in Elogio S.
<i>Petrus Gravina</i>	216	
<i>Pbilissbion</i>	226	
<i>Philonides</i>	228	
<i>Ptiander</i>	231	
<i>Ptolemaeus Gallina</i>	235	
<i>Pythian</i>	236	
<i>Simon Piscis</i>	250	
<i>Thomas de Herbes</i>	274	
<i>Thomas Moncata</i>	ibid.	
<i>Veraldus de Roccho</i>	279	

CENTURIPA, g. orrum, & Centuripa g. aruna, Urbs olim celebris, nunc propè nulla, vulgo Centorbe, sed Congregationis Siculæ Reformatae Augustinianorum Eremitatum incunabulis clara. Consule Philippum Cluverium de Siciliâ Antiquâ lib. 2. cap. 1. num. 2. & Monumenta Historica Congregationis Reformatae Siculæ Centuripinæ Augustinianæ.

CENTURIPINÆ II.

<i>Apylejus Celsus</i>	37
<i>Leo</i>	171

CLARUS Mons, recens oppidum intrà fines Motycensis Comitatus . Vide in Elogio Thomæ Chiaula.

CLAROMONTANUS I.

<i>Thomas Chiaula</i>	14
-----------------------	----

DEMENNA, oppidum nunc distrutum . Vide in Elogio S. Lucæ.

DEMENNENSIS L.

<i>S. Lucas</i>	173
-----------------	-----

DREPANUM, olim Drepana, singulari, & plurali numero, Urbs hinc invictissima vulgo Trapani . Consule Philippum Cluverium de Siciliâ Antiquâ lib. 2. cap. 1. num. 2.

DREPANENSES IV.

<i>Artemisia</i>	48
<i>Henricus de Simone</i>	137
<i>Jacobus Reda</i>	143
<i>Nicolaus Terranova</i>	193

ENNA, Urbs quondam celebris, nunc Castrum Enna, & Castrum Joannis, vulgo Castrojanni, & Castrogiovanni . Consule Philippum Cluverium de Siciliâ Antiquâ lib. 2. cap. 7. num. 1.

ENNENSES II.

<i>Floridicus</i>	121
<i>Philonides</i>	227

ERYX, Mons, & Oppidum, in quo Veneris Erycinæ fanum hoc.

I N D E X.

hodie Latinis Eryx , & Mons S. Juliani, sed vernaculè Monte , aut Monte di Trapani . Cōsule Philippum Cluverium de Siciliā Antiquā lib. 2. Cap. 1. num. 4. Bonaventuram Provensalem de Antiquit. Montis Erycini . Vidi in Elogio Nicolai Toscani .

ERYCINI II.

<i>Denesippus.</i>	85
<i>Nicolaus Toscanus.</i>	200

GELA, Fluvius, & Urbs quoniam amplissima , Lindi , g. orum , antea dicta , nunc everfa . Consule Philippum Cluverium de Siciliā Antiquā lib. 1. cap. 15. num. 1. Jo. Paulum Clarandaum in Historiā Platiensi . Vide in Elogio Euclidis .

GELENSES, AUT GELOI VI

<i>Æschylus.</i>	10
<i>Appollodorus.</i>	37
<i>Euclides.</i>	111
<i>Fulgidas.</i>	124
<i>Pausanias.</i>	211
<i>Timagoras.</i>	276

HERBESSUS , & Herbessum , aut aspiratione abiectā , Erbessus , & Erbessum , cuius vetustissima memoria extat apud

Diodorām lib. 14. Oppidum modò nullum , nisi fuisse illud mavis , quod hodie dicimus , Gruttas , Ducatus titulo familiæ Platiensi Sanfilippo parens . Cōsule Philippum Cluverium de Antiquā Siciliā lib. 2. cap. 10. num. 20. Vide in Elogio Sophoclis .

HERBESSENSIS I.

<i>Teximonides.</i>	271
---------------------	-----

HIMERA , fluvius , & Oppidum , quod postea Termæ Himerenses , vulgò nunc Terminiæ . Consule Philippum Cluverium de Siciliā Antiquā lib. 2. cap. 3. num. 6. Vincentium Solitum de Thermis Himerenibus .

HIMERENSES VI.

<i>Coxon.</i>	68
<i>Dropidas.</i>	99
<i>Filia, Stesichori.</i>	119
<i>Halianactes.</i>	136
<i>Marinus.</i>	183
<i>Stesichorus.</i>	255

LEONTINUM , & Leontium , & Leontini , g. orum , Urbs olim maxima , & potentissima , nunc vulgò Lentini . Consule Philippum Cluverium de Siciliā

I N D E X.

lii Antiquâ lib. i. cap. 10. num. 4. LILYBOETANI IV.

LEONTINI XXII.

<i>Agatho.</i>	11	<i>S. Paschafinus.</i>	206
<i>Constantinus.</i>	68	<i>Probus.</i>	235
<i>Euclides.</i>	115	<i>Sibylla.</i>	246
<i>Gorgias.</i>	126	<i>Thomas Schifaldus.</i>	275
<i>Gorgodorus.</i>	129	M A Z A R I A , & Mazara singularis numeri , Flumen , & Oppidum , antiquissimum Selinuntinorū emporium , nunc Urbs	
<i>Henricus Testa.</i>	137	Episcopalis , vulgò Mazara .	
<i>Herodicus.</i>	138	Consule Philippum Cluveriū	
<i>Hieron.</i>	139	de Siciliâ Antiquâ lib. i. cap. 18	
<i>Jacobus.</i>	142	num. 1.	
<i>Joannes Scalambros.</i>	158		
<i>Leonidas.</i>	172		
<i>Licinius.</i>	173	M A Z A R I E N S E S II.	
<i>S. Lucianus.</i>	174		
<i>Matthaus Candidus.</i>	183	<i>Callimachus Monsviridis.</i>	60
<i>Nicophemus.</i>	201	<i>Philo.</i>	227
<i>Praxides.</i>	235		
<i>Simon I.</i>	248	M E G A R I S , gidis , & Megara ,	
<i>Simon II.</i>	249	singularis numeri , Urbs nunc	
<i>S. Tecla.</i>	261	eversa . Consule Philippum	
<i>B. Thomas Agnus.</i>	272	Cluverium de Siciliâ Antiquâ	
<i>Timeophon.</i>	276	lib. i. cap. 1 r. num. 3. Vide in	
<i>Timonastes.</i>	277	Elogio Alcimenis .	

LILYBOEUM, Promontorium,
& Oppidum, nunc Promonto-
rium vernaculè Capo Beo nun-
cupatur, Urbs splendida Marsa-
la , Consule Philippum Cluve-
rium de Siciliâ Antiquâ lib. 2.
cap. 1. num. 1. Vide in Elogio
S. Paschafini .

MEGARENSES IV.

<i>Alcimenes.</i>	18
<i>Epicharmus.</i>	103
<i>Sufarion.</i>	259
<i>Theognis.</i>	270

MESSANA, olim Mamertinum ,
& Zancla. Urbs etiamnum flo-
recatissima , vulgò Messina .
Con-

I N D E X.

Consule Philippum Cluveriū de Antiquā Siciliā lib. 1. cap. 6. num. 4. Placidum Reinam de Monumentis Histor. Messanæ Urbis.	Polyzelus.	234
	Richardus Grizetta.	238
	Sabas Graphæus.	240
	Stephanus Protonotarius.	255
	Thomas Saxus.	274

MESSANENSES XXXIV.

MINOA, nunc diruta. Vide in Elogio Theodectis.

<i>Alcman.</i>	19	M I N O U S L. <i>Theodectes.</i> 267 MOTYCA , Patria mea, Romanis Auctōribus scriebatur Mutycā, & Mutuca, unde etiam Ptolomæo est Motuca. Oppidani Plinio lib. 3. cap. 6. sunt Motycenses, & Mutycenses: in vetusto exemplari etiam sunt Muticenses: quomodo etiam apud Ciceronem in Verrinā 3. memoratur Muticensis ager. Græcis Motycæi, apud Diодорум corrupto vocabulo leguntur Madinenses. Nuncupatur etiamnum Motyes, & Motycc, Saracenicè Mohac. Urbs nunc Populosa, titulo amplissimi Comitatus gaudet, vulgò Modica. Consule Philippum Cluverium de Siciliā Antiquā lib. 2. cap. 10. num. 14. Placidum Carafam de Motycā Illustratā. Vide de Choreis Motycensibus, Murgantia, & Morgentia, & Morgantium, & Morgentium, nunc.
<i>Andreas Barbatius.</i>	21	
<i>Antonius Mangian.</i>	35	
<i>Aristocles.</i>	43	
<i>Bartholomeus de Negraffo.</i>	53	
<i>Bernardus Ricius.</i>	55	
<i>Botris.</i>	57	
<i>Dicæarchus.</i>	85	
<i>Elpis.</i>	101	
<i>Euhemerus.</i>	116	
<i>Felix.</i>	119	
<i>Franciscus Joannellus.</i>	121	
<i>Franciscus Pharaonius.</i>	122	
<i>Guido Columna.</i>	136	
<i>Ibycus.</i>	144	
<i>Joannes Gattus.</i>	152	
<i>Lupus.</i>	174	
<i>Lycus.</i>	ibid.	
<i>Mamertinus.</i>	178	
<i>Marcus Basilius Plancarenus.</i>	182	
<i>Matthæus Riccus.</i>	183	
<i>Nicolaus de Cosciis.</i>	190	
<i>Nina.</i>	201	
<i>Qdq Columna.</i>	202	
<i>S. Pantænus.</i>	204	
<i>Paulus Abbadessa.</i>	209	
<i>Petrus Sancteramus.</i>	219	
<i>Philippus Crespus.</i>	225	
<i>Polyclitus.</i>	232	

I N D E X.

nunc eversa . Consule Philip-
pum Cluverium de Antiquâ
Siciliâ lib. 2. cap. 8. numer. 9.
Vide in Elogio Spurionis.

MURGANTINI II.

<i>Scutonius.</i>	245
<i>Spurion.</i>	253

MYLAE, g. arum, Siculis Mi-
lazzo . Consule Philippum
Cluverium de Siciliâ Antiquâ
lib. 2. cap. 5. num. 6.

MYLENSIS I.

<i>Phocilides.</i>	229
--------------------	-----

Netum, Urbs nunc ingenio-
sissima , vulgò Noto. Consule
Philippum Cluverium de Siciliâ
Antiquâ lib. 2. cap. 10. num.
15. Vincentium Littaram de
Rebus Netinis .

NETINI XIX.

<i>Antonius Cassarinus.</i>	32
<i>Antonius Corsettus.</i>	33
<i>Antonius Vinutus.</i>	36
<i>Ducetius.</i>	99
<i>Jacobus Humana.</i>	142
<i>Jacobus Ribaldus.</i>	143
<i>Ioannes Antonius Cozius.</i>	147
<i>Ioannes Antonius Provincia.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Ioannes Aurispa.</i>	148

<i>Ioannes Marrhasius.</i>	153
<i>Ioannes Matthæus Sortinus.</i>	<i>ibid.</i>
<i>Ioannes Riccha.</i>	157
<i>Ioannes Thamagninus.</i>	159
<i>Marianus Accardus.</i>	182
<i>Nicolaus Datus.</i>	191
<i>Nicolaus Specialis.</i>	192
<i>Paulus Mazonius.</i>	209
<i>Petrus Oddus.</i>	218
<i>Raynaldus de Montauro.</i>	237

PANORMUS, olim *Panormum*
& *Panormium* , vulgò Palermo ,
nunc Sicularum Urbium
Princeps , maxima , ac splen-
didissima . Consule Philippum
Cluverium de Antiquâ Siciliâ
lib. 2. cap. 3. num. 1. *Thomam*
Fazellum Decade 1. *Rerum*
Sicularum lib. 8. per totum ,
Marianum Valguarneram de
Antiquit. *Panorm. Franciscum*
*Baronium de Majestate Panor-
mit. Augustinum Invegium*
tom. 1. Annal. Panormit.

PANORMITANI XXIII.

<i>S. Agatho.</i>	11
<i>Andreas,</i>	21
<i>Antonius Bononia.</i>	31
<i>B. Athanasius Claromontius.</i>	49
<i>Diocles.</i>	88
<i>Elias.</i>	100
<i>Fridericus II.</i>	122
<i>Hermodorus.</i>	138
<i>Ioannes Præcopius.</i>	155

B. IX

I N D E X.

<i>B. Julianus Majalis.</i>	165	SACCENSES II.
<i>Laurentius Ferrarius.</i>	169	
<i>S. Mamilianus.</i>	179	<i>Agathocles.</i> 14
<i>Paulus Vicecomes.</i>	210	<i>Sergius.</i> 245
<i>B. Petrus Hieremias.</i>	214	
<i>Petrus Ranzanus.</i>	218	<i>SELINUS</i> , g. untis, g. f. & Se-
<i>S. Philippus.</i>	224	linus, g. i.g. m. Urbs quondam
<i>Rainerius.</i>	236	celeberrima, & in primis po-
<i>Rogerius.</i>	239	tens, nunc vix apparens. Selin-
<i>Salvus Cassetta.</i>	241	linus amnis, Latinis Apiani,
<i>S. Sergius.</i>	242	vernaculè Madiuni: Consule
<i>Simon Bononia.</i>	247	Philippum Cluverium de Sici-
<i>Thrasimachus.</i>	275	liâ Antiquâ lib. 1. cap. 18. nu.
<i>Ubertinus Marinus.</i>	279	2. Vide in Elogio Thelesteis.

PLATIA, olim Plutia, hodiè vernaculè, Piazza, & Chiazza. Consule Joannem Paulum Clarandaum in Historiâ Platensi.

PLATIENSES II.

<i>Antonius Sanfilippus.</i>	36	
<i>Michael.</i>	187	

RAGUSA, Urbs Motycensis Comitatus illustris. Vide in Elogio Daphnis.

RAGUSANUS I.

<i>Daphnis.</i>	72	
-----------------	----	--

SACCA, hodie Sciacca. Vide in Elogio Agathoclis.

SELINUNTINI II.

<i>Aristoxenus.</i>	45	
<i>Thelesteis.</i>	263	

SOLOENTUM, Soluntum, & Solentum, Solois, & Solus, g. untis, Vrbs vetustissima, hodie prorsùs jacens. Nunc ei subest arx, vulgo Solante, thynnorum piscatu celebris. Consule Philippum Cluverium de Antiquâ Siciliâ lib. 2. cap. 3. num. 5. Vide in Elogio Charindi.

SOLOENTINI II.

<i>Charindus.</i>	64	
<i>Hipparcas.</i>	145	

Qq

SYRA-

I N D E X.

<p>SYRACUSAE, g. arum, maxima juxta, ac potentissima quōdam nobilissimaque totius Siciliæ Urbs, cuius ambitum stadio- rum 180. idest, millium 22. cum dimidio, fuisse tradit Stra- bo lib. 6. Æqualem omnibus partibus fuisse Athenis plures Auctores scribunt. Nunc vete- ris magnitudinis vestigia quā- dam servat, vulgo nuncupatur Siracusa, & Saragusa. Consu- le Philippum Cluverium de Siciliâ Antiquâ lib. 1. cap. 12. per totum, Vincentium Mira- bellam de Antiquitate Syracus. Jacobum Bonannum in Mo- numentis Syracusanis.</p>	<p><i>Demolchis.</i> ibid. <i>Dinolochus.</i> 87 <i>Diou.</i> 91 <i>Dionysius I.</i> 93 <i>Dionysius II.</i> 94 <i>Ditromedes.</i> 99 <i>S. Elias.</i> 100 <i>Epicharmus.</i> 108 <i>Epycides, & Hippocrates.</i> 108 <i>Euoxus.</i> 116 <i>Flavius Vopiscus.</i> 120 <i>Georgius II.</i> 124 <i>Hegeſias.</i> 136 <i>Hermocrates.</i> 137 <i>Hicetas.</i> 138 <i>Hieron.</i> 139 <i>Hieronymus.</i> 140 <i>Hieronymus Grandius.</i> 140 <i>Ioannes Candidus.</i> 151 <i>S. Iosephus Hymnographus.</i> 161 <i>Lysias.</i> 175 <i>Marachus.</i> 181 <i>S. Maximianus.</i> 185 <i>Menecrates.</i> <i>ibid.</i> <i>Monymus.</i> 188 <i>Mosthion.</i> 189 <i>Moschus.</i> <i>ibid.</i> <i>Nymphodorus.</i> 201 <i>S. Peregrinus.</i> 211 <i>Philemon I.</i> 223 <i>Philemon II.</i> 224 <i>Philemon III.</i> <i>ibid.</i> <i>Philippus.</i> 225 <i>Philistus I.</i> 226 <i>Philistus II.</i> <i>ibid.</i> <i>Philolaus.</i> 227 <i>Philoxenus.</i> 228</p>
<p>SYRACUSANI LXVIII.</p>	
<p><i>Acheus.</i> 9 <i>Anonymous. III.</i> 27 <i>Antiochus.</i> 30 <i>Archestratus.</i> 38 <i>Archytus.</i> 39 <i>Archimedes.</i> <i>ibid.</i> <i>Athenageras.</i> 50 <i>S. Bassianus.</i> 53 <i>Bion.</i> 55 <i>Callias.</i> 59 <i>Callimachus.</i> 60 <i>Charmus.</i> 65 <i>Cerax,</i> <i>Ctesias.</i> <i>Demetrius.</i></p>	<p><i>S. Minocrates.</i> <i>Monymus.</i> <i>Mosthion.</i> <i>Moschus.</i> <i>Nymphodorus.</i> <i>S. Peregrinus.</i> <i>Philemon I.</i> <i>Philemon II.</i> <i>Philemon III.</i> <i>Philippus.</i> <i>Philistus I.</i> <i>Philistus II.</i> <i>Philolaus.</i> <i>Philoxenus.</i></p>
<p><i>Phor-</i></p>	

I N D E X.

<i>Phormus.</i>	230	Termine . Vide Himeram.
<i>Rintha.</i>	239	
<i>Scopas.</i>	242	THERMITANI II.
<i>Sophron.</i>	251	
<i>Sosicles.</i>	252	<i>B. Augustinus Novellus.</i> 51
<i>Sositheus.</i>	253	<i>Sthenius.</i> 257
<i>S. Stephanus.</i>	254	TRIOCALA nunc eversa. Vide
<i>Symmias.</i>	259	in Elógio S. Peregrini.
<i>Themistogenes.</i>	264	
<i>Theocritus.</i>	ibid.	TRIOCALITANUS I.
<i>Theodoridas.</i>	268	
<i>Theodorus.</i>	269	<i>Phirmion,</i> 229
<i>Theodosius I.</i>	ibid.	
<i>Theodosius II.</i>	ibid.	TROIINA Urbs vetustissima, vul-
<i>Theophanes.</i>	271	go Traina post expulsos Saracenos Episcopali fede decora-
<i>Xenarchus.</i>	280	ta, sed cā pōst, Messanam trans-
		latā etiamnum Archiepiscopo
		Messanensi paret, Consule
		Thomam Fazellum, decad. 2.
		lib. 7, c. 1, Rocchum Pyrrhum,
		in Notitiā octavā Eccles, Troi-
		neusis, pag. 450,
TAUROMENIUM , Romano- rū Colonia, teste Diodoro, Plinio, & Solino, nunc vulgò Ta- ormina . Consule Philippum Cluverium de Siciliā Antiquā lib. 1. cap. 7. num. 1.		

TAUROMENITANI IV.

<i>Cornelius Severus.</i>	70	
<i>Gregorius Cerameus.</i>	135	
<i>Theophanes Cerameus.</i>	271	
<i>Timotheus.</i>	277	

THERMAE, g. arum , hodię

TROIENSIS I.

<i>Leo Corinthus,</i>	172	
		<i>His omnibus pro Colopho-</i>
		<i>ne adde</i>
<i>Xenophanem Colophonum,</i>	281	

INDEX TESTIUM

*Quos pro Elogiis Veterum Siculorum
Auctor allegat.*

A

— **A** *Brahamus Bgovins.*
Elianuſ.
Enecaſ Silvius Piccolomineuſ.
Albertuſ Leander.
Alcimus.
Alcydamaſ.
Alduſ Manutiuſ.
Alexander ab Alexandro.
Alexander Calamatus Siculus.
Alexander de Nevo.
Aloysiuſ Lelluſ.
Aloysiuſ Novarinuſ.
Alphonsuſ Ciacconiuſ.
Ambroſuſ.
Ambroſiuſ Calepiuſ.
Ambroſiuſ de Cora.
Ambroſiuſ Gozenuſ.
Ammianuſ Marcellinuſ.
Anaſtaſiuſ Bibliothecariuſ.
— *Andreas Barbatuſ Siculus.*
— *Andreas Brunneruſ Societatiſ Iefu*
Andreas Gelsominuſ.
Andreas Taquet Societatiſ Iefu

Andreas Tiraquelluſ.
Angeluſ Politianuſ.
Angeluſ Rocca.
Antipater.
S. Antoniuſ.
Antoniuſ Pius Imperator.
Antoniuſ Amicus Siculus.
Antoniuſ Cicarelluſ.
Antoniuſ Mancinelluſ.
Antoniuſ Posſevinuſ Societ. Iefu.
Antoniuſ Scenensis.
Apollodorus.
Archangeluſ Marafiotuſ.
Aristippuſ.
Aristophanes.
Aristoteles.
Aristoxenus.
Arnobiuſ.
Arnolduſ Pontannuſ.
Arnolduſ Vnion.
Artemidorus.
Asconiuſ Paſidianuſ.
Athenaeuſ.
Aubertuſ Miraue.
S. Auguſtinuſ.
Auguſtinuſ Barbosa. —

I N D E X.

- Augustinus Floritus Sicul. Soc. Ies. *Claudianus*.
 Augustinus Fontana. *Claudius Franciscus de Chales* Soc.
 Augustinus Invegius Siculus. *Ies.*
 Augustinus Oldoinus Soc. Ies. *Claudius Marius Aretius Siculus*.
 Aulus Gellius. *Clemens Alexandrinus*.
Columella.
Conradus Gesuerus A. D.
Constantinus Lascaris.
Crates.

B Althasar Bonifacius.
 Balthasar Mazara Siculus
 Soc. Ies.
 Bartholomeus Platina.
 Benedictus Britannus.
 Bernardinus de Bustis.
 Bernardus Riera Siculus.
 Bonaventura Provensalis Siculus.
 Braudius, potius, Brandius A. D.
 Braulton Caesar Augustanus;

D Elecampius A. D.
 Diodorus Siculns.
 Diogenes Laertius.
 Dionysius Africanus.
 Dominicus Honorius Caramella Si-
 culus.
 Dominicus Magrus.
 Dominus Niger.

C Cælius Rhodiginus.
 Caesar Baronius.
 Caesar Scaliger A. D.
 Caesar Volphangus Pighius.
 Carolus Antonius Conversanus Si-
 culus.
 Carolus Magrus:
 Carolus Morabitus Siculus.
 Carolus Stephanus A. D.
 Censorinus.
 Christophorus Clavius Soc. Ies.
 Christophorus Scamellus.
 L. Christophorus Schobar.
 Cicero.

E Lisius Calentius.
 Empedocles Siculus.
 Epicharmus Siculus.
 Erasmus Roterodamus A. D.
 Euphorion.
 Eusebius.
 Eustathius.

F Ferdinandus Scholasticus.
 Ferdinandus Ughellus.
 Fla-

I N D E X.

<i>Flavins Popiscus Siculus.</i>	<i>Hesychius Milesius.</i>
<i>Franciscus Aparus Siculus.</i>	<i>S. Hieronymus.</i>
<i>Franciscus Barontus Siculus.</i>	<i>Hieronymus Brusonius.</i>
<i>Franciscus Carrera Siculus Soc. Ies.</i>	<i>Hieronymus Cardanus.</i>
<i>Franciscus Manolycus Siculus.</i>	<i>Hieronymus Columna.</i>
<i>Franciscus Mogius.</i>	<i>Hieronymus Philosophus.</i>
<i>Franciscus Paternio Siculus.</i>	<i>Hieronymus Surita.</i>
<i>Franciscus Patritius.</i>	<i>Hippolitus Marraccius.</i>
<i>Franciscus Pharaonius Siculus.</i>	<i>Houphrius Panuinus.</i>
<i>Franciscus Philelphus.</i>	<i>Horatius Flaccus.</i>
<i>Franciscus Scorsus Siculus Soc. Ies.</i>	<i>Hortensius Scammacca Siculus Soc.</i>
	<i>Iesu.</i>
	<i>Hubertus Goltzius.</i>
	<i>Hyginus.</i>

G

<i>Gabriel Bucellinus.</i>
<i>Gabriel Sarayna.</i>
<i>Gaspar Bartius.</i>
<i>Gentianus Hervetus.</i>
<i>Georgius Matthias Konigius A. D.</i>
<i>Gilibertus Genebrardus.</i>
<i>S. Gregorius Magnus.</i>
<i>Gregorius Polydorus.</i>
<i>Guido Pancirolus.</i>
<i>Guilelmus Pernus Siculus.</i>

H

<i>Enricus Valehus.</i>
<i>Hephestion.</i>
<i>Heraclides.</i>
<i>Heraclitus.</i>
<i>Heribertus Rosuveydus Soc. Ies.</i>
<i>Hermippus.</i>
<i>Hermodorus.</i>
<i>Herodotus.</i>

I

<i>Jacobus de la Baume Soc. Ies.</i>
<i>Jacobus Bonannus Siculus.</i>
<i>Jacobus Coccinius.</i>
<i>Jacobus Gretserus Soc. Ies.</i>
<i>Jacobus Mazonius.</i>
<i>Jacobus Muccionius Siculus.</i>
<i>Jacobus Phrisias.</i>
<i>Jacobus Sirmondus Soc. Ies.</i>
<i>Jacobus Spigelius A. D.</i>
<i>Iesus Vitalis Siculus.</i>
<i>S. Idelphonfus.</i>
<i>Ioannes Antonides Vander Biuden.</i>
<i>Ioannes Aragonas Siculus.</i>
<i>Ioannes Baptista Cantabrigius.</i>
<i>Io. Baptista de Franchis Siculus.</i>
<i>Ioannes Baptista de Groffo Siculus.</i>
<i>Ioannes Baptista Mantuanus.</i>
<i>Io. Baptista Ricciolius Soc. Ies.</i>
<i>Joan-</i>

I N D E X.

Ioannes Beleth.

Ioannes Bunon.

Ioannes de Bussieres Soc. Ies.

Ioannes Crispinus.

Ioannes Diaconus.

Ioannes Franciscus Abela.

Ioannes Geraldus Vossius A. D.

Ioannes Gottfridus Olearius A. D.

Ioannes Jacobus Adria Siculus.

Ioannes Latomus.

Ioannes Lucidus.

Ioannes Maria Politianus.

Ioannes Mariana Soc. Ies.

Ioannes Paleonydorus.

Ioannes Passeratius A. D.

*Ioannes Paulus Cligrandaus Siculus
Soc. Ies.*

Io. Petrus Villadicanus Siculus.

Ioannes Ravissius Textor.

Ioannes Ritonius Siculus.

Ioannes Vigintimillius Siculus.

Iordanus de Saxonia.

Iosephus de Ambrofio Siculus.

Iosephus Bonasia Siculus.

Iosephus Bonfilius Siculus.

Iosephus Carniliavarius.

Iosephus Hebraus.

Iosephus Mazara Siculus Soc. Ies.

Iosephus Pamphilus.

Iosephus de S. Iuliano Siculus.

Iosciphus Spuccius Siculus Soc. Ies.

Iovinianus Pontanus.

Isaacus Cafanbonus A. D.

S. Isidorus.

Iulianus Montefuscus Siculus.

Iulius Firmicus Maternus Siculus.

Iustinus.

L

Laetantius Firmianus.

Lanfrancus.

Laurentius Abbas Siculus.

Laurentius Beyerlink.

Laurentius Crassus.

Laurentius Surius.

Laurentius Valla.

Leo Allatius.

Leonardus Aretinus.

Leonardus de Lege.

Leonardus Orlandinus Siculus.

Leonidas.

Leontius Presbyter.

Lilius Gregorius Gyraldus.

Llvius.

Lucarinus Fernandius.

Lucas Vvadingus.

Lucius Mariuens Siculus.

Lucianus.

Ludovicus Morerius.

Ludovicus Paramus.

Ludovicus Vives.

Luitprandus Cremonensis.

M

M Alvenda.

Marcellus Burdigallen.

*Marcus Basilius Plancarenus Sicu-
lus.*

Marcus Battalinus.

Marianus Accardus Siculus.

Ma-

I N D E X.

- Marianus Perellus Siculus.*
Marianus Valguarnera Siculus.
Marius Pacius Soc. Iesu.
Martinus Phleticus.
Martyrologium Romanum.
Masurius.
Matthæus Raderus Soc. Iesu.
Matthæus Silvagius Siculus.
Mauritius Tertius.
Melchior Incofer Soc. Iesu.
Menologium Grecorum.
Menea Gracorum.
Metaphrastes.
Michael Pius.
Moscus Siculus.
Munster. A. D.
Mutius Pansa.

N

- N Athanael Sotuellus Soc. Ief.*
Neanthes Cyzicenus.
Nicephorus.
Nicolaus Angelus Caferrus.
Nicolaus Coscia Siculus.
Nicolaus la Rosa Siculus.
Nicolaus Scutellius.
Nicolaus Toppius.

O

- O Clavius Cajetanus Siculus*
Soc. Iesu.
Ovidius Naso.

P

- P Alemon.*
Pandulphus Collenucius.
Parthenius.

- Paterculus.*
Paulus Aydonius Siculus.
Paulus Bellius Siculus Soc. Iesu.
Paulus Franc. Perremutus Siculus.
Paulus Iovinus.
Paulus Minerva.
Pausanias.
Pelagius.
Petrus Ægidius.
Petrus Ansalonius Siculus.
Petrus Carrera-Siculus.
Petrus Crinitus.
Petrus Fortis Siculus.
Petrus Gregorius Tholosanus.
Petrus Paulus Moretta Siculus.
Petrus Kamus.
Petrus Siculus.
Phalaris Siculus.
Phavorinus.

- Philadelphus Mugnos Siculus.*
Philippus Alegambe Soc. Ies.
Philippus Bergomas.
Philippus Cagliola.
Philippus Cluverius.
Philippus Ferrarius.
Philippus Labbè Soc. Ies.
Philostratus.
Phlegon Trallianus.
Pindarus.
Placidus Carafa Siculus.
Placidus Reina Siculus.
Placidus Samperius Siculus Soc. Ies.

Plato.

Plinius.

Plotinus.

Plutarchus

Polybius.

Rr

Poly-

I N D E X.

Polycritus.
Pompejus Festus.
Pontifcia Diplomata.
Proclus Lycius.
Pythagoras.

Q *Vintilianus.*

R

R *Aphael Volaterranus.*
Regiae Tabulae.
Rivaltus.
Robertus Bellarminus Soc. Ies.
Robertus Titius.
Rocchus Pyrrbus Siculus.
Rodericus Suarez.
Ruffinus.

S

S *Atyrus.*
Scribonius Largus.
Seraphinus Razius.
Servius.
Sextus Empiricus.
Sigibertus Gemblacensis.
Silvius Italicus.
Silvester Maurolycus Siculus.
Socrates.
Solinus.
Statius.
Stephanus Maurus Siculus.
Swabo.
Suetonius Tranquillus.

Suidas.
Synodus Toletana.

T

T *Helauges.*
Theophanes Monachus.
Theophilus.
Theophilus Raynaudus Soc. Ies.
Thomas Dempsterus A. D.
Thomas Fazellus Siculus.
Thomas Porcachius.
Thomas Trugillus.
Tucydides.
Timaeus Siculus.
Timon Philiasius.
Tritemius.
Tzeces.

V

V *Alerius Maximus.*
Varro.
Vogliaus Martellius.
Vibius.
Vincentius Alias Siculus Soc. Ies.
Vincentius Auria Siculus.
Vincentius Barbarus Siculus.
Vincentius Ferrarottus Siculus.
Vincentius Maria Fontana.
Vincentius Littara Siculus.
Vincentius Mirabella Siculus.
Vincentius Solitus Siculus.
Virgilius Maro.
Volcatius Gallicanus.
Vvilielmus Goesius.

A **M** **D** **G**

F I N I S.

ERRATA,

*Qua Auctoris absentia irrepererunt, correcta
hic habes, cætera vero minoris note pro-
prio Marte corrigesis benigne Lector.*

Pag.	lin.	ERRATA	LEGE
10	19	calvaria	calvariæ
11	3	præfectu	præfectus
21	12	lin. 8.	lib. 8.
24	12	Senensium	Senesium
29	16	clarescete	clarescere
ibid.	25	illuscrat	illuserat
31	6	clatè	elatè
33	1	annos	annuo
38	29	Sardanopoli	Sardanapali
41	20	Alexandrinæ	Alexandrinò
45	8	Aristotelis Stagirites	Aristoteles Stagirites
51	19	caritate	charitate
52	32	cumque	cumque
ibid.	34	B. Augustinum esse	B. Augustinum Thermitanum esse
59	2	de Caltagironi	de Calatagirono
73	26	Sorephus	Josephus
79	25	inventa	juventæ
82	26	nostræ	nostra
84	16	Sicilia	Siciliæ
100	16	superstic	superstite
103	11	doctrinarum	doctrinarum peritiam
104	16	ulum	usum
107	19	non longi	non longè
108	24	vencit	vincit
109	18	incitatus est	imitatus est
122	18	cahors	cohors
123	24	arca	areæ
130	32	Agrigent.	Agrigentino

Pag.

Pág.	lin.	ERRATA	LEGE
ibid.	33	locorum	locorum
136	5	italicæ	italicè
141	2	Hipparchides	Hipparchides
161	12	Christiana	Christianæ
171	5	Atlantis	Atlanti
184	6	ob sita	obſita
214	17	Ymnographus	Hymnographus
216	17	à scirico	à ſerico
238	32	post liminic	postliminio
240	8	Mess' næ	Meflanæ
282	16	putat	putà
283	11	qua	ſi qua

251

2

